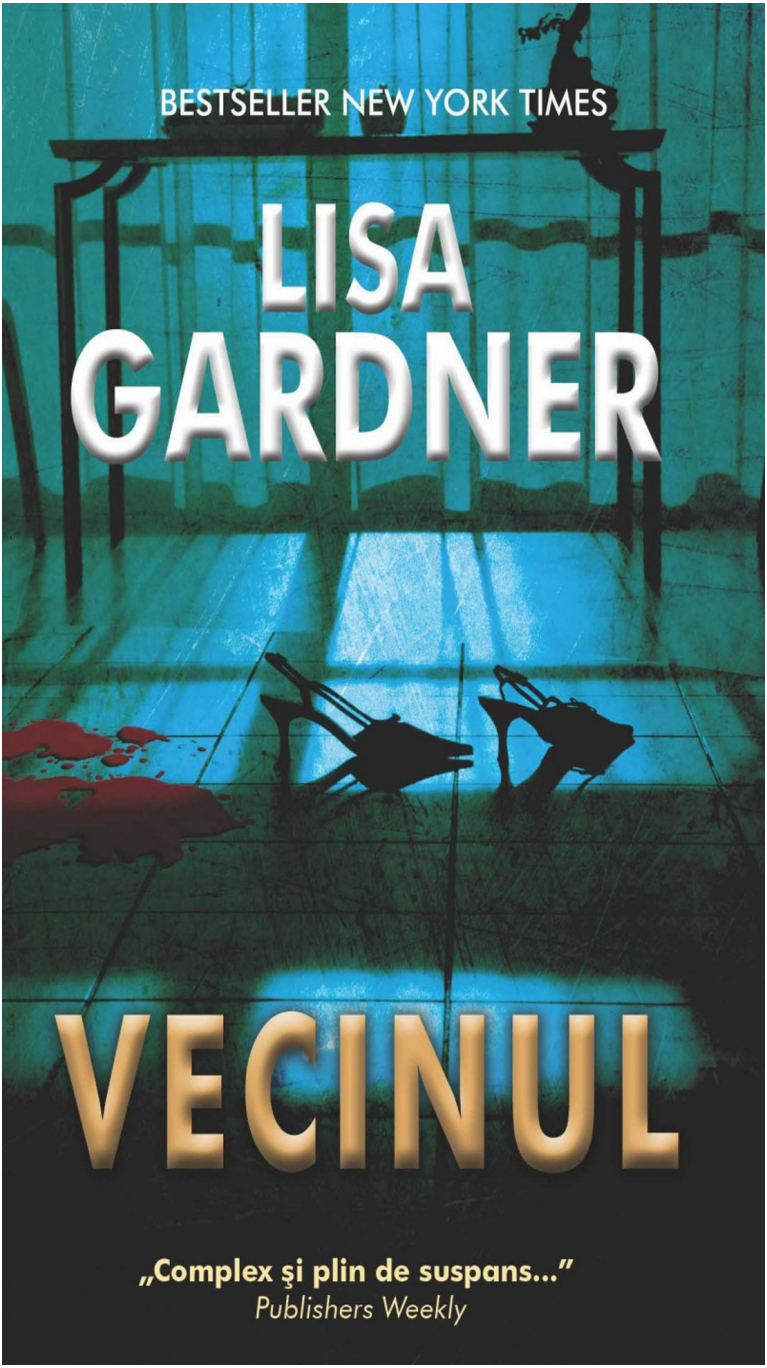
BESTSELLER NEW YORK TIMES
LISA
GARDNER
VECINUL
„Complex şi plin de suspans...”
Publishers Weekly

Lisa Gardner este o romancieră americană contemporană. Dependentă de documentare, aşa cum se autodescrie, Lisa Gardner şi-a fructificat interesul pentru procedurile poliţieneşti, intrigile complexe şi personajele captivante într-o serie de romane incluse de *New York Times* pe lista bestsellerurilor de suspans. Printre acestea se numără *Say Goodbye, Hide, Gone, Alone, The Killing Hour, The Survivors Club*, *The Next Accident, The Other Daughter, The Third Victim, The Perfect Husband* şi *Live to Tell*. A scris, de asemenea, şi romane de dragoste, sub pseudonimul Alicia Scott. Trăieşte împreună cu familia ei în New England, unde lucrează în prezent la următorului său roman, *Save me.*

LISA GARDNER
VECINUL

Traducere din limba engleză Carmen Ion

The Neighbor
Lisa Gardner
Copyright © 2009 Lisa Gardner, Inc.

LITERA
Vecinul Lisa Gardner
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Ioana Oprică, Mira Velcea
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARDNER, LISA
Vecinul/Lisa Gardner; trad.: Carmen Ion. —
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-610-1

I. Ion, Carmen (trad.)
821.111-31 = 135.1

Capitolul 1

M-am întrebat mereu ce simt oamenii în ultimele lor ore de viaţă. Ştiu ei oare că va urma ceva îngrozitor? Presimt tragedia care pluteşte în aer şi îi adună în jurul lor pe cei dragi? Sau este unul dintre acele lucruri care, pur şi simplu, se întâmplă? O mamă care îşi duce la culcare cei patru copii, încercând să îşi aducă aminte cărei vecine i-a venit rândul să-i ia a doua zi pe puşti cu maşina de la şcoală, făcându-şi griji că lăsase rufele nespălate şi că soba scotea iarăşi zgomotul acela neobişnuit, pentru ca apoi să audă un scârţăit ciudat venit dinspre hol. Sau adolescenta care visează la cumpărăturile pe care le va face sâmbătă cu prietena ei cea mai bună, însă, când deschide ochii, descoperă că nu este singură în încăpere. Sau tatăl care se trezeşte brusc din somn, spunându-şi: „Ce mama dracului se petrece?" chiar în clipa când un ciocan îl pocneşte între ochi.

În ultimele şase ore pe care le mai am pe lumea asta, îi pregătesc cina lui Ree. Macaroane cu brânză şi cârnăciori din carne de curcan. Apoi tai felii un măr. Ea mănâncă pulpa albă, crocantă, lăsând în urmă coaja roşie, ce se curbează ca nişte jumătăţi de zâmbet. Îşi dă ochii peste cap – nu are decât patru ani, dar se poartă ca o fată de paisprezece. Deja ne certăm pe tema hainelor – ei îi plac fustele scurte, în timp ce eu şi tatăl ei preferăm rochiile mai lungi, ea vrea bikini, noi insistăm să poarte un costum de baie dintr-o singură piesă. Îmi închipui că, peste câteva săptămâni, o să ne ceară cheile de la maşină.

După aceea, Ree vrea să pornească la „vânătoare de comori" în mansardă. Îi spun că e vremea să facă baie. Mă rog, duş. Intrăm amândouă în vechea cadă cu picioare pe care o avem instalată la etaj, aşa cum facem încă de când

era ea bebeluş. Ree săpuneşte două păpuşi Barbie şi o răţuşcă din plastic cu coroniţă de prinţesă. Eu o săpunesc pe ea. Când terminăm, mirosim amândouă a lavandă, şi toată baia, decorată cu plăci de faianţă albe şi negre, e învăluită în abur.

Îmi place ritualul de după baie. Ne înfăşurăm în nişte prosoape uriaşe, şi pe urmă ne grăbim să traversăm holul friguros până la Marele Palat din camera mea şi a lui Jason, în care ne băgăm una lângă cealaltă, cu braţele ascunse în prosoape, dar cu degetele de la picioare ieşind afară şi atingându-se uşor. Motanul nostru portocaliu, Domnul Smith, sare şi el în pat şi se uită atent la noi cu ochii lui mari, aurii, legănându-şi coada lungă.

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult astăzi? îmi întreb fiica.

Ree îşi încreţeşte nasul, gânditoare.

— Nu-mi amintesc.

Domnul Smith se îndepărtează încet de noi, îşi găseşte un loc confortabil lângă tăblia patului şi începe să se alinte. Ştie ce are să urmeze.

— Mie cel mai mult mi-a plăcut când am venit de la şcoală şi am primit o îmbrăţişare.

Sunt profesoară. Astăzi e miercuri. Miercurea eu ajung acasă pe la patru, şi Jason pleacă în jur de cinci. Ree s-a obişnuit deja cu schimbarea de ştafetă. Tati stă cu ea ziua, mami – noaptea. N-am vrut ca nişte străini să ne crească fetiţa şi am făcut tot posibilul pentru a evita acest lucru.

— Pot să mă uit la un film? întreabă Ree.

Am învăţat-o să ceară voie. Dacă am lăsa-o, s-ar uita întruna la DVD-uri.

— Fără filme în seara asta, îi răspund pe un ton cald. Mai bine povesteşte-mi ce-ai făcut la grădiniţă.

— Unul scurt, contraatacă ea. Apoi îmi oferă, triumfătoare, soluţia: Veggie Tales![1]

— Niciun film, repet eu, scoţându-mi mâna din prosop

[1] Serial american de desene animate pentru copii, cu conţinut puternic moralizator şi având drept personaje legume antropomorfe (n.tr.)

suficient cât să o gâdil sub bărbie.

E aproape opt seara, şi ştiu că e obosită şi că vrea cu tot dinadinsul să mă contrazică. Dar prefer să evit stările de agitaţie înaintea orei de culcare.

— Acum povesteşte-mi ce-ai făcut la grădiniţă. Ce gustare aţi avut azi?

Ea îşi eliberează, la rândul ei, braţele şi mă gâdilă sub bărbie.

— Morcovi!

— Nu, zău? O gâdil din nou, pe după ureche. Cine i-a adus?

— Heidi!

Încearcă să ajungă la subsuorile mele. Îi blochez tentativa cu îndemânare.

— Desen sau muzică?

— Muzică!

— Vocală sau instrumentală?

— Chitară!

Şi-a scos prosopul şi sare pe mine, gâdilându-mă pe oriunde îi ajung degeţelele iuţi – ultima izbucnire de energie de dinainte de a se prăbuşi în pat, la sfârşitul zilei. Reuşesc să o ţin la distanţă, rostogolindu-mă în hohote peste marginea patului. Aterizez cu o bufnitură pe duşumeaua tare, lucru care pe ea o face să chicotească şi mai abitir, iar pe Domnul Smith – să miorlăie în semn de protest. Aşa că o zbugheşte din cameră, dornic de acum să ne vadă punând capăt ritualului de seară.

Scot din şifonier un tricou lung pentru mine şi o cămăşuţă de noapte Ariel pentru Ree. Ne spălăm pe dinţi, una lângă alta, în faţa oglinzii ovale. Lui Ree îi place când scuipăm pasta în acelaşi timp. După două poveşti, un cântecel şi o jumătate de spectacol de Broadway, reuşesc în sfârşit să o învelesc şi să o culc, cu iepuraşul strâns în braţe şi cu Domnul Smith ghemuit la picioarele ei.

Opt şi jumătate. Căsuţa în care locuim a devenit oficial a mea. Mă refugiez în faţa blatului de bucătărie. Mai iau

câte o gură de ceai şi corectez lucrările cu spatele la computer, ca să evit tentaţia. Ceasul în formă de pisică, pe care Jason i l-a făcut cadou de Crăciun lui Ree, miorlăie, anunţând ora exactă. Ecoul pe care îl face bungalow-ul cu etaj din anii '50 dă impresia că spaţiul este mai mic decât în realitate.

Am picioarele reci. E martie în New England, şi zilele sunt încă friguroase. Ar trebui să-mi pun nişte şosete, dar n-am chef să mă ridic.

Nouă şi un sfert. Fac turul casei. Încui uşa din spate, verific penele de lemn proptite în toate cercevelele. La urmă, încuietoarea dublă a uşii de oţel din faţă. Locuim în South Boston, într-un cartier modest, tipic clasei de mijloc, cu străzi mărginite de copaci şi cu parcuri frumos amenajate pentru familii. Sunt o mulţime de copii şi de gărduleţe albe.

Totuşi, verific încuietorile şi închid bine ferestrele. Şi eu, şi Jason avem motivele noastre.

După aceea, stau iar în picioare în faţa computerului; mă mănâncă palmele, pe care mi le ţin pe lângă corp. Îmi spun că ar fi cazul să mă duc la culcare. Şi că n-ar trebui să mă aşez. Conştientă, totodată, că o s-o fac probabil oricum. Puţin. Doar cât să verific câteva e-mailuri. Ce poate fi rău în asta?

În ultima clipă, descopăr în mine o voinţă de care nu mă ştiam capabilă. Închid computerul. Face şi asta parte din politica familiei: computerul trebuie închis înainte de culcare.

Ştiţi, computerul e un soi de portal, o intrare în propria casă. Sau poate că nu ştiaţi.

Nu contează, veţi afla cât de curând.

Ora zece. Las lumina aprinsă pe hol, pentru Jason. Nu m-a sunat, ceea ce înseamnă că are multă treabă. Iar asta e bine, îmi spun. Asta e, dacă are treabă, are treabă. Tăcerile dintre noi devin tot mai lungi pe zi ce trece. Lucruri de genul ăsta se întâmplă. Mai ales atunci când ai

un copil mic.

Mă reîntorc cu gândul la vacanţa din februarie. Evadarea noastră, a familiei – lucrul cel mai bun sau cel mai rău din câte ni s-au întâmplat, depinde din ce unghi priveşti. Aş vrea să înţeleg. Să pricep cum stau lucrurile cu soţul meu, cu mine. Pentru că unele lucruri, odată făcute, nu mai pot fi luate înapoi şi, odată spuse, nu mai pot fi uitate.

În seara asta, nu reuşesc să pricep nimic. De fapt, de săptămâni întregi nu reuşesc sa pricep nimic, şi asta mă umple tot mai mult de groază. Pe vremuri, credeam sincer că dragostea poate vindeca de una singură orice rană. Acum ştiu că nu e aşa.

Sus, la etaj, mă opresc pe hol în faţa camerei lui Ree, pentru o ultimă verificare. Întredeschid uşa cu mare grijă şi arunc o privire înăuntru. Ochii aurii ai Domnului Smith mă fixează. Nu catadicseşte să se ridice – nici nu-l condamn. E o scenă înduioşătoare. Ree ghemuită în aşternuturile cu floricele verzi şi roz, sugându-şi degetul mare, cu cârlionţii întunecaţi ivindu-se deasupra cearşafului. Pare din nou mititică, bebeluşul pe care parcă mai ieri îl adusesem acasă, deşi, într-un fel sau altul, au trecut patru ani de atunci, şi acum se îmbracă singură, mănâncă singură şi nu scapă niciun prilej să ne împărtăşească părerile ei despre lume şi viaţă.

Cred că o iubesc.

Cred că „iubire“ nu e cuvântul potrivit pentru a descrie emoţia care îmi creşte în piept.

Închid uşa încetişor şi păşesc fără zgomot spre dormitorul meu, unde mă strecor sub cuvertura albastră cu verde, cadou de nuntă.

Am lăsat uşa întredeschisă, ca să o aud pe Ree. Şi lumina aprinsă pe hol, pentru Jason.

Ritualul de seară s-a terminat. Totul este în regulă.

Mă întind pe o parte, cu perna între genunchi şi cu mâna sprijinită pe şold. Mă uit cu ochii larg deschişi la toate şi la

nimic. Mă gândesc la cât de obosită mă simt, la ce tare am dat-o în bară şi că mi-aş dori ca Jason să fie acasă, dar, pe de altă parte, îmi pare bine că nu e şi că trebuie să mă decid ce să fac, numai că nu am nici cea mai vagă idee.

Îmi iubesc copilul. Îmi iubesc soţul.

Sunt o proastă.

Şi îmi aduc aminte de ceva, de un lucru la care nu m-am mai gândit de luni de zile. Nu e tocmai o amintire propriu-zisă, ci mai degrabă un parfum: petale de trandafir căzute, ofilindu-se şi putrezind în arşiţa din Georgia, în faţa ferestrei dormitorului meu. În timp ce vocea mamei pluteşte în jos, prin holul întunecat: „Ştiu ceva ce tu nu ştii".

— Şşşt, şoptesc acum.

Mâna mi se înfăşoară în jurul stomacului şi mă gândesc prea mult la lucruri pe care mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii încercând să le uit.

— Şşşt, repet.

Şi, în clipa aceea, din josul scărilor urcă spre mine un zgomot...

Mi-ar plăcea să vă pot spune că în ultimele clipe de pe lumea aceasta am auzit o bufniţă ţipând în beznă. Ori că am văzut o pisică neagră sărind peste un gard. Sau că am simţit cum mi se ridică părul la ceafă.

Mi-ar plăcea să vă spun că am presimţit pericolul şi că m-am opus din răsputeri. La urma urmelor, dintre toţi oamenii, cine altcineva decât mine ar putea să înţeleagă mai bine cât de uşor se transformă iubirea în ură şi dorinţa în obsesie? Cine, mai bine decât mine, ar fi putut prevedea totul?

Numai că n-am făcut-o. Sincer vă spun, n-am făcut-o.

Şi, Dumnezeu mi-e martor, când i s-a ivit chipul în umbra uşii, primul meu gând a fost că era la fel de chipeş ca atunci când l-am văzut prima oară şi că încă tânjeam să-i mângâi bărbia, să-mi trec degetele prin buclele lui...

Iar apoi, uitându-mă la ce ţinea în mână, mi-am spus că

nu trebuie să ţip. Că trebuie să-mi protejez fiica, odorul meu nepreţuit, adormit în celălalt capăt al holului.

A păşit înăuntru. A ridicat ambele braţe.

Vă jur că n-am scos niciun sunet.

Capitolul 2

Doamna detectiv D.D. Warren aprecia întotdeauna un bufet bun cu mâncare la discreţie. Nu, nu alegea niciodată paste – o mâncare săţioasă, fără îndoială, dar adesea foarte prost servită alături de friptură. Nu, de-a lungul anilor, ea îşi dezvoltase o strategie bine pusă la punct: faza întâi, salatele. Nu că s-ar fi dat în vânt după salata iceberg, dar, cum era singură şi obsedată de muncă, nu se obosea niciodată, la cei treizeci şi ceva de ani ai ei, să ţină hrană perisabilă în frigider. Aşa că… da, începea cu nişte legume oarecare, altfel, având în vedere obiceiurile ei alimentare, risca, Doamne fereşte, să se îmbolnăvească de scorbut.

Faza a doua: carne tăiată în felii subţiri. Curcanul era acceptabil. Şunca la cuptor în sos de miere, o treaptă mai sus. Friptura de vită în sânge, medalia de aur. Îi plăcea roşie şi cât se poate de crudă la mijloc. Dacă nu sălta niţel atunci când o înţepai cu furculiţa însemna că în bucătărie cineva comisese o crimă împotriva cărnii de vită.

Cu toate că ar fi mâncat-o oricum. Nu puteai avea cine ştie ce pretenţii de la un bufet suedez.

Aşadar, un pic de salată, şi pe urmă câteva felii subţiri de friptură în sânge. Mai nou, nenorocitul de bucătar îi îndesa cartofi ca garnitură la friptură. Peste cadavrul ei! Prefera să pescuiască din farfurie eglefin la cuptor şi să ronţăie crusta sau poate trei, patru scoici în jumătăţi de cochilie şi gătite cu şuncă şi crutoane, plus, desigur, nişte creveţi reci. După care să aleagă între legumele sotate şi caserola cu fasole verde cu rondele de ceapă crocante deasupra. Ei bine, asta însemna o masă în toată regula.

Desertul era, evident, o parte importantă a acestui bufet. Prăjitura cu brânză intra în aceeaşi categorie cu cartofii şi cu pastele – o eroare de novice, feriţi-vă de ea!

Mai bine budincă sau fursecuri cu fructe. Şi, cum se zice, întotdeauna mai e loc pentru nişte jeleu. Sau mousse de ciocolată. Şi *crème brûlée.* Cu sos de zmeură: dinamită curată, ce să mai!

Mda, i-ar prinde bine nişte *crème brûlée.*

Ceea ce îi amintea că, din păcate, nu era decât şapte dimineaţa, şi tot ce avea în materie de mâncare în cămara apartamentului ei din cartierul North End era o pungă de făină.

D.D. s-a rostogolit în pat şi, cu stomacul chiorăind, a încercat să se autoamăgească, pretinzând că era singura parte a corpului ei care tânjea după satisfacţie.

Afară, dimineaţa se anunţa cenuşie. O altă zi de martie rece şi geroasă. În mod normal, la ora asta ar fi fost deja în picioare şi în drum spre secţie, dar cu o zi în urmă încheiase o anchetă derulată pe parcursul a două luni, cu privire la o serie de împuşcături trase dintr-o maşină, în care erau implicaţi un cunoscut traficant de droguri şi, întâmplător, o mamă care îşi plimba cei doi copii. Împuşcăturile avuseseră loc la numai trei cvartale de secţia de poliţie din Roxbury, aşa că pagubelor li se adăugase şi ofensa adusă organelor legii.

Presa înnebunise. Localnicii organizaseră grupuri care pichetau zilnic zona şi cereau măsuri care să garanteze siguranţa publică.

Iar comisarul reacţionase prompt, înfiinţând un grup operativ în fruntea căruia o numise – cum altfel? – pe D.D., şi asta pentru că, dintr-un motiv sau altul, o blondă drăguţă era un purtător de cuvânt mai potrivit decât orice tip într-o uniformă ţeapănă.

Pe D.D. nu o deranjase. La naiba, pentru asta trăia. Bliţuri, cetăţeni isterici, politicieni negri de supărare. Să-nceapă distracţia! Încasa fără să clipească dezaprobările publicului, după care, în spatele uşilor închise, îşi punea echipa de anchetatori la treabă, obligându-i să lucreze într-un ritm frenetic. Un nenorocit îşi închipuia că putea să

masacreze o întreagă familie chiar sub nasul ei? Se înşela amarnic.

Alcătuiseră o listă de posibili suspecţi şi începuseră să-i strângă cu uşa. Şi, după şase săptămâni, dăduseră buzna într-un depozit dezafectat de lângă ţărm, târându-l pe individ afară din bârlogul lui întunecat, în soarele orbitor, cu camerele de luat vederi aţintite asupra lui.

D.D. şi echipa ei aveau să fie eroi timp de o zi, două, până când apărea un alt idiot, şi totul o lua de la capăt. Aşa mergeau lucrurile. Rahat, şters la fund, tras apa. Şi din nou rahat.

A oftat, s-a întors de pe o parte pe cealaltă, şi-a trecut palma peste lenjeria de pat fină şi iar a oftat. Ar face bine să se trezească. Şi să facă un duş. Să îşi dedice ceva timp spălării rufelor şi curăţirii dezastrului care forma în clipa aceea spaţiul ei personal.

În schimb, gândurile i s-au întors spre bufet. Şi spre sex. Sexul sălbatic, în forţă, dur. În care mâinile ei să poată zăbovi pe un fund tare ca piatra. Şi braţe de oţel care să-i înconjoare şoldurile. Şi o arşiţă să îi cuprindă coapsele în timp ce unghiile sfâşiau aceleaşi cearşafuri albe şi răcoroase pe care stătea acum întinsă.

Fir-ar să fie! A dat aşternuturile la o parte şi a ieşit ţanţoşă din dormitor, doar în tricou şi în chiloţi, şi învăluită în aura fină a frustrării sexuale.

Mai întâi, avea să facă ordine în apartament. Pe urmă ieşea să alerge. După care intenţiona să mănânce o duzină de gogoşi.

S-a îndreptat spre bucătărie, a scos din frigider cutia cu boabe de cafea pentru espresso, a luat râşniţa şi s-a apucat de treabă.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea treizeci şi opt de ani. Şi aproape că trăia pentru munca ei. Ce dacă se simţea uneori cam singură, fără un soţ arătos şi doi plozi care să i se încurce printre picioare? Era prea târziu pentru asta.

A vărsat cafeaua proaspăt râşnită în micul filtru auriu şi

a apăsat pe buton. Maşinăria italienească a prins viaţă cu un huruit, şi mirosul cafelei proaspete a umplut încăperea, calmând-o puţin. A scos laptele din frigider, pregătindu-se să-l bată spumă.

Cumpărase mansarda din cartierul North End cu trei luni în urmă. Mult prea pretenţioasă pentru un poliţist, dar ăsta era avantajul căderii pieţei imobiliare din Boston. Dezvoltatorii construiau clădiri, dar piaţa nu reacţiona. Şi atunci, împătimiţii de muncă, de genul lui D.D., aveau, dintr-odată, şansa unei vieţi mai bune. Îi plăcea apartamentul. Deschis, spaţios, minimalist. Numai bun să o facă să-şi dorească să stea mai mult pe-acasă. Nu că o şi făcea, dar oricum, se gândea la asta.

A terminat de preparat cafeaua cu lapte şi s-a îndreptat cu paşi mici spre şirul de ferestre ce dădeau spre strada animată. Era agitată, încordată. Îi plăcea vederea care se deschidea de aici. O stradă aglomerată, înţesată de oameni ocupaţi care alergau de colo-colo, sub ochii ei. O mulţime de vieţi mărunte, fiecare cu micile sale nevoi – şi niciuna nu îşi ridica ochii spre ea, nu dădea doi bani pe ea, nu voia nimic de la ea. Era în afara serviciului, şi viaţa mergea totuşi înainte, chiar şi în lipsa ei. O lecţie demnă de a fi luată în seamă de o femeie ca ea.

A suflat în ceaşcă, îndepărtând uşor un mic val de spumă, a sorbit de câteva ori şi a simţit cum începea să se relaxeze.

N-ar fi trebuit să se ducă la nuntă. Despre asta era vorba. O femeie de vârsta ei ar trebui să boicoteze toate nunţile şi petrecerile date în cinstea viitorilor nou-născuţi.

La naiba cu Bobby Dodge! Tipul se înecase de-a binelea de emoţie când îşi rostise jurămintele. Iar Annabelle plânsese, uluitor de frumoasă în rochia ei de mireasă fără bretele. Şi pe urmă căţeluşa Bella păşise spre altar cu două panglici aurii legate de zgardă cu o fundă uriaşă.

Cum naiba să nu te emoţionezi, măcar puţin? Mai ales atunci când orchestra începe să cânte şi toată lumea

dansează pe melodia *At Last* a Ettei James – toată lumea în afară de tine, bineînţeles, şi asta pentru că avuseseşi atât de mult de lucru, încât nu apucaseşi să îţi găseşti un însoţitor.

D.D. a sorbit iarăşi din *latte,* privind încruntată în jos spre furnicarul vieţilor mărunte şi mult prea ocupate.

Bobby Dodge se însurase. Despre asta era vorba. Îşi găsise pe cineva mai bun decât ea, şi acum era un bărbat însurat, în timp ce ea…

La dracu', îi trebuia o partidă de sex.

Tocmai îşi legase şireturile la pantofii de alergare, când i-a sunat telefonul mobil. S-a uitat la numărul afişat pe ecran, s-a încruntat şi a dus telefonul la ureche.

— Sergent Warren, s-a prezentat ea.

— 'Neaţa, sergent. Detectiv Brian Miller. Districtul C-6. Scuze de deranj.

D.D. a ridicat din umeri, aşteptând. A întrebat apoi, atunci când detectivul a ezitat să continue:

— Cu ce îţi pot fi de folos în dimineaţa aceasta, detectiv Miller?

— Păi, avem o problemă… Vocea lui Miller s-a stins din nou, şi D.D. s-a pus iarăşi pe aşteptat.

Districtul C-6 era circa de poliţie care acoperea zona South Boston. În calitate de sergent la secţia omucideri, D.D. avea rareori ocazia să colaboreze cu detectivii de la C-6. Cartierul South Boston nu avea o rată prea mare a criminalităţii. Furturi, spargeri, jafuri, da. Crime, mai puţin.

— La ora cinci dimineaţa, s-a primit un telefon la dispecerat, s-a hotărât Miller într-un final să vorbească. Un bărbat a anunţat că, atunci când s-a întors acasă, a constatat că soţia sa dispăruse.

D.D. a ridicat din sprâncene şi s-a aşezat din nou pe scaun.

— Zici că soţul a venit acasă la cinci dimineaţa?

— La cinci a anunţat dispariţia. Bărbatul se numeşte

Jason Jones. Numele îţi spune ceva?

— Ar trebui?

— E reporter la *Boston Daily.* Se ocupă în mare de South Boston, dar mai scrie şi despre restul oraşului. Din câte se pare, lucrează mai mult noaptea – are în vizor întrunirile consiliului municipal, şedinţele consiliului orăşenesc şi alte chestii de genul ăsta. Miercuri a fost mai întâi la staţia de apă, după care a primit un telefon să se prezinte la un incendiu izbucnit într-o locuinţă. În fine, şi-a terminat tura în jurul orei două şi s-a întors acasă, unde şi-a găsit fiica de patru ani dormind la ea în cameră şi soţia dispărută.

— OK.

— Primii poliţişti ajunşi la faţa locului au procedat ca la carte, a continuat Miller. Au cercetat casa. Maşina era parcată în stradă, poşeta femeii şi cheile se aflau pe blatul de bucătărie. Niciun semn de efracţie. Doar în dormitorul de la etaj o lampă era răsturnată şi lipsea o pătură albastră cu verde.

— Până aici am înţeles.

— Având în vedere circumstanţele, faptul că mama îşi lăsase singură fetiţa, poliţiştii şi-au sunat superiorul, care a luat legătura cu şeful meu, la secţie. Şi noi ne-am petrecut ultimele ore cercetând împrejurimile, verificând magazinele din zonă, sunând la prieteni şi la rude, mă rog, tot tacâmul. Pe scurt, până acum, n-avem nici cea mai vagă pistă.

— Aţi găsit vreun cadavru?

— Nu, doamnă.

— Pete de sânge? Amprente, semne de luptă?

— Doar o lampă răsturnată.

— Primii poliţişti au verificat chiar *toată* casa? Mansarda, subsolul, debaralele?

— Facem tot posibilul!

— Poftim?

— Soţul… Nu pot să spun că ne-a interzis accesul, dar nu e tocmai cooperant.

— Of, fir-ar al naibii! Şi, dintr-odată, D.D. a înţeles. A înţeles de ce un detectiv de la o secţie de poliţie sunase la un sergent de la omucideri pentru o femeie dată dispărută. Şi de ce era exclus ca sergentul de la omucideri să îşi mai facă tura de jogging în dimineaţa aceea. Doamna Jones e o femeie albă tânără şi frumoasă, nu-i aşa?

— E profesoară, are douăzeci şi trei de ani şi e blondă. Cu un zâmbet care ar putea lumina ecranul televizorului.

— Sper că nu ai alertat colegii prin staţia radio.

— De ce credeţi că v-am sunat pe telefonul mobil?

— Dă-mi adresa. Ajung acolo în zece minute, detectiv Miller.

D.D. şi-a lăsat pantofii de alergat în camera de zi, şortul în hol şi tricoul în dormitor. Blugi, un pulover alb cu nasturi, o pereche de cizme în picioare, şi era gata. Şi-a fixat pagerul la curea, şi-a atârnat legitimaţia la gât şi şi-a strecurat telefonul mobil în buzunarul de la spate.

Ultima oprire, pentru jacheta ei favorită din piele, de culoarea caramelului, agăţată în cuierul de lângă uşă.

După care sergentul Warren a ieşit pe uşă, plecând în misiune cu aceeaşi plăcere dintotdeauna.

*

South Boston are o istorie lungă şi interesantă, chiar şi după standardele bostoniene. Mărginit pe o latură de prosperul cartier financiar şi pe cealaltă de oceanul de un albastru strălucitor, a funcţionat mult timp ca port, cu toate beneficiile aferente vieţii într-un mare oraş. Zona a fost ocupată mai întâi de oameni aflaţi pe treptele de jos ale ierarhiei socioeconomice. Imigranţi la limita subzistenţei, în majoritate irlandezi de origine, se înghesuiau câte treizeci, cu câte o găleată pe post de closet şi o grămadă de paie pline de păduchi drept saltea. O viaţă grea, în care bolile, epidemiile şi sărăcia erau cel mai apropiat vecin.

Dând timpul înainte, după o sută cincizeci de ani,

„Southie” devenise mai degrabă o atitudine decât un loc. Aici se născuse Whitey Bulger, unul dintre cei mai cunoscuţi mafioţi din Boston, care în anii ’70 a transformat proiectele de locuinţe în propriul său teren de joacă, controlând astfel o jumătate din populaţie şi angajând cealaltă jumătate în slujba lui. Şi totuşi, zona a continuat să meargă înainte, fiecare îngrijindu-se de vecinii săi şi fiecare generaţie de puşti duri şi şmecheraşi producând o nouă generaţie de puşti duri şi şmecheraşi. Outsiderii nu înţelegeau cum mergea treaba, iar celor din „Southie“ le convenea chestia asta de minune.

Din nefericire, mai devreme sau mai târziu, orice atitudine se uniformizează. Într-un an, un eveniment major organizat în port a adus în zonă o mulţime de locuitori ai oraşului. Au sosit aşteptându-se să dea peste un cartier mizer, cu străzi lăsate în paragină. Însă au descoperit vederi spre ocean, nenumărate parcuri verzi şi şcoli catolice de cea mai bună calitate. Un cartier situat la numai zece minute de centrul Bostonului, în care cea mai dificilă alegere într-o dimineaţă de duminică era dacă să o iei drept înainte, spre parc, sau la stânga, către plajă.

Evident, *yuppies*[2] au apelat imediat la agenţii imobiliari, şi, peste noapte, vechile proiecte de locuinţe au devenit apartamente de milioane de dolari, cu scară interioară şi vedere la mare, iar sendvişurile cu trei felii de pâine preparate de a patra generaţie de localnici au început să fie vândute la un preţ de cinci ori mai mare decât îndrăzniseră ei vreodată să viseze.

---

[2] Prescurtare de la *young urban professional* (profesionist tânăr din mediul urban) sau *young upwardly mobile professional* (aprox. tânăr ambiţios şi mobil din punct de vedere profesional). Termenul, folosit mai ales în prima parte a anilor ’80 şi devenit acum relativ desuet, se referă la tineri de 20-30 de ani din pătura superioară a clasei de mijloc sau a clasei dominante care lucrează în domeniul financiar-bancar, în avocatură, mediul academic etc., fiind bine plătiţi, complet absorbiţi de munca lor şi bucurându-se de avantajele vieţii culturale sofisticate specifice marilor aglomerări urbane. (n.tr.)

Comunitatea a început să se schimbe. Situaţia economică era alta, la fel şi etniile. Parcurile rămăseseră însă tot frumoase, şi străzile erau în continuare mărginite de copaci. Apăruseră câteva cafenele şi baruri. Puburile irlandeze supravieţuiseră. Tot mai mulţi *yuppies.* Dar la fel de multe familii cu copii. Un loc bun în care să trăieşti, asta dacă ai avut inspiraţia să-ţi cumperi casa înainte ca preţurile să o ia razna.

D.D. a folosit GPS-ul ca să ajungă la adresa indicată de detectivul Miller. S-a trezit în apropierea apei, în faţa unui mic bungalow pitoresc, zugrăvit în maro cu crem, cu un gazon ca desprins dintr-o vedere şi un arţar desfrunzit în mijloc. Două idei i-au venit simultan în minte. Prima: cineva construise un bungalow în Boston? Şi a doua: detectivul Miller îşi cunoştea bine meseria. Trecuseră cinci ore şi jumătate de la apelul telefonic, şi perimetrul nu fusese delimitat cu bandă, parcarea nu se umpluse cu maşini de poliţie şi, încă şi mai bine, televiziunile nu-şi trimiseseră carele de transmisiune. Casa părea liniştită, strada – la fel. Calmul proverbial de dinaintea furtunii.

D.D. a ocolit de trei ori cvartalul înainte de a parca, în cele din urmă, la câteva străzi distanţă. Dacă Miller se descurcase atâtea ore fără publicitate, nu avea să fie ea cea care să-l dea de gol.

Întorcându-se spre bungalow, cu mâinile încleştate în buzunarele din faţă şi cu umerii încovoiaţi de frig, l-a zărit pe Miller aşteptând-o în curtea din faţă. Era mai scund decât şi-l închipuise, cu părul castaniu rărit şi cu o mustaţă în stilul anilor ’70. Părea genul de copoi capabil sa facă o treabă excelentă lucrând sub acoperire – atât de banal ca înfăţişare, încât nu îl bagă nimeni în seamă, cu atât mai puţin să observe cineva că trage cu urechea la conversaţii importante. Avea şi tenul palid, în genul celor care îşi petrec o bună parte din vreme sub lumina neonului. Un funcţionăraş de birou, l-a catalogat D.D., după care s-a mustrat: nu trebuia să se grăbească să emită asemenea

judecăţi.

Miller a traversat peluza, alăturându-i-se. A continuat să meargă în ritm cu ea, aşa că D.D. i-a urmat exemplul. Uneori, munca de poliţist implica şi ceva teatru. Astăzi, după toate probabilităţile, interpretau un cuplu ieşit dimineaţa la plimbare. Costumul maro, şifonat al lui Miller nu se prea încadra în decor, fiind un pic prea formal, însă D.D., în blugii ei mulaţi şi jacheta de piele, arăta trăsnet.

— Sandra Jones e profesoară la şcoala generală, a rupt Miller tăcerea, vorbind încet şi iuţind pasul în timp ce treceau de primul bloc, îndreptându-se spre apă. Predă educaţie civică la clasa a şasea. Am plasat doi poliţişti la şcoală, dar nimeni nu a văzut-o de ieri, de la trei şi jumătate, când a plecat de acolo. Am verificat birourile din zonă, restaurantele, magazinele locale – nimic. Farfuriile de la cină au rămas în chiuvetă. Un teanc de lucrări corectate – lângă geantă, pe blatul de bucătărie. După spusele soţului, Sandra nu începe să lucreze acasă decât după ce o culcă pe fetiţă, la ora opt seara. Aşadar, plecăm de la prezumţia că a fost acasă, cu copilul, până pe la opt şi jumătate, nouă. N-a dat niciun telefon de pe mobil după ora şase; i-am cerut operatorului lista cu apelurile.

— Are familie? Bunici, mătuşi, unchi, veri? a întrebat D.D.

Soarele străpunsese, în sfârşit, stratul de nori cenuşii, dar temperatura rămăsese scăzută, cu vântul aspru suflând dinspre mare şi pătrunzând prin jacheta ei de piele.

— Aici n-are niciun fel de rude – tatăl ei e în Georgia, dar s-a cam înstrăinat de el. Soţul a refuzat să dea detalii, a spus doar că e o poveste veche, care n-are nicio legătura cu dispariţia ei.

— Ce drăguţ, cum gândesc soţii în locul nostru. Şi l-ai sunat pe tată?

— L-aş fi sunat dacă aş fi ştiut cum îl cheamă.

— Vrei să zici că individul nu ţi-a spus numele?

D.D. era uimită.

Miller a clătinat din cap, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor şi scoţând fuioare de abur pe gură.

— Ei bine, aşteaptă să-l cunoşti pe tip. Urmăreşti filmul ăla? Cum îi zice? Serialul cu temă medicală.

— *Spitalul de urgenţă?*

— Nu, celălalt, cu mai multe scene de sex.

— *Anatomia lui Grey?*

— Da, ăsta. Cum îl cheamă pe doctorul ăla? McDuff, McDevon…?

— McDreamy?

— Exact. Domnul Jones ar putea să-i fie frate geamăn. Şi chestia aia cu părul ciufulit şi barba uşor crescută… Îţi spun eu, din clipa când ştirea va ajunge în presă, tipul va primi mai multe scrisori de la fani decât Scott Peterson.[3] Aş zice că n-avem la dispoziţie decât vreo douăzeci de ore pentru a o găsi pe Sandy Jones; dacă nu, o să dăm de dracu'.

D.D. a oftat din greu. Au ajuns pe mal, au cotit la dreapta şi au continuat să meargă.

— Bărbaţii sunt atât de proşti, a murmurat ea nerăbdătoare. Pentru numele lui Dumnezeu! Cam o dată pe săptămână, câte un tip bine şi cu tot ce-i pofteşte inima încearcă să-şi rezolve problemele maritale ucigându-şi soţia şi pretinzând că a dispărut de-acasă. Şi, de fiecare dată, presa…

— Am făcut un pariu. Cinci la unu că Nancy Grace va comenta procesul. Patru la unu pentru Greta Van Susteren.[4]

---

[3] Scott Lee Peterson (n. 1972) a fost condamnat la moarte în 2005 pentru uciderea, cu trei ani în urmă, a soţiei sale însărcinate. A pretins că soţia dispăruse de acasă. Cadavrul ei a fost găsit după câteva luni în apele golfului San Francisco, în prezent, Peterson îşi aşteaptă execuţia în închisoarea din San Quentin. (n.tr.)

[4] Avocată, respectiv procuroare, devenite vedete ale unor posturi TV americane şi comentatoare specializate în probleme juridice (n.tr.)

D.D. i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Şi, în fiecare săptămână, a continuat ea, poliţia cheamă echipe de intervenţie şi o mulţime de voluntari, perie pădurile, coasta de pază mătură ţărmul, şi ştii ce se întâmplă?

Miller a încurajat-o din priviri să continue.

— Cadavrul soţiei este găsit, şi soţul sfârşeşte cu o condamnare de la douăzeci de ani la închisoare pe viaţă într-o puşcărie de maximă securitate. În condiţiile astea, n-ai fi tentat să crezi că măcar unul dintre nenorociţii ăştia ar trebui să se răzgândească şi să opteze pentru divorţ, oricât de demodat ar părea?

Miller n-a avut nimic de comentat.

D.D. a oftat, şi-a trecut degetele prin păr, după care a oftat din nou.

— Scuze, a fost o reacţie instinctivă. Spune-mi, crezi că femeia e moartă?

— Îhî, a răspuns Miller pe un ton pragmatic. După care, văzând că D.D. nu spune nimic, a adăugat în chip de explicaţie: Lampa spartă, pătura lipsă. Presupun că cineva i-a înfăşurat trupul în pătură şi l-a cărat afară. Pătura este îmbibată, probabil, de sânge, din cauza asta nu am găsit dovezi.

— Am înţeles. Şi crezi că soţul a ucis-o?

Miller a scos din buzunarul jachetei maro o hârtie cu antet împăturită şi i-a întins-o.

— Uite, chestia asta o să-ţi placă. Deşi soţul n-a fost, să zicem aşa, dornic să răspundă la întrebări, ne-a oferit o relatare a modului în care şi-a petrecut seara, împreună cu numele şi numerele de telefon ale persoanelor care pot depune mărturie în acest sens.

— A oferit o listă de *alibiuri*? D.D. a despăturit foaia, remarcând că primul nume de pe listă era „Larry Wade, căpitanul brigăzii de pompieri”, urmat de „James McConnagal, poliţia statului Michigan”, apoi alte trei

nume, de data aceasta de la poliţia din Boston. A continuat să parcurgă lista, făcând ochii tot mai mari, apoi mâinile au început să-i tremure de furia abia reţinută. Mai zi-mi o dată, cine e tipul ăsta?

— Reporter. La *Boston Daily.* Azi-noapte a luat o casă foc. Susţine că s-a aflat acolo, alături de toată crema poliţiei şi a pompierilor, ca să ia notiţe pentru reportaj.

— I-auzi! Şi-ai apucat să-i suni pe tipi?

— Nu. Ştiu deja ce-o să-mi spună.

— Mda, că l-au văzut, dar de fapt nu l-au văzut, a completat D.D. Că era un incendiu şi că toată lumea se afla acolo la datorie. Poate că l-a rugat pe fiecare dintre ei să-i dea o declaraţie, aşa că de remarcat l-au remarcat toţi, dar după aia s-a făcut nevăzut…

— Cam aşa ceva. În ceea ce priveşte alibiurile, tipul e imbatabil. Dispune de vreo jumătate de duzină, furnizate chiar de oamenii noştri, care sunt siguri că l-au văzut acolo, chiar şi când nu era. Ceea ce vreau să spun e să nu te laşi prostită de înfăţişarea lui de mascul alfa, i-a atras Miller atenţia, fluturându-şi degetul spre ea. McDreamy ăsta al nostru e şi McSmarty[5]. Nu-i în regulă, dar asta e.

D.D. i-a înapoiat foaia.

— Şi-a chemat avocatul?

Au ajuns la colţul casei şi, fără să se vorbească dinainte, s-au întors şi au luat-o înapoi. Acum mergeau împotriva vântului, şi briza le lipea hainele de corp, aducându-le mirosul apei drept în faţă.

— Nu încă. A refuzat însă să răspundă la întrebări.

— Nu l-aţi invitat la secţie?

— Ne-a cerut să-i prezentăm mandatul de arestare.

D.D. a ridicat o sprânceană, rumegând cu atenţie informaţia. McDreamy *era,* într-adevăr, McSmarty. Măcar tipul îşi cunoştea drepturile constituţionale mai bine decât

[5] Joc de cuvinte bazat pe cele două nume: McDreamy, provenind de la adjectivul *dreamy,* însemnând „de vis“, şi McSmarty, de la *smarty* - „isteţ, şmecheraş” (n.tr.)

majoritatea oamenilor de rând. Interesant. D.D. şi-a băgat capul între umeri, ferindu-şi faţa din bătaia vântului.

— Niciun semn de efracţie, parcă aşa ai zis?

— Nu. În plus, atât uşa din faţă, cât şi cea din spate sunt din otel.

— Zău?

— Mda. Cu încuietori pe ambele părţi. Şi, mai mult, am găsit pene de lemn proptite în toate cercevelele.

— Nu mai spune! Şi ce a avut soţul de zis despre asta?

— E una dintre întrebările la care a refuzat să răspundă.

— Au vreun sistem de supraveghere? Poate o cameră video?

— Nu şi iarăşi nu. Nici măcar o cameră de supraveghere a bonei. L-am întrebat.

Acum se apropiau de casă, de adorabilul bungalow din anii ’50, care, în aparenţă, era păzit mai straşnic decât Fort Knox.

— Încuietori pe ambele părţi, a murmurat D.D. Nicio cameră video. Mă întreb dacă aranjamentul e făcut ca să ţină intruşii la distanţă sau pe cineva blocat înăuntru.

— Crezi că şi-a abuzat soţia?

— N-ar fi primul. Ai zis că au un copil, nu?

— O fetiţă de patru ani. Clarissa Jane Jones. Îi spun Ree.

— Ai vorbit cu ea?

Miller a şovăit.

— Copila a stat toată dimineaţa la taică-său în braţe. Părea destul de afectată. Nu cred că avem vreo şansă ca tipul să ne lase să discutăm singuri cu ea, aşa că n-am insistat. M-am gândit că e mai bine să îi abordez pe amândoi când vom aduna mai multe date.

D.D. a încuviinţat din cap, Interogarea copiilor era o sarcină foarte anevoioasă. Unii detectivi se descurcau, alţii nu. Având în vedere reticenţa lui Miller, bănuia că el nu se considera prea priceput la asemenea treburi. Ei bine, tocmai ăsta era motivul pentru care D.D. făcea toţi banii.

— L-aţi reţinut pe soţ? a întrebat ea.

Au urcat treptele intrării din faţă a bungalow-ului, apropiindu-se de un covoraş verde-deschis, pe care urarea „Bine aţi venit” era înconjurată de o mare de flori verzi şi galbene. Lui D.D. i s-a părut exact genul de covoraş pe care l-ar alege o fetiţă împreună cu mama ei.

— Tatăl stă cu fetiţa în camera de zi. Am lăsat înăuntru un agent. Altceva n-am putut să fac pentru moment.

— Pentru moment, a admis D.D., oprindu-se în faţa covoraşului. Aţi cercetat locuinţa?

— În proporţie de nouăzeci la sută.

— Maşinile?

— Da.

— Dar dependinţele?

— Mda.

— Aţi verificat magazinele din zonă, vecinii, prietenii, rudele, colegii de muncă?

— Cercetările sunt în desfăşurare.

— Şi niciun semn de viaţă de la Sandra Jones.

Miller s-a uitat la ceasul de la mână.

— La circa şase ore după primul apel telefonic al soţului, nici urmă de Sandra Jones, persoană de sex feminin, caucaziană, vârsta douăzeci şi trei de ani.

— Şi totuşi, avem o potenţială scenă a crimei în dormitorul principal al casei, un potenţial martor în persoana fiicei de patru ani şi un potenţial suspect – soţul jurnalist. Cam asta e totul, nu-i aşa?

— Da, cam asta ar fi. Miller a făcut semn spre uşa din faţă, dând pentru întâia oară semne de nervozitate. În ce ordine ai de gând să procedezi: casa, soţul sau copilul?

D.D. a pus mâna pe clanţă. A avut o reacţie instinctivă, pe care şi-a cenzurat-o însă, pentru a se gândi mai bine. Primele ore după ce o persoană era dată dispărută fără urmă constituiau întotdeauna o perioadă critică în cursul unei anchete. Existau suspiciuni, dar nu şi motive, poliţia reţinea o persoană care putea prezenta interes, fără a putea fi însă considerată suspectul principal. Din punct de

vedere legal, aveau suficientă funie pentru a se spânzura.

D.D. a oftat şi, dându-şi seama că nu avea să se întoarcă prea curând acasă, a luat o decizie.

Capitolul 3

Dintotdeauna m-am priceput să-i miros pe caralii. Alţi tipi ştiu să blufeze la poker, cu o pereche de doiari în mână. Eu n-am norocul ăsta. Dar pot să-i miros pe caralii de la o poştă.

Pe primul poliţist îmbrăcat în haine civile l-am remarcat la micul dejun. Tocmai îmi turnasem în castron nişte cereale Rice Crispies şi mă aplecam peste blatul de bucătărie din melamină mată ca să iau o înghiţitură. M-am uitat pe fereastra mică de deasupra chiuvetei din bucătărie şi l-am zărit, perfect încadrat în rama acoperită cu dantelă Battenberg: subiectul era un tip alb de aproximativ 1,80 metri înălţime, păr castaniu; ochi căprui; se îndrepta spre sud pe trotuarul de vizavi. Purta pantaloni de doc cu fermoar, o jachetă sport din imitaţie de tweed şi o cămaşă cu guler albastru, încheiată până sus. Pantofi maro-închis din piele lucioasă, cu tălpi groase din cauciuc negru. În mâna dreaptă ţinea un carneţel cu spirală.

Curcan.

Am luat o gură de cereale, am mestecat, am înghiţit şi am repetat mişcarea.

Al doilea individ a apărut după circa un minut şi jumătate. Mai solid, peste 1,85 metri, păr blond, tuns scurt, şi tipul de maxilar cărnos, pe care indivizii sfrijiţi ca mine simt imediat nevoia să-l pocnească. Purta acelaşi gen de pantaloni de culoarea pielii, tot o jachetă sport, dar din altă stofă, şi o cămaşă cu guler alb. Ofiţerul Numărul Doi se ocupa de cealaltă parte a străzii, cea pe care locuiesc eu.

Treizeci de secunde mai târziu, mi-a bătut la uşă.

Am luat o gură de cereale, am mestecat, am înghiţit şi am repetat mişcarea.

Îmi pun ceasul să sune la 6.05 în fiecare dimineaţă, de luni până vineri. Mă trezesc, fac un duş, mă bărbieresc şi îmi iau pe mine o pereche veche de blugi şi un tricou jerpelit. Sunt genul de tip care preferă chiloţii clasici. La fel cum aş alege la orice oră şosetele albe, lungi până la genunchi, cu trei dungi albastre la elastic. Aşa am purtat şi-aşa am să port întotdeauna.

La 6.35, mănânc un castron de cereale Rice Crispies, pe urmă îmi spăl castronul şi lingura şi le pun la uscat pe prosopul de bucătărie verde pal, întins lângă chiuveta din oţel inoxidabil. La 6.50, plec spre atelierul auto din cartier, unde îmi trag pe mine salopeta albastră pătată de ulei şi îmi iau locul sub capota unei maşini. Ştiu să îmi folosesc bine mâinile, ceea ce înseamnă că îmi pot câştiga cu uşurinţă traiul. Dar voi rămâne întotdeauna tipul cu capul vârât sub capotă – nu voi ajunge niciodată să stau în faţă şi să mă ocup de clienţi. Da, nu voi obţine nicicând o asemenea slujbă.

Lucrez până la 18.00, cu o pauză de prânz de o oră. Ziua e lungă, dar muncitul peste program este singura modalitate de a câştiga ceva bani frumoşi, şi, după cum v-am zis, sunt îndemânatic şi nu foarte vorbăreţ, aşa că pe patroni nu-i deranjează să mă aibă prin preajmă. După lucru, mă întorc acasă. Şi cel mai adesea încălzesc nişte ravioli pentru cină. Mă uit la televizor la *Seinfeld.* Şi înainte de zece mă bag în pat.

Nu ies în oraş. Nu umblu prin baruri. Nu mă duc la film cu prietenii. Dorm. Mănânc. Muncesc. Fiecare zi seamănă cu cea dinainte. Nu trăiesc propriu-zis. Mai degrabă, exist.

Psihiatrii au un termen pentru asta: *normalitate pretinsă.*

Dar e singurul mod în care ştiu să trăiesc.

Iau altă înghiţitură de cereale, mestec, înghit şi repet mişcarea.

O nouă bătaie la uşa din faţă.

Luminile sunt stinse în casă. Proprietăreasa, doamna H.,

este în Florida, în vizită la nepoţi, şi n-are rost să stric bunătate de curent numai pe mine.

Las jos castronul cu cereale şi lapte, însă curcanul alege fix acest moment pentru a se răsuci pe călcâie şi a coborî treptele de la intrarea din faţă. Mă mut în celălalt capăt al bucătăriei, de unde pot să-l observ cum se duce la vecini şi le bate în uşă.

Mătură. Poliţia mătură strada. Venind dinspre nord. Ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva, probabil chiar pe strada mea, imediat mai sus.

Şi atunci îmi amintesc lucrul acela la care n-am vrut, de fapt, să mă gândesc, dar care îmi stă pitit undeva, într-un cotlon al minţii, încă de când a sunat ceasul şi am intrat în baie ca să mă holbez la propria reflexie în oglinda atârnată deasupra chiuvetei. Zgomotul pe care l-am auzit aseară, imediat după ce am închis televizorul. Lucrul acela pe care ştiu că nu vreau să-l ştiu, dar pe care acum nu mi-l mai pot scoate din cap.

Renunţ la micul dejun şi mă trântesc, în schimb, pe un scaun de bucătărie.

6.42. Se pare că astăzi nu va mai fi vorba despre acea normalitate pretinsă.

Astăzi va fi ceva real.

Respir greu. Inima îmi bate nebuneşte în piept, şi îmi simt palmele cum încep să asude. Şi atâtea gânduri îmi trec simultan prin minte, încât mă ia durerea de cap – aud pe cineva gemând, şi asta mă derutează, până-mi dau seama că eu sunt acela.

Zâmbetul ei, zâmbetul ei aşa dulce. Felul în care mă priveşte, ca şi cum aş avea trei metri înălţime, ca şi cum aş putea să cuprind toată lumea în palmă.

Şi, pe urmă, lacrimile care i se preling pe obraji. „Nu, nu, nu. Aidan, te rog, opreşte-te. Nu…”

Mai devreme sau mai târziu, curcanii o să îmi ia urma. Doi, trei poliţişti, o întreagă echipă de intervenţie năpustindu-se asupra uşii mele. De asta există tipi ca mine

pe lumea asta. Pentru că fiecare comunitate trebuie să aibă câte un ticălos, şi niciun om pretins normal nu poate schimba asta.

Trebuie să mă gândesc. Şi să-mi fac un plan. Să plec naibii de aici cât mai repede.

Dar unde? Şi pentru cât timp? N-am prea mulţi bani…

Încerc să-mi controlez respiraţia. Să mă liniştesc. Îmi spun că totul va fi bine. Doar mă ţin de program. Nu beau, nu fumez, nu mă joc pe internet. Mă duc la întruniri, nu mă bag în încurcături.

Totul ca să trăiesc normal, ca să fiu un om normal, nu-i aşa?

Nimic din toate astea nu mă ajută. Revin la vechile obiceiuri, la unicul lucru de care sunt sigur că e adevărat.

Faptul că pot să mint al naibii de bine, mai ales în faţa poliţiei.

D.D. începuse percheziţia casei cu bucătăria. Dacă îşi întorcea capul spre stânga şi arunca o privire prin cadrul uşii, putea distinge vag silueta unui bărbat aşezat pe o canapea verde-închis de două locuri, acoperită cu o pătură tricotată în toate nuanţele curcubeului. Jason Jones stătea nemişcat, şi sub bărbia lui era culcuşit un alt cap, cu păr buclat, la fel de nemişcat: cel al fiicei sale, Ree, care părea să doarmă.

D.D. şi-a impus să nu se holbeze prea mult la ei. Nu voia să atragă atenţia la atât de puţină vreme după începerea jocului. Instinctul lui Miller fusese corect. Aveau de-a face cu un posibil suspect inteligent, aparent bun cunoscător al sistemului juridic, Ceea ce însemna că trebuiau să-şi pună gândurile în ordine dacă voiau să adreseze întrebări relevante soţului sau potenţialului martor – fetiţa de patru ani.

Aşa că s-a concentrat asupra bucătăriei.

Aceasta, ca de altfel tot restul casei, păstra un anume farmec de epocă, dezvăluindu-şi, totodată, vârsta.

Linoleum crăpat, în carouri alb cu negru. Ustensile pe care unii le-ar fi catalogat drept retro, dar pe care D.D. le găsea antice. Era o încăpere foarte mică. Blatul curbat oferea spaţiu cât pentru două persoane cocoţate pe o pereche de scaune de bar din vinilin roşu. O măsuţă de salon fusese instalată în faţa ferestrelor, cu un computer pe ea, în loc de alte scaune împrejur.

Asta i s-a părut interesant lui D.D. O familie de trei persoane, şi totuşi numai două scaune. Să fie ăsta un indiciu al relaţiilor dintre ei?

Bucătăria era curată, blaturile bine şterse, singurul semn de dezordine fiind şirul de ustensile aliniate, nu foarte îngrijit, de-a lungul panoului de faianţă cu plăci albe şi negre – în chiuvetă se adunase un morman de farfurii murdare, în timp ce în uscător, vasele spălate aşteptau să fie aşezate la locul lor în dulap. Un ceas demodat de restaurant, cu o furculiţă şi o lingură pe post de ace, fusese montat deasupra aragazului pentru a înveseli atmosfera, în timp ce perdeluţele galben pal cu desene de un galben mai aprins, în formă de ouă însorite, împodobeau partea de sus a ferestrelor. Totul vechi, dar confortabil. Cineva îşi dăduse, cu siguranţă, silinţa.

D.D. a zărit un prosop de bucătărie în carouri roşii atârnat într-un cârlig şi s-a aplecat să-l miroasă. Miller i-a aruncat o privire amuzată, la care ea s-a mulţumit să ridice din umeri.

Pe la începuturile carierei sale în poliţie, lucrase la un caz de violenţă domestică – familia Daley, aşa se numeau. Soţul agresiv, Pat, îşi forţa soţia, pe Joyce, să deretice zilnic casa cu scrupulozitatea întâlnită doar într-o cazarmă militară. D.D. îşi amintea şi acum mirosul persistent de amoniac care o făcuse să lăcrimeze în timp ce străbătea cameră după cameră, până când ajunsese la cea din spate, unde, desigur, mirosul de amoniac fusese înlocuit cu cel greţos de sânge uscat. Din câte se părea, draga de Joyce nu făcuse aşa cum trebuia patul în dimineaţa aceea. Aşa că

Pat o lovise în rinichi. Joyce începuse să urineze cu sânge şi, convinsă că era pe moarte, luase puşca din spatele camionului soţului ei şi se asigurase că nu avea să plece singură în lumea de dincolo.

Supravieţuise însă loviturilor încasate în rinichi. Soţul, Pat, căruia explozia puştii îi zburase aproape toată faţa, nu avusese acelaşi noroc.

Până acum, bucătăria i s-a părut lui D.D. ca oricare alta. Familia Jones nu avea mania ordinii, a curăţeniei şi a sterilizării. Încăperea era, pur şi simplu, locul în care mama pregătise cina şi unde farfuriile cu resturi de macaroane cu brânză încă mai aşteptau în chiuvetă să fie spălate.

D.D. şi-a îndreptat atenţia asupra poşetei din piele neagră aşezate pe blatul de bucătărie. Miller i-a întins, fără o vorbă, o pereche de mănuşi din latex. Ea a dat din cap în semn de mulţumire şi s-a apucat să cotrobăie prin poşetă.

A început cu telefonul mobil al Sandrei Jones. Soţul acesteia nu pretindea ca intimitatea convorbirilor să fie respectată, aşa încât erau liberi să studieze telefonul după bunul lor plac. A trecut în revistă mesajele primite şi istoricul apelurilor. Un singur număr i-a sărit în ochi, cel salvat cu numele de ACASĂ. Nimic special, o mamă care îşi verifica fiica, fără îndoială. Al doilea număr apelat frecvent era JASON MOBIL. „Soţia care îşi suna frecvent soţul”, şi-a spus D.D.

Nu putea asculta mesajele vocale fără parolă, dar nu-şi făcea prea mari griji. Miller avea să-i ceară operatorului de telefonie mobilă să păstreze mesajele şi să plaseze o parolă de interdicţie a accesului. Furnizorul reţinea în baza sa de date chiar şi copii ale mesajelor şterse, informaţii utile pentru minţile curioase care abia aşteptau să le afle. Tot Miller avea să-i ceară operatorului să depisteze, cu ajutorul releurilor, către cine îşi îndreptase Sandra cele mai recente apeluri, ajutând astfel la reconstituirea

ultimelor evenimente dinaintea dispariţiei.

Cercetând restul poşetei, a mai găsit trei rujuri – în nuanţe pale de roz, două pixuri, o pilă de unghii, un baton de cereale, un ondulator negru de păr, o pereche de ochelari de citit şi un portofel cu patruzeci şi doi de dolari înăuntru, un permis auto eliberat în Massachusetts, două cărţi de credit, trei carduri de fidelitate la supermarket şi unul la librărie. În cele din urmă, a scos dinăuntru un carneţel cu spirală în care erau diverse liste: cumpărături, drumuri de făcut, întâlniri. A lăsat carneţelul pe masă pentru a-l studia mai târziu cu atenţie maximă, şi l-a observat pe Miller cum dă din cap aprobator.

Lângă poşetă era un breloc cu mai multe chei. D.D. l-a ridicat, uitându-se la el întrebător.

— Starterul automat e de la Volvoul gri parcat pe alee. Două dintre chei sunt de la casă. Patru nu ştim de unde, dar presupunem că măcar una e de la clasa unde predă. O să pun un agent să se ocupe de ele.

— Aţi cercetat portbagajul Volvoului? a întrebat D.D. pe un ton aspru.

Miller a privit-o pieziş, vădit deranjat că nu îi acorda mai multă încredere.

— Da, doamnă. Nimic deosebit.

D.D. nu s-a obosit să-şi ceară scuze. A pus jos legătura de chei şi a luat vraful de lucrări de control, corectate îngrijit cu un pix cu pastă roşie. Sandra Jones le ceruse elevilor să răspundă, într-un singur paragraf, la următoarea întrebare: „Dacă ar fi să întemeiez un sat, prima regulă pe care aş impune-o tuturor coloniştilor ar fi… şi de ce”.

Unii copii nu reuşiseră să scrie decât o frază sau două. Vreo doi aproape că umpluseră pagina. Pe fiecare lucrare era cel puţin un comentariu, iar calificativul obţinut, format dintr-o literă, era plasat deasupra, într-un cerc. Scrisul Sandrei era feminin, şi unii copii căpătaseră şi câte o faţă zâmbitoare. D.D. era convinsă că un asemenea

detaliu nu i-ar fi putut trece prin cap unui falsificator. Aşadar, deocamdată izbutise să confirme teoria că Sandra Jones stătuse la blatul de bucătărie şi corectase lucrările elevilor – o activitate pe care, potrivit soţului, nu o începea decât după ce îşi ducea fetiţa la culcare.

Prin urmare, în jurul orei nouă seara, Sandra Jones era încă în viaţă, aici, în bucătărie. După care…

Privirea lui D.D. s-a fixat asupra computerului, un Dell relativ nou aşezat pe măsuţa cu blat roşu. A oftat.

— E deschis? a întrebat ea, abia reuşind să-şi mascheze dorinţa de a-l atinge.

— N-am verificat. N-am vrut să mă las pradă tentaţiei, a răspuns Miller.

Chestia cu computerul era o afacere complicată. Sigur că voiau să-l examineze, dar la fel de sigur era şi că pentru asta aveau nevoie de consimţământul soţului, ţinând cont de dreptul său la intimitate. Trebuiau să negocieze, asta dacă aveau o bază de la care să pornească.

D.D. şi-a întors privirea către scăriţa îngustă ce urca din spatele bucătăriei.

— Legiştii sunt deja sus? a întrebat.

— Mda.

— Unde şi-au parcat dubiţa?

— La cinci blocuri distanţă. Am considerat că nu e bine să facem prea mare tam-tam.

— Bravo, îmi place. Au cercetat scările?

— E primul lucru de care le-am cerut să se ocupe, a asigurat-o Miller. Apoi a continuat: Uite ce-i, doamnă sergent, suntem aici de la şase dimineaţa. La un moment dat, am avut nu mai puţin de zece agenţi care au răscolit casa, verificând tot, subsolul, dormitoarele, dulapurile şi tufişurile de afară. Şi tot ce am observat au fost o lampă spartă şi o pătură lipsă în dormitorul principal. I-am trimis pe legişti sus, ca să-şi facă treaba, iar pe restul în lumea largă, fie să mi-o aducă pe Sandra Jones, fie sa găsească nişte probe, orice, ca să aflăm ce Dumnezeu s-a întâmplat

aici. Aşa că am încheiat cercetările preliminare. Şi ele nu ne îndreaptă spre nicio pistă.

D.D. a oftat din nou şi a început să urce scările vopsite în culoarea ciocolatei, sprijinindu-se de balustradă.

La etaj, atmosfera era la fel de tihnită ca la parter. I-a venit să se ferească atunci când părul i s-a frecat de două lustre vechi. Holul se mândrea cu o podea din lemn de esenţă tare în aceeaşi nuanţă ciocolatie ca scara. De-a lungul anilor, praful intrase în colţurile cele mai ascunse ale scândurilor, şi câteva ghemotoace de praf şi fire subţiri de păr au plutit în aer, stârnite de paşii lui D.D. Aveau, probabil, un animal de companie, deşi nimeni nu menţionase până acum acest lucru.

D.D. s-a oprit atât cât să arunce o privire în spate, unde urmele de paşi se amestecau în pete estompate pe podeaua prăfuită. „Bine că au verificat mai întâi podeaua” şi-a spus ea. Apoi s-a încruntat în timp ce un alt gând i-a trecut prin minte, alertând-o instantaneu.

Aproape că a deschis gura pentru a-şi exprima temerile, dar s-a abţinut în ultima clipă. Mai bine aştepta să-şi pună toate gândurile în ordine. Dar cât mai repede posibil.

Au trecut pe lângă o cameră de baie înghesuită, decorată în acelaşi stil al anilor ’50 ca bucătăria. Vizavi se afla un dormitor de dimensiuni modeste, cu un pat pentru o singură persoană, acoperit cu o cuvertură roz şi împins sub cornişa puternic înclinată. Tavanul şi cornişele fuseseră vopsite în albastru strălucitor, punctat de norişori, păsările şi fluturi. În mod cert, o cameră de fetiţă, suficient de nostimă pentru ca D.D. să simtă cum o cuprinde mila la gândul că micuţa Clarissa Jane Jones, care se dusese la culcare într-un asemenea sanctuar drăguţ, se trezise în mijlocul unui coşmar, cu un şir de oficiali îmbrăcaţi în costume închise la culoare tropăind prin casă.

D.D. n-a zăbovit prea mult în încăpere, continuându-şi drumul pe hol, spre dormitorul principal.

Doi legişti stăteau în faţa ferestrelor. Tocmai trăseseră

obloanele şi cercetau camera cu lămpi cu lumini albastre. D.D. şi Miller au rămas în hol, aşteptându-i să termine, în timp ce primul tip în halat alb scana pereţii, tavanul şi podeaua, în căutarea unor urme de fluide corporale. Imediat ce petele deveneau vizibile, al doilea legist le marca printr-o tăbliţă, pentru a fi analizate ulterior. Procesul a durat circa zece minute. Patul nu fusese făcut. Fără îndoială, cearşafurile şi păturile fuseseră deja strânse şi duse la laborator pentru analiză.

Primul legist a ridicat obloanele, a aprins veioza de pe noptieră rămasă intactă şi a salutat-o vesel pe D.D.:

— Bună ziua, doamnă sergent.

— Cum merge treaba, Marge?

— Bine, ca întotdeauna.

D.D. a făcut un pas în faţă, strângând mâna lui Marge, apoi pe a celuilalt tehnician, Nick Crawford. Se cunoşteau de mult timp şi se întâlniseră de nenumărate ori în astfel de ocazii.

— Ce părere aveţi? i-a întrebat D.D.

Marge a ridicat din umeri.

— Am dat peste nişte urme. O să le testăm, bineînţeles, dar nu pare ceva deosebit. Ideea e că în fiecare dormitor din Statele Unite ai să găseşti pe undeva fluide corporale.

D.D. a încuviinţat din cap. Atunci când analizai o încăpere în căutare de fluide corporale, două feluri de indicii îţi puteau atrage atenţia: o etalare evidentă, de tipul unei pete mari pe perete sau al unei băltoace uriaşe întinse pe podea, sau dimpotrivă, absenţa totală de fluide corporale, ceea ce sugera că cineva se folosise de substanţe chimice pentru a curăţa locul ca la carte. Aşa cum bine spusese Marge, fiecare dormitor avea povestea sa.

— Care-i treaba cu veioza spartă? a întrebat ea.

— Am găsit-o pe duşumea, a răspuns Nick. Cu cioburile răspândite în jur. La prima vedere, se pare că a căzut şi s-a spart de podea, mai degrabă decât să fi fost folosită pe

post de armă. Cel puţin examinarea vizuală nu a relevat nicio urmă de sânge la baza veiozei.

D.D. a încuviinţat din cap.

— Şi lenjeria de pat?

— Lipseşte pătura albastră cu verde, dar restul lenjeriei pare intactă.

— Aţi cercetat baia? a întrebat D.D.

— Mda.

— Periuţele de dinţi?

— Am găsit două încă umede când am ajuns aici, O periuţă Barbie electrică, roz, a fetiţei. A doua este o Oral-B Braun electrică şi, potrivit lui Jones, îi aparţine soţiei.

— Pijamalele?

— Soţul zice că Sandra avea un tricou lung, mov, cu un puişor desenat. Care deocamdată nu e de găsit.

— Alte haine? Valizele?

— Soţul a făcut un scurt inventar. Aparent, nu lipseşte nimic.

— Dar bijuteriile?

— Cele mai scumpe sunt ceasul şi verigheta doamnei Jones, ambele lipsă. De asemenea, două brăţări de aur, favoritele ei, pe care le purta frecvent, potrivit soţului. În cutia de bijuterii nu am găsit decât nişte lănţişoare şi câteva brăţări făcute manual, probabil un cadou din partea fetiţei. Cam asta e tot ce avea, zice soţul.

D.D. s-a întors spre Miller.

— Niciun fel de activitate pe cardul de credit, să-nţeleg?

Miller a făcut din nou figura gen „Hei, nu sunt idiot”. D.D. a interpretat-o drept un răspuns.

— Aşadar, a meditat ea cu voce tare, după toate aparenţele, Sandra Jones a venit ieri după-amiază de la şcoală, a pregătit cina pentru fetiţă, a dus-o la culcare, după care s-a apucat să corecteze lucrările de control. La un moment sau altul, s-a spălat pe dinţi, şi-a pus pijamaua şi ştim că a ajuns în dormitor, după care…

— Veioza s-a spart din cauza unei lupte? a continuat

Marge ridicând din umeri. Poate o aştepta cineva, care a prins-o la înghesuială. Ceea ce ar explica absenţa picăturilor de sânge.

— Individul a atacat-o cu mâinile goale, a intervenit Miller. A asfixiat-o.

— Verificaţi pernele, a sugerat D.D. Poate a sufocat-o în somn.

— A sufocat-o sau a strâns-o de gât. Fără zgomot şi fără mizerie, a admis şi Nick.

— După care a înfăşurat corpul în pătură şi l-a târât afară din casă, a completat Miller.

D.D. a clătinat din cap.

— Nu, nu a fost târâtă. Şi tocmai de aici încolo lucrurile se complică.

— Cum adică n-a fost târâtă? a întrebat Miller surprins.

— Uită-te la holul ăsta plin de praf. Se văd urmele lăsate de noi, ceea ce e o problemă, fiindcă, dacă ar fi târât cineva un corp înfăşurat într-o pătură, acum ar trebui să vedem o dungă lungă din faţa dormitorului până în susul scărilor. Vedeţi voi vreo dâră? Deci corpul nu a fost târât.

Miller i-a aruncat o privire încruntată.

— OK, individul a cărat-o afară pe sus.

— Un individ care să care trupul înfăşurat al unei femei în toată firea prin holul ăsta îngust? D.D. a ridicat, sceptică, din sprâncene. Mai întâi, ar fi trebuit să fie al naibii de puternic. Şi, în al doilea rând, n-ar fi avut cum să cotească spre scară fără să lase urme.

— Dar dacă au fost doi? s-a aventurat Miller.

— De două ori mai mult zgomot şi deci, un risc de două ori mai mare de a fi descoperiţi.

— Atunci ce mama naibii s-a întâmplat cu pătura? a întrebat Miller.

— Nu ştiu, a răspuns D.D. Dacă nu cumva… Dacă nu cumva Sandra Jones nu a fost ucisă în camera asta. Poate a coborât scările. Poate se aşezase pe canapea ca să se uite la televizor, şi cineva a sunat la uşă. Sau poate a intrat

soţul… D.D. s-a concentrat, analizând în minte toate variantele. Nu, a fost ucisă în altă parte, apoi individul a venit aici ca să ia pătura şi a trântit veioza când a tras-o de pe pat. În felul acesta, totul s-a petrecut în linişte. Cu mai puţine riscuri de a trezi fetiţa.

— Deci nici măcar nu am descoperit scena crimei, a murmurat Miller, încruntându-se în timp ce vorbea.

Crezuse că terminaseră cercetările preliminare, care în mod normal ar fi trebuit să dezvăluie urme de sânge.

S-au privit unii pe alţii.

— Eu, una, votez pentru beci, a spus D.D. Atunci când se întâmplă ceva rău, dintr-un motiv sau altul, nenorocirea se petrece mai întotdeauna în subsol. Mergem?

Au coborât toţi patru, trecând pe lângă camera din faţă; în pragul uşii, un agent în uniformă îi ţinea în continuare sub supraveghere pe Jason Jones şi pe fetiţa adormită. Jones şi-a ridicat privirea în timp ce traversau antreul. D.D. i-a zărit o clipă ochii căprui, pe jumătate închişi, apoi Miller a deschis uşa, dând la iveală un şir nesigur de trepte din lemn care coborau într-un beci prăfuit, iluminat difuz de patru becuri chioare. Se mişcau încet şi cu grijă. Pentru Dumnezeu, oamenii chiar n-au idee cât de mulţi poliţişti cad pe scări şi îşi frâng spinările!

O situaţie cât se poate de jenantă pentru toţi cei implicaţi. Pentru că, dacă e să fii rănit la datorie, măcar să te alegi cu o poveste bună de istorisit.

Ajunsă jos, D.D. a găsit un spaţiu banal, tipic oricărui subsol. Fundaţie de piatră. Podea din ciment crăpat. În faţă, o maşină de spălat şi un uscător de culoarea fildeşului aşezate în spatele unei măsuţe vechi de cafea pe care se înghesuiau un coş de rufe din plastic şi o cutie de detergent. După care urma nelipsita colecţie de şezlonguri rupte, cutii vechi folosite la mutat şi piese de mobilier ale copiilor care între timp crescuseră. Imediat lângă scară erau câteva rafturi din plastic pe care fuseseră depozitate, se pare, lucruri care nu mai încăpuseră în cămară. D.D. a

remarcat cutii de cereale, de macaroane cu brânză, de biscuiţi, de paste uscate, de supă şi alte mărunţişuri de bucătărie.

Beciul era plin de praf, dar nu în dezordine. Lucrurile fuseseră proptite cu grijă de pereţi, centrul podelei era liber, pentru a permite sortarea rufelor sau poate pentru o bicicletă în interior, dacă era să se ia după tricicleta roz parcată în casa scărilor.

D.D. a traversat încăperea, îndreptându-se spre casa scărilor, cercetând în drum pânzele de păianjen adunate în colţul din dreapta şi stratul gros de praf strâns pe balustrada întunecată la culoare. Era clar că uşile beciului nu mai fuseseră deschise de ceva vreme, şi acum, că se afla aici, începea să se îndoiască de judecata ei. Dacă ucideai pe cineva în subsol, chiar te apucai să îl urci înapoi pe scară? De ce să nu înghesui mai bine cadavrul sub vraful de cutii sau să îl înfăşori într-un cearşaf vechi şi să-l scoţi de acolo în toiul nopţii?

A scotocit printre fragmentele disparate care făcuseră cândva parte dintr-un leagăn, dintr-un scăunel ori dintr-un cărucior pentru copii. După care a trecut la colecţia de cutii cu piese stricate de mobilier pentru grădină.

În spatele ei, Nick şi Marge cercetau podeaua cu ajutorul lanternelor, în timp ce Miller se trăsese deoparte, cu mâinile în buzunare. Explorase deja subsolul, şi acum aştepta ca şi ceilalţi să ajungă la aceeaşi concluzie trasă de el cu ore în urmă.

După numai câteva minute, D.D. se apropia deja de acest moment. Beciul părea asemănător cu bucătăria, nici prea murdar, nici prea curat. Tocmai potrivit pentru o familie de trei persoane.

Totuşi, pentru a fi ea împăcată, a verificat şi maşina de spălat şi uscătorul. Şi inima i-a sărit din piept.

— La dracu’, a spus, ţinând deschis capacul maşinii de spălat şi holbându-se la pătura albastră cu verde dinăuntru.

Miller s-a apropiat grăbit, cu cei doi legişti pe urme.

— Asta e…? Nu pot să cred. Să vezi când o să pun mâna pe idioţii ăia doi care au cercetat subsolul prima oară…

— Hei, asta e pătura cu pricina? a întrebat Nick, mai mult ca să se afle-n treabă.

Marge se aplecase deja, trăgând pătura din maşina de spălat, atent să n-o târască pe podea.

— Soţul o fi spălat-o? s-a întrebat D.D. cu voce tare. Să fi avut timp să o spele, dar nu şi s-o usuce, înainte de a da telefon la poliţie? Sau soţia a fost cea care a spălat-o, şi în toate orele astea noi am umblat după cai verzi pe pereţi?

Marge întindea acum pătura cu multă atenţie, Nick prinzând-o de un capăt în vreme ce el o ţinea de celălalt. Pătura era boţită, ca orice rufă lăsată prea mult în maşina de spălat. Mirosea vag a detergent – a proaspăt şi curat. Au scuturat-o din nou, şi un ghem mov şi umed a căzut pe podea.

D.D. purta încă mănuşile din latex, aşa că ea a făcut onorurile.

— Pijamaua Sandrei Jones, presupun, a spus desfăcând tricoul mov, umed, cu un puişor desenat.

Au studiat ceva vreme cele două obiecte, în căutare de pete de un roz şters, de genul celor lăsate de stropii de sânge sau poate de lacrimi, care puteau trimite cu gândul la o posibilă înfruntare. Orice fel de indicii.

D.D. a avut din nou acea senzaţie neplăcută că i se arătase ceva evident, şi ea nu reuşea să-l vadă.

„Cine să-şi fi dat osteneala să spele pătura şi tricoul, pentru ca apoi să lase veioza spartă la vedere? Ce fel de femeie poate fi aceea care pleacă de acasă fără să-şi ia cu ea fetiţa, poşeta şi maşina? Şi ce fel de bărbat este acela care vine acasă, descoperă dispariţia soţiei şi aşteaptă trei ore înainte de a alerta poliţia?”

— Mansarda, debaralele? l-a întrebat pe Miller.

Nick şi Marge împătureau cuvertura pentru a o duce la laborator. Dacă suspectul nu folosise decoloranţi, pătura

putea prezenta urme. Au luat şi tricoul mov de la D.D. şi l-au băgat într-o altă pungă pentru probe.

— Nu există debarale. Iar mansarda e prea mică şi plină îndeosebi cu decoraţiuni de Crăciun.

— Dulapurile, frigiderele, congelatoarele, dependinţele, groapa pentru grătar?

— Nimic pe toată linia.

— Desigur, portul e pe-aproape.

— Cam aşa ceva.

D.D. a oftat din greu. După care a făcut o ultimă încercare.

— Maşina soţului?

— Are o camionetă. A venit cu noi şi ne-a lăsat să ne uităm în spate. Dar a refuzat să descuie portiera cabinei.

— Un ticălos al naibii de prudent.

— Un tip rece, mai degrabă, a corectat-o Miller. Soţia e dispărută de câteva ore, şi el nu s-a obosit să sune familia sau prietenii.

Argument care a făcut-o pe D.D. să ia brusc o decizie.

— OK, a spus. Hai să vedem ce-i poate pielea domnului Jones!

Capitolul 4

Când eram micuţă, credeam în Dumnezeu. Tata mă ducea la biserică în fiecare duminică. La şcoala de duminică stăteam şi ascultam poveşti despre faptele Sale. După care ne adunam cu toţii în curtea bisericii şi mâneam ceea ce aducea fiecare; pui fript, broccoli şi tarte cu piersici.

Şi pe urmă ne întorceam acasă, unde mama îl fugărea pe tata cu un cuţit de carne, ţipând din toţi rărunchii: „Las' că ştiu eu ce-i în capul tău, omule! Că n-oi fi eu proastă să cred că târâturile alea de la biserică se aşază lângă tine doar ca să se uite pe aceeaşi carte de rugăciuni."

Şi tot aşa, duminică de duminică: părinţii fugărindu-se în jurul casei şi eu stând ascunsă în şifonierul din camera din faţă, de unde puteam auzi tot ce-şi spuneau, fără să pot vedea ce se întâmpla dacă tata se împiedica, dacă nu cotea pe unde trebuia sau cădea pe scară.

Când eram micuţă, credeam în Dumnezeu. În fiecare dimineaţă, când mă trezeam şi vedeam că tata e încă în viaţă, interpretam asta drept un semn de la El. Abia după ce am început să cresc am priceput ce se întâmpla duminica la noi în casă. Am ajuns să înţeleg că supravieţuirea tatălui meu nu avea nimic de-a face cu voinţa lui Dumnezeu. Ci cu cea a mamei. Nu l-a omorât pentru că nu îl voia mort.

Nu, scopul ei era să-l chinuie. Să-i facă fiecare clipă un iad.

Tata a rămas în viaţă pentru că, după părerea mamei, moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru el.

— L-aţi găsit pe Domnul Smith?
— Poftim?

— L-aţi găsit pe Domnul Smith? Motanul meu. Mama s-a dus azi-dimineaţă să-l caute, da' încă nu s-a întors.

D.D. a clipit repede. Deschisese uşa din capul scărilor beciului şi se trezise faţă în faţă cu o fetiţă cu părul numai bucle şi cu un aer foarte solemn. Din câte se părea, Clarissa Jones se trezise şi preluase de acum conducerea anchetei.

— Înţeleg.

— Ree?

O voce masculină, baritonală a spart tăcerea. Ree s-a întors ascultătoare în direcţia din care venise vocea, şi D.D. şi-a ridicat privirea, descoperindu-l pe Jason Jones stând în antreu, studiindu-le.

— Îl vreau pe Domnul Smith înapoi, a repetat Ree pe un ton plângăreţ.

Jason a întins mâna, şi fetiţa a traversat camera spre el. Bărbatul nu s-a obosit să-i adreseze vreo vorbă lui D.D., ci s-a făcut pur şi simplu nevăzut în camera de zi, cu micuţa alături.

D.D. şi Miller l-au urmat. Miller a clătinat uşor din cap în direcţia agentului în uniformă care stătuse de gardă, făcându-i semn că putea să plece.

Camera de zi nu era deloc încăpătoare. O canapea micuţă, două scaune din lemn, o ladă de zestre acoperită cu milieuri din dantelă care servea şi drept măsuţă de cafea. Un televizor modest era aşezat într-un colţ, pe o etajeră din imitaţie de lemn de stejar, concepută de fapt ca suport pentru cuptorul cu microunde. Restul încăperii era ocupat de o masă de lucru pentru copii şi de un şir de dulăpioare pline cu de toate, de la sute de creioane colorate la două duzini de păpuşi Barbie. Judecând după jucării, micuţa Ree, în vârstă de patru ani, adora culoarea roz.

D.D. nu s-a grăbit cu întrebările. A cercetat pe îndelete fotografiile înrămate de pe poliţa căminului, înfăţişau toate o copiliţă, într-o succesiune dezvăluind momentele primei

alăptări, primilor paşi, primei urcări pe tricicletă. Niciun alt membru al familiei nu apărea în poze. Nici urmă de bunici, mătuşi sau unchi. Doar Jason, Sandra şi Ree.

A remarcat un instantaneu de mici dimensiuni cu un copilaş care abia mergea în picioare, trăgând de coadă un motan portocaliu foarte îngăduitor, şi a presupus că era infamul Domn Smith.

Şi-a croit drum spre cutiile cu jucării, aruncând o privire spre masă şi observând în trecere un desen pe jumătate colorat, având-o în prim-plan pe Cenuşăreasa, împreună cu doi şoricei. Nimic deosebit, a constatat D.D. Jucării obişnuite, lucruri obişnuite, mobilier obişnuit, o familie obişnuită dintr-o casă obişnuită din South Boston.

Numai că nu avea de-a face cu o familie obişnuită, altfel nu s-ar fi aflat acolo.

A trecut încă o dată pe lângă cutiile cu jucării, încercând să tragă cu ochiul la tată, fără să întoarcă totuşi capul. În mod normal, orice bărbat ar fi trebuit să fie de-acum tulburat. Soţia dispărută. Oamenii legii scotocind prin casă, vârându-şi nasul în viaţa sa intimă, luând în mână şi privind fotografiile familiei, în prezenţa fiicei de patru ani.

D.D. nu simţea compasiune pentru el. Nu simţea nimic.

Era aproape ca şi cum el nici nu s-ar fi aflat acolo.

S-a întors în cele din urmă către el. Jason Jones stătea aşezat pe canapeaua de două locuri, cu braţul petrecut pe după umărul fiicei sale docile şi cu ochii fixaţi asupra ecranului gol al televizorului. Privit aşa, de aproape, corespundea întru totul descrierii făcute de Miller. Păr des, uşor ciufulit, o umbră de barbă, linia pieptului bine pusă în valoare de cămaşa simplă de bumbac bleumarin. Bărbatul sexy, tatăl, misteriosul tip din vecini – îi întruchipa pe toţi la un loc. Visul oricărei crainice de ştiri. Iar Miller avea dreptate – dacă nu reuşeau să dea de Sandra Jones înaintea apariţiei primului car de televiziune, erau pierduţi.

D.D. a luat unul din cele două scaune din lemn, l-a tras

în faţa canapelei şi s-a aşezat. Miller rămăsese undeva în fundal. O strategie mai bună pentru a aborda copilul. Doi poliţişti puteau pune presiune asupra unui adult recalcitrant. Pentru un copil tulburat, asta putea fi însă prea mult.

Privirea lui Jason Jones a trecut pe deasupra ei, oprindu-se în cele din urmă asupra chipului său, şi, fără să vrea, D.D. a simţit cum tresare.

Avea o privire goală, ca şi cum se holba în adâncurile unei nopţi fără stele. Nu văzuse o asemenea privire decât de două ori în viaţa ei. Întâia dată, atunci când interogase un psihopat care rezolvase o relaţie nefericită de afaceri executându-şi cu arbaleta partenerul şi întreaga lui familie. A doua oară, în timp ce interoga o portugheză de douăzeci şi şapte de ani ţinută ostatică în casa de lux a unui cuplu înstărit din elita bostoniană şi obligată să se prostitueze în casa lor luxoasă timp de cincisprezece ani. Femeia murise doi ani mai târziu. Se angajase în traficul aglomerat de pe autostrada Storrow. Nu ezitase nicio clipă, declaraseră martorii. Pur şi simplu, apăruse brusc dintr-o curbă, în faţa unei Toyota Highlander.

— Îmi vreau pisica, a spus Ree.

Se aşezase acum mai drept pe canapea, îndepărtându-se puţin de tatăl ei, care nu încercase să o tragă mai aproape.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Domnul Smith? a întrebat D.D.

— Azi-noapte. Când m-am dus la culcare. Domnul Smith doarme cu mine în pat. Îi place la mine în cameră.

D.D. a zâmbit.

— Şi mie îmi place. Ai floricele şi fluturaşi drăguţi pe perdea. Ai ajutat şi tu la decorarea ei?

— Nu. Nu ştiu să desenez. Mami şi tati au făcut-o. Ştiţi, am patru ani şi trei sferturi. Ree şi-a umflat pieptul. Acum sunt fetiţă mare, aşa că, la aniversarea mea de patru ani, am primit o cameră pentru o fetiţă mare.

— Patru ani? Nu mai spune! Aş fi jurat că ai cinci, chiar

şase. Ce-ţi dau să mănânci? Eşti foarte înaltă pentru o fetiţă de patru ani.

Ree a chicotit. Tatăl n-a scos o vorbă.

— Îmi plac macaroanele cu brânză. E mâncarea mea preferată. Mama îmi face, cu condiţia să mănânc şi cârnăciori de curcan. Zice că am nevoie de proteine ca să cresc mare. Şi la desert am voie biscuiţi Oreo, dacă mănânc înainte suficiente proteine.

— Asta ai mâncat şi aseară?

— Nu. Macaroane cu brânză şi măr. Fără Oreo. Tati n-a avut timp să se ducă să cumpere biscuiţi.

Ree a întors privirea spre tatăl ei, şi, pentru prima dată, Jason Jones a părut că prinde viaţă. Şi-a ciufulit fetiţa, şi în ochi i se putea citi iubirea amestecată cu un aer protector. Apoi s-a uitat în altă parte, şi, ca şi cum ar fi apăsat pe un comutator, privirea i-a redevenit goală.

— Cine ţi-a dat să mănânci aseară?

— Mami. Mami îmi dă întotdeauna să mănânc seara. Tati îmi dă să mănânc la prânz, Sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu. Fără biscuiţi. N-am voie să mănânc biscuiţi toată ziua.

Ree părea destul de nemulţumită.

— Dar Domnului Smith îi plac biscuiţii Oreo?

Ree şi-a dat ochii peste cap.

— Lui Domnu’ Smith îi place *orice.* De aia e aşa gras. Mănâncă întruna. Mami şi tati nu vor să-i dea mâncare pentru oameni, da’ lui nu-i place mâncarea pentru pisici.

— Şi Domnul Smith a mâncat cu tine aseară?

— A vrut să sară pe blat. Da’ mămica i-a spus să o şteargă.

— Înţeleg. Şi după masă ce-ai făcut?

— Băiţă.

— Ai făcut baie cu Domnul Smith? a întrebat D.D. încercând să pară mirată.

Ree a chicotit din nou.

— Nu. Domnul Smith e motan. Şi pisicile nu fac baie. Se

ling ca să fie curate.

— Ah! Acum pricep. Atunci, cine a făcut băiţă?

— Eu şi mami.

— Mama ta se spală cu toată apa caldă? Foloseşte tot săpunul?

— Nu. Da' nu mă lasă să mă joc cu săpunul. O dată am turnat toată sticla în cadă. Să vezi câtă spumă am făcut.

— Cred că a fost un spectacol pe cinste.

— Îmi place să fac balonaşe.

— Şi mie. Şi după baie ce-ai făcut?

— N-am făcut baie. Duş.

— Scuze. Ce-ai făcut după duş?

— M-am culcat. Pot să aleg două poveşti. Cel mai mult îmi plac cele cu Fancy Nancy şi Pinkalicious. Şi pot să aleg şi două cântece. Mamei îi place să cânte *Twinkle, Twinkle Little* Star, da' acum am crescut prea mare pentru asta, aşa c-am rugat-o să cânte *Puff the Magic Dragon.*

— Mama ţi-a cântat *Puff the Magic Dragon?*

De data aceasta, D.D. era cu adevărat uimită.

— Îmi plac dragonii, a răspuns Ree.

— Hmm, înţeleg. Şi Domnul Smith ce părere a avut?

— Domnul Smith nu cântă.

— Dar îi place să asculte muzică?

Ree a ridicat din umeri.

— Îi plac poveştile. Întotdeauna se încolăceşte lângă mine când ascult poveşti.

— Şi pe urmă mama ce face? Stinge lumina?

— Îmi lasă aprinsă o veioză. Ştiu că am patru ani şi trei sferturi, da' îmi place să adorm cu veioza aprinsă. Poate… nu ştiu… poate când o să am cinci ani… sau poate treizeci, n-o să mai am nevoie de veioză.

— OK. Deci, te-ai culcat. Şi Domnul Smith a stat cu tine…

— Doarme la picioarele mele.

— OK. Doarme la picioarele tale. Veioza a rămas aprinsă. Mămica a stins celelalte lumini, şi pe urma…

Ree i-a aruncat o privire.

— S-a întâmplat ceva în timpul nopţii, Ree? a întrebat D.D. pe un ton liniştit.

Ree a continuat să se holbeze la ea.

— Ai auzit vreun zgomot? Oameni vorbind? Uşa de la camera ta deschizându-se? Când a plecat Domnul Smith de lângă tine?

Ree a scuturat din cap. Acum nu se mai uita la D.D. După o clipă, s-a cuibărit din nou la pieptul tatălui, strângându-i cu putere mijlocul cu braţele ei subţiri. Jason şi-a pus ambele mâini pe după umerii ei, privind-o impasibil pe D.D.

— Gata, a spus.

— Domnule Jones…

— Gata, a repetat el.

D.D. a oftat şi a numărat până la zece, trecându-şi în revistă opţiunile.

— Poate aveţi o rudă sau vreun vecin care să stea o vreme cu Clarissa, domnule Jones.

— Nu.

— Adică nu aveţi pe nimeni la care să apelaţi sau nu vreţi să o faceţi?

— Noi suntem singurii care au grijă de fetiţa noastră, doamnă detectiv…

— Sergent. Sergent D.D. Warren.

Jason nu a clipit la auzul funcţiei.

— Noi suntem singurii care au grijă de fetiţa noastră, sergent Warren. Ce rost are să faci copii, dacă îi laşi pe alţii să ţi-i crească?

— Domnule Jones, sunt convinsă că înţelegeţi că, dacă dorim să îl găsim pe… Domnul Smith… atunci vom avea nevoie de mai multe informaţii şi mai multă cooperare din partea dumneavoastră.

Bărbatul nu a răspuns, strângându-şi şi mai tare fetiţa la piept.

— Avem nevoie de cheile de la camioneta

dumneavoastră.

Niciun răspuns.

— Domnule Jones, a repetat D.D. impacientată. Cu cât stabilim mai repede unde *nu se află* Domnul Smith, cu atât mai repede o să dăm de ea.

— De *el,* a corectat-o cu voce înăbuşită Ree, lipită de pieptul tatălui ei. Domnul Smith e băiat.

D.D. s-a mulţumit să tacă, continuând să-l sfredelească pe Jason Jones cu privirea.

— Domnul Smith nu e în cabina camionetei, a spus Jason pe un ton calm.

— De unde ştiţi?

— Pentru că nu l-am găsit când m-am întors acasă. Şi, ca să fiu sigur, am cercetat maşina eu însumi.

— Cu tot respectul, domnule, asta era treaba noastră.

— Domnul Smith nu e la mine în camionetă, a repetat Jason cu aceeaşi voce calmă. Şi, până veţi obţine un mandat de percheziţie, va trebui să mă credeţi pe cuvânt.

— Există judecători dispuşi să emită un mandat de percheziţie numai pe baza refuzului dumneavoastră de a colabora cu organele de anchetă.

— Atunci presupun c-o să vă întoarceţi repede, nu-i aşa?

— Vreau acces la computer, a spus D.D.

— N-aveţi decât să vorbiţi cu acelaşi judecător pentru asta.

— Domnule Jones, *motanul* dumneavoastră a dispărut deja de şapte ore. Nu ştim nimic deocamdată despre ea…

— El, s-a auzit iar vocea înăbuşită a lui Ree.

— *El.* Nu e prin vecini şi nici în celelalte locuri frecventate în mod obişnuit de… pisici. Problema devine tot mai gravă. Nu pot decât să presupun că vreţi să ajutaţi la găsirea… lui.

— Îmi iubesc pisica, a spus Jones liniştit.

— Atunci, permiteţi-ne accesul la computer. Cooperaţi cu noi ca să putem rezolva chestiunea aceasta cât mai bine şi cât mai repede cu putinţă.

— Nu pot.
— Nu puteţi? a izbucnit D.D. Nu puteţi sau nu vreţi?
— Nu pot.
— Şi de ce, mă rog, domnule Jones?
Bărbatul i-a aruncat o privire.
— Pentru că şi mai mult îmi iubesc fiica.

O jumătate de oră mai târziu, D.D. se îndrepta alături de detectivul Miller spre maşina ei. Luaseră amprentele lui Jason Jones şi ale Clarissei Jones. Aşa era procedura standard: pentru a determina dacă în casă se aflau amprentele unor străini, trebuiau mai întâi să le identifice pe cele ale locatarilor. Jones îşi întinsese de bunăvoie mâinile, după care ajutase la amprentarea Clarissei, care luase toată povestea drept o mare aventură. Cel mai probabil, bărbatul îşi dăduse seama că acel unic act de cooperare n-avea să-l coste decât prea puţin – la urma urmei, prezenţa amprentelor sale în toată casa n-avea cum să fie considerată suspectă.

Jason Jones se spălase apoi pe mâini. După care se îngrijise de mânuţele lui Ree. Şi îi dăduse practic afară din casă pe poliţişti. Fiica lui avea nevoie de odihnă, declarase el, şi cu asta, basta. Îi conduse, pe fiecare în parte, până la uşa. Fără să întrebe: „Ce aveţi de gând să faceţi mai departe ca să-mi aduceţi înapoi soţia?” Fără să spună: „Vă rog din suflet, voi face tot ce e omeneşte posibil ca să vă ajut”. Sau: „Hai să organizăm o patrulă şi să răscolim tot cartierul, până o s-o găsim pe frumoasa şi iubita mea soţie”.

Nu, nu era genul. Fiica lui trebuia să tragă un pui de somn. Asta era!

— Rece? Un tip rece, aşa ai zis? a mârâit D.D. Mai degrabă, Domnul Arctic. E clar, Jason Jones n-a auzit în viaţa lui de încălzirea globală.

Miller a lăsat-o să bombăne.

— Copila ştie ceva. Ai remarcat că n-a zis nimic în

momentul când am întrebat-o ce s-a întâmplat după ce s-a culcat? A auzit sau a văzut ceva. Nu ştiu. Dar avem nevoie de un inspector judiciar specializat în anchetarea copiilor. Şi repede. Cu cât stă mai mult pe lângă tătic, cu atât îi va fi mai greu să-şi amintească nişte adevăruri neplăcute.

Miller a încuviinţat din cap.

— Sigur, va trebui să smulgem permisiunea tatălui şi pentru interogarea fetiţei, şi, nu ştiu de ce, dar nu sunt deloc sigură că o să ne-o acorde. Fascinant, nu crezi? Gândeşte-te: soţia dispare în toiul nopţii, şi, în loc să colaboreze cu noi sau să ne pună întrebări pertinente cu privire la modul în care vom proceda ca s-o găsim, Jason Jones stă pe canapea şi tace chitic. Nu e deloc şocat, nici surprins sau disperat să obţină cât mai multe informaţii. Ar fi fost de aşteptat să-şi fi sunat prietenii şi rudele. Să fi căutat fotografii recente cu soţia, pe care să ni le dea ca să răscolim cartierul. Ar fi trebuit măcar să găsească pe cineva care să stea cu fiica, pentru ca el să ne poată ajuta personal. Tipul ăsta… Parcă i-ar fi apăsat cineva un comutator în creier. Atât e de absent.

— Faza de negare, a încercat Miller să ofere o explicaţie, târşâindu-şi picioarele pe lângă ea.

— Va trebui să procedăm mai dur, a declarat D.D. Du-te să obţii un mandat de percheziţie pentru camioneta lui Jason Jones şi înaintează o depoziţie care să ne permită accesul la computer şi la lista apelurilor telefonice primite de soţie. La naiba, cred că ar fi bine să punem sechestru pe toată casa. Pun pariu că asta l-ar înnebuni pe Jason Jones.

— Ar fi dificil pentru fetiţă.

— Mda. Ei bine, aici e clenciul.

Dacă declarau casa scenă a crimei, Jason şi fetiţa ar fi fost obligaţi să o părăsească. Să-şi facă bagajele şi să se mute la vreun hotel, sub escorta poliţiei. D.D. s-a întrebat cum ar reacţiona micuţa Ree dacă ar fi nevoită să renunţe la oaza ei de linişte pentru o cameră ieftină de hotel, cu

covoare maro şi miros stătut de tutun impregnat de ani de zile în pereţi. Era o perspectivă neplăcută, care nu-i surâdea lui D.D. Dar imediat i-a venit o altă idee.

S-a oprit din mers şi s-a întors spre Miller atât de brusc, încât aproape că s-a ciocnit de el.

— Dacă îi mutăm pe Jason şi pe Ree din casă, va trebui să însărcinăm nişte agenţi să îi ţină non-stop sub supraveghere. Ceea ce înseamnă că ne vor rămâne mai puţini oameni care să o caute pe Sandra Jones, şi atunci vom încetini mersul anchetei, şi asta exact în perioada când ar trebui să facem tot ce putem ca să accelerăm ritmul. Tu ştii asta. Eu ştiu. Dar Jason nu ştie.

Miller a privit-o încruntat, mângâindu-şi îndelung mustaţa.

— Judecătoarea Banyan, a spus D.D. reluându-şi mersul, de data aceasta mult mai precipitat. Putem să pregătim de pe acum depoziţiile şi să le depunem în faţa judecătoarei până la prânz. Să obţinem mandate pentru computer, camionetă şi, la naiba, pentru declararea casei drept scenă a crimei. Să-l punem la pământ pe Domnul Arctic.

— Stai puţin. Dar tocmai ai zis că…

— Şi să sperăm, l-a întrerupt D.D. plină de convingere, că domnul Jason Jones, nevoit să aleagă între a-şi părăsi locuinţa şi a lăsa un inspector judiciar să îi chestioneze copilul, va opta pentru interogatoriu.

D.D. s-a uitat la ceasul de la mână. Era abia trecut de ora 12, dar stomacul îi chiorăia, anticipând prânzul. Şi-a amintit fantezia din dimineaţa aceea, cu bufetul cu mâncare la discreţie, şi s-a enervat instantaneu.

— Vom avea nevoie de mai mulţi oameni pentru a executa mandatele, a adăugat ea.

— Am înţeles.

— Şi va trebui să ne gândim la alte modalităţi de a lărgi aria de cercetare, fără a atrage atenţia presei.

— Am înţeles.

Ajunseseră în faţa maşinii ei. D.D. s-a oprit doar cât să-l

privească pe Miller drept în ochi şi să ofteze adânc.

— Cazul ăsta e o porcărie, a declarat.

— Ştiu, a răspuns Miller amabil. Nu te bucuri că te-am sunat?

Capitolul 5

Era 11.59 când Jason a reuşit, în sfârşit, să scape şi de ultimul reprezentant al legii. Mai întâi s-a retras sergentul, urmat de şeful detectivilor, de tehnicienii legişti şi de agenţii în uniformă. Nu rămăsese decât un ofiţer în haine civile, care supraveghea casa, fără să se ascundă, dintr-un Ford Taurus maro parcat în faţă. Jason îl putea zări pe fereastra din bucătărie: omul privea drept înainte şi căsca, sorbind la răstimpuri din cana de cafea de la Dunkin' Donuts.

După un minut, Jason s-a îndepărtat de fereastră, conştient de faptul că avea din nou întreaga casă la dispoziţie şi aproape copleşit de povara faptului că nu ştia ce să facă.

Ree se holba la el, cu ochii ei mari şi căprui, atât de asemănători cu ai mamei.

— Prânzul, a spus Jason tresărind uşor la auzul propriei voci răguşite. A venit vremea prânzului.

— Tati, ai cumpărat biscuiţi Oreo?

— Nu.

Fetiţa a oftat adânc, întorcându-se totuşi spre bucătărie.

— Poate ar trebui s-o suni pe mami. Dacă îl caută pe Domnul Smith şi a ajuns la vreun magazin, poate să cumpere ea nişte biscuiţi.

— Da, poate, a spus Jason, reuşind să deschidă uşa frigiderului, deşi mâna începuse să-i tremure violent.

A trecut peste ritualul prânzului ca un robot. A găsit pâinea din făină de grâu şi a scos feliile întregi, aşezându-le pe farfurie. A amestecat untul natural de arahide şi a întins jeleul. A numărat patru morcovi, a ales câţiva struguri verzi. A pus totul pe o farfurie desenată cu margarete, neuitând să taie sendvişul pe diagonală, aşa

cum îi plăcea fetiţei.

Ree trăncănea întruna despre fuga Domnului Smith, despre faptul că motanul urma, fără îndoială, să se întâlnească cu Iepuraşul Peter şi poate se întorceau acasă împreună cu Alice cea din Ţara Minunilor. Era la vârsta când confunda uşor realitatea cu fantezia. Moş Crăciun era un personaj real, Iepuraşul de Paşti era prieten bun cu. Zâna Măseluţă şi nu exista niciun motiv pentru care Clifford, câinele cel mare şi roşu, să nu se joace cu Domnul Smith.

Era un copil precoce. Debordând de energie, speranţe mari şi pretenţii uriaşe. Era în stare să o ţină tot într-un scandal vreme de nu mai puţin de patruzeci şi cinci de minute dacă şosetele nu aveau nuanţa potrivită de roz. Şi îşi petrecuse o întreagă dimineaţă de sâmbătă refuzând să iasă din cameră, furioasă că Sandra cumpărase perdele noi la bucătărie fără să o consulte şi pe ea.

Şi totuşi, nici Sandra şi nici Jason nu se plângeau de toanele ei.

O priveau, şi amândoi vedeau în ea copilăria de care ei nu avuseseră parte. Vedeau inocenţa, speranţa şi încrederea. Se desfătau cu îmbrăţişările pe care fetiţa li le acorda cu atâta generozitate. Trăiau pentru a-i auzi râsul molipsitor. Şi hotărâseră încă de la început că Ree urma să fie pe primul plan. Şi că pentru ea aveau să facă orice.

Orice.

Jason a aruncat o privire către maşina fără însemnele poliţiei parcată în faţa casei şi, instinctiv, şi-a încleştat pumnii, însă apoi s-a controlat.

— E drăguţă.

— Domnul Smith e băiat, l-a corectat Ree fără să se gândească.

— Nu despre Domnul Smith vorbeam. Despre poliţistă. Are păr frumos.

Jason s-a întors spre fetiţă. Ree era mânjită cu unt de arahide pe un obraz şi cu jeleu pe celălalt. Şi se uita din

nou la el cu ochii ei mari, căprui.

— Ştii că mie poţi să îmi spui orice, a zis el pe un ton liniştit.

Ree şi-a aşezat sendvişul pe farfurie.

— Da, tati, ştiu, a spus fetiţa, fără să se mai uite însă la el. A mestecat cam fără chef două boabe de strugure, apoi le-a rearanjat pe celelalte pe farfurie într-un cerc, în jurul petalelor albe de margaretă. Crezi că Domnul Smith este în regulă?

— Pisicile au nouă vieţi.

— Nu şi mămicile.

Bărbatul n-a ştiut ce să răspundă. A încercat să deschidă gura, să spună câteva cuvinte vagi de încurajare, dar n-a reuşit. Era perfect conştient de faptul că mâinile îi tremurau din nou convulsiv şi că se răcise undeva, înăuntrul său, într-un loc ce probabil nu avea să se mai încălzească niciodată.

— Am obosit, tati, a spus Ree. Vreau să fac nani.

— OK.

Au urcat împreună scările.

Jason a privit-o pe Ree cum se spăla pe dinţi. Se întreba dacă asta făcuse şi Sandy.

I-a citit două poveşti, stând pe marginea pătuţului ei. Întrebându-se dacă asta făcuse şi Sandy.

I-a cântat un cântec, a învelit-o cu pătura şi a sărutat-o pe obraz. Întrebându-se dacă asta făcuse şi Sandy.

Tocmai ajunsese la uşă, când a auzit-o pe Ree spunând ceva şi s-a întors spre ea. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu pumnii strânşi ascunşi sub coate, pentru ca Ree să nu-i vadă mâinile tremurând.

— Nu stai cu mine, tati? Până când adorm?

— Sigur.

— Mami mi-a cântat *Puff the Magic Dragon.* Îmi amintesc că aseară mi-a cântat *Puff the Magic Dragon.*

— Bine.

Ree s-a foit sub pătură.

— Crezi că l-a găsit pe Domnul Smith? Crezi că se întoarce acasă?

— Aşa sper.

Într-un târziu, fetiţa şi-a găsit locul în pat.

— Tati, a şoptit. Tati, am un secret.

Bărbatul a răsuflat adânc, forţându-se să vorbească pe un ton lejer.

— Zău? Atunci ţine minte Clauza lui Tati.

— Clauza lui Tati?

— Sigur, Clauza lui Tati. Orice secret ai avea, ai voie să i-l spui tăticului. Pentru că el va ţine secretul.

— Tu eşti tăticul meu.

— Da, şi te asigur că ştiu să păstrez foarte bine secretele.

Ree i-a zâmbit. După care, ca fata mamei ce era, s-a întors pe o parte şi a adormit, fără să mai adauge nimic.

Bărbatul a aşteptat cinci minute, apoi s-a strecurat pe uşă şi a coborât cu mare greutate scările.

Ţinea fotografia într-un sertar al dulapului de bucătărie, unde mai erau o lanternă, şurubelniţa verde, lumânările rămase de la torturile aniversare şi o jumătate de duzină de inele pentru pahare de vin pe care nu le folosiseră niciodată. Sandra obişnuia să-l tachineze în privinţa micii fotografii fixate într-o ramă aurită ieftină.

„Pentru numele lui Dumnezeu, e ca şi cum ai ţine ascunsă o poză a iubitei din liceu, Pune-o pe poliţa şemineului, Jason. E un fel de membru al familiei, Nu mă deranjează.”

Însă femeia din poză nu îi era rudă. Era bătrână – optzeci, nouăzeci de ani, nu mai ţinea minte. Stătea într-un balansoar, cu silueta ei minionă, ca de turturică, aproape îngropată în maldărul de haine voluminoase la mâna a doua: o cămaşa bărbătească din flanel bleumarin, o pereche de pantaloni de catifea maro, strânşi cu o curea şi aproape acoperiţi cu totul de un vechi veston militar.

Zâmbea, în felul acela larg şi vesel al celor vârstnici, de parcă avea şi ea un secret, însă al ei era mai mare ca al lui.

Îi adorase zâmbetul. Îi adorase râsul.

Nu îi era rudă, însă, pentru foarte mult timp, fusese singura persoană de pe lume care îl făcuse să se simtă în siguranţă.

A luat fotografia. A strâns-o la piept ca pe un talisman, apoi picioarele i-au cedat, şi s-a prăbuşit pe podeaua din bucătărie. A început din nou să tremure. Mai întâi mâinile, după aceea braţele şi pieptul, convulsiile traversându-i coapsele, genunchii, gleznele şi fiecare deget de la picioare.

Nu a plâns. N-a scos niciun sunet de protest.

Dar se cutremura atât de tare din toate încheieturile, încât, a avut senzaţia că trupul îi era pe cale să se dezmembreze, carnea să îi zboare de pe oase şi oasele să se sfărâme în mii de bucăţi.

— Fir-ar al naibii, Sandy, a spus, odihnindu-şi capul care-i zvâcnea pe genunchii la fel de tremurători.

Apoi şi-a dat seama, cu oarecare întârziere, că era cazul să se ocupe de computer.

Telefonul a sunat zece minute mai târziu. Jason n-avea chef să discute cu nimeni, însă apoi s-a gândit, destul de stupid, că poate era Sandy care îl suna… de undeva… Aşa că a răspuns.

Nu era soţia. Era o voce masculină, care l-a întrebat:

— Eşti singur acasă?

— Cine e?

— Fetiţa e cu tine?

Jason a închis.

Telefonul a sunat din nou. A văzut afişat acelaşi număr. De data asta, a lăsat mesajul să fie preluat de robot. A auzit aceeaşi voce bubuitoare.

— Iau asta ca pe un răspuns afirmativ. În curtea din spate, în cinci minute. O să vezi, o să vrei să vorbeşti cu

mine.

După care bărbatul a închis.

— Du-te dracului! a spus Jason în bucătăria goală.

Vorbe fără sens, dar care l-au ajutat să se simtă un pic mai bine.

A urcat la etaj ca să vadă ce făcea Ree. Era băgată aproape cu totul sub pătură, dormind adânc. A căutat instinctiv din priviri ghemotocul de blană arămie, încolăcit la picioarele fiicei sale. Locul era gol, şi a simţit aceeaşi durere surdă în inimă.

— Fir-ar al naibii, Sandy, a murmurat iar, obosit, după care şi-a luat haina şi a păşit în curtea din spatele casei.

Bărbatul care telefonase era mai tânăr decât se aştepta. Douăzeci şi doi, poate douăzeci şi trei de ani. Înalt şi slab – silueta unui puşti care încă nu se împlinise şi nici nu avea probabil să o facă până pe la treizeci şi ceva de ani. Escaladase gardul alb care înconjura curtea.

A sărit jos şi a făcut câţiva paşi repeziţi în faţă, mişcându-se ca un pui de Golden Retriever cu labe lungi şi zvelte şi cu blana blondă, moale fluturându-i pe spate. S-a oprit în clipa când l-a zărit pe Jason, apoi şi-a şters palmele de blugi. Afară era frig, şi nu purta decât un tricou alb cu un imprimeu negru decolorat, şi fără nicio jachetă peste. Nu dădea semne că ar fi fost deranjat de aerul răcoros de martie.

— Hmm, e un curcan în faţă, supraveghează casa. Sigur l-ai văzut. Deşi se preface că n-are nicio treabă cu tine, a spus puştiul, ca şi cum asta explica totul.

Jason a observat că avea o bandă elastică verde în jurul încheieturii şi că trăgea de ea absent – un tic nervos, probabil.

— Cine eşti?

— Un vecin, a răspuns puştiul. Stau la cinci case mai jos. Mă numesc Aidan Brewster. Nu ne-am mai întâlnit.

Plici, plici, plici.

Jason l-a privit tăcut.

— Îmi… îmi place să nu mă fac remarcat, a precizat puştiul, ca şi cum asta explica totul.

Jason l-a privit tăcut.

— Soţia ta a dispărut de acasă, a declarat puştiul.

Plici, plici.

— Cine ţi-a spus?

O ridicare din umeri.

— Nu trebuia să-mi spună nimeni. Curcanii perie zona, în căutarea unei femei dispărute. Un detectiv s-a instalat în maşină şi aşteaptă în faţă, aşa că e clar unde e problema. Tu eşti acasă. La fel şi copilul, înseamnă că nevasta e cea dată dispărută.

A dat să tragă din nou de elastic, însă de data aceasta s-a controlat, lăsându-şi braţele să atârne pe lângă corp.

— Ce vrei? a întrebat Jason.

— Tu ai ucis-o?

Jason l-a fixat cu privirea.

— Ce te face să crezi că e moartă?

Puştiul a ridicat din umeri.

— Aşa merg lucrurile. O femeie albă, mamă a unu, doi sau trei copii, dată dispărută. Presa prinde de veste, se organizează patrule de căutare, cartierul e luat la puricat. Şi pe urmă, între o săptămână şi trei luni, cadavrul e descoperit într-un lac, într-o pădure, în congelatorul uriaş din garaj. Presupun că nu ţii în casă butoaie dintr-alea de plastic, mari şi albastre, nu?

Jason a scuturat din cap.

— Dar drujbe? Grătar de grădină?

— Am o fetiţă. Chiar dacă aş avea asemenea lucruri în casă, prezenţa unui copil mic mi-ar reduce sfera de acţiune.

Puştiul a ridicat din umeri.

— Asta n-a părut să-i împiedice pe alţii.

— Ieşi afară din curtea mea!

— Nu încă. Trebuie să ştiu. Ţi-ai ucis soţia sau nu?

— Ce te face să crezi că ţi-aş spune?

Puştiul a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu ne cunoaştem, dar m-am gândit că n-ar fi rău să te-ntreb. E important pentru mine.

Jason s-a holbat la el îndelung. Şi s-a trezit că spune:

— N-am ucis-o.

— Bine. Nici eu.

— O cunoşti pe soţia mea?

— Păr blond, ochi mari, căprui, zâmbet cam ciudat, nu-i aşa?

Jason l-a fixat din nou cu privirea.

— Mda.

— Vezi. Ce ţi-am spus? N-am cunoscut-o, dar am zărit-o prin curte.

Puştiul a început să tragă iar de banda elastică verde.

— De ce-ai venit aici? a întrebat Jason.

— Pentru că nu eu ţi-am ucis soţia, a repetat puştiul. S-a uitat la ceasul de la mână. Dar într-o oră, maxim în patru, poliţia va ajunge la concluzia că eu am făcut-o.

— De ce-ar crede aşa ceva?

— Pentru că am antecedente.

— Ai mai omorât pe cineva?

— Nu, dar nu contează. Am antecedente, şi, cum ţi-am spus, aşa merg lucrurile. O femeie este dată dispărută. Detectivii încep întotdeauna cu cei apropiaţi, aşa că tu eşti primul pe lista persoanelor „care prezintă interes”. După care verifică toţi vecinii. Şi atunci mă iau pe mine în vizor, ca pe a doua persoană „care prezintă interes”. Întrebarea e: Prezint eu mai mult interes decât tine? N-am niciun răspuns, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să trec pe-aici să stăm de vorbă.

Jason s-a încruntat.

— Vrei să afli dacă i-am făcut rău soţiei, pentru că astfel ai scăpa de suspiciuni?

— E o întrebare cât se poate de îndreptăţită, a replicat puştiul pe un ton neutru. Aşadar, susţii că nu ai ucis-o. Şi

eu ştiu, la rândul meu, că nu am ucis-o, ceea ce ne conduce pe amândoi la următoarea problemă.

— Care?

— Faptul că nimeni n-o să ne creadă. Şi, cu cât ne vom susţine mai cu foc nevinovăţia, cu atât se vor încăpăţâna să ne hăituiască mai tare. O să vezi, o să vină peste noi ca o tonă de cărămizi. Irosind o grămadă de timp şi de resurse preţioase încercând să ne facă să ne mărturisim vinovăţia, în loc să afle ce i s-a întâmplat soţiei.

jason n-avea argumente să-l contrazică. Acesta era, de fapt, motivul pentru care îşi ţinuse gura toată dimineaţa. Pentru că, în calitatea lui de soţ, era automat considerat suspect, Ceea ce însemna că, ori de câte ori deschidea gura, poliţiştii nu urmăreau să găsească în spusele sale dovezi de nevinovăţie, ci mai degrabă neconcordanţe care să le alimenteze suspiciunile.

— Pari să ştii multe despre modul de funcţionare a sistemului, i-a spus el puştiului.

— Şi mă înşel cumva?

— Probabil că nu.

— OK, plecând de la vechea zicală, cum că duşmanul duşmanului tău îţi e prieten, rezultă că poliţiştii sunt duşmanii noştri comuni, iar noi am devenit acum prieteni.

— Bine, dar nici măcar nu te cunosc.

— Aidan Brewster. Vecin, mecanic auto, partea nevinovată în această afacere. Ce altceva ai mai vrea să ştii?

Jason s-a încruntat. Trebuia să fie rapid, să vadă din prima ce scârţâia într-o asemenea abordare, însă era prea stresat, iar oboseala începea să-şi spună cuvântul. Nu dormise de aproape treizeci de ore, mai întâi pentru că avusese grijă de Ree, apoi fiindcă se dusese la lucru, şi pe urmă pentru că se întorsese acasă şi se trezise dintr-odată în mijlocul acestei nebunii. Inima îi stătuse literalmente în loc în răstimpul dintre descoperirea dormitorului gol şi străbaterea celor doisprezece paşi pe holul care ducea la

camera lui Ree, apoi răsucirea mânerului, împingerea uşii, înnebunit de perspectiva a ceea ce putea găsi înăuntru. Pentru ca, după aceea, când îşi văzuse fiica întinsă în pat, dormind buştean, să se retragă împleticindu-se, înţelegând abia în clipa următoare că prezenţa lui Ree ridica, de fapt, mai multe semne de întrebare decât clarifica. Dintr-odată, după cinci ani de viaţă aproape normală, de sentimente trăite cât de cât ca o persoană reală, totul se sfârşise, se terminase, pierise într-o clipită.

Revenise în abis, într-un spaţiu pe care îl cunoştea mai bine decât oricine, chiar mai bine decât fostul puşcăriaş Aidan Brewster.

— Ia zi, a spus puştiul jucându-se din nou cu elasticul, ţi-ai lovit vreodată nevasta? Jason s-a holbat la el. Ar fi mai bine să răspunzi, a continuat vecinul.

— Dacă poliţia n-a apucat să te chestioneze azi-dimineaţă, poţi fi sigur că o va face cât de curând.

— Nu mi-am bătut niciodată soţia, a răspuns Jason încet, mai mult pentru a-şi auzi vocea şi pentru a-şi aminti că măcar ceea ce spunea acum era adevărat.

Vacanţa din februarie trebuia dată uitării. Ca şi cum nici nu se întâmplase.

— Ceva probleme conjugale?

— Nu avem acelaşi program. Aşa că n-avem atâta timp să stăm împreună cât să ne putem certa.

— Aha. Atunci, poate ceva activităţi extraconjugale. Tu, ea?

— Eu nu, a spus Jason.

— Dar ea? Avea ceva, o mică idilă, nu?

Jason a ridicat din umeri.

— Soţul e întotdeauna ultimul care află, nu aşa se spune?

— Crezi c-a fugit cu tipul?

— Nu, n-ar fi lăsat-o niciodată singură în casă pe Ree.

— Deci avea o aventură şi ştia că nu-i vei da niciodată voie să o ia pe Ree cu ea.

Jason a clipit des, buimăcit din nou de oboseală.

— Stai puţin…

— Zău aşa, omule, adună-te, altfel până la sfârşitul zilei vei fi aruncat în închisoare, a spus puştiul nerăbdător.

— Pentru nimic în lume nu i-aş face rău fiicei mele. Dacar fi cazul, i-aş acorda soţiei divorţul.

— Chiar aşa? Ai fi dispus să renunţi la casă, o asemenea proprietate în Southie?

— Banii nu contează pentru noi.

— Învârţi bani cu lopata, nu? Ai fi dispus să renunţi la atâtea lovele?

— Banii nu contează pentru noi.

— Aiurea! Banii contează pentru oricine. Acum chiar pari vinovat.

— Soţia mea este mama fiicei mele, s-a trezit Jason că răspunde pe un ton iritat. Dacă ar fi să ne despărţim, aş face în aşa fel încât să-i asigur resursele necesare pentru a putea avea grijă aşa cum trebuie de fiica mea.

— Soţie, fiică, iarăşi soţie, iarăşi fiică. Nu vezi că le depersonalizezi? Pretinzi că le iubeşti şi că nu le-ai face niciun rău, dar, pe de altă parte, nici nu-ţi vine să le rosteşti numele.

— Opreşte-te! Nu vreau să mai discut cu tine.

— Ţi-ai ucis soţia?

— Dispari! Lasă-mă în pace.

— Ai dreptate. Am plecat. Abia dacă am vorbit cu tine opt minute, şi m-ai convins deja că eşti vinovat. Ceea ce înseamnă că nu mai am de ce să-mi fac griji. Salutare.

Puştiul s-a îndreptat spre gard. Îşi încolăcise mâinile în jurul ţăruşilor din lemn, pregătindu-se să se ridice şi să sară de cealaltă parte, când Jason şi-a dat seama, şi-a amintit brusc faptul că simţise încă de la începutul conversaţiei că lipsea ceva.

— M-ai întrebat dacă fetiţa e acasă, a strigat de-a lungul curţii. M-ai întrebat de fiica mea.

Puştiul era acum cocoţat pe gard, cu un picior trecut pe

deasupra. Jason a început să alerge spre el.

— *Nenorocitule!* Antecedentele tale. Spune-mi! Spune-mi pentru ce-ai fost condamnat.

Puştiul s-a oprit în vârful gardului. Acum nu mai arăta ca un pui de Golden Retriever. Ceva se schimbase, ochii îi căpătaseră o expresie secretoasă, mai dură.

— N-am ce să-ţi spun. Ţi-ai dat singur seama.

— Verificare de rutină pe naiba! Ai fost condamnat pentru agresiuni sexuale, nu-i aşa? Numele tău e în banca de date cu agresorii sexuali. Până la ora două, o să-ţi bată poliţia la uşă.

— Mda. Şi, până la trei, o să te reţină pe tine. Nu eu ţi-am ucis soţia. E prea bătrână pentru gusturile mele…

— Porc *nenorocit!*

— Şi mai ştiu ceva ce tu nu ştii. Azi-noapte am auzit o maşină. Mai mult, am văzut maşina care a luat-o pe soţia ta.

Capitolul 6

M-am îndrăgostit pentru prima oară când aveam opt ani. Nu era un bărbat real, ci un personaj dintr-un serial TV. Sonny Crockett, poliţistul interpretat de Don Johnson în Miami Vice*. Mama nu era de acord cu prostiile astea, aşa că n-aveam ce face decât să aştept să adoarmă după „ceaiul cu gheaţă" de după-amiază, apoi să-mi desfac o cutie de Dr. Pepper şi să mă uit în tihnă la reluări.*

Sonny Crockett era puternic şi sătul de lume. Genul dur care le-a văzut pe toate, dar tot se dă peste cap pentru a salva fata. Îmi doream şi eu un Sonny Crockett în viaţa mea. Îmi doream pe cineva care să mă salveze.

Pe la treisprezece ani, au început să-mi crească sânii. Dintr-odată, au apărut o mulţime de băieţi dornici să mă salveze. Şi, pentru o vreme, chiar am crezut că o să meargă. Mă întâlneam cu toţi, fără diferenţe, doar cu o mică înclinaţie spre băieţii mai mari ca mine, cu tatuaje şi cu reputaţie proastă. Tot ce voiau de la mine era să facă sex. Iar eu voiam pe cineva care să mă urce pe scaunul din faţă al Mustangului şi să pornească în miezul nopţii cu farurile stinse, gonind cu o sută şaizeci de kilometri la oră. Voiam să-mi strig numele în timp ce vântul îmi biciuia faţa şi îmi răvăşea părul. Voiam să mă simt sălbatică şi nesăbuită. Voiam să fiu oricine altcineva.

Am ajuns renumită pentru calitatea sexului oral şi pentru faptul că eram chiar mai nebună decât mama mea, cea nebună de legat. Ştiţi, în orice orăşel există câte o mamă ca a mea. Şi o fată ca mine.

Am rămas pentru prima oară însărcinată la paisprezece ani. N-am spus nimănui. Am băut o mulţime de rom cu Cola şi m-am rugat din răsputeri ca Dumnezeu să ia copilul la el. Când am văzut că nu mi-a ascultat rugăminţile, am

furat bani din portofelul tatei şi m-am dus la o clinică dintr-alea unde se fac asemenea lucruri.

N-am plâns. Am considerat avortul un act în serviciul public. O fiinţă mai puţin a cărei viaţă să fie distrusă de mama.

Vă spun, fiecare orăşel are câte o fată ca mine.

Şi, pe urmă, când am împlinit cincisprezece ani, mama a murit, şi atunci, eu şi tata am fost în sfârşit liberi şi…

Am visat atât de mult timp la cineva care să mă salveze. Îl doream pe Sonny Crockett, sufletul acela sătul de lume, capabil totuşi să discearnă adevărul din inimă dincolo de exteriorul dărâmat. Îmi doream un bărbat care să mă strângă la piept, să mă facă să mă simt în siguranţă şi să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Nu l-am găsit pe Sonny Crockett. În schimb, cu o zi înainte de a împlini optsprezece ani, l-am cunoscut pe soţul meu, la un pub local. M-am aşezat la bar pe scaunul lui Jason şi i-am băut toată sticla de Cola şi, când a dat să protesteze, mi-am trecut degetele peste coapsele lui ferme îmbrăcate în pantaloni de denim. Mi-a spus să mă car. Şi, în clipa aceea, am ştiut că nu-l voi lăsa să plece.

Desigur, nimeni nu te poate salva.

Dar acum, că ştiu ceea ce ştiu despre Jason, înţeleg de ce s-a simţit obligat să încerce.

Era *2.*02, şi D.D. se simţea destul de mulţumită de modul în care înainta ancheta. Aveau un plan de acţiune pe care îl urmau cu rigurozitate, mai ales că se aflau în căutarea unei femei care încă nu putea fi dată dispărută în mod oficial, dar care trebuia găsită cât mai repede cu putinţă.

La 2.06, a venit prima veste proastă. Judecătoarea Banyan le refuzase cererea de a cerceta computerul familiei şi a declara casa drept loc al crimei. Citase lipsa de probe în favoarea ipotezei crimei ca factor principal pe care îl luase în considerare, plus faptul că de la dispariţia femeii nu trecuse suficient de mult timp. Zece ore de

absenţă nu însemnau nimic pentru un adult. Poate că Sandra Jones se lungise la poveşti cu vreo prietenă. Poate fusese rănită şi era spitalizată, fiind incapabilă să îşi declare identitatea. Poate era somnambulă şi chiar în clipa aceea bântuia, ca prin ceaţă, pe străzile lăturalnice ale oraşului. Cu alte cuvinte, prea mulţi de „poate”.

Totuşi, preciza judecătoarea Banyan, dacă Sandra Jones nu avea să fie găsită nici după douăzeci şi patru de ore, ea era dispusă să reanalizeze cazul. Între timp, permitea accesul autorităţilor la camioneta lui Jason Jones.

„Unul din trei”, şi-a spus D.D. resemnată. Descoperirea păturii şi a tricoului în maşina de spălat complicase lucrurile. O pătură lipsă şi o veioză spartă erau de rău augur. În timp ce o pătură şi un tricou în maşina de spălat…

D.D. nu ştia cum naiba să interpreteze chestia asta. Să însemne că soţul încercase să-şi acopere urmele sau că soţia se apucase să spele rufe? Supoziţiile se puteau dovedi periculoase.

La 2.15, detectivul Miller s-a prezentat la raport. D.D. l-a pus la curent cu decizia judecătoarei Banyan. Miller i-a oferit ultimele informaţii de la şcoala generală unde lucra Sandra Jones. Potrivit directorului şcolii, Sandra Jones preda acolo educaţie civică de doi ani – la început, la clasa a şaptea, în calitate de suplinitoare, iar din septembrie, ca profesor titular la clasa a şasea. Din discuţiile purtate până la acel moment, reieşea că părinţii păreau să o placă, elevii păreau să o placă, ceilalţi profesori păreau să o placă. Sandra nu socializa prea mult cu colegii, dar, ţinând cont că avea un copil mic şi un soţ care lucra noaptea, era de aşteptat. Directorul îl întâlnise pe soţul ei o singură dată şi i se păruse un om destul de drăguţ. Pe Ree o văzuse de multe ori şi o considera adorabilă.

Directorul nu se putea gândi la niciun motiv care să justifice absenţa Sandrei de la ore şi da, i se părea ciudat din partea ei să nu fi telefonat pentru a oferi o explicaţie.

Era îngrijorat şi dornic să facă orice pentru a ajuta anchetatorii.

P.S., directorul, era un bărbat de cincizeci de ani cu o căsnicie fericită şi care, potrivit secretarei, era implicat într-o relaţie pasională cu profesoara de teatru. Fapt cunoscut de toată lumea, fără ca nimănui să-i pese prea tare – însă pe lumea asta nu exista atâta Viagra cât să-i permită unui tip de cincizeci de ani să jongleze între o profesoară de teatru roşcată şi o nouă cucerire de douăzeci şi trei de ani. După toate probabilităţile, singura relaţie pe care o avea cu Sandra Jones era de natură strict profesională.

Miller făcuse şi cercetări preliminare privind situaţia financiară a familiei Jones. Surprinzător, aveau un depozit de economii de o sută cincizeci de mii de dolari, plus alte două milioane băgate în diverse fonduri mutuale, la o bancă de investiţii. Aveau venituri lunare modeste şi cheltuieli la fel de mici. Din câte se părea, plătiseră casa cu banii jos şi se străduiau să trăiască exclusiv din salarii.

După părerea lui Miller, averea provenea dintr-o singură sumă de bani, fie o moştenire, fie o asigurare. Îşi însărcinase detectivii să cerceteze proveniența banilor.

Altă informaţie se referea la faptul că cei doi se cununaseră civil în 2004, în Massachusetts. Fiica lor, Clarissa, se născuse două luni mai târziu. Nici Sandra Jones şi nici Jason Jones nu primiseră amenzi sau citaţii deosebite. De asemenea, nu existau plângeri înregistrate pe numele lor pentru violenţă domestică sau tulburarea liniştii publice.

Potrivit vecinilor, cei doi Jones formau un cuplu liniştit, care îşi vedea de treabă. Nu mergeau la petreceri şi nici nu dădeau chefuri la ei acasă. Dacă se întâlneau cu vecinii pe stradă, zâmbeau şi le făceau cu mâna, dar nu erau genul care să se oprească pentru a face conversaţie. Altfel stăteau lucrurile cu Ree. Toţi erau de acord că micuţa Clarissa Jones era un copil precoce, capabil să-i facă oricui

capul calendar. Şi îşi conducea tricicleta ca o nebună. Dacă o vedeai că se apropia, trebuia să te dai urgent din drum.

— Părinţii ţipă mult la ea? a întrebat D.D.

— Părinţii o adoră. La propriu. Am trei relatări, de la trei vecini. Toţi au declarat, citez: „Părinţii o adoră”.

— Hmm. Dar tot vecinii i-au descris pe părinţi ca fiind liniştiţi şi rezervaţi, deci cât de bine ar putea să-i cunoască?

— Asta-i adevărat.

— Poliţe de asigurare pe viaţă?

— Încă mai cercetăm.

— Două milioane în bancă, a murmurat D.D. Plus depozitul de economii, plus o casă într-o zonă selectă din Boston… Asta cât ar face? Active de aproape trei milioane jumate, nu? Sunt oameni care ucid pentru mult mai puţin.

— Presupun că la un divorţ standard soţului i-ar rămâne aproape două milioane. Nu-i rău dacă vrei să o iei de la capăt cu un nou mariaj.

— Apropo, când ai zis că s-au căsătorit?

— În 2004.

— Asta înseamnă că Sandra Jones avea pe atunci… Cât? Optsprezece ani? Şi era deja însărcinată?

— Mda, având în vedere faptul că fetiţa s-a născut două luni mai târziu.

— Şi Jason Jones câţi ani o fi având? Treizeci, treizeci şi unu?

— Cam aşa ceva. Încă nu i-am găsit certificatul de naştere.

— Hai să ne gândim puţin. Deci avem o fată tânără, frumoasă şi însărcinată şi un bărbat mai vârstnic, poate mai bogat…

— Nu ştim de la care dintre ei provin banii. Ar putea fi ai Sandrei.

— Nu ştiu de ce, dar eu pariez pe Jason.

— Nu ştiu de ce, dar şi eu cred la fel.

— Bun. Deci Jason e prins în cursă şi obligat să se însoare cu o adolescentă însărcinată. Are o fetiţă „adorabilă” şi, la patru, cinci ani după asta…

— Trăieşte o viaţă liniştită în South Boston, într-o casă mai sigură ca Fort Knox şi într-un cartier unde nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat.

Au tăcut amândoi preţ de câteva clipe.

— Ştii ce m-a impresionat cel mai tare când am cercetat casa? a reluat D.D. brusc. Faptul că totul e atât de… „în regulă”. Nici prea murdar, nici prea curat. Nici prea înghesuit, nici prea organizat. Totul absolut *echilibrat* Ca să-l citez pe director, Sandra Jones socializa atât cât să se facă plăcută, dar fără a-i lăsa pe ceilalţi profesori să o cunoască. Jason şi Sandra le zâmbesc vecinilor, însă nu îi invită la ei acasă. Fac cu mâna, dar nu se opresc să stea de vorbă. Ies în oraş, dar nu primesc musafiri. Totul e atent studiat. Şi echilibrat. Numai că în natură nu există echilibru.

— Crezi că duc o viaţă dublă?

D.D. a ridicat din umeri.

— Cred că viaţa reală e plină de complicaţii şi că oamenii ăştia nu par suficient de complicaţi.

— Încă nu am luat legătura cu şeful lui Jason, a spus Miller pe un ton şovăitor.

D.D. a tresărit. *Boston Daily,* un trust de presă important.

— Mda, înţeleg de ce.

— Mă gândesc să o rog pe una dintre fete să sune. Să pretindă că face un control de rutină pe probleme de securitate internă, ceva de genul ăsta. O femeie trezeşte mai puţine suspiciuni.

— Bună idee.

— Şi, în paralel, o să ne ocupăm de grădiniţa la care merge Ree. Să văd ce spun educatoarele şi ceilalţi angajaţi. Fetiţele merg împreună la şcoală, se împrietenesc, dorm una la alta acasă, nu? Mă gândesc că

nu se poate să nu dăm peste nişte părinţi care ştiu mai multe despre familia Jones.

— E în regulă.

— Şi acum, că am primit prin fax o copie după certificatul de căsătorie al celor doi şi ştiu numele de fată al Sandrei, o să încep să-l caut pe tată, să încerc să scot mai multe informaţii de la el, din Georgia.

— Bine. Presupun că Sandra nu a dat deocamdată niciun semn de viaţă. Nu şi-a folosit cardul?

— Nu. N-a fost văzută în magazinele din cartier. La spitalele şi clinicile din zonă nu au fost înregistrate femei neidentificate. Şi nici la morgă nu sunt. Cardul de credit a fost folosit ultima dată acum două zile, la supermarket. Nicio retragere de la bancomat. Ştim însă că a primit şase apeluri pe telefonul mobil. Un apel de la soţ, la 2.16 dimineaţa – probabil atunci şi-a dat seama că telefonul soţiei era chiar lângă el, pe blatul de bucătărie. Pe urmă, două apeluri de la directorul şcolii, primite azi-dimineaţă, ca să vadă de ce lipseşte, şi alte trei de la elevi. Asta e tot.

— A primit telefoane de la elevi de clasa a şasea?

— Date chiar de pe telefoanele lor mobile. Bine ai venit în lumea nouă a puştilor maturi de doisprezece ani!

— Mă bucur că nu ţin nici măcar o plantă în casă.

— Eu am trei băieţi – de şapte, nouă şi unsprezece ani, a mormăit Miller. Şi în următorii zece ani voi lucra probabil mult peste program.

Nicio obiecţie din partea lui D.D.

— Aşadar, rămâne ca tu să te ocupi de situaţia financiară a familiei, de apelurile telefonice şi de copiii maturi de doisprezece ani. Eu voi percheziţiona camioneta şi voi aranja treaba cu inspectorul judiciar.

— Crezi că tipul ne va permite să stăm de vorbă cu fetiţa? Nu l-am presa cu nimic.

— Cred că, dacă Sandra Jones nu apare, ca prin minune, până mâine-dimineaţă, Jason nu va avea de ales.

D.D. tocmai dădea să se scoale de pe scaun, când

telefonul de pe birou a început să sune. A ridicat receptorul.

— Jason Jones pe linia 1, a anunţat-o centralista.

S-a aşezat înapoi pe scaun.

— Sergent D.D. Warren, s-a prezentat ea.

— Sunt gata să vorbesc, a spus Jason.

— Poftim?

— Fiica mea s-a culcat. Acum pot să vorbesc.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi dispus să vă întâlniţi cu noi? Pot să trimit doi agenţi să vă ia de-acasă.

— Până să ajungă ei aici, fetiţa se va trezi, şi nu voi mai fi disponibil. Dacă vreţi să-mi adresaţi întrebări, acum e momentul, la telefon. E tot ce pot să fac.

D.D. se îndoia profund. Nu, nu era tot ce putea face, era soluţia cea mai avantajoasă pentru el. Soţia lui dispăruse de douăsprezece ore, şi asta era tot ce putea oferi în materie de colaborare cu organele de anchetă?

— Am aranjat ca o specialistă să o interogheze pe Ree, a spus ea.

— Nu.

— E o profesionistă care se ocupă cu chestionarea copiilor. Va conduce discuţia în modul cel mai delicat, căutând să îi provoace fetiţei cât mai puţin stres.

— Fiica mea nu are ce să-i spună, nu ştie nimic.

— Atunci, conversaţia se va termina rapid.

Bărbatul nu a răspuns pe loc. D.D. şi-a dat seama de frământările prin care trecea, din cauza pauzei prelungite.

— Soţia dumneavoastră a fugit cu un alt bărbat? a întrebat ea brusc, încercând să-l ia prin surprindere. A cunoscut pe cineva, şi au fugit împreună, poate peste graniţă?

— Nu ar fi lăsat-o pe Ree singură în casă.

— Văd că nu negaţi că ar fi putut cunoaşte un alt bărbat.

— Nu ştiu. Sergent, eu lucrez de obicei noaptea. Aşa că nu prea am cum să ştiu ce face soţia mea.

— Nu pare o căsnicie prea fericită.

— Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Sunteţi căsătorită, sergent?

— De ce?

— Pentru că dacă aţi fi, aţi şti că o căsnicie trece prin diverse faze. În momentul acesta, eu şi soţia mea ne creştem fetiţa şi, în acelaşi timp, fiecare are o carieră. Am depăşit faza cu luna de miere. Acum suntem în etapa care implică multă muncă.

D.D. a mormăit, lăsând tăcerea să se instaleze din nou. I s-a părut interesant că bărbatul folosea timpul prezent – „ne creştem fetiţa" dar nu-şi dădea seama dacă o făcea intenţionat sau nu. Folosea timpul prezent, însă nu şi numele soţiei şi al copilului. O persoană interesantă, acest Jason Jones.

— Dar tu, Jason? Ai cumva vreo amantă? În această fază a anchetei, punem multe întrebări, şi, ţine minte, dacă e ceva, adevărul va ieşi la iveală.

— Nu mi-am înşelat niciodată soţia.

— Ea, în schimb, te-a înşelat.

— N-am dovezi în acest sens.

— Dar ai bănuieli.

— Sergent, nici măcar dacă aş fi prins-o în pat cu un alt bărbat, tot n-aş fi omorât-o.

— Nu sunteţi genul?

— Căsnicia noastră nu e de asemenea manieră.

A fost rândul lui D.D. să clipească nedumerită.

A răsucit în minte problema pe toată părţile, fără să înţeleagă.

— Cum adică? Ce fel de căsnicie aveţi?

— Una bazată pe respect. Sandra era foarte tânără atunci când ne-am căsătorit. Dacă şi-ar fi manifestat dorinţa de a testa anumite lucruri, i-aş fi acordat spaţiul necesar.

— Sunteţi foarte înţelegător.

Bărbatul s-a mulţumit să tacă.

După care lui D.D. i-a picat fisa.

— Aţi pus-o să semneze un contract prenupţial? În care aţi introdus o clauză prin care, în cazul în care va înşală, nu obţine nimic în urma divorţului?

— Nu am făcut niciun contract prenupţial.

— Chiar aşa? Niciun contract prenupţial? Cu toţi acei bani pe care îi aveţi în bancă?

— Sunt bani proveniţi dintr-o moştenire. Nu mă aşteptam să-i primesc, aşa că nu îmi pasă prea mult dacă îi pierd.

— Zău? Două milioane de dolari…

— Patru milioane. Oamenii dumneavoastră nu şi-au prea făcut treaba.

— Patru milioane, şi vreţi să mă faceţi să cred că…

— Şi, cu toate acestea, trăim din două mii cinci sute de dolari pe lună. Sergent, văd că nu mi-aţi pus încă întrebarea cea mai pertinentă.

— Şi care ar fi aceea?

— Chiar dacă, să zicem, aş fi avut motive să mă răzbun pe soţia mea, ce interes aş fi avut să-i fac rău Domnului Smith?

— Poftim?

— Aţi citit vreodată despre Ted Bundy? Omul a ucis şi a mutilat mai bine de treizeci de femei, dar nu a vrut să fure o maşină neasigurată pentru că i s-a părut un act de cruzime. Cred că sunteţi de acord cu mine că un soţ care îşi omoară soţia în loc să divorţeze este un psihopat. Un om pentru care propriile nevoi sunt pe primul plan. Şi pentru care soţia nu reprezintă decât un obiect însufleţit neînsemnat. Care poate veni în conflict cu nevoile lui. Aşa că se simte îndreptăţit să scape de ea.

D.D. a tăcut. Încă se străduia să-şi dea seama dacă tocmai ascultase o mărturisire sau nu.

— Gândiţi-vă însă la motan, sergent. La Domnul Smith. Presupunând că mi-am tratat soţia ca pe un obiect şi am ajuns la un moment dat la concluzia că ar fi mai bine să scap cu totul de ea, ce-aş fi avut de împărţit cu pisica?

Poate faptul că mi-am despărţit copilul de mamă ar fi justificabil. Dar a face un rău motanului fetiţei ar însemna un act de cea mai pură cruzime.

— Atunci ce s-a întâmplat cu soţia dumneavoastră, domnule Jones?

— N-am idee.

— A mai plecat vreodată de-acasă?

— Nu.

— A mai lipsit de la şcoală fără să se obosească să dea un telefon ca să anunţe?

— Sandra e foarte conştiincioasă din fire. Interesaţi-vă la şcoala generală unde preda. Spune întotdeauna ce are de gând să facă şi nu se abate niciodată de la ceea ce zice.

— A umblat în trecut prin baruri, bea mult, se droghează? Aşa cum spuneaţi, e încă foarte tânără.

— Nu. Niciunul din noi nu bea. Şi nici nu ne drogăm.

— E somnambulă, ia medicamente prescrise pe reţetă?

— Nu.

— Iese mult în oraş?

— Noi ducem o viaţă foarte liniştită, sergent. Prioritatea noastră este fetiţa.

— Cu alte cuvinte, sunteţi nişte oameni cât se poate de obişnuiţi.

— Exact.

— Care, întâmplător, locuiesc într-o casă cu ferestre armate şi uşi din oţel.

— Trăim într-un mediu urban. Siguranţa casei este un lucru care trebuie luat foarte în serios.

— Nu ştiam că Southie e un cartier atât de rău famat.

— Nu ştiam că poliţia are o problemă cu cetăţenii cărora le plac încuietorile solide.

D.D. a decis că discuţia se soldase cu un scor egal. A făcut din nou o pauză, încercând să găsească o nouă direcţie în conversaţia care ar fi trebuit purtată faţă în faţă, nu telefonic.

— Domnule Jones, atunci când aţi ajuns acasă, aţi găsit

uşile încuiate?

— Da.

— Aţi observat ceva neobişnuit când aţi intrat? În bucătărie, pe hol, în vestibul, oriunde?

— Nu, n-am observat nimic neobişnuit.

— Când v-aţi dat seama că soţia nu este acasă, ce-aţi făcut?

— Am sunat-o pe mobil. Şi am descoperit că acesta era în poşeta ei, pe blatul de bucătărie.

— Şi pe urmă ce-aţi făcut?

— Am ieşit afară, să văd dacă nu era în curtea din spate, să se uite la stele. Sau ceva de genul ăsta. Nu era înăuntru, aşa că am căutat-o, pur şi simplu, afară.

— Apoi?

— Am verificat dacă maşina ei era parcată în faţă.

— Şi?

— Şi… ce?

— Ceea ce mi-aţi descris sunt acţiuni care nu iau mai mult de trei minute. Potrivit înregistrărilor noastre telefonice, nu aţi sunat la 911 decât după trei ore. Cui aţi telefonat între timp? Şi ce altceva aţi făcut?

— N-am telefonat nimănui. Nu am făcut nimic.

— Timp de trei ore?

— Am aşteptat, sergent. Am stat pe canapea şi am aşteptat ca lumea mea să revină la normal. Şi, când am văzut că minunea nu se întâmplă, am sunat la poliţie.

— Nu vă cred, a spus D.D. pe un ton categoric.

— Da, ştiu. Dar poate că şi asta dovedeşte că sunt nevinovat. Pentru că, dacă aş fi fost vinovat, m-aş fi străduit să îmi găsesc un alibi mai bun, nu-i aşa?

D.D. a oftat din greu.

— Deci ce credeţi că s-a întâmplat cu soţia dumneavoastră, domnule Jones?

Bărbatul a tăcut, cântărindu-şi în minte opţiunile.

Într-un târziu, a spus:

— Pe strada mea locuieşte un tip condamnat pentru

agresiune sexuală.

Capitolul 7

Pe 22 octombrie 1989, un băiat pe nume Jacob Wetterling a fost răpit sub ameninţarea armei de către un bărbat mascat, după care nu a mai fost văzut niciodată. În 1989, n-aveam decât trei ani, deci presupun că o să mă credeţi pe cuvânt când o să vă spun că nu eu am făcut-o. Dar, din cauza răpirii lui Jacob Wetterling din urmă cu douăzeci de ani, viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna. Pentru că părinţii lui Jacob au înfiinţat Institutul Jacob Wetterling, prin intermediul căruia au obţinut, în 1994, votarea Legii Jacob Wetterling cu privire la infracţiunile comise împotriva copiilor şi la agresiunile sexuale; în esenţă, părinţii lui Jacob au contribuit la crearea primei baze de date cu agresori sexuali.

Ştiu ce gândiţi. Că sunt un animal, nu-i aşa? În zilele noastre, toată lumea gândeşte în felul ăsta. Că agresorii sexuali sunt nişte monştri. Că ar trebui nu numai să ni se interzică orice contact cu copiii, ci să fim ostracizaţi, alungaţi şi forţaţi prin orice fel de mijloace să trăim în condiţii mizere, pe sub podurile din Florida. Amintiţi-vă ce i s-a întâmplat lui Megan Kanka, răpită din dormitor de un agresor sexual care locuia în casa de alături. Sau Jessicăi Lunsford, smulsă din casă de agresorul care trăia cu sora ei în rulota de vizavi.

Ce-aş putea să vă spun? Potrivit ofiţerului însărcinat cu supravegherea mea după eliberarea condiţionată, în evidenţele poliţiei americane figurează aproape şase sute de mii de agresori sexuali. Câţiva dintre ei se vor purta, cu certitudine, rău. Şi, când se va întâmpla asta, vom avea cu toţii de suferit, inclusiv eu.

Mă trezesc, mă duc la muncă, particip la şedinţe, nu mă bag în încurcături. Ce să mai, sunt o poveste de succes. Şi

totuşi, acum, la ora cinci după-amiază, stau pitit la locul de muncă şi aştept să fiu arestat.

La 5.15, când văd că jumătatea aceea de duzină de maşini de patrulă nu a năvălit pe stradă cu girofarurile aprinse, renunţ să mai aştept şi pornesc spre casă. Retrăiesc în minte toate momentele zilei, încercând să-mi ţin sub control anxietatea crescândă. Azi-dimineaţă, după ce-am văzut agenţii care dădeau târcoale prin cartier, am făcut lucrul cel mai înţelept cu putinţă: m-am dus la lucru. La urma urmei, poliţia avea să afle curând despre mine, şi modul în care îmi petrecusem timpul după dispariţia doamnei Jones avea să fie subiectul principal al interogatoriului. Am întârziat o jumătate de oră după pauza de prânz, din cauza discuţiei cu domnul Jones. Vor remarca imediat că e ceva neobişnuit, dar acum n-am ce să mai fac. Trebuia să discut cu tipul. În fond, singura mea speranţă este că îl vor aresta pe el în locul meu.

Acum, când mă apropii de intrarea din faţă a casei şi nu văd nici urmă de uniforme albastre – sau, mai degrabă, de membri ai unei forţe de intervenţie îmbrăcaţi cu veste antiglonţ îmi dau seama că e joi seara şi că, dacă nu mă grăbesc, risc să ratez întrunirea. Nu-mi permit o nouă deviere de la programul meu obişnuit, aşa că mă năpustesc în dormitor, fac duş în cinci minute, mă schimb, apoi ies afară şi fac semn unui taxi să oprească şi să mă ducă la institutul local de sănătate mintală; doar nu te poţi aştepta ca opt agresori sexuali înregistraţi în evidenţele poliţiei să-şi ţină întrunirile în biblioteca din cartier.

Ajung în faţa uşii la 5.59. Asta este important. Contractul prevede că nu ai voie să întârzii nici măcar un minut, iar conducătorul nostru de grup e maniac în privinţa asta. Doamna Brenda Jane este asistent social licenţiat şi, la cei un metru optzeci şi trei ai ei, are înfăţişarea unui fotomodel şi personalitatea unui gardian de închisoare. Nu numai că ne conduce şedinţele, dar ne controlează fiecare aspect al vieţii, de la ceea ce bem la

ceea ce nu bem, de la persoanele cu care ne dăm întâlnire la persoanele cu care nu ne dăm întâlnire. Jumătate dintre noi o urâm. Cealaltă jumătate îi sunt profund recunoscători.

Întrunirile durează aproximativ două ore şi se ţin o dată pe săptămână. Unul dintre primele lucruri pe care le înveţi ca agresor sexual înregistrat este cum să întocmeşti o mulţime de hârtii. Am un biblioraft întreg plin cu asemenea documente: „Contractul privind programul pentru agresori sexuali", „Planul de siguranţă privind viitoarea mea bunăstare" (personalizat), precum şi alte o mie de „Reguli cu privire la programul pentru terapia de grup", „Reguli privind întâlnirile/relaţiile cu parteneri de sex opus" şi „Reguli privind comportamentul agresorilor în interiorul familiei". Astăzi nu e o excepţie. Începem întrunirea completând raportul săptămânal.

Întrebarea numărul unu: „Ce sentimente aţi trăit în această săptămână?"

Primul sentiment care îmi vine în minte este acela de vinovăţie. Al doilea gând este că nu pot să scriu asta în raport. Nu există confidenţialitate cu privire la declaraţiile făcute în cadrul grupurilor de sprijin. E încă o foaie de hârtie pe care trebuie să o citim cu toţii şi să o semnăm. Orice aş spune în seara asta – şi, de altfel, în orice seară – poate fi folosit împotriva mea într-o curte de justiţie. Un adagio la paradoxul cotidian al vieţii de agresor sexual. Pe de o parte, mi se cere să mă străduiesc să îmi îmbunătăţesc abilităţile în sfera comunicării sincere. Pe de altă parte, pot fi oricând pedepsit pentru asta.

Notez al doilea răspuns care îmi vine în minte: „teamă". Poliţia nu îmi poate refuza dreptul la teamă, nu-i aşa? O femeie a fost dată dispărută. Eu sunt un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei şi locuiesc la câteva case mai jos. Cum naiba să nu-mi fie teamă?

Chestiunea numărul doi: „Numiţi cinci intervenţii la care aţi apelat săptămâna aceasta pentru *a evita*

comportamentul nesănătos”.

La asta e uşor de răspuns. În prima zi de terapie de grup ţi se înmânează o listă cu circa o sută patruzeci de „intervenţii” sau idei care să te ajute să întrerupi ciclul abuzurilor. Majoritatea râd când văd lista pentru prima oară. O sută patruzeci de modalităţi de a evita o recidivă? Printre care soluţii geniale de genul „sună la poliţie”, „fă un duş rece” sau, favorita mea, „sari în ocean în mijlocul iernii”.

Aleg variantele uzuale. N-am rămas singur în prezenţa unor copii, n-am umblat prin baruri, n-am condus maşina fără nicio ţintă, nu mi-am făcut iluzii mari despre mine însumi şi am tras de o bandă elastică.

Uneori, includ pe listă şi „evitarea autocompătimirii”, dar acum nu reuşesc să mă autoamăgesc că aş fi realizat aşa ceva săptămâna asta. „Nu mi-am făcut iluzii mari despre mine însumi” este însă un substitut bunicel. De fapt, nu-mi fac iluzii despre mine de ani buni.

Chestiunea numărul trei: „Numiţi cinci intervenţii la care aţi apelat pentru *a promova* un stil de viaţă sănătos”.

Şi aici ştiu răspunsurile pe dinafară. Am respectat orele de muncă, am făcut exerciţii fizice, n-am consumat alcool şi droguri, m-am odihnit mult şi am dus o viaţă echilibrată. Ei, poate că astăzi n-a fost o zi prea echilibrată, dar asta e doar o zi din şapte, şi formularul a fost conceput, tehnic vorbind, ca un raport săptămânal.

Chestiunea numărul patru: „Descrieţi toate pornirile, fanteziile sau visele sexuale nepotrivite pe care le-aţi avut în această săptămână”.

Scriu: „Am fantazat că făceam sex cu o femeie legată la ochi şi cu căluş la gură”.

Chestiunea numărul cinci: „Explicaţi de ce credeţi că au apărut aceste fantezii”.

Scriu: „Pentru că am douăzeci şi trei de ani, sunt celibatar şi al naibii de excitat”.

Meditez asupra răspunsului, apoi şterg „al naibii de

excitat” şi îl înlocuiesc cu „la apogeul sexualităţii”. Doamna Brenda Jane, conducătorul nostru de grup, are reguli stricte privind limbajul utilizat la şedinţe. Nimeni nu are pulă, sulă, sculă. Toţi avem penisuri. Punct.

La întrebarea numărul şase descriu starea mea emoţională de dinaintea masturbării, din timpul masturbării şi de după masturbare. Majoritatea tipilor declară că se simt furioşi şi angoasaţi. E atâta presiune în lumea de afară, presiune care se acumulează şi se tot acumulează, până când ajungi să simţi că trebuie să faci ceva ca să te eliberezi. Unii scriu că după aceea plâng. Că se simt vinovaţi, le e ruşine, singurătatea îi copleşeşte, şi totul pentru că se joacă şi ei puţin cu cocoşelul.

Eu, unul, nu descriu asemenea stări. Sunt mecanic auto, şi masturbarea are la mine acelaşi scop ca repararea unei maşini. Nu scot fum, ci pur şi simplu mă asigur că fiecare piesă funcţionează normal.

Întrebarea numărul şapte: „Ce experienţă sexuală împărtăşită aţi avut în această săptămână?”

Nimic de raportat.

Întrebarea numărul opt: „Ce experienţă (non-sexuală) cu o persoană de vârstă potrivită aţi avut sau aţi încercat să aveţi în această săptămână?”

Nimic de raportat.

Chestiunea numărul nouă: „Dacă aţi avut contacte cu un copil, vă rugăm să precizaţi numele şi vârsta acestuia, legătura pe care o aveţi cu el, tipul de contact avut şi numele persoanei adulte prezente”.

Nimic de raportat.

Şi tot aşa. Alt raport săptămânal, altă întrunire a grupului de sprijin.

Ştiţi ce facem, de fapt, la aceste şedinţe? Căutăm scuze. Tatăl care s-a culcat cu fiica pretinde că este o persoană mai bună decât preotul care s-a culcat cu cincisprezece acoliţi. Tipul care a mângâiat se consideră mai bun decât cel care a penetrat. Prădătorii care îşi ademenesc

victimele cu dulciuri, afecţiune sau privilegii nemeritate susţin că sunt mai buni decât monştrii care au recurs la violenţă, în timp ce monştrii care au recurs la violenţă cred că fac mai puţin rău decât seducătorii care îşi amăgesc victimele, lăsându-le să creadă că au şi ele o parte de vină. Statul ne-a adunat pe toţi laolaltă, şi, la fel ca în orice grup organizat, simţim nevoia disperată de a ne diferenţia de ceilalţi.

Ştiţi de ce şedinţele acestea funcţionează? Pentru că nimeni nu se pricepe mai bine să miroasă de la distanţă un mincinos decât un alt mincinos. Şi, să recunoaştem, în sala asta toţi suntem profesionişti.

Ne petrecem primele treizeci de minute ale întrunirii completând formularul cu raportul săptămânal; apoi, pentru prima oară după luni de zile, am şi eu ceva de spus.

— Cred că voi fi arestat.

Toată lumea tace la auzul acestor vorbe. Doamna Brenda Jane îşi drege glasul şi îşi aşază mai bine dosarul în poală.

— Aidan, se pare că ai ceva să ne comunici.

— Mda. O femeie de pe strada mea a fost dată dispărută. Presupun că, dacă n-o vor găsi curând, vor da vina pe mine.

Cuvintele îmi ies din gură cu furie. Sunt un pic surprins de asta. Până acum, credeam că m-am resemnat cu soarta mea. Dar poate că, la urma urmei, am şi eu ceva aşteptări pe lumea asta. Mă trezesc că îmi pocnesc banda elastică prinsă de încheietura mâinii – un semn clar de agitaţie. Mă forţez să mă opresc.

— Tu ai omorât-o? întreabă Wendell.

Wendell e un alb enorm de gras, cu o barbă frumos îngrijită. E şcolit, destul de bogat, şi vocea pare că îi vine direct dintr-un balon umplut cu heliu. Wendell este şi maestrul recunoscut al jocului nostru de căutat scuze. Nu e decât un amărât de exhibiţionist care a fost prins cu ocaua mică – totul la el e de faţadă, nimic profund. Pentru

el, cârdăşia cu cei ca noi nu reprezintă decât încă o dovadă a caracterului inuman al sistemului nostru de justiţie.

De fapt, nu sunt aşa sigur dacă la Wendell totul e de faţadă, nimic profund. Teoretic, ca parte a procesului de admitere în programul de tratament al agresorilor sexuali, a trebuit să furnizeze o autobiografie completă, cu toate infracţiunile comise, după care declaraţiile i-au fost verificate cu ajutorul poligrafului, test care costă o sută cincizeci de dolari. (Pe care, trebuie să adaug, îi plătim de fiecare dată din propriul buzunar, până când trecem testul.)

După părerea mea, Wendell e un psihopat al naibii de ciudat. Un amărât de exhibiţionist care a fost prins cu ocaua mică – pe naiba! Wendell e genul care lua întotdeauna în vizor un anume grup-ţintă. De exemplu, intra în azilele de bătrâni şi îşi fâţâia fundul alb de o sută treizeci de kile prin faţa unor pacienţi ţintuiţi la pat, care abia dacă aveau puterea să îşi ferească privirea. După care se urca în maşină şi conducea până la clinica de boli mintale pentru adolescenţi, unde îşi fâlfâia puţulica în faţa unei puştoaice de paisprezece ani, copleşită la aflarea veştii că era însărcinată în opt săptămâni. Cel mai mult însă îi plăcea să opereze prin clinicile cu victime ale violurilor, unde îşi revărsa cărnurile asupra femeilor deja traumatizate.

Ultima lui victimă se dusese acasă şi se spânzurase. Dar, dacă te luai după Wendell, el nu era nici pe departe la fel de rău ca noi, ceilalţi.

— N-am atins-o, am răspuns, fără să iau în seamă rânjetul atotştiutor al lui Wendell. Nici măcar nu o cunoşteam. Dar n-are importanţă. Poliţia va verifica în baza de date şi îmi va găsi numele. O să mă aresteze din principiu, şi eu n-am bani de cauţiune. Dacă mă închid, s-a sfârşit cu mine.

Trag iar de banda elastică.

O văd pe doamna Brenda Jane că mă urmăreşte cu

atenţie şi mă forţez din nou să mă opresc.

Ştiu deja ce gândeşte: „Şi cum te simţi în situaţia asta, Aidan Brewster?”

„Încolţit”, îmi vine să urlu. „Foarte, foarte încolţit. “

— O femeie dată dispărută? Unde, în Southie? Când s-a întâmplat?

E un alt membru al grupului nostru, Gary Provost. Gary are treizeci şi şapte de ani, e director de investiţii şi alcoolic. A fost prins pipăind-o pe fiica de unsprezece ani a unui prieten. Soţia l-a părăsit, luându-i cu ea pe cei doi băieţi. Nimeni din familie nu îi vorbeşte. Şi totuşi, dintre noi toţi, el are probabil cele mai mari şanse. În primul rând, pentru că arată şi acum ca un profesionist respectabil, nu ca un pervers condamnat la închisoare. În al doilea rând, pare că se căieşte sincer pentru ce a făcut şi este ferm hotărât să se ţină de decizia recent luată: aceea de a nu mai pune gura pe băutură. Gary e un tip serios. Tăcut, dar inteligent. Dintre toţi membrii grupului, pe el aproape că-l plac.

— A dispărut azi-noapte.

— N-am auzit nimic la ştiri.

— Nu ştiu, zic şi ridic din umeri.

— Câţi ani are? întreabă Wendell, punând degetul pe rană.

Ridic din nou din umeri.

— Are un copil, deci vreo douăzeci şi cinci de ani sau cam aşa ceva.

— Păi asta e în favoarea ta, se bagă în vorbă şi Jim. Vreau să zic, faptul că e adultă. În plus, tu n-ai antecedente de violenţă.

Jim zâmbeşte în timp ce declară asta. Jim este singurul agresor de nivelul III din grup, ceea ce înseamnă că dintre noi toţi el este cel de care statul se teme cel mai mult. Dacă un exhibiţionist de tipul lui Wendell are cea mai mare rată de recidivă, un pedofil înrăit ca Jim este adevăratul monstru de sub pat. După propriile spuse, Jim nu e atras

decât de băieţei de opt ani şi, de-a lungul a aproape patruzeci de ani, a întreţinut probabil relaţii nepotrivite cu vreo treizeci şi cinci de copii. A început la paisprezece ani, când a lucrat pentru prima dată ca babysitter. Acum, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, nivelul mai scăzut al testosteronului este cel care îl mai domoleşte. În plus, doctorii l-au băgat la un regim dur cu antidepresive, al cărui efect secundar constă în diminuarea libidoului.

Totuşi, în cadrul întrunirilor noastre săptămânale, se dovedeşte că este foarte dificil să schimbi sexualitatea cuiva. Poţi să încerci să înveţi pe cineva să dorească adulţi, însă e foarte greu să „înlături" obiectul dorinţei din orientarea sexuală a cuiva sau, cu alte cuvinte, să înveţi aceeaşi persoană să nu mai fie tentată să întreţină relaţii cu copii.

Jim are o slăbiciune pentru puloverele tip Mister Rogers[6] şi îi place să sugă dropsuri. Chiar şi numai asta şi mă face să bănuiesc că încă mai are fantezii cu băieţi prepuberi.

— Nu ştiu dacă asta contează, spun eu. Un agresor sexual e un agresor sexual. Cred că mai întâi o să mă aresteze, şi abia pe urmă o să mă ia la întrebări.

— Nu, intervine Gary, directorul de investiţii. Mai întâi, se vor adresa ofiţerului tău supraveghetor, Aşa merg lucrurile.

Ofiţerul meu supraveghetor. Clipesc surprins, amintindu-mi de ea. Îmi ieşise complet din minte. Am fost eliberat condiţionat acum doi ani, şi, cu toate ca trebuie să mă prezint în faţa ei în fiecare lună, din cauza comportamentului meu constant, am început să nu mai dau importanţă întâlnirilor.

O altă mostră de birocraţie, alte formulare care

[6] Fred McFeely Rogers (1928-2003), preot prezbiterian american, pedagog, autor de cântece şi vedetă de televiziune, gazdă a celebrei emisiuni educative pentru copii „Mister Rogers' Neighborhood" (difuzată în 1968-2001), unde apărea întotdeauna îmbrăcat în jachete tricotate, cu fermoar (n.tr.)

trebuiesc completate cu conştiinciozitate. Cu tipi ca mine, toată treaba se termină în vreo opt minute. Copiez cotoarele de chitanţe, îi dau scrisoarea de la consilierul care mă tratează, aduc dovada că am plătit şedinţele de consiliere etc., după care mă fac nevăzut pentru următoarele treizeci de zile.

— Ce crezi că o să le declare ofiţerul supraveghetor? mă întreabă acum Wendell, mijindu-şi ochii.

— N-are mare lucru de raportat despre mine.

— Ai fost azi la muncă? mă chestionează doamna Brenda Jane.

— Da.

— Băutură, droguri, internet?

— Nu. Merg la muncă. Mă plimb. Mă feresc să dau de bucluc.

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji. Desigur, ai dreptul la un avocat, aşa că, dacă te simţi în pericol, poţi cere unul.

— Cred că soţul a omorât-o, mă aud spunând.

N-am niciun motiv să cred asta. E însă chestia aia cu căutatul scuzelor. „Vedeţi, nu eu sunt monstrul. El e.”

Grupul îmi sare în ajutor, luându-mi vorba din gură.

— Da, da, admit câţiva şi dau din cap aprobator, întotdeauna e soţul.

Wendell are acelaşi rânjet atotcunoscător întipărit pe faţă.

— Doar n-are paisprezece ani… dă el să spună.

— Wendell, îl întrerupe doamna Brenda Jane.

El îşi ia un aer inocent.

— Vreau să spun că doar nu e o blonduţă minoră şi drăgălaşă.

— Domnule Harrington…

Wendell îşi ridică o mână grăsană, recunoscându-se, într-un final, învins. În ultima clipă, se întoarce spre mine şi face şi el o remarcă pertinentă.

— Hei, puştiule, lucrezi tot la atelierul ăla auto, nu? Sper, pentru binele tău, că tipa dată dispărută nu şi-a adus

maşina la reparat acolo.

În acea clipă, mi-o amintesc perfect pe Sandra Jones stând la ghişeu, cu părul ei blond şi lung dat pe după urechi, zâmbindu-i lui Vito în timp ce îi întinde cheile maşinii.

— Sigur, o să venim să o luăm pe la cinci…

Şi atunci îmi dau seama, pentru a doua oară în viaţă, că n-o să mă întorc prea curând acasă.

Capitolul 8

Ce înseamnă familia?

E o întrebare la care am meditat aproape toată viaţa. Am crescut într-un clan sudist tipic. Cu o mamă casnică, celebră pentru înfăţişarea ei meticulos pusă la punct în cele mai mici detalii, şi cu grădina de trandafiri multipremiată. Cu un tată foarte respectat, care îşi înfiinţase propria firmă de avocatură şi muncea din greu pentru a le întreţine pe cele două „domnişoare încântătoare" ale sale. Cu două duzini de verişori şi o grămadă de mătuşi şi de unchi. Atâtea rude, încât reuniunile de familie anuale, găzduite pe domeniul întins al părinţilor mei, cu hectare de peluze verzi şi o verandă care înconjura întreaga casă, aduceau mai degrabă cu un circ cu trei arene decât cu un grătar de vară.

Mi-am petrecut primii cincisprezece ani din viaţă zâmbind ascultătoare în timp ce mătuşile mele grase mă ciupeau de obraji şi îmi spuneau cât de mult semăn cu mama. Îmi făceam temele la timp, astfel încât profesorii să mă mângâie pe creştet şi să-mi spună că tata putea fi mândru de mine. Mergeam în mod regulat la biserică. Aveam grijă de copiii vecinilor atunci când părinţii lor plecau de acasă. Lucram după ore la magazinul local şi zâmbeam, zâmbeam întruna, până când obrajii începeau să mă doară.

După care mă duceam acasă, adunam sticlele goale de gin de pe podeaua din lemn de esenţă tare şi mă prefăceam că nu-mi aud mama beată tachinându-mă din celălalt capăt al holului: „Ştiu ceva ce tu nu ştii... "

Când aveam doi ani, mama m-a forţat să înghit un bec, ca să mă ducă la doctor şi să-i arate ce fată rea sunt. Când aveam patru ani, m-a pus să ţin degetul în uşă şi a trântit-o

peste mâna mea, ca să îi poată spune doctorului cât de nesăbuit mă port. Când aveam şase ani, mi-a dat să beau înălbitor de rufe, pentru ca doctorul să înţeleagă cât de greu îi era ca mamă.

Mama mi-a făcut rău în mod repetat, şi nimeni nu a oprit-o. Asta să însemne familia?

Tata bănuia ceva, dar n-a pus niciodată întrebări, nici măcar atunci când mama a început să-l fugărească în jurul casei cu cuţitele. Asta să însemne familia?

Ştiam că mama îmi făcea rău şi încerca să-i facă rău şi tatei, şi totuşi nu am spus nimănui. Asta să însemne familia?

Tata o iubea. Am înţeles asta încă de când eram foarte mică. Orice făcea mama, tata îi lua apărarea. „Asta e căsnicia", îmi spunea el. Şi ea nu se purta mereu aşa. Ca şi cum mama ar fi fost cândva întreagă la minte, şi deci ar fi existat şanse să-şi revină.

Aşa că ne-am continuat rutina, mama punând seara pe masă o cină delicioasă şi sfârşind prin a arunca în noi cu pui fript sau, Doamne fereşte, cu vreun pahar greu din cristal drept în capetele noastre. Într-un final, tata o conducea spre dormitor, unde o băga în pat cu o altă cană de ceai dulce amestecat cu gin.

„Doar ştii cum e", îmi spunea, pe jumătate jenat, pe jumătate cerându-şi iertare. Ne petreceam apoi restul serii citind în salonul din faţă al casei, prefăcându-ne amândoi că nu auzeam bolboroselile de beţivă ale mamei plutind către noi dinspre hol: „Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii".

După moartea mamei, am renunţat să îmi mai pun atâtea întrebări. M-am gândit că, în sfârşit, războiul se terminase. Eu şi tata eram acum liberi. Şi urma partea cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi". La o săptămână după înmormântare, am smuls din rădăcini trandafirii atât de admiraţi ai mamei şi i-am trecut prin tocătorul de lemne; când a văzut florile alea nenorocite, tata a plâns

mai tare decât o făcuse vreodată pentru mine.

Atunci am început să înţeleg şi eu, într-un final, câte ceva despre ceea ce înseamnă familia.

Privind acum în urmă, cred că era inevitabil să sfârşesc prin a rămâne însărcinată, căsătorită cu un străin şi locuind într-un stat în care toată lumea înghiţea „r“-urile. Nu fusesem singură nici măcar o zi în toată viaţa mea. Aşa că, desigur, din clipa când m-am trezit pe picioarele mele, am început să recreez unicul lucru pe care fi cunoşteam: familia.

Ideea de a avea o slujbă mă speria de moarte. După nouă luni, încă nu eram pregătită. Cerneala abia dacă se uscase pe certificatul de căsătorie. Nu terminaserăm amenajările în casa noastră cea nouă, un bungalow micuţ care putea să încapă cu totul în salonul din faţă al casei părinteşti. Nu ştiam să fiu mamă. Nu instalasem pătuţul. Şi nici nu apucasem să citesc cartea cu sfaturi despre cum să fii un părinte bun.

Nu ştiam ce făceam. Nu mă simţeam deloc în stare de aşa ceva.

Îmi amintesc că, în timp ce mă luptam din greu să ajung la maşină, mi s-a părut că simt mirosul trandafirilor premiaţi ai mamei pe care îi smulsesem din grădină. Jason m-a bătut pe spate şi, cu vocea lui calmă, controlată, mi-a spus că mă descurcam de minune.

Mi-a luat din mâini geanta pe care o pregătisem pentru spital şi a băgat-o în maşină, apoi m-a ajutat să urc pe scaunul din faţă.

„Respiră”, a repetat iar şi iar. „Respiră, Sandy, respiră.”

La spital, proaspătul meu soţ curtenitor mi-a ţinut găleata în timp ce vomitam. M-a sprijinit când gemeam şi gâfâiam în timpul duşului dinaintea intrării în sala de naşteri. Mi-a întins braţul, ca să-l zgârii cu unghiile şi să-l umplu de sânge în timp ce împingeam afară din uter cea mai mare minge de bowling de pe lume.

Asistenta îl urmărea cu priviri încărcate de o admiraţie făţişă, şi îmi amintesc perfect că mi-am spus că mama avea dreptate – lumea era plină de curve, şi eu aveam să le omor pe toate. Numai să mă pot scula. Numai să pot face ca durerea să înceteze.

Şi apoi… succesul.

Fiica mea, Clarissa Jane Jones, a apărut pe lume, anunţându-şi sosirea cu un strigăt răguşit de protest. Îmi amintesc căldura trupuşorului ei lipicios şi încreţit când mi-a fost pusă în braţe. Îmi amintesc senzaţia trăită când guriţa ei ca un nasture căuta, căuta, căuta, până când, în cele din urmă, mi-a apucat sfârcul. Îmi amintesc sentimentul de nedescris pe care îl aveam când corpul meu i-l hrănea pe al ei, în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe faţă.

L-am surprins pe Jason urmărindu-ne cu privirea. Stătea deoparte, cu mâinile în buzunare, iar chipul îi era la fel de impasibil ca întotdeauna. Şi atunci mi-am dat seama.

Mă căsătorisem cu el ca să scap de tata. Asta să însemne familia?

Soţul meu se căsătorise cu mine pentru că îşi dorea copilul. Asta să însemne familia?

Clarissa devenise fiica noastră pentru că se născuse în mijlocul acestei nebunii. Asta să însemne familia?

Poate că, pur şi simplu, de undeva trebuie să începi.

Am întins mâna. Jason a traversat încăperea spre mine. Şi încet, foarte încet, şi-a trecut un deget peste obrazul Clarissei.

„O să am grijă de tine", a murmurat. „Îţi promit că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Promit. Promit. Promit"

Apoi m-a strâns de mână, şi atunci i-am simţit cu adevărat intensitatea emoţiei, valul întunecat al tuturor lucrurilor pe care nu avea să mi le spună niciodată, dar despre care, ca o supravieţuitoare ce eram, asemenea lui, ştiam prea bine că stăteau ascunse, dincolo de suprafaţă.

M-a sărutat. M-a sărutat, cu Clarissa culcuşită între noi – un sărut apăsat, puternic.

„O să am întotdeauna grijă de tine”, a şoptit din nou, cu obrazul lipit de al meu şi cu lacrimile amestecându-i-se cu ale mele. „Îţi promit, Sandy, că n-am să-ţi fac niciodată rău. “

Iar eu l-am crezut.

La ora 5.59, în momentul când Aidan Brewster se prezenta la întrunirea săptămânală a grupului de sprijin, Jason Jones punea un DVD cu un film pentru fiica sa şi simţea cum îl apuca panica.

Sunase la serviciu ca să anunţe că e bolnav. Nu ştia ce altceva să mai facă. Seara se aşternea peste oraş. Deocamdată, niciun semn de viaţă de la Sandy. Şi niciun telefon de la poliţie. Ree se trezise la fel de uşor precum adormise. Îşi umpluseră timpul cu tot felul de jocuri.

Şi pe urmă se aşezaseră la măsuţa ei de meşterit, el cu bărbia sprijinită pe genunchi, şi coloraseră nişte desene mari cu Cenuşăreasa din cartea de colorat preferată a lui Ree. Domnul Smith nu apăruse, ca prin farmec, la uşa din faţă, şi Ree încetase să mai întrebe de el sau de mami. În schimb, îl privea pe Jason cu ochii ei căprui şi serioşi într-un fel care începea să-l obsedeze.

După cină – chifteluţe, paste *capellini* şi castravete –, el pusese DVD-ul cu filme. Ree se înviorase în aşteptarea acelei plăceri rare, şi acum stătea pe canapeaua verde de două locuri, cu Iepuraşul Lil’ în braţe. Jason pretinsese că avea rufe de spălat şi se retrăsese grăbit la subsol.

Se apucase să umble de colo-colo şi, odată stârnit, nu se mai putuse opri.

Atunci când sosise acasă şi îşi dăduse seama că Sandra lipsea, fusese derutat, poate chiar îngrijorat. Parcursese toate etapele normale: o căutase în subsol, la mansardă, în hambarul vechi din spatele casei. Pe urmă, formase numărul ei de mobil şi auzise telefonul sunând în poşeta din bucătărie. Ceea ce îl făcuse să răvăşească, nu foarte convins, conţinutul poşetei, verificând în carneţelul cu

spirală dacă nu îşi notase cumva o întâlnire în toiul nopţii. La 2.30 dimineaţa, când se convinsese că soţia nu avea în plan să lipsească de acasă, ieşise pe stradă şi începuse să o strige în şoaptă, ca şi cum şi-ar fi chemat pisica.

Sandra nu era în maşină. Nici în a ei, nici în a lui. Şi nici nu se întorsese acasă.

Jason se aşezase pe canapeaua de două locuri, pentru a se gândi.

Când ajunsese acasă, găsise totul încuiat, inclusiv yala şi cele două zăvoare. Ceea ce însemna că Sandy îşi îndeplinise ritualul obişnuit dinaintea culcării. Găsise pe blatul de bucătărie lucrările corectate, ceea ce însemna că Sandy îndeplinise şi ritualul de după culcarea lui Ree.

Deci ce se întâmplase?

Soţia sa nu era o persoană perfectă. Jason ştia asta la fel de bine ca oricine. Sandy era necoaptă, avusese o tinereţe furtunoasă şi un comportament necugetat. Acum, la vârsta relativ fragedă de aproape douăzeci şi trei de ani, încerca să-şi crească fetiţa şi, în acelaşi timp, să se adapteze cerinţelor unei slujbe noi şi traiului într-un stat pe care îl resimţea ca străin. Odată cu începerea anului şcolar, devenise mai distantă, la început excesiv de tăcută, iar din decembrie aproape excesiv de prietenoasă, dar într-o manieră forţată. Iar el începuse să se întrebe dacă nu cumva ar fi bine să plece împreună undeva în vacanţa din februarie, tocmai pentru că starea ei de spirit ajunsese atât de confuză, atât de… diferită.

Era sigur că ei îi era dor de acasă, mai ales în timpul iernii, deşi nu îi mărturisise asta niciodată. Era sigur că, uneori, îşi dorea să iasă în oraş, ca să se simtă, chiar şi pentru scurt timp, din nou tânără, deşi nu îi mărturisise asta niciodată.

Se întrebase adesea cât de mult avea să rămână cu el, deşi ea nu adusese asta niciodată în discuţie.

Acum îi simţea lipsa. Era un gând care, în sine, îi făcea rău. Se obişnuise să vină acasă şi să o găsească ghemuită

în patul lor, într-o poziţie de somn care o imita în mod nefiresc pe cea a fetiţei lor. Îi plăcea accentul ei sudist, dependenţa ei de Dr. Pepper şi felul în care, atunci când zâmbea, făcea o gropiţă în obrazul stâng.

Atunci când tăcea, avea o gingăşie a ei care îl liniştea întotdeauna. Când chicotea cu Ree, avea o sclipire în ochi care îl electriza.

Îi plăcea să o privească în timp ce îi citea fetiţei, îi plăcea să o asculte fredonând atunci când trebăluia prin bucătărie. Îi plăcea felul în care părul îi cădea pe faţă în valuri ondulate, ca o perdea aurie, şi felul în care se îmbujora atunci când îl surprindea privind-o.

Nu ştia dacă îl iubea. Nu reuşise să-şi dea seama. Dar, pentru o vreme, avusese nevoie de el, iar pentru el asta era de ajuns.

„M-a părăsit”, acesta fusese primul gând care îi trecuse prin minte la ora trei dimineaţa, când stătea în umbrele pustii ale camerei de zi. În februarie, încercase să îndrepte lucrurile, însă totul se soldase cu un dezastru. Aşa că, în cele din urmă, Sandy îl părăsise.

Dar, după numai o clipă, respinsese concluzia. Poate că Sandy era ambivalenţă în privinţa mariajului lor, dar nu şi în privinţa lui Ree. Aşadar, dacă ar fi părăsit casa de bunăvoie, ar fi luat-o pe Ree cu ea – sau cel puţin poşeta. Faptul că nu o făcuse conducea la o altă concluzie: Sandy nu părăsise casa din proprie voinţă. Ceva se întâmplase aici, în casa lui, în timp ce fiica sa era adormită sus, în camera ei de la etaj. Iar el n-avea nici cea mai vagă idee ce.

Jason era un bărbat rezervat din fire. Şi conştient de asta. Prefera logica în locul emoţiei şi faptele în locul supoziţiilor. Şi acesta era unul dintre motivele pentru care se dovedise un reporter atât de bun. Era priceput la cernerea datelor, oricât de multe se acumulau, şi la compilarea lor într-o informaţie concisă, cu o precizie de aur. Nu se încurca în trăiri precum ofensa, şocul sau

amărăciunea. Şi nu avea idei preconcepute despre cetăţenii din Boston sau despre umanitate, în general.

Jason fusese întotdeauna de părere că „tot ce-i mai rău" se poate întâmpla oricând. Pentru că aceasta era realitatea. Aşa că se înarma cu multe faţete ale realităţii, crezând, poate prosteşte, că, dacă ştia destule, avea să fie în siguranţă. Şi că familia lui nu urma să aibă de suferit. Că fiica sa avea să crească teafără şi nevătămată.

Şi iată-l acum confruntat cu o mulţime de necunoscute şi aflat pe punctul de a-şi pierde controlul.

Poliţia plecase de aproape şase ore, lăsând în urmă un singur agent, postat în maşina din faţa casei, care luase legătura cu el o singură dată, în jurul orei cinci. Pentru Jason, prezenţa poliţiei în casă pe parcursul întregii dimineţi fusese îndelungată şi chinuitoare. Acum îşi dădea seama însă că absenţa ei era şi mai rea. Ce făceau detectivii? Ce credea sergentul D.D. Warren? Înghiţise momeala cu vecinul agresor sau îl considera în continuare pe el suspectul principal?

Obţinuseră mandat de percheziţie pentru computer? Aveau puterea de a-l alunga din casă sau de a-l obliga să meargă la secţia de poliţie? Ce fel de dovezi căutau?

Şi, lucrul cel mai grav, dacă îl arestau, ce avea să se întâmple cu Ree?

Jason a dat ocol măsuţei de cafea o dată şi încă o dată, în cercuri strânse care îi provocau ameţeală, fără a se putea totuşi opri. N-avea rude în zonă şi nici prieteni apropiaţii. Ce va face poliţia? Va lua legătura cu tatăl lui Sandy, o va trimite pe Ree în Georgia sau îl va invita pe Max în Boston?

Şi, dacă Max venea, ce anume avea să fie dispus să le spună poliţiştilor?

Avea nevoie de o strategie, de un soi de plan de rezervă.

Deoarece, cu cât Sandy lipsea mai mult, cu atât lucrurile aveau să se agraveze. Poliţia urma să continue să facă săpături, punând întrebări tot mai amănunţite. Şi,

inevitabil, undeva avea să se producă o scurgere de informaţii, şi mass-media urma să prindă de veste. Colegii lui Jason aveau să se năpustească asupra lui ca nişte canibali, folosindu-i imaginea în ştiri difuzate în lumea întreagă. Jason Jones, soţul femeii dispărute şi suspect într-o anchetă aflată în plină desfăşurare.

Mai devreme sau mai târziu, cineva urma să recunoască acel chip. Cineva avea să pună lucrurile cap la cap.

Mai ales dacă poliţia va pune mâna pe computer.

Jason s-a învârtit prea repede în jurul măsuţei de cafea, lovindu-se cu genunchiul de marginea maşinii de spălat. Durerea i-a săgetat coapsa, obligându-l, într-un final, să se oprească din mers. Preţ de o clipă, a simţit cum lumea se învârtea cu el, aşa că s-a prins de marginea maşinii, gâfâind din cauza durerii.

Când a reuşit, într-un târziu, să-şi revină, primul lucru pe care l-a văzut a fost păianjenul, micul păianjen maro de grădină care atârna chiar în faţa lui, de un fir.

Jason a făcut un salt înapoi, lovindu-se la tibie de măsuţa veche şi aproape scâncind de durere. Dar nu conta. Putea suporta durerea. Nu-l deranja durerea, numai să nu mai vadă păianjenul.

Pentru o clipă, fusese prea mult pentru el. Pentru o clipă, micul păianjen din beci îl trimisese învârtindu-se înapoi, într-un loc unde era mereu întuneric, cu excepţia ochilor care sclipeau din zecile de cuşti pentru animale care împrejmuiau încăperea. Un loc unde ţipetele porneau din beci şi urcau pătrunzând prin pereţi. Un loc ce mirosea în mod normal a moarte şi a mizerie şi pe care nicio cantitate de amoniac nu îl putea anihila.

Un loc în care băieţeii şi fetele mari se duceau ca să moară.

Jason şi-a vârât un pumn în gură. Şi-a muşcat încheieturile degetelor până i-a dat sângele, ajutându-se de durere pentru a-şi reveni în simţiri.

„Nu o să-mi pierd controlul”, a murmurat, „Nu o să-mi pierd controlul. Nu o să-mi pierd controlul. Nu o să-mi pierd controlul.”

A auzit telefonul sunând. Recunoscător, a părăsit beciul şi a urcat scările ca să răspundă.

La telefon era Phil Stewart, directorul şcolii unde preda Sandy, care părea agitat, lucru care nu îi stătea în fire.

— Sandra este? întrebase el.

— Nu poate veni la telefon, răspunsese Jason automat. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Urmase o pauză lungă.

— Jason?

— Da.

— E acasă? Vreau să spun, a găsit-o poliţia?

Aşadar, îi interogaseră pe colegii Sandrei. Nu era de mirare. Era pasul logic de urmat. După cercetarea casei, era normal să verifice şi locul de muncă. Desigur. Lui Jason îi trebuia acum o replică inteligentă. O afirmaţie pragmatică, de natură să rezume faptele ca atare, fără a intra în intimităţi.

Nu i-a venit în minte nicio vorbă.

— Jason?

Şi-a dres vocea şi a aruncat o privire la ceasul de pe perete. 7.05. Ceea ce însemna că Sandra lipsea de acasă de – cât să fie? – optsprezece, douăzeci de ore? Trecuse aproape o zi, şi alta nouă stătea să înceapă.

— Hmm… hmm… Sandra nu e acasă, Phil.

— Vrei să zici că e tot dispărută, a replicat directorul.

— Da.

— Ai vreo idee unde e? Poliţia are vreo pistă? Ce se întâmplă acolo, Jason?

— Azi-noapte am fost la lucru, a replicat Jason cât se poate de simplu. Şi, când m-am întors, am constatat că nu era acasă.

— O, Doamne! Phil a scos un oftat lung. Nu bănuieşti ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu.

— Crezi că o să se întoarcă? Mă gândesc că poate avea nevoie de o pauză sau aşa ceva.

Intrase pe un teren minat, şi Jason l-a simţit literalmente cum roşeşte la celălalt capăt al firului.

— S-ar putea, a spus Jason liniştit.

— Atunci, cred că mâine va trebui să aduc un suplinitor.

Phil părea să-şi fi redobândit stăpânirea de sine.

— Da, aşa aş zice.

— Căutarea va începe mâine-dimineaţă, nu? Presupun că mulţi colegi vor vrea să dea o mână de ajutor. Probabil şi unii dintre părinţi. O să ai nevoie de cât mai mulţi oameni care să distribuie afişe, să perie cartierul, chestii de genul ăsta. Cine va conduce operaţiunea?

Jason s-a clătinat din nou, simţind că era pe punctul de a intra iar în panică. De data aceasta, a reuşit să îşi revină rapid, încordându-şi spatele şi forţându-se să vorbească pe un ton ferm.

— O să te ţin la curent.

— Va trebui să ne gândim la ceea ce le vom spune copiilor, a continuat Phil. Preferabil înainte să vadă ştirea la televizor. Poate ar trebui să pregătim o declaraţie publică şi pentru părinţi. N-am mai trecut prin astfel de situaţii. Da, trebuie să ne gândim în primul rând la copii.

— O să te ţin la curent, a repetat Jason.

— Cum rezistă Clarissa? a întrebat Phil brusc.

— Pe cât de bine se poate.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu fetiţa, te rog să îmi spui. Sunt sigur că vom găsi o profesoară care să stea cu ea, dacă e cazul. Ai să vezi, o să treci şi peste asta. Tot ce îţi trebuie e un plan bun.

— Absolut, l-a asigurat Jason. Tot ce îmi trebuie e un plan bun.

Capitolul 9

La ora 5.59 după-amiaza, sergentul D.D. Warren era mulţumită de ceea ce realizase. Obţinuse un mandat de percheziţie pentru camioneta lui Jason Jones. Îşi dăduse întâlnire cu ofiţerul supraveghetor al unui agresor sexual eliberat condiţionat. Şi, lucrul cel mai bun, în noaptea aceea în cartier aveau să vină gunoierii.

Conducea maşina prin South Boston alături de detectivul Miller, care o punea la curent cu ultimele informaţii, şi plănuiau în acelaşi timp următoarele mişcări.

— După spusele detectivului Rober, îi raporta Miller, Jones n-a făcut nimic deosebit azi după-amiază. N-a avut musafiri, nu s-a dus la cumpărături, niciun fel de alte activităţi. Se pare că a avut grijă de fetiţă şi de casă, nimic special.

— A ieşit cumva la camionetă? a întrebat D.D.

— Nu, nici măcar n-a întredeschis uşa de la intrare.

— Hmm. A lucrat la computer? Pentru că, dacă a făcut-o, omul tău ar fi trebuit să îl vadă stând acolo, în faţa ferestrei de la bucătărie.

— L-am întrebat, şi n-a ştiut ce să-mi răspundă. Nu e sigur dacă a lucrat sau nu la computer pentru că soarele bate în geam după-amiaza şi nu se vede prea bine. Dar, din experienţa lui profesională, înclină să creadă că Jason a stat cu fetiţa mai toată după-amiaza.

— Interesant, a murmurat D.D.

Vorbea serios. Comportamentul soţului sau al soţiei imediat după anunţarea dispariţiei jumătăţii sale îi dădea întotdeauna de gândit detectivei atât de iscoditoare. Persoana îşi vedea de treburile zilnice ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Sau îşi invita brusc un prieten nou de sex opus care să îi ofere un strop de alinare? Îşi cumpăra un

detergent pentru pete şi/sau cine ştie ce electrocasnice de care nu avea nevoie?

În cazul lui Jason, comportamentul său părea să se definească în mare măsură prin ceea ce nu făcea. Nu chemase rude sau prieteni care să îl ajute să facă faţă situaţiei şi, eventual, să aibă grijă de copil. Nu dăduse fuga la magazinul local pentru a face afişe cu fotografia mărită a soţiei dispărute. Nu bătuse la uşile vecinilor pentru a pune întrebările standard în astfel de circumstanţe. „Spuneţi-mi, aţi văzut-o pe soţia mea? Sau aţi auzit ceva neobişnuit azi-noapte? A, şi, apropo, nu aţi zărit cumva, din întâmplare, un motan portocaliu dând târcoale?”

Soţia lui Jason Jones dispăruse, iar el, pur şi simplu, nu făcea nimic.

De parcă nici nu se aştepta ca ea să fie găsită. Lui D.D. i se părea de-a dreptul fascinant.

— OK, a spus ea, având în vedere faptul că domnul Jones se ţine tare pe poziţie, cred că prima oprire ar trebui să o facem la ofiţerul supraveghetor al lui Aidan Brewster. Îl avem pe Soţul Suspect sub control. Acum e cazul să ne ocupăm de Vecinul Pervers.

— De acord, a spus detectivul Miller. Ştii, întâmplarea face că la noapte se strânge gunoiul în cartier, a continuat el, arătând cu capul spre tomberoanele care începuseră să se adune în capătul străzii. Gunoiul din casă este proprietate privată şi necesită un mandat pentru a fi verificat. În timp ce gunoiul din capătul străzii… Gunoierii vor ajunge aici pe la două, trei dimineaţa, a continuat Miller. Să las un agent de pază care să ia gunoiul lui Jones? Ca să ne ocupăm de el mâine-dimineaţă?

— O, detective Miller, văd că-mi citeşti gândurile.

— Ei, mă străduiesc şi eu, a răspuns el modest.

D.D. i-a făcut cu ochiul, întorcând maşina şi luând-o înapoi spre oraş.

Colleen Pickler acceptase să se întâlnească cu ei în

spaţiul impersonal care trecea drept biroul ei. Podeaua era acoperită cu un linoleum gri-deschis, pereţii erau zugrăviţi într-un gri mediu, iar fişetele, emailate cu o vopsea de un gri şters. Prin contrast, Colleen era o amazoană de un metru optzeci şi trei înălţime, cu o constituţie atletică şi care îşi etala cu mândrie părul de un roşu şocant de viu şi blazerul de un roşu aprins, purtat peste un tricou într-un caleidoscop de culori: portocaliu, galben şi roşu. Când s-a ridicat de la birou, a fost ca şi cum o torţă iluminase dintr-odată un banc de ceaţă.

Din trei paşi mari a traversat fără efort camera, le-a strâns mâinile cu putere şi i-a invitat să ia loc pe cele două taburete albastre aşezate de cealaltă parte a biroului.

— Scuzaţi încăperea, a spus ea veselă. Lucrez în special cu agresori sexuali, şi se pare că statul consideră că orice altă culoare decât griul riscă să-i supraexcite. Evident, a adăugat ea făcând un semn spre propriul tricou, eu, una, nu sunt de acord.

— Lucraţi în special cu agresorii sexuali?

D.D. nu şi-a putut ascunde uimirea.

— Sigur. Grupul cel mai simpatic de condamnaţi eliberaţi condiţionat. Traficanţii de droguri şi delincvenţii minori o iau la picior imediat ce dau de aer curat. N-am cum să le iau urma, n-am cum să-i fac să completeze vreun formular şi să se prezinte la întâlniri. În schimb, cei mai mulţi agresori sexuali sunt dornici să-mi facă pe plac.

Miller se holba la Pickler de parcă tocmai avusese o revelaţie divină.

— Chiar aşa? a întrebat el, mângâindu-şi mustaţa castanie şi subţire cu mişcări măsurate, apoi netezind-o din nou.

— Da. Cei mai mulţi sunt speriaţi de moarte. Închisoarea e pentru ei cea mai îngrozitoare experienţă pe care au avut-o, aşa că vor cu disperare să se ţină cât mai departe. Sunt foarte ascultători din fire, chiar nerăbdători să obţină aprobarea celorlalţi. Mai mult, pedofilii cu adevărat înrăiţi

trec pe-aici aproape zilnic. Eu sunt singurul adult cu care au o relaţie, şi vor să se asigure că sunt fericită.

D.D. a înălţat din sprâncene şi s-a aşezat.

— Deci sunt nişte oameni ca oricare alţii.

Pickler a ridicat din umeri.

— Cam aşa. Înţeleg însă că-l bănuiţi pe unul dintre ei de comportament necorespunzător, altfel n-aţi fi aici. Despre cine e vorba?

D.D. şi-a verificat notiţele.

— Brewster. Aidan Brewster.

— Aidan Brewster? a repetat Pickler ca un papagal. Nu se poate!

— Ba se poate!

Era rândul lui Pickler să ridice din sprâncene. După care s-a întors cu spatele şi a început să caute în primul fişet metalic gri.

— B… B… Brewster. Aidan. Poftim! Pot însă să vă spun de pe acum că e un copil bun.

— Pentru un agresor sexual, a adăugat D.D. pe un ton sec.

— Zău aşa! Vedeţi, aici sistemul se dovedeşte a fi propriul său duşman. În primul rând, pentru că sistemul a reuşit să bage în aceeaşi oală o întreagă clasă de oameni certaţi cu legea. În al doilea rând, pentru că sistemul a creat o clasă de infractori prea numeroasă pentru binele său. Dacă violezi treizeci de copii, eşti luat în evidenţele poliţiei ca agresor. Dacă un băiat de nouăsprezece ani întreţine relaţii sexuale liber consimţite cu o fată de paisprezece ani, e considerat tot agresor. E ca şi cum ai susţine ca un criminal în serie e totuna cu soţul care i-a învineţit un ochi nevestei. Sigur, amândoi sunt nişte gunoaie, dar nu *acelaşi* tip de gunoaie.

— Deci ce fel de agresor sexual este Aidan Brewster? a întrebat D.D.

— Genul de puşti de nouăsprezece ani care a avut un contact sexual consimţit mutual cu prietena în vârstă de

paisprezece ani a surorii lui vitrege mai mici.

— Şi pentru asta a fost eliberat condiţionat?

— Nu, pentru asta a făcut puşcărie doi ani. Dacă fata ar fi avut cu un an mai puţin, ar fi fost condamnat la douăzeci de ani. Ca să se înveţe bine minte şi să-şi ţină pe viitor fermoarul închis la pantaloni.

— La paisprezece ani, o fată e prea tânără ca să-şi dea seama ce face şi să-şi exprime acceptul, a intervenit Miller, aşezându-se şi el pe scaun. Şi un băiat de nouăsprezece ani ar trebui să fie conştient de asta.

Pickler nu l-a contrazis.

— Mda, e o lecţie pe care Aidan Brewster va avea toată viaţa timp să o aprofundeze. Ştiţi, a fi agresor sexual e ca o stradă cu sens unic. Chiar dacă Brewster nu recidivează în următorii treizeci de ani, rămâne tot un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei. Şi, de fiecare dată când va aplica pentru o slujbă, îşi va căuta un apartament sau va traversa frontiera, numele lui va apărea instantaneu pe computer. O povară al naibii de grea pentru un tânăr de douăzeci şi trei de ani.

— Şi cum suportă asta? a întrebat D.D.

— Pe cât de bine se poate. S-a înscris într-un program de tratament dedicat agresorilor sexuali şi merge la întâlnirile săptămânale. A închiriat un apartament, are o slujbă şi duce o viaţă aparent normală.

— Un apartament, a repetat D.D.

Pickler a scotocit printre hârtii, dând de o adresă care corespundea cu cea descoperită deja de către echipa lui D.D. în sistemul informatic.

— Proprietarul casei cunoaşte situaţia? a întrebat D.D.

— Eu am informat-o pe proprietăreasă, a răspuns Pickler. Nu e procedura standard pentru agresorii de acest nivel, dar eu sunt de părere că e întotdeauna mai bine să fii sincer decât să-ţi pară rău mai târziu. Dacă proprietăreasa afla mai încolo şi îl evacua pe Aidan pe neaşteptate, asta ar fi creat o situaţie de stres şi

îngrijorare. În calitatea mea de ofiţer supraveghetor al lui, consider că e de datoria mea să îl ajut să evite neplăcerile, dacă se poate.

— Cum a reacţionat proprietăreasa când aţi informat-o?

— A vrut să afle povestea întreagă şi mi-a trecut numărul de telefon pe apelare rapidă. După care a părut mulţumită. Surprinzător, multă lume reacţionează aşa. Oamenii nu vor decât să ştie de la bun început cu cine au de-a face.

— Dar vecinii ce au avut de zis? a insistat D.D.

— Nu am notificat vecinii şi nici poliţia locală, a ripostat Pickler pe un ton aspru. Brewster e, bineînţeles, inclus în baza noastră de date, ceea ce este corect având în vedere riscurile pe care le comportă şi nivelul actual la care a ajuns în cadrul programului terapeutic.

— Adică?… a insistat Miller.

— Adică Brewster s-a descurcat bine până acum. De aproape doi ani are acelaşi loc de muncă şi locuieşte în acelaşi apartament. Ca ofiţer supraveghetor, mi-aş dori să am cât mai mulţi clienţi de tipul lui.

— O poveste de succes în toată regula, ce să mai, a luat-o Miller în râs.

Pickler a ridicat din umeri.

— Atât cât se poate, da. Uite ce-i, lucrez în domeniul ăsta de optsprezece ani. Şi statisticile mele spun că şaizeci la sută dintre cei eliberaţi condiţionat reuşesc să se ţină de treabă; poate nu de la prima eliberare, dar până la urmă le vine mintea la cap. Ceilalţi patruzeci la sută… A ridicat din nou din umeri. Unii se întorc în închisoare. Alţii beau până crapă. Câţiva ajung să se sinucidă. Tehnic vorbind, nu recidivează, dar nu sunt sigură că asta se poate numi un succes. Şi pe urmă mai sunt tipii de genul lui Aidan Brewster. Din perspectiva unui ofiţer supraveghetor, el e un tip absolut OK, asta e tot ce vă pot spune despre el.

— Unde lucrează? a întrebat D.D. încruntându-se.

— La un atelier auto. Al unui individ, Vito. Puştiul e

foarte îndemânatic. Ceea ce a fost un atu pentru el, comparativ cu alţii, şi l-a ajutat să rămână pe drumul cel mai bun.

D.D. îşi lua notiţe.

— Spui că lucrează acolo de doi ani?

— Da, e cel mai bun mecanic din atelier, a precizat Pickler. Vito, şeful lui, nu mai conteneşte cu laudele. E foarte chibzuit cu banii şi se descurcă bine cu cât câştigă, ceea ce e important, având în vedere cheltuielile pe care le are.

— Ce cheltuieli? a întrebat Miller.

— Cheltuielile cu programul de consiliere. Agresorii sexuali sunt obligaţi să suporte costurile tratamentului. Aidan Brewster trebuie să scoată din buzunar şaizeci de dolari pe săptămână pentru terapia de grup. Pe urmă mai sunt şi costurile pentru testul cu poligraful – două sute cincizeci de dolari la fiecare zece luni, ca să ne asigurăm că îşi vede de treabă. Dacă ar fi avut brăţară de gleznă, ar fi fost nevoit să plătească şi pentru asta, dar a avut noroc, a fost eliberat cu un an înaintea intrării în vigoare a legii cu GPS-ul. În plus, are de plătit chiria, care nu e deloc mică într-un oraş ca Boston, costurile de transport etc. O viaţă nu foarte ieftină pentru cineva care porneşte la drum cu prea puţine opţiuni de a-şi câştiga existenţa.

— Pentru că nu are voie să se apropie de copii, nu-i aşa? a spus D.D.

— Exact. Deci, chiar şi într-un atelier auto, Brewster nu poate lucra cu clienţii, e consemnat numai la maşini. La urma urmei, nu se ştie niciodată când o femeie intră în atelier cu un copilaş de niciun metru înălţime.

— Bine, dar înţeleg că e un salariat bun.

— Cel mai bun, a replicat Colleen. Vito poate scoate untul din el, şi Brewster nu se va plânge niciodată; amândoi ştiu că nu-şi poate permite să-şi dea demisia şi să-şi caute de lucru în altă parte. Oamenii îşi închipuie că agresorii sexuali nu-şi pot găsi de lucru. În fapt, există

anumiţi angajatori „deştepţi” mai mult decât dispuşi să îi aibă pe statul lor de plată.

Miller se încruntase.

— Bietul Aidan Brewster! Asta vrei să spui? Nu şi-a ţinut mâinile acasă cu o fată de paisprezece ani, aşa că acum ar trebui să-l compătimim cu toţii, nu?

— Nu, n-am spus asta, a răspuns Colleen pe un ton sec. Legea e lege. Spun doar că, în ceea ce priveşte majoritatea delictelor, dacă ai comis unul, eşti închis, şi cu asta, basta. Brewster a fost închis, dar încă îşi ispăşeşte pedeapsa, şi o va face tot restul vieţii. Ironia face că ar fi scăpat ceva mai uşor dacă ar fi ucis-o pe fată, în loc să se culce cu ea. Şi, fiindcă fac parte din sistemul judiciar al acestei ţări, pot spune că mi se pare nedrept.

D.D. se gândea însă la altceva. S-a întors spre Miller.

— Ştii unde îşi face familia Jones reviziile tehnice la maşini?

Bărbatul a clătinat din cap şi şi-a notat ceva în carneţel.

— O să mă ocup de asta.

— Cine sunt ăştia, familia Jones? a întrebat Colleen.

— Jason şi Sandra Jones. Locuiesc pe aceeaşi stradă, în acelaşi cvartal cu Aidan Brewster. Sandra Jones a dispărut de acasă noaptea trecută.

— Aha, a oftat Colleen. S-a rezemat de spătarul scaunului şi şi-a împreunat mâinile în spatele capului împodobit cu părul roşu ca focul. Şi credeţi că Aidan e amestecat în povestea asta?

— E o posibilitate.

— Câţi ani are Sandra Jones?

— Douăzeci şi trei. E profesoară la clasa a şasea, la o şcoală generală. Are o fetiţă de patru ani.

— Şi credeţi că Aidan a răpit-o în toiul nopţii, cu soţul în casă?

— Soţul nu era acasă. E reporter la un ziar local.

Colleen a mijit ochii.

— Atunci, îl suspectaţi că îl interesa, de fapt, fiica?

Fiindcă, dacă e aşa, trebuie să vă spun că Aidan a făcut patru sau cinci teste cu poligraful în timpul cărora a fost nevoit să-şi relateze toate experienţele sexuale. Nici vorbă despre pedofilie.

— Nu ştiu ce să cred, a răspuns D.D. Doar că, din câte ştim, Sandra Jones este o femeie foarte frumoasă. În plus, să fim serioşi, douăzeci şi trei de ani nu înseamnă prea mult. De fapt, e de-o vârstă cu Brewster, nu?

Colleen a dat din cap aprobator.

— Da.

— Deci avem o mămică tânără şi frumoasă şi un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei care locuiesc la numai câteva case distanţă. Cum arată Aidan? E un bărbat drăguţ?

— Sigur. Păr blond lung, ochi albaştri. Oarecum genul de surfer, dar nu dintr-acela dur.

Miller şi-a dat ochii peste cap.

D.D. îşi continua însă speculaţiile cu voce tare.

— Soţul Sandrei lucrează de obicei noaptea. Ceea ce înseamnă că Sandra rămâne mult timp singură în casă, doar cu fetiţa. Poate că în unele seri iese în curte cu cea mică, şi Aidan se apropie şi încep o conversaţie. Iar din conversaţie se ajunge la o aventură, şi de la aventură…

— Sandra fuge cu el în lume? i-a suflat Colleen.

— Sau poate s-au certat. Ea află că e un fost puşcăriaş şi se înfurie pe el. La urma urmei, el stă prin preajma fetiţei, şi, din câte ştim, Sandra Jones ar face orice pentru fiica ei.

— Aşa că Aidan o ucide, a enunţat Colleen pe un ton prozaic.

— Aşa cum ai spus, agresorii sexualii ţin cu disperare să nu se întoarcă în închisoare.

— Deci zici că Aidan Brewster a sedus-o pe soţia singuratică de pe strada lui, după care a omorât-o ca să-şi acopere urmele.

D.D. a fost acum cea care a ridicat din umeri.

— La viaţa mea, am văzut şi lucruri mai ciudate.

Colleen a oftat. A luat un creion şi a bătut de cinci, şase ori în birou cu guma de la capătul lui.

— Prea bine. Dar, ca să se ştie, părerea mea e că supoziţiile astea sunt deplasate. Aidan a fost implicat într-o relaţie riscantă şi a plătit din greu pentru asta. De aceea cred că, dacă ar fi văzut o femeie ca Sandra Jones stând în curte, s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă în direcţia opusă. Ca să nu-şi forţeze norocul, înţelegeţi? Dar faptele rămân. Sandra Jones a dispărut, şi Aidan Brewster are ghinionul să-i fie vecin. Protocolul e protocol, aşa că trebuie verificat.

— Mă bucur că sunteţi de acord.

Colleen a mai lovit de două ori cu creionul în birou.

— Care e termenul?

— Cât mai curând posibil. Încercăm să acoperim cât mai multe piste. Mâine, la ora şapte dimineaţa, vor fi trecut peste douăzeci şi patru de ore de când s-a raportat dispariţia Sandrei. Ceea ce înseamnă că va fi declarată oficial persoană dispărută, şi atunci presa…

— Se va năpusti ca un roi de albine la stupul cu miere.

— Exact.

— Aţi zis că e o mămică tânără şi drăguţă şi că predă la o şcoală de cartier, nu? a mârâit Colleen.

— Îhîm.

— Aţi încurcat-o.

— Mda, de-a binelea.

— Bun. M-aţi convins. O să-i dau un telefon în seara asta lui Brewster. O să mă invit la el, o să umblu puţin prin casă şi o să-l trag de limbă, să aflu ce a mai făcut în ultima vreme. Să văd dacă miros ceva, şi, dacă e cazul, vă anunţ să cercetaţi voi mai în amănunt.

— Am vrea să fim şi noi de faţă.

Colleen s-a oprit din bătut darabana cu creionul pe birou.

— Nici gând, a respins ea propunerea pe un ton ferm.

— Tu nu eşti angajată a departamentului de justiţie, a contracarat D.D. Deci, dacă intri la el în casă şi vezi urme

de sânge, de violenţă sau de dezordine, nu le poţi confisca drept probe.

— Însă pot să vă sun.

— Ceea ce îi va da de înţeles lui Brewster că suntem pe drum.

— Atunci, o să mă aşez pe canapea şi o să vă aşteptăm amândoi. Uite ce-i. Sunt ofiţerul supraveghetor al lui Aidan. Am petrecut doi ani construind o relaţie cu el. Eu sunt cea care îi va pune întrebările. Avem un trecut comun, iar asta mă va ajuta să-l fac să-mi răspundă sincer. Dacă îl interoghezi tu, o să vezi, o să se închidă în el. Şi n-ai să scoţi nimic din gura lui.

D.D. a strâns din buze, deopotrivă încăpăţânată şi resemnată.

— E un băiat bun, a pledat Colleen pe un ton calm. Eu, una, mă îndoiesc profund că e vinovat.

— Ai mai trecut prin aşa ceva? a întrebat-o Miller direct. A mai recidivat vreunul dintre agresorii tăi sexuali?

Colleen a încuviinţat din cap.

— Mi s-a întâmplat de trei ori.

— Şi ai prevăzut din vreme?

Pickler a oftat din nou.

— Nu, a recunoscut ea şoptit. De fiecare dată… nici nu mi-am închipuit. Tipii păreau a se descurca bine. Făceau faţă presiunii cu brio. Până într-o zicând au acţionat din nou. Şi din acel moment n-a mai existat cale de întoarcere.

Capitolul 10

Dintotdeauna m-au fascinat secretele. Mi-am trăit copilăria în minciună, aşa încât nu e de mirare că văd subterfugii oriunde mă uit. Colegul meu de clasă care poartă cămăşi cu mânecă lungă, chiar şi atunci când afară e cald, e, fără îndoială, bătut de tatăl vitreg. Femeia aceea cu faţa ciupită de vărsat şi cu umeri colţuroşi care lucrează la curăţătorie este, fără îndoială, abuzată de fiul ei, bruta aia care îşi pierde vremea prin spatele magazinului.

Oamenii mint. La fel de instinctiv precum respiră. Minţim pentru că nu ne putem abţine.

Soţul meu minte. Şi mă priveşte în ochi atunci când o face. E un mincinos de mare clasă.

Cred că nu îl cunoşteam decât de şase săptămâni atunci când mi-am dat seama pentru prima oară că, dincolo de faţada lui de om reţinut din fire, se ascunde un ocean adânc de instincte rău prevestitoare. La început, am sesizat asta în lucrurile cele mai mărunte. Ca, de pildă, în tărăgăneala cu care vorbea uneori, mai ales noaptea, când era obosit şi nu se mai controla.

Sau atunci când îmi spunea că se sculase noaptea ca să se uite la televizor, dar, când aprindeam televizorul dimineaţa, apărea canalul Home & Garden, la care mă uitasem eu ultima oară şi care pe Jason nu îl interesa de niciun fel.

Câteodată, încercam să scot adevărul de la el tachinându-l. „Hei, tocmai ai zis «apă gazoasă». Credeam că numai sudiştii sadea cer apă gazoasă în loc de sifon.“

„Probabil mi se trage de la statul prea mult cu tine”, răspundea, însă eu observam cuta de îngrijorare din colţul ochilor.

Alteori încercam să iau taurul de coarne. „Povesteşte-mi

despre familia ta. Unde trăiesc părinţii, rudele?”

Şi atunci se eschiva. „Ce contează? Acum vă am pe tine şi pe Clarissa. Voi sunteţi singura familie de care am nevoie.”

Într-o noapte, când Ree avea cinci luni şi dormea buştean, m-am simţit tulburată şi neliniştită, aşa cum se simte o fată de nouăsprezece ani stând lângă un bărbat oacheş şi arătos, uitându-se la mâinile lui şi gândindu-se cât de blând poate să legene un nou-născut. Şi apoi, mult mai important, visând la mângâierile palmelor lui pe sânii ei. Şi m-am trezit că abordez problema într-un mod mult mai direct decât o făcusem până atunci.

„Adevăr sau provocare?” am spus.

Într-un târziu, şi-a ridicat ochii din cartea broşată pe care o citea.

„Poftim?”

„Adevăr sau provocare? Ştii tu, jocul acela. Nu se poate să nu-l fi jucat în adolescenţă.”

Jason m-a privit lung, cu ochii lui negri la fel de impenetrabili ca întotdeauna.

„Nu mai sunt adolescent.”

„Eu da.”

Asta i-a atras, în cele din urmă, atenţia. A închis cartea şi a pus-o deoparte.

„Ce doreşti, Sandra?“

„Adevăr sau provocare. Nu-i aşa greu. Adevăr sau provocare?” M-am apropiat încetişor de el. Făcusem baie după ce o culcasem pe Ree. Şi mă unsesem cu o loţiune cu esenţă de portocale. Avea un parfum subtil, uşor, discret, dar mi-am dat seama că îl sesizase, pentru că nările i-au fremătat, doar pentru o clipă, după care s-a îndepărtat de mine.

„Sandra…”

„Hai, joacă-te cu mine, Jason. Sunt soţia ta. Nu-ţi cer prea mult.”

Avea să o facă. Am văzut din modul în care şi-a încordat

spinarea şi şi-a îndreptat umerii. Mă respingea de luni de zile. Deşi, la un moment dat, tot avea să-mi recunoască prezenţa. Nu totul se învârtea în jurul lui Ree.

„Provocare”, a spus într-un târziu.

„Sărută-mă”, i-am ordonat. „Sărută-mă timp de un minut!”

A ezitat. Am crezut că se răzgândise şi m-am pregătit pentru un nou refuz. Dar a oftat blând, foarte blând. S-a aplecat în faţă, şi-a ţuguiat buzele şi le-a atins pe ale mele.

Avea să fie un sărut cast. Ajunsesem să îl cunosc suficient de bine cât să ghicesc ce avea să facă. Şi ştiam că, dacă aş fi încercat să devin agresivă sau nerăbdătoare, s-ar fi închis în sine. Jason nu ceda niciodată. Jason nu ridica niciodată mâna la nervi. Pur şi simplu, dispărea undeva, adânc înlăuntrul său, într-un loc unde nimic din ceea ce spuneam sau făceam nu părea să-i atingă, aşa că ajungeam uneori să-i stau alături şi să mă simt, de fapt, singură.

Soţul meu mă respecta. Mă trata bine. Mă copleşea cu duioşia lui. Făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a-mi anticipa nevoile.

Cu excepţia sexului. Eram împreună de aproape un an, şi nu mă atinsese niciodată. Lucru care mă înnebunea.

Nu mi-am desfăcut buzele. Nu i-am înconjurat umerii cu braţele, nu mi-am îngropat degetele în părul lui întunecat şi des. Nu am făcut nimic din ceea ce tânjeam să fac. Mi-am strâns, în schimb, pumnii de o parte şi de alta a corpului şi i-am întors sărutul la fel de blând, foarte blând.

Îmi dăruia blândeţe, aşa că i-am întors dulceaţa, cu răsuflarea şoptindu-i peste buzele închise. Îmi dăruia duioşie, aşa că i-am înapoiat-o în colţul gurii şi pe toată buza de jos. Îmi dăruia respect, aşa că nu am depăşit niciodată graniţele pe care le stabilise. Dar de un lucru sunt sigură: fir-ar să fie, i-am dăruit cel mai grozav sărut cu gurile închise care s-a văzut vreodată pe lumea asta.

Când minutul a expirat, s-a retras. Dar răsufla acum mai

greu, şi am observat ceva licărindu-i în ochi. Ceva întunecat, intens. Care m-a făcut să îmi doresc să îi sar în poală, să îl împing pe canapea şi să-l regulez până la epuizare.

În schimb, i-am şoptit:

„Adevăr sau provocare? E rândul tău acum. Întreabă-mă: Adevăr sau provocare?"

Vedeam cât era de tulburat. Voia să spună „provocare". Voia să îl ating din nou. Şi poate să-mi dau jos cămăşuţa de noapte din mătase, atât de drăguţă. Şi să-mi trec mâinile peste pieptul său musculos.

„Adevăr", a spus cu glas răguşit.

„Întreabă-mă!"

„De ce faci asta?"

„Pentru că nu mă pot abţine."

„Sandy." A închis ochii, şi preţ de o clipă i-am simţit durerea.

„Adevăr sau provocare?" am cerut.

„Adevăr", aproape că a gemut.

„Care e lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată?"

„Ce vrei să spui?"

„Care e lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată? Hai, spune! Ai minţit? Ai furat? Ai sedus-o pe prietena cea mai bună a surorii mai mici? Ai omorât pe cineva? Spune-mi, Jason. Vreau să ştiu cine eşti. Suntem căsătoriţi, pentru numele lui Dumnezeu. Îmi datorezi asta."

S-a uitat la mine într-un mod ciudat.

„Sandra..."

„Nu. Nu vreau să aud nicio văicăreală, nicio scuză. Răspunde la întrebare! Ai omorât pe cineva?"

„Da."

„Cum?" am întrebat luată prin surprindere.

„Da. Am omorât pe cineva, a spus. Dar nu ăsta e lucrul cel mai rău pe care l-am făcut vreodată."

Apoi soţul meu s-a ridicat de pe canapea, şi-a luat cartea broşată şi m-a lăsat singură în cameră.

Jason nu şi-a dat seama că adormise, dar aşa se întâmplase, din moment ce, la puţin timp după ora unu noaptea, un sunet l-a făcut să sară de pe canapeaua de două locuri. S-a ridicat brusc la auzul unui pocnet îndepărtat. Zgomotul părea să vină de afară. A traversat încăperea spre ferestrele din faţă, a dat perdeaua câţiva centimetri deoparte şi a tras cu ochiul.

Doi agenţi în uniformă luaseră capacele de pe tomberoane. Şi acum tocmai mutau pungile albe de gunoi din containere în portbagajul dubei de poliţie.

„Fir-ar al dracului”, şi-a spus, gata să deschidă uşa din faţă şi să ţipe la ei să înceteze. Dar s-a abţinut.

O greşeală de începător. Scosese gunoiul afară dintr-o obişnuinţă îndelungată, şi astfel îl predase efectiv în mâinile poliţiei. S-a gândit bine, încercând să anticipeze cât avea să-l coste greşeala. Nu şi-a amintit să fi aruncat nimic compromiţător, aşa că într-un târziu s-a liniştit, şi umerii i s-au detensionat când, dintr-o răsuflare profundă, a dat afară tot aerul strâns în plămâni.

Prea bine. Aşadar, poliţia pusese mâna pe gunoi, Şi?

Sergentul D.D. Warren şi partenerul ei, detectivul Miller, reveniseră seara, la puţin timp după ora 8.30, pentru a executa mandatul de percheziţie al camionetei. Îi întâmpinase în pragul uşii, cercetase în treacăt mandatul, căci avea dreptul legal să o facă, după care se conformase şi le întinsese cheile.

Apoi închisese şi încuiase ostentativ uşa din faţă, petrecând restul serii la adăpostul casei, împreună cu Ree. „N-au decât să fiarbă în suc propriu”, îşi zisese. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de furgonetă. Avea însă nevoie de ceva care să îi ţină pe poliţişti ocupaţi, pentru a nu se concentra exclusiv asupra computerului.

Şi apropo de asta… A aruncat o privire spre ceasul de perete. Era 1.52. „Acum ori niciodată”, s-a gândit şi a început să urce în linişte scara.

Nu îi făcea plăcere să o trezească pe Ree din somn. Fetiţa l-a privit ca prin ceaţă, încă ameţită de somn şi dezorientată, fără a mai pune la socoteală povara emoţională a dispariţiei mamei şi a motanului. A aşezat-o în fund pe pat, i-a strecurat braţele prin mânecile jachetei de iarnă, încălţându-i picioarele goale în cizme. Nu a protestat, doar şi-a lipit capul de umărul lui, ţinând strâns în ambele mâini pătura şi pe Iepuraşul Lil', în timp ce tăticul o căra jos pe scări.

Jason s-a oprit în dreptul uşii, ca să înşface un sac verde-închis pe care şi l-a aruncat pe umăr. A înfăşurat-o pe Ree în pătură, astfel încât să ascundă sacul de ochii iscoditori. Apoi a deschis uşa şi a dus sacul şi pe fetiţă la Volvoul soţiei.

Simţea privirea agentului de patrulă fixată asupra sa. Era convins că poliţistul nota acum grăbit în carneţel. „1.56 a.m.: Subiectul apare în curtea din faţa casei ducând în braţe copilul adormit. 1.57 a.m.: Subiectul se apropie de maşina soţiei."

Jason a aşezat fetiţa în scaunul pentru copii, legându-i centura, şi a lăsat sacul să cadă, pe furiş, pe podea, la picioarele ei. A închis uşa din spate şi s-a îndreptat direct spre maşina fără însemnele poliţiei.

A bătut în geamul din dreptul şoferului. Poliţistul a coborât puţin geamul.

— Trebuie să mă duc la muncă, a anunţat pe un ton energic. Am nişte lucruri de terminat, înainte de a-mi lua liber. Vreţi să vă dau adresa sau rămâneţi aici?

Agentul cântărea în minte opţiunile. Să îl urmărească pe subiect sau să supravegheze casa? Cum ar fi vrut superiorii să procedeze într-o atare situaţie?

— E cam târziu pentru o ieşire în oraş cu copilul, a remarcat el, trăgând de timp la modul cel mai evident.

— Aveţi copii, domnule ofiţer? Nu e prima oară când sunt nevoit să-mi iau fetiţa cu mine la muncă. Din fericire, e genul care doarme buştean, indiferent de zgomot.

Şi-a regretat imediat spusele. Dar era prea târziu, după cum şi-a dat seama observând zâmbetul superior care se lăţise pe faţa poliţistului.

— E bine de ştiut, a spus acesta apucându-se să consemneze pe larg informaţia în carneţel.

Jason s-a abţinut să mai comenteze, întorcându-se la Volvo şi pornind motorul. A străbătut strada fără ca ofiţerul să se ia după el. Dar, la şase cvartale mai încolo, o dubiţă de poliţie a apărut pe neaşteptate de pe o alee lăturalnică. „Următoarea codiţă", şi-a spus, trimiţând în gând un salut bravei poliţii bostoniene.

Sediul *Boston Daily* semăna cu birourile oricărui alt trust de presă, adică forfotea de agitaţie toată ziua şi adăpostea câteva suflete devotate chiar şi târziu în noapte. Se scriau articole, numărul următor era editat şi paginile erau montate până spre dimineaţă. Se lucra, de fapt, cu mai mult spor acum, căci abia după miezul nopţii totul se liniştea şi oamenii puteau să gândească.

Jason a intrat în clădire cu fetiţa moţăind la pieptul său şi cu sacul aruncat pe umăr, acoperit în întregime de pătura mare de lână cu ursuleţi a lui Ree. Părea să care o povară grea, dar, după o singură privire spre fetiţa de patru ani destul de voinică, ce zăcea ca moartă în braţele lui, nimeni nu s-a gândit să îl întrebe ceva. Şi-a folosit legitimaţia de reporter pentru a trece de mai multe uşi, pătrunzând în sanctuar.

Majoritatea reporterilor lucrau atât acasă, cât şi la birou, aşa că Jason împărţea spaţiul cu alţi colegi, în cadrul unui sistem numit *hoteling.* În esenţă, consta din prezenţa unor birouri şi computere răspândite peste tot. Găseai un loc liber şi îl foloseai. Seara aceea nu făcea excepţie,

Jason s-a refugiat la un birou din colţ, a împins cu piciorul sacul dedesubt şi a aşezat-o pe Ree pe podea, aranjându-i un mic culcuş cu ajutorul păturii şi punându-i alături iepuraşul. Se deşteptase acum de-a binelea şi îl privea ursuză.

— E în regulă, i-a şoptit. Tati are ceva de lucru, şi după aia ne întoarcem acasă.

— Unde-i mami? a întrebat Ree. O vreau pe mămica.

— Culcă-te la loc, scumpo. O să ne întoarcem acasă cât ai clipi.

Ree a închis ochii ascultătoare, adormind din nou.

Jason a mai zăbovit un moment ca s-o privească. Umbra genelor ei întunecate pe obrajii pali. Petele vineţii, semn de oboseală, încadrându-i pleoapele închise. Părea atât de mică. Delicată. O povară imposibil de dus, dar care era totodată scopul său în viaţă.

Forţa cu care făcea faţă situaţiei nu-l luase prin surprindere. Copiii nu îşi exteriorizează cele mai adânci temeri. Un copil poate urla timp de zece minute pentru un mic cucui făcut pe terenul de joacă. Şi acelaşi copil e în stare să se ţină tare în faţa unui străin înarmat. Copiii ştiu instinctiv că sunt mici şi vulnerabili. Aşa că, în caz de criză, majoritatea se închid pur şi simplu în ei, făcându-se şi mai mici, cu gândul că, dacă dispar complet, poate că omul cel rău are să îi lase în pace.

Sau poate că, dacă dormea suficient de mult, o fetiţă de patru ani se putea trezi că mămica şi motanul se întorseseră acasă şi că viaţa revenise, ca prin farmec, la normal.

Jason şi-a îndreptat acum atenţia spre ceea ce avea de făcut. În redacţia de ştiri era linişte la ora aceea, şi birourile alăturate erau goale. A decis că mai bine de atât nu se putea, aşa că a deschis încet fermoarul sacului de marinar, dând la iveală computerul luat de pe masa din bucătărie.

Formal, Jason deţinea trei computere: laptopul personal, folosit la muncă; pe cel al familiei, aşezat în bucătărie şi folosit de toţi; şi, în sfârşit, unul mai vechi, primul pe care îl avusese familia şi pe care îl exilaseră în beci după ce îşi luaseră un Dell mai nou. Jason nu-şi făcea griji în privinţa laptopului. Nu îl utiliza decât pentru redactarea

reportajelor, pe deplin conştient de riscurile unui computer portabil, pasibil de a fi pierdut sau furat oricând. Ceva mai îngrijorat era de computerul din beci. E adevărat, instalase un program oficial al Ministerului Apărării pentru a suprascrie şiruri fără sens de unu şi zero peste hard drive, dar nici măcar oamenii din Ministerul Apărării nu mai aveau acum încredere în aceste tehnologii. Pentru păstrarea în siguranţă a informaţilor realmente clasificate, incinerau hard drive-urile, transformând în scrum piesele interne. Jason nu avea un incinerator la îndemână, aşa că se mulţumise cu procedurile standard. În nouăzeci şi cinci la sută dintre cazuri, asta era suficient.

Însă computerul familiei, relativ noul desktop Dell de 500 de GB folosit de el în primele ore ale dimineţilor, când Sandra dormea, îl îngrijora foarte tare. Nu îşi putea permite să lase poliţia să pună mâna pe el, şi de aceea îi momise spre camionetă. Acum, uitându-se rapid la ceasul de mână, a estimat că avea la dispoziţie trei ore pentru a rula programul Damage Control.

A început prin a introduce un memory stick în drive-ul E. Apoi s-a apucat să copieze fişier după fişier. Programe, date luate de pe internet, documente, fişiere jpeg, fişiere pdf. Erau o mulţime, mai multe decât putea transfera în trei ore, aşa că a procedat selectiv.

În timp ce fişierele erau copiate, a intrat pe internet pentru o documentare minimală. A început prin a verifica numele agresorului sexual înregistrat în evidenţele poliţiei, Aidan Brewster. Întotdeauna e bine să îţi cunoşti vecinii, nu? A găsit câteva date şi o mulţime de intrări de genul „fişiere blocate”, însă el era reporter de meserie, nu un tip care se dă înapoi de fiecare dată când se loveşte de o uşă închisă. Şi-a notat câteva numere de telefon şi a mai făcut câteva săpături, soldate cu rezultate mulţumitoare.

După ce şi-a îndeplinit prima misiune, a intrat pe browserul AOL şi s-a înregistrat cu parola soţiei. O descoperise cu ani în urmă; era LilBun1, numele jucăriei

de pluş preferate a lui Ree. Şi, dacă nu ar fi ghicit-o, tot ar fi reuşit să spargă codul utilizând programe specializate de genul AccessData's Forensic Toolkit sau Technology Pathways Prodiscover. Asta ajunsese să facă! Aşa soţ ajunsese să fie!

Să-şi fi dat seama Sandra? Şi ăsta să fi fost motivul pentru care plecase?

Nu ştia, aşa că a început să îi ia la rând e-mailurile, în căutare de indicii cu privire la ceea ce făcuse soţia sa înaintea dispariţiei.

În Inbox figurau şaizeci şi patru de e-mailuri, majoritatea oferte de mărire a penisului sau cereri urgente de transfer de fonduri din ţări din lumea a treia. Dacă era să te iei după ele, Sandra era fie obsedată de organele genitale bărbăteşti, fie pe cale de a se îmbogăţi, asistându-l pe cine ştie ce colonel dintr-un stat îndepărtat cu o operaţiune financiară.

A verificat mesajele spam, şi, într-un târziu, a ajuns la şase e-mailuri care păreau cu adevărat adresate soţiei. Unul era de la creşa la care mergea Ree şi le reamintea părinţilor să pună deoparte bani pentru o viitoare acţiune de strângere de fonduri. Al doilea fusese trimis de directorul şcolii şi anunţa un atelier de lucru. Ultimele patru erau răspunsuri la un mesaj transmis iniţial de unul dintre profesori, care îşi consulta colegii dacă erau interesaţi să formeze un grup ca să meargă împreună pe jos la şcoală.

Jason s-a încruntat nemulţumit. Cu câteva luni în urmă, când verificase ultima oară, Sandra avusese cel puţin douăzeci şi cinci de e-mailuri personale, de la mesaje de la elevi, la informaţii primite de la diverse site-uri pentru mame.

A verificat arhiva. Nu a găsit decât spamurile pe care tocmai le ştersese. A căutat în Outbox. Nimic. Din ce în ce mai îngrozit, a început să sape mai adânc. Lista de adrese: goală. Site-uri favorite: şterse. Prieteni pe AOL: şterşi.

Cele mai recente căutări pe internet: şterse.

„Porcăria dracului!” Şi, pentru o clipă, i s-a tăiat răsuflarea. Ca o căprioară în faţa maşinii, simţea cum panica îl acaparează, ameninţând să-l copleşească.

„Data şi ora”, şi-a spus înnebunit. „Află data şi ora.“ Totul se reduce, în ultimă instanţă, la dată şi oră.

A revenit la Outbox şi a rulat, cu o mână din nou tremurândă, mesajele, pornind de la cele mai vechi spamuri. După şaizeci şi patru de clicuri a găsit ceea ce căuta. Cel mai recent e-mail fusese trimis marţi, la 4.42 după-amiaza, cu peste douăzeci şi patru de ore înaintea dispariţiei Sandrei.

S-a aşezat mai bine în scaun, cu mâinile încleştate pe stomacul făcut ghem, încercând să înţeleagă semnificaţia descoperirii.

Cineva curăţase în mod sistematic contul AOL al Sandrei. Dacă asta s-ar fi întâmplat miercuri noaptea, atunci când Sandra dispăruse, atunci concluzia logică era că persoana care o răpise fusese cea care făcuse acest lucru, probabil pentru a-şi acoperi urmele.

Dar contul fusese curăţat cu peste douăzeci şi patru de ore mai înainte. Ce însemna asta?

Lama lui Occam[7], nu? Explicaţia cea mai simplă este, de cele mai multe ori, şi cea corectă. Adică ştergerea datelor era, cel mai probabil, chiar opera Sandrei. Care simţise nevoia de a ascunde ceva. Un flirt pe internet? O relaţie sexuală în toată regula? În orice caz, ceva despre care nu voia să se afle.

Concluzia la care ajunsese era mai puţin prevestitoare de rele decât imaginea înceţoşată a unui bărbat atacând-o

[7] Lama sau Briciul lui Occam este principiul parcimoniei, folosit pentru a justifica anumite afirmaţii ştiinţifice. Călugărul franciscan William de Occam (sec. al XIV-lea) este cel căruia i se atribuie formularea *entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem* („entităţile nu trebuie să fie multiplicate dincolo de necesar”), însemnând că întotdeauna este de preferat cea mai simplă explicaţie pentru un fenomen. (n.tr.)

mai întâi pe Sandra şi aşezându-se apoi, plin de sine, la masa din bucătărie, pentru a şterge datele compromiţătoare din computer, în timp ce Ree dormea, probabil, la etaj.

În acelaşi timp, concluzia aceasta îl deranja cel mai mult. Pentru că implica premeditarea. Faptul că Sandra ştia că urma să îl părăsească şi voise să se asigure că nu avea să fie găsită.

Jason şi-a dus mâna obosită la ochi. Şi i-a acoperit, şi, preţ de o clipă, valul de emoţie care l-a înecat l-a luat şi pe el prin surprindere.

Nu se căsătorise cu Sandra din dragoste. Nu era genul de bărbat care să aibă asemenea aşteptări în viaţă. Şi totuşi, pentru o vreme… Pentru o vreme, fusese atât de plăcut să se simtă parte dintr-o familie. Fusese plăcut să se simtă ca un om normal.

În februarie o dăduse însă în bară. Camera de hotel, cina, şampania… N-ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmplase.

Jason şi-a dres glasul şi s-a frecat la ochi. Şi-a alungat oboseala şi, uitându-se în jos spre fiica adormită, s-a forţat să revină la realitate.

Sandra nu era la fel de pricepută ca el la tehnică. Presupunea că, dacă ea fusese cea care curăţase contul, atunci o făcuse ştergând fişierele *cache,* ceea ce însemna că informaţiile se aflau în continuare depozitate în hard drive, şi doar directorul care indica locaţia fiecărei date fusese eliminat. Deci, folosind un program simplu, putea recupera majoritatea informaţiilor şterse.

Problema era timpul. Pentru a rula un astfel de program avea nevoie de cel puţin o oră, la care se adăugau alte câteva pentru a peria datele recuperate şi a găsi ceea ce căuta. Nu avea însă la dispoziţie atâta timp. S-a uitat la ceasul de la mână. O jumătate de oră. „Fir-ar al naibii!”

S-a frecat din nou la ochi cu mâinile obosite şi a oftat adânc.

Bun, atunci era momentul să treacă la planul de rezervă.

Stickul de memorie se umpluse. L-a scos, a revenit la meniul sistemului şi i-a verificat conţinutul, înlăturase prea multe date, şi totodată prea puţine. A selectat alte şase fişiere de şters, uitându-se din nou, presat de timp, la ceas.

Iniţial, intenţionase să ia de pe drive tot ce putea şi apoi să ruleze un program legal de ştergere a datelor. Numai că acum nu se putea hotărî să se debaraseze de hard drive, având în vedere că putea conţine indicii privind ultimele mişcări făcute de Sandra înaintea dispariţiei. O dilemă interesantă. Computerul deţinea atât potenţialul de a furniza date utile pentru a-şi găsi soţia, cât şi pentru a-l arunca în închisoare.

A întors problema pe toate feţele. Şi a găsit soluţia.

Urma să aducă vechiul computer din beci în bucătărie şi să instaleze pe el toate programele de software de pe computerul nou. Putea transfera fişiere de bază cu ajutorul stickului de memorie, plus suficiente prostii pentru a da impresia unui computer folosit în mod frecvent.

Un tehnician bun putea, într-un final, să-şi dea seama. Să-şi dea seama că în memoria computerului existau discontinuităţi temporale. Poate că sergentul D.D. Warren şi detectivul Miller aveau să remarce substituirea. Cu toate că era greu de crezut. Majoritatea oamenilor remarcă monitorul şi, poate, tastatura, dar nu şi computerul propriu-zis, turnul operaţional ascuns de obicei sub un birou ori sub masa din bucătărie. În cel mai bun caz, ar fi observat că era un computer Dell, situaţie în care loialitatea lui faţă de această marcă avea acum să fie răsplătită din plin.

Aşadar, avea să transforme vechiul computer în computerul actual al familiei, şi, prin asta, să câştige timp preţios.

Mai rămânea problema actualului computer. Nu putea să îl ducă înapoi acasă – poliţia avea să mai facă, probabil, câteva percheziţii. La fel de riscant, din acelaşi motiv, era

să îl lase în camionetă. Ceea ce însemna că nu avea la îndemână decât o singură opţiune. Să lase computerul chiar acolo unde se afla acum, un computer pe un birou, într-o sală plină de computere aşezate pe birouri. Mai mult, avea să îl conecteze la internet, transformându-l într-un computer pe deplin funcţional, imposibil de deosebit de celelalte computere de la *Boston Daily.* Cu alte cuvinte, să îl ascundă la vedere.

Chiar dacă poliţia intenţiona să percheziţioneze birourile *Boston Daily,* se îndoia profund că ar putea obţine un mandat pentru ridicarea computerelor unei publicaţii de ştiri de importanţă majoră. Chiar şi numai luând în considerare chestiunea încălcării dreptului la confidenţialitate… În plus, în lumea modernă a *hotelingului*, Jason nu avea un spaţiu de munca atribuit în mod oficial. Drept urmare, nu exista niciun computer sau spaţiu din acel birou pe care poliţia să îl poată desemna ca aparţinându-i şi pentru care să poată solicita mandat de percheziţie. Tehnic vorbind, avea acces la toate computerele din redacţie, şi niciun judecător de pe lumea aceasta şi din această epocă nu putea permite poliţiei să confişte toate computerele ziarului. Aşa ceva era, pur şi simplu, de neconceput.

Sau cel puţin aşa spera.

Jason s-a ridicat de la birou. A luat sacul mototolit şi l-a îndesat în fundul unui fişet metalic. Apoi şi-a luat fetiţa adormită în braţe şi, cu infinită grijă, a dus-o la maşină.

5.45. Soarele avea curând să răsară, şi-a dat el seama. S-a întrebat dacă Sandra urma să vadă şi ea acel răsărit.

Capitolul 11

Lucrez la o scrisoare. Pentru a absolvi programul de tratament, trebuie să compun o epistolă către victima mea, în care să îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce am făcut şi să-mi exprim sentimentele de remuşcare. Scrisoarea nu este expediată; n-ar fi corect faţă de victimă, aşa ni s-a spus. I-ar deştepta amintiri urâte şi alte chestii de genul ăsta. Dar de scris trebuie s-o scriem.

Deocamdată, am reuşit să aştern pe foaie două cuvinte: „Dragă Rachel”.

Rachel este un nume fals – în terapia de grup, nu există confidenţialitate, v-am spus. Aşadar, în esenţă, după şase săptămâni de muncă, am două cuvinte, dintre care unul este o minciună.

În seara aceasta însă am impresia că voi face ceva progrese cu scrisoarea către draga de Rachel. În seara aceasta aflu cum este să fii victimă.

Am vrut să fug. M-am gândit la asta. Am încercat să-mi imaginez scena. Şi n-am putut. Ca să fugi, ai nevoie de o logistică serioasă în lumea aceasta de după 11 septembrie, în care Big Brother stă mereu cu ochii pe tine. Nu pot să iau avionul sau trenul dacă nu am autorizaţie de suspendare a prevederilor eliberării condiţionate, iar maşină nu am. Ce aş putea să fac? Să trec graniţa statului Massachusetts pe jos?

Adevărul e că n-am nici bani şi nici maşină ca să-mi fac o dispariţie ca la carte. Plătesc pentru poligraf şi pentru şedinţele grupului de sprijin, ca să nu mai vorbesc despre suta de dolari pe care i-o trimit săptămânal direct lui Jerry. El îi spune reparaţie. Eu îi spun poliţă de asigurare, pentru a sta liniştit că nu va veni după mine în South Boston ca să-mi rupă toate nenorocitele de oase.

Contul meu din bancă este, aşadar, cam gol.

Ce-aş fi putut să fac? După întâlnirea cu grupul de sprijin, m-am îndreptat spre casă.

Colleen mi-a bătut la uşă la mai puţin de jumătate de oră.

— Pot să intru? mă întreabă ofiţerul supraveghetor, politicoasă, dar fermă.

Are părul roşu coafat punk, ceea ce nu îmi distrage însă atenţia de la expresia serioasă de pe chip.

— Sigur, spun şi îi ţin uşa deschisă.

Colleen m-a mai vizitat o dată, la început, când a vrut să vadă cu ochii ei că adresa pe care i-o dădusem era corectă. De atunci au trecut doi ani, dar apartamentul arată în mare măsură la fel. Nu prea mă pricep la decoraţiuni interioare.

Traversează holul îngust spre spatele casei, unde proprietăreasa mea cea cumpătată, doamna Houlihan, a transformat o cameră de zi şi o verandă cu pereţi din sticlă într-un apartament cu două camere de patruzeci şi şase de metri pătraţi. Plătesc opt sute de dolari pe luna pentru acest spaţiu magnific. Cu ei, doamna H. îşi poate achita taxele pe proprietate pentru această casă, care îi aparţine de cincizeci de ani şi pe care nu vrea să o piardă numai pentru că nişte *yuppies* au descoperit şi ei cartierul şi din cauza asta valoarea proprietăţilor imobiliare a explodat.

Adevărul e că îmi place destul de mult de doamna H. (deşi a agăţat perdele de dantelă la fiecare afurisită de fereastră şi a aşezat câte un milieu croşetat pe fiecare piesă de mobilier tapiţat (le prinde în ace, fapt pe care l-am aflat fiindcă mă înţep în ele cel puţin din două în două zile). În primul rând, doamna H. ştie că sunt un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei, şi totuşi mi-a închiriat apartamentul, deşi propriii copii au ţipat la ea (i-am auzit de la mine din cameră, casa nu e aşa mare). În al doilea rând, o prind la mine în cameră tot timpul.

„Am uitat ceva înăuntru”, latră ea la mine, cerându-mi

să-i acord respectul cuvenit vârstei. Doamna H. are optzeci de ani şi arată ca un pitic de grădină. Nu pare, nici pe departe, o persoană fragilă, distrată sau uitucă. Mă controlează, desigur, şi amândoi ştim acest lucru. Dar nu discutăm despre asta, fapt care mie îmi convine.

De dragul ei am îndesat, pe jumătate la vedere, reviste porno sub saltea, unde sunt sigur că scotoceşte. Îmi închipui că îi face bine să ştie că „tânărul" ei chiriaş e la zi cu revistele deocheate. Altfel, şi-ar face griji pentru mine, ceea ce nu-mi doresc.

Poate mi-ar fi prins bine să am o mamă în copilărie. Poate mi-ar fi fost de ajutor. Nu ştiu, zic şi eu.

O conduc pe Colleen în mica mea felie de paradis. Examinează chicineta, micuţa zonă de relaxare mobilată cu o canapea roz cu motive florale de două locuri, dăruită de doamna H. Colleen sta cam şaizeci de secunde în camera principală, apoi intră în dormitor. O urmăresc cum strâmbă din nas şi îmi dau seama că a trecut ceva vreme de când am spălat aşternuturile.

„Fir-ar să fie", îmi zic. Acum n-am ce să mai fac. Mai mult ca sigur, dacă m-aş apuca să spăl cearşafurile, s-ar interpreta ca semn de vinovăţie.

Colleen revine în camera de zi şi se aşază pe canapeaua roz. Un ac o zgârie pe ceafă. Îşi îndreaptă spinarea şi preţ de un minut se holbează la milieul croşetat, apoi ridică din umeri şi se reazemă din nou.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Aidan?

— Am muncit, m-am plimbat, am fost la şedinţele grupului de sprijin, spun eu şi ridic din umeri, rămânând în picioare.

Nu mă pot stăpâni. Sunt prea nervos. Îmi pocnesc banda verde de elastic de la încheietura mâinii. Colleen mă urmăreşte fără să spună nimic.

— Cum merge treaba la muncă?

— Nu mă pot plânge.

— Ţi-ai făcut prieteni noi, ai hobby-uri noi?

— Nu.

— Mergi la bibliotecă?

— Nu.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Ce-ai zice să te duci şi tu la petrecerile cu grătar din vecini?

— În martie?

Rânjeşte la mine.

— Se pare că trăieşti mai retras decât un şoarece de bibliotecă.

— O, da, o asigur. Chiar aşa şi e.

Într-un final, pune degetul pe rană, aplecându-se în faţă, îndepărtându-se de milieu şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Am auzit că a fost ceva agitaţie prin cartier.

— Am văzut poliţiştii azi-dimineaţă, îi spun. Mergeau din uşă în uşă.

— Ai vorbit cu ei, Aidan?

Scutur din cap.

— Trebuia să plec la muncă. Vito mă jupoaie de viu dacă întârzii. În plus, adaug în apărarea mea, nu ştiu nimic.

Zâmbeşte şi aproape că o aud cum îşi spune: „O, de-aş primi un bănuţ de fiecare dată când mi s-a turnat o minciună dintr-asta gogonată, acum aş fi o femeie bogată”.

Încep să umblu de colo-colo prin cameră cu paşi mici, agitaţi.

— Tocmai scriam o scrisoare, spun, fiindcă se uită la mine cu privirea aceea atotştiutoare de ofiţer supraveghetor – şi, când o autoritate a statului se holbează aşa la tine, e musai să zici ceva.

— Zău?

— Către Rachel, spun.

N-are de unde să ştie cine e Rachel, fiindcă e un nume fals. Ceea ce n-o împiedică să dea din cap înţelegătoare.

— Trebuie să pun în cuvinte cum e să te simţi neajutorat, continui eu. E tare greu, să ştii. Nimănui nu-i

place să se simtă neajutorat. Dar cred că încep să mă descurc. Cred că o să mă gândesc serios la cât de greu e să te simţi neajutorat.

— Povesteşte-mi şi mie, Aidan!

— Uite ce-i. N-am făcut nimic. Dar femeia aia e dată dispărută, şi eu locuiesc la cinci case distanţă şi sunt în baza lor nenorocită de date cu agresori sexuali – şi asta e de-ajuns pentru ei. Avem un pervers, gata, îl arestăm. Şi nimeni n-o să creadă ce am de spus.

— O cunoşteai, Aidan?

— Nu tocmai. Am văzut-o pe aici, prin cartier, şi atât. Am văzut şi că are un copil. Iar eu respect regulile. N-am nevoie de alte necazuri. Dacă văd un copil, nu mă apropii.

— Din câte am înţeles, e foarte frumuşică.

— Are un copil, repet aproape ca o mantra, ceea ce, la naiba, poate chiar este.

— Iar tu eşti un băiat drăguţ. Colleen îşi înclină capul, ca şi cum m-ar cântări din ochi, dar eu nu mă las prostit. Duci o viaţă liniştită, nu prea ieşi în oraş. Îmi închipui cât de frustrant poate fi pentru tine.

— Mă masturbez zilnic. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe conducătoarea grupului de sprijin. Ne pune să-i dăm un raport complet în fiecare săptămână.

Colleen nici măcar nu clipeşte la auzul cuvântului vulgar.

— Cum o cheamă? mă întreabă brusc.

— Pe cine?

— Pe femeie.

— Jones, din câte ştiu. Jones şi nu mai ştiu cum.

Mă urmăreşte cu viclenie, încercând să îşi dea seama cât de multe ştiu sau gândindu-se cum ar putea face să mă păcălească şi să scoată mai multe de la mine. De pildă, sunt dispus să recunosc faptul că m-am întâlnit cu soţul femeii dispărute, deşi copilul era în casă? Presupun că ăsta e un detaliu pe care ar trebui să-l ţin pentru mine. Regula de aur a delincvenţilor: nu te oferi să spui nimic, fă-i pe

oamenii legii să asude.

— Sandra Jones, aşa mi se pare că o cheamă, zice într-un târziu, gânditoare. Predă la şcoala generală. Soţul lucrează noaptea. Un aranjament complicat. Ea lucrează ziua, el noaptea. Presupun că e şi ea destul de frustrată.

Îmi pocnesc banda elastică de la încheietura mâinii. Nu mi-a pus nicio întrebare, deci al naibii să fiu dacă o să răspund ceva.

— Fetiţa e tare drăgălaşă.

Tac.

— Precoce, aşa am auzit. Se plimbă cu tricicleta prin cartier. Poate ai văzut-o şi tu de câteva ori, nu?

— Văd un copil, traversez strada, spun eu sec.

Plici, plici, plici.

— Ce-ai făcut azi-noapte, Aidan?

— Ţi-am spus, nimic.

— Ai un alibi pentru acest „nimic”?

— Sigur, sună-l pe Jerry Seinfeld. Mă întâlnesc cu el în fiecare seară, la şapte.

— Şi după aia?

— M-am dus la culcare. Mecanicii încep lucrul dimineaţa devreme.

— Te-ai dus la culcare singur?

— Cred că am răspuns deja la întrebare.

Colleen ridică dintr-o sprânceană.

— Zău aşa, Aidan, nu încerca să mă prosteşti cu farmecul ăsta al tău. Dacă o să te porţi tot aşa, fii sigur că te vor arunca după gratii.

— *Da’ n~am făcut nimic.*

— Atunci, convinge-mă! Vorbeşte-mi! Povesteşte-mi despre nimicul pe care l-ai făcut azi-noapte, pentru că, Aidan dragă, ai dreptate, eşti un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei şi locuieşti la numai cinci case distanţă de o femeie dată dispărută – şi deocamdată se pare că eşti suspect.

Mă ling pe buze. Trag de elastic. Mă ling pe buze. Trag

de elastic.

Îmi vine să-i spun despre maşină, dar n-o fac. Dacă m-aş apuca să povestesc chestia cu maşina, m-aş trezi în mod cert cu poliţia la uşă. E mai bine să aştept, să folosesc informaţia ca monedă de schimb după ce o să mă salte ca să mă interogheze şi o să mă arunce într-o celulă. E mai bine să aştept să furnizez informaţia în schimbul eliberării. Niciodată să nu oferi ceva de pomană, asta-i încă una dintre regulile de aur ale infractorilor condamnaţi.

— Dacă *aş fi făcut* ceva, spun într-un târziu, aş fi născocit o poveste mai credibilă, nu crezi?

— Lipsa de alibi este alibiul tău, zice ea pe un ton jucăuş.

— Mda, cam aşa ceva.

Colleen se ridică de pe canapea, şi preţ de o clipă mă simt cu adevărat uşurat. „O să trec eu şi peste asta“, îmi spun.

Şi pe urmă mă întreabă:

— Nu vrei să vii cu mine afară?

Buna mea dispoziţie se evaporă instantaneu.

— De ce?

— E o seară plăcută. Vreau să iau aer curat.

Nu-mi vine în cap niciun motiv s-o refuz, aşa că ieşim împreună din casă, ea înaltă de un metru optzeci şi trei şi cu nişte cizme fanteziste cu talpa groasă, eu cu capul vârât între umeri, în blugi şi un tricou alb. Nu mai trag de elastic. Încheietura mâinii mi-a amorţit, şi am pielea de un roşu aprins. Arăt ca un sinucigaş. Ar trebui să mă gândesc mai mult la asta.

Ea dă ocol casei şi o ia spre curtea din spate.

O văd cum cercetează cu atenţie terenul. Vreo unealtă electrică de mare putere? Vreo zonă cu pământ proaspăt răscolit?

Îmi vine să-i zic să se ducă dracului. Dar, bineînţeles, îmi ţin gura. Şi capul plecat. Nu vreau să-mi ridic privirea. Ca să nu mă dau de gol.

Mai târziu o să-mi spună că face asta pentru binele meu. Că mă ţine sub observaţie ca să mă protejeze. Că nu vrea decât să mă ajute.

Şi dintr-odată mă imaginez stând pe canapeaua aia roz cretină, cu motive florale, scriind cu frenezie:

Dragă Rachel,

Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Îmi pare rău că ţi-am zis de atâtea ori că nu voiam decât să stăm de vorbă, când, de fapt, amândoi ştiam că tot ce-mi doream era să te văd goală. Îmi pare rău pentru toate acele dăţi când te-am băgat în pat şi ţi-am spus că nu doream decât ceea ce era mai bine pentru tine.

Îmi pare rău că te-am regulat şi după aia ţi-am zis ca tu eşti de vină. Că tu ai vrut-o. Că tu mi-ai cerut, şi eu ţi-am făcut pe plac.

Şi îmi pare rău că încă mă mai gândesc la fiecare zi petrecută cu tine. La cât de mult te doresc. La cât de mult am nevoie de tine. Şi la cum ai făcut-o doar pentru mine.

Şi apoi, tocmai când eram pe culmea valului şi cuvintele mi se înlănţuiau atât de bine în minte, glasul lui Colleen a străpuns întunericul:

— Hei, Aidan, strigă ea, asta e pisica ta?

Capitolul 12

Şedinţa începe de dimineaţă la 6 fix. Scriu pe tablă ceea ce au descoperit până în acel moment. Au Suspectul A: domnul Jason Jones, relaţia cu femeia dispărută – soţ. Au Suspectul B: Aidan Brewster, relaţia cu femeia dispărută – agresor sexual aflat în baza de date a poliţiei; locuieşte în acelaşi cvartal cu victima. Pornind de aici, conturează mijloacele, mobilurile şi prilejul.

La capitolul mijloace nu au nimic de scris, având în vedere lipsa informaţiilor cu privire la ceea ce i se întâmplase Sandrei Jones. A fost ucisă, răpită? A fugit? Nu e bine să te lansezi în supoziţii într-o fază atât de timpurie a investigaţiei, aşa că trec mai departe.

Mobilurile. Jones poate dobândi milioane de dolari, pe care altfel le-ar pierde în cazul unui divorţ; în plus, ar câştiga custodia copilului. Brewster este un agresor sexual cu antecedente penale, şi acţiunile lui ar putea fi dictate de impulsuri îndelung reprimate.

Prilejul. Jason are un alibi pentru noaptea dispariţiei, dar alibiul nu este nici pe departe infailibil. Brewster nu are alibi, dar pot face oare legătura între el şi Sandra Jones? Deocamdată, nu au niciun fel de mesaje telefonice, e-mailuri sau SMS-uri care să confirme legătura dintre cei doi. Însă distanţa dintre ei nu poate fi trecută cu vederea. Suspectul şi victima locuiesc la numai cinci case depărtare. Un juriu ar presupune, pe bună dreptate, că Brewster şi victima se cunoşteau, într-un fel sau altul. În plus, mai era şi chestiunea atelierului auto unde lucra Brewster. Poate că Sandra Jones îşi dusese acolo maşina la service – era primul lucru pe care aveau să îl verifice în dimineaţa aceea.

Au trecut mai departe, la ceea ce ştiau despre personaje.

Jason era reporter independent şi un tată „devotat”, care se căsătorise cu o femeie foarte tânără pe care o lăsase însărcinată şi o adusese din Atlanta, Georgia, în South Boston. Avea o avere de milioane, dobândită din surse necunoscute. Fusese etichetat drept „necooperant” atât de detectivul Miller, cât şi de sergentul D.D. Warren, ceea ce nu era în favoarea lui. De asemenea, se părea că avea o adevărată pasiune pentru încuietori de maximă siguranţă şi de uşi din oţel.

Brewster, pe de altă parte, era un agresor sexual care suferise o condamnare după ce întreţinuse relaţii sexuale cu o fată de paisprezece ani. De doi ani, avea aceeaşi slujbă şi locuia în acelaşi apartament. Ofiţerul lui supraveghetor îl plăcea şi sunase la poliţie la ora nouă seara pentru a raporta că nu găsise nimic suspect la el acasă. Ceea ce era în favoarea lui.

Victima nu putea fi considerată o persoană cu risc crescut. Mamă devotată şi proaspăt angajată ca profesoară, nu era cunoscută drept consumatoare de droguri şi de alcool, şi se pare că nu ducea o viaţă depravată. Directorul şcolii generale o descrisese ca fiind punctuală, demnă de încredere şi conştiincioasă. Soţul susţinea că nu şi-ar lăsa niciodată copilul nesupravegheat. În acelaşi timp, victima era o femeie tânără care trăia într-un oraş cu care era relativ nefamiliarizată şi nu avea un anturaj anume sau orice fel de rude. Deci aveau o mămică drăguţă, cu puţin trecută de douăzeci de ani, izolată din punct de vedere social şi care îşi petrecea cea mai mare parte a serilor singură cu copilul.

Scena crimei: niciun semn de efracţie. Niciun fel de pete de sânge sau urme vizibile ale unui atac violent. Aveau o veioză spartă în dormitorul principal, dar nicio dovadă că ar fi fost folosită ca armă sau distrusă în timpul unei lupte. Aveau pătura albastră cu verde utilizată pentru a acoperi patul din dormitorul mare şi care fusese descoperită, împreună cu un tricou mov, în maşina de spălat. Găsiseră

la faţa locului poşeta, telefonul mobil, cheile şi maşina victimei. Nu lipseau din casă haine, bijuterii sau valize. Camioneta soţului fusese percheziţionată, dar se dovedise a fi curată. În prezent, laboratorul de criminalistică analiza gunoiul aruncat de familie la tomberon. Cei de la BRIC – Boston Regional Intelligence Center[8] – ar fi interesaţi să cerceteze computerul familiei.

D.D. adăugase, în ultima clipă: „un motan portocaliu dispărut”.

A făcut un pas în spate. Acum studiau cu toţii datele înscrise pe tabla albă.

Nimeni nu s-a grăbit să mai adauge ceva. D.D. a înşurubat capacul markerului şi s-a întors spre comisarul-şef adjunct de la omucideri.

— Sandra Jones a fost dată dispărută cu peste douăzeci şi patru de ore în urmă, a subliniat ea. Nu a fost identificată la niciun spital din oraş şi nici la morgă. În acest răstimp nu s-au înregistrat operaţiuni pe card sau în conturile ei bancare. Am cercetat casa, curtea, cele două vehicule ale familiei şi împrejurimile. În acest moment, nu avem nicio pistă care să ne conducă spre locul unde se află.

— Telefonul mobil? a lătrat comisarul-şef adjunct.

— I-am cerut operatorului de telefonie să ne furnizeze lista completă a tuturor SMS-urilor şi mesajelor vocale şterse, precum şi pe cea a tuturor apelurilor date şi primite. În ultimele douăzeci şi patru de ore, activitatea pe telefonul ei mobil a fost strict legată de poziţia pe care o are ca profesoară, manifestându-se prin apelurile făcute de diverşi colegi şi elevi care încercau să dea de ea.

— E-mailul? a întrebat Clemente.

— Ieri am încercat, fără succes, să obţinem un mandat pentru confiscarea computerului familiei. Judecătoarea a respins solicitarea pe motiv că Sandra Jones nu fusese dată dispărută de suficient de mult timp. Acum, că au trecut

[8] Centrul Regional de Informaţii Boston (n.tr.)

cele douăzeci şi patru de ore necesare pentru a declara oficial o persoană ca fiind dispărută, vom depune din nou cererea.

— Strategia?

D.D. a răsuflat adânc, aruncându-i o privire detectivului Miller. Lucraseră împreună la asta de la cinci dimineaţa, când se regrupaseră după câteva ore de somn absolut necesare. Trecerea celor douăzeci şi patru de ore reprezenta pentru ei atât lucrul cel mai bun, cât şi cel mai rău cu putinţă. Pe de o parte, puteau să deschidă în mod oficial cazul. Pe de altă parte, şansele de-a o găsi pe Sandra Jones scăzuseră la jumătate. Înainte de asta, avuseseră un scurt răgaz. Acum trebuiau să demareze într-o cursă contracronometru, căci fiecare minut în care Sandra Jones nu îşi făcea apariţia era rău prevestitor, prefigurând o posibilă pecetluire a sorţii sale.

Trebuiau să o găsească în următoarele douăsprezece ore, altfel existau toate probabilităţile de a săpa după un cadavru.

— Credem că există două piste de urmat, a raportat D.D. Prima, bănuim că fetiţa, Clarissa Jones, ar putea avea informaţii cu privire la ceea ce s-a întâmplat în casă în seara aceea. Trebuie să-l forţăm pe Jason Jones să permită interogarea fetiţei de către un anchetator specializat în chestionarea copiilor, ca să vedem ce date ne poate oferi Clarissa.

— Şi cum ai de gând să obţii asta?

— Îi vom spune că fie ne permite să vorbim cu fetiţa, fie declarăm casa scenă a crimei şi îi evacuăm pe el şi pe Clarissa. Credem că, în interesul păstrării unui mediu stabil pentru copilul său, va accepta în cele din urma interogatoriul.

Clemente a privit-o lung.

— Nu şi dacă fiica lui are dovezi care îl incriminează.

D.D. a ridicat din umeri.

— Indiferent cum va reacţiona, tot vom obţine informaţii

noi.

Comisarul a meditat asupra ideii.

— De acord. Şi pista a doua?

D.D. a răsuflat din nou adânc.

— Având în vedere lipsa actuală de indicii, va trebui să facem un apel public pentru a fi ajutaţi. Au trecut deja douăzeci şi patru de ore. Şi încă nu ştim ce s-a întâmplat cu Sandra Jones. Cea mai bună soluţie este să implicăm populaţia. Pentru a îndeplini această misiune, am dori să formăm o echipă de intervenţie care să se ocupe de toate investigaţiile care se vor impune. De asemenea, va fi nevoie să cooperăm cu alte agenţii ale statului pentru identificarea conducătorilor echipelor de patrulare şi a altor piste de ancheta. În sfârşit, ultima propunere este aceea de a susţine o conferinţă de presa la ora nouă, în această dimineaţă, în care să prezentăm fotografii cu Sandra Jones şi să postăm un număr de telefon care să poată fi apelat de urgenţă. Desigur, un caz de acest gen ar putea ajunge instantaneu în atenţia opiniei publice din toată ţara, ceea ce, până la urmă, s-ar putea dovedi chiar util pentru noi.

Clemente o privea nehotărât.

D.D. s-a relaxat, abandonând postura formală şi ridicând din umeri.

— La naiba, Chuck, presa tot o să afle, mai devreme sau mai târziu. Şi e mai bine să afle de la noi.

Comisarul a oftat, a luat dosarul din carton maro din faţa lui şi a lovit cu el uşor de câteva ori în masă.

— Televiziunile vor fi în extaz.

— Vom avea nevoie şi de un ofiţer specializat în relaţii publice, a adăugat D.D.

— Nouăzeci şi cinci la sută dintre „ponturi şi informaţii” vor veni din partea unor bărbaţi singuratici obsedaţi de conspiraţii şi tot felul de poveşti despre răpiri ale extratereştrilor.

— N-am mai auzit de ei de ceva vreme, a spus D.D. cu o

expresie serioasă. Poate n-ar fi rău să însărcinăm pe cineva care să se ocupe cu actualizarea adreselor lor.

Clemente a pufnit.

— De parcă aş avea la dispoziţie bugetul necesar pentru aşa ceva! În plus, tipii ăştia nici nu ies din beciul casei mămicii şi tăticului. A strâns dosarul în ambele mâini. Presa o să întrebe despre soţ. Ce-ai de gând să răspunzi?

— În această fază a anchetei, urmărim toate pistele.

— O să întrebe dacă s-a arătat dispus să coopereze cu organele de anchetă.

— Îl voi suna la opt şi jumătate ca să îl rog să ne permită să îi interogăm fiica, aşa că sper că voi putea răspunde afirmativ la această întrebare, şi să-l scutesc astfel de alte necazuri.

— Dar ce le vei spune jurnaliştilor despre agresorul sexual?

D.D. a ezitat o clipă.

— În această fază a anchetei, urmărim toate pistele.

Clemente a dat din cap cu înţelepciune.

— Aşa te vreau. Să nu cumva să aud vreo deviere de la linia asta. Ultimul lucru care vreau să transpară e că avem doi suspecţi la fel de viabili. Pentru că, după aia, vor da vina unul pe celălalt, oferindu-le motive rezonabile de îndoială avocaţilor apărării.

D.D. a încuviinţat din cap, fără să menţioneze faptul că Jason o apucase deja pe acel drum. Ăsta era necazul atunci când aveai de-a face simultan cu doi suspecţi; totodată, era şi motivul pentru care scriseseră totul pe o tablă albă care se putea şterge, în loc să întocmească un raport oficial. Pentru că, odată ce era operată o arestare, toate rapoartele poliţieneşti deveneau accesibile avocatului apărării, care putea apoi să îl citeze pe celălalt suspect ca martor şi să îl prezinte juriului ca fiind adevăratul criminal. Era de ajuns un singur motiv rezonabil de îndoială, oferit chiar de bunul detectiv în cursul anchetei. Uneori, poliţia acţiona ca un paravan. Alteori, ca un microfon ascuns.

— O conferinţă de presă la ora nouă, aşa ai spus? Clemente s-a uitat la ceasul de la mână, apoi s-a ridicat de la masă. Atunci, mai bine v-aţi apuca de treabă!

A bătut pentru ultima oară cu palma în dosar, ca un judecător care loveşte cu ciocănelul pentru a suspenda şedinţa. După care s-a îndreptat spre uşă, în timp ce D.D. şi Miller, împuterniciţi, în sfârşit, în mod oficial să formeze o echipă de intervenţie şi să strângă un suspect cu uşa, s-au grăbit să-şi ia în primire sarcinile.

Telefonul a sunat la puţin timp după ora opt. Jason a întors uşor capul şi a aruncat o privire de-a lungul camerei, spre măsuţa de lângă fereastră, unde îl lăsase. Trebuia să se scoale şi să răspundă. Dar nu avea suficientă energie pentru a se urni.

Ree stătea pe covor, în faţa lui, cu jumătate de castron de Cheerios între genunchi şi cu ochii lipiţi de televizor. Urmărea *Poveşti cu dragoni,* după ce se uitase la *Clifford, câinele cel mare şi roşu,* iar mai devreme, la *George cel curios.* Niciodată nu i se permisese să stea atât de mult la televizor ca în ultimele douăzeci şi patru de ore. Cu o noapte în urmă, promisiunea unui film o încântase. În dimineaţa aceea, părea să aibă ochii la fel de sticloşi ca tatăl ei.

Nu apăruse zglobie de-a lungul holului la şase şi jumătate dimineaţa şi aruncându-se peste el în pat, strigând, aşa cum o făcea de fiecare dată, cu veselia tipică unui copil de patru ani: „Scoală-te! Scoală-te, scoală-te, scoală-te! Ta-ta-ta! Scoală-te!”

În schimb, când el intrase la ea în cameră, la ora şapte, o găsise stând în pat cu ochii deschişi, uitându-se în tavan, ca şi cum voia să memoreze desenul cu păsări şi fluturi care pluteau peste cornişe. El deschisese obloanele şi lăsase să pătrundă înăuntru lumina unei alte zile reci de martie. Apoi îi dăduse halatul de baie din flanel.

Ea coborâse din pat fără să scoată o vorbă, luase halatul,

îşi pusese papucii şi îl urmase în jos pe scară. Zgomotul făcut de cerealele vărsate în bol părea neobişnuit de strident. Iar cel al laptelui turnat semăna cu al unei rachete. Jason nu fusese sigur că aveau să supravieţuiască zdrăngănitului tacâmurilor, dar, într-un fel sau altul, reuşiseră.

Ea îşi dusese castronul în camera de zi şi aprinsese televizorul fără să mai ceară voie. Ca şi cum ar fi ştiut că tatăl ei nu avea de gând să-i refuze acest drept. Ceea ce nici nu se întâmplase. Nu avusese inima să-i spună: „Stai jos şi pune castronul pe blatul de bucătărie, domnişoară. Televizorul o să te tâmpească, scumpo. Hai să ne aşezăm cum se cuvine la masă."

Cumva, spălarea creierului cu ajutorul filmelor părea o chestiune minoră comparativ cu ceea ce aveau de înfruntat în dimineaţa aceea – a doua zi fără Sandra. A doua zi fără mămica lui Ree, soţia lui, o femeie care în urmă cu treizeci şi şase de ore îşi ştersese deliberat toate mesajele din contul de e-mail. O femeie care, după toate probabilităţile, îi părăsise.

Telefonul a sunat din nou. De data aceasta, Ree s-a întors şi s-a uitat la el. Cu o privire uşor acuzatoare. Ca şi cum se aştepta ca, în calitatea lui de adult, să aibă suficientă minte cât să ştie că trebuia să răspundă.

Aşa că, într-un târziu, şi-a coborât picioarele peste marginea canapelei şi a traversat camera, ridicând receptorul.

Bineînţeles, era sergentul Warren.

— Bună dimineaţa, domnule Jones.

— Nu e prea bună, i-a răspuns el.

— Presupun că aţi rezolvat ce-aţi avut de rezolvat azi-noapte la serviciu.

— Mda, mi-am făcut treburile.

— Cum se mai simte fetiţa?

— Mi-aţi găsit soţia, sergent?

— Nu, din păcate…

— Atunci, hai să lăsăm vorbele goale.

A auzit-o cum trage adânc aer în piept.

— Ei bine, domnule Jones, cum au trecut douăzeci şi patru de ore, trebuie să ştiţi că statutul soţiei dumneavoastră a fost ridicat oficial la cel de persoană dispărută.

— Ce noroc pe capul ei! a murmurat Jason.

— Aşa şi e, într-un fel. Acum, putem să deschidem dosarul şi să apelăm la mai multe resurse. Printre care şi o conferinţă de presă, la ora nouă, pentru a anunţa public dispariţia.

Jason a încremenit. A simţit cum vorbele sergentului îl pocnesc în moalele capului – o lovitură scurtă, dureroasă. A deschis gura ca să protesteze, apoi s-a abţinut. Şi-a strâns şaua nasului, pretinzând că înţepăturile din ochi se datorau unui alt motiv decât lacrimile.

— În regulă, a spus pe un ton liniştit.

Trebuia să înceapă să dea nişte telefoane. Pentru a angaja un avocat. Pentru a găsi o soluţie pentru Ree. Şi-a îndesat mai adânc telefonul fără fir între umăr şi ureche şi s-a îndreptat spre bucătărie, departe de urechile fetiţei.

A deschis uşa frigiderului, s-a trezit holbându-se la îndrăgita cutie de Dr. Pepper a soţiei şi a închis uşa la loc.

— Desigur, a zis sergentul Warren, ar fi grozav dacă aţi veni şi dumneavoastră, ca să faceţi un apel personal către populaţie. Să personalizaţi cazul şi aşa mai departe. Am putea ţine conferinţa în curtea din faţa casei. Şi aţi putea să o aduceţi şi pe Ree, a adăugat ea pe un ton amabil.

— Nu, mulţumesc.

— Nu, mulţumesc? a repetat sergentul pe un ton uimit, deşi amândoi ştiau că se prefăcea.

— Grija mea cea mai mare este să-mi protejez fiica. Nu cred că implicarea într-un circ mediatic îi va fi benefică. Şi mai cred că prezenţa unor reporteri care să bântuie prin curte şi să-şi bage nasul în viaţa noastră personală ar putea fi o experienţă foarte traumatizantă pentru ea. Aşa

că mai bine stau cu ea în casă şi o pregătesc pentru ceea ce va urma.

— Şi ce credeţi că va urma? a întrebat sergentul Warren, încercând să-l prindă în capcană.

— O să difuzaţi fotografia soţiei la televizor şi în ziare. O să faceţi afişe. O să le lipiţi prin tot oraşul. Se vor organiza patrule de căutare. Colegi de-ai Sandrei se vor oferi voluntar. Vecinii vor apărea la uşă cu caserole cu mâncare, în speranţa unei ştiri de senzaţie. Veţi cere să vă pun la dispoziţie haine de-ale Sandrei pentru a-i lua urma cu ajutorul câinilor. Veţi cere fire de păr pentru analize ADN, în caz că veţi descoperi pe undeva nişte rămăşiţe umane. Veţi cere o fotografie a familiei, pentru că presa agreează mai mult genul ăsta de poză decât portretul. Şi pe urmă carele de televiziune vor parca în faţa casei şi vor aprinde reflectoarele la ora patru în fiecare dimineaţă. Şi va trebui să trimiteţi agenţi în uniformă pentru a ţine hoardele de oameni în afara perimetrului locuinţei, unde vor sta optsprezece ore pe zi, strigându-mi întrebări, în speranţa că voi apărea, ca prin farmec, ca să le răspund. Dacă aleg să mă reprezint singur, tot ce voi declara sau voi face va putea fi folosit împotriva mea într-o curte de justiţie. Pe de alta parte, dacă îmi angajez un avocat, toată lumea va trage concluzia că am ceva de ascuns. În faţa curţii se va forma treptat un memorial. Oamenii vor aduce flori, bileţele, ursuleţi în amintirea Sandrei. Pe urmă, vor organiza priveghiuri, la lumina lumânărilor, unde sufletele nobile se vor ruga pentru întoarcerea Sandrei acasă, teafără şi nevătămată. Foarte probabil, câţiva psihopaţi îşi vor oferi şi ei serviciile. Pe urmă, nişte doamne tinere vor începe să-mi trimită scrisori de condoleanţe, pentru că postura mea de tată singur li se pare, într-un mod ciudat, extraordinar de atractivă, mai ales că nu se ştie dacă mi-am ucis sau nu soţia. Iar eu voi refuza, desigur, ofertele lor de a-mi îngriji copilul.

S-a aşternut o tăcere lungă.

— Se pare că sunteţi foarte familiarizat cu asemenea situaţii, a remarcat D.D,

— Sunt om de presă. Sigur că sunt familiarizat.

„E un dans“, şi-a spus el fără nicio tragere de inimă. Şi-a imaginat-o pe sergentul D.D. Warren învârtindu-se în jurul său într-o rochie de flamenco roz, sexy, în timp ce el stătea pe loc, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, încercând să dea impresia de forţă şi stoicism, deşi, în fapt, nu cunoştea mişcările dansului.

— Sigur, acum, că ancheta propriu-zisă a demarat, a adăugat sergentul, este important să putem oferi forţei de intervenţie cât mai multe informaţii, şi asta în cel mai scurt timp. Cu fiecare oră care trece, şansele de-a o găsi pe soţia dumneavoastră scad semnificativ. Cred că sunteţi conştient de asta.

— Înţeleg. Faptul că nu a fost găsită ieri înseamnă că, foarte probabil, nu vom putea să o găsim deloc.

— Mai aveţi ceva de adăugat? a întrebat sergentul Warren pe un ton liniştit.

— Nu, doamnă, a răspuns el, regretându-şi imediat vorbele. Dându-şi seama prea târziu de accentul sudist care i se strecurase în voce, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când folosea expresii uzuale de acasă.

Sergentul Warren a rămas câteva clipe tăcută. Jason s-a întrebat dacă pauza se datora faptului că sesizase şi ea inflexiunile sudiste.

— Am să fiu sinceră cu dumneavoastră, a spus ea brusc.

Jason se îndoia foarte tare de asta, dar nu a simţit nevoia să îşi exprime părerea.

— Este extrem de important să o interogăm pe Ree. Orele trec, domnule Jason, şi este foarte posibil ca fetiţa să fie unicul martor la ceea ce i s-a întâmplat soţiei.

— Ştiu asta.

— Atunci veţi fi, desigur, de acord cu o întâlnire, la ora zece, cu un anchetator specializat în chestionarea copiilor.

— Bine.

Tăcerea care s-a aşternut era mormântală.

— Deci sunteţi de acord?

— Da.

A auzit-o oftând prelung, apoi vorbind repede, ca şi cum nu-şi putea stăpâni curiozitatea:

— Domnule Jason, ieri, când v-am întrebat, aţi refuzat. De ce v-aţi răzgândit?

— Pentru că-mi fac griji din pricina ei.

— A soţiei?

— Nu, a fiicei. Cred că nu e în regulă. Poate că discuţia cu un specialist îi va face bine. Nu sunt un monstru, sergent. Şi pentru mine copilul va fi întotdeauna pe primul plan.

— Atunci aşa rămâne. La zece. La noi la secţie. Pe un teritoriu neutru, aşa e cel mai bine.

— Tati?

— Nu e nevoie să mă convingeţi, a spus el întorcându-se cu telefonul la ureche şi văzând-o în hol pe Ree, care se uita în sus la el, ştiind, cu acel instinct infailibil al copiilor, că se vorbea despre ea.

— Azi o să faci cunoştinţă cu o doamnă drăguţă, a zis Jason ţinând receptorul la distanţă. Nu-ţi face griji, scumpo, totul va fi bine.

— Se aude un zgomot la uşă, tati.

— Poftim?

— E un zgomot la uşă. N-auzi?

Jason a ascultat. Se auzea, un târşâit şi un zgâriat, ca şi cum cineva încerca să intre în casă.

— Trebuie să închid, i-a spus el sergentului. Şi, fără să mai aştepte răspunsul lui D.D., a închis telefonul. Haide în camera de zi! Acum, scumpo. Vorbesc serios.

A împins-o pe Ree până la canapeaua de două locuri, interpunându-se între fetiţă şi uşa masivă din oţel. A auzit din nou zgârieturile şi s-a lipit de perete, lângă fereastră, încercând să nu pară speriat, când, de fapt, toţi nervii îi erau încordaţi de panică. Primul lucru pe care l-a remarcat

când s-a uitat pe geam a fost că maşina fără însemnele oficiale ale poliţiei era în continuare parcată în curbă, iar agentul care ţinea casa sub observaţie stătea placid înăuntru, sorbindu-şi cafeaua de dimineaţă. Al doilea lucru pe care l-a observat a fost că afară nu se zărea nimeni.

Dar zgomotul s-a repetat. Târşâit, zgârietură şi pe urmă…

— Miau!

Ree a sărit în picioare.

— Miau!

Fetiţa a luat-o la fugă spre uşă. Mişcându-se mai iute decât îşi imaginase el vreodată că putea, apoi înşfăcând clanţa cu degeţelele ei şi trăgând, trăgând, trăgând înnebunită, în timp ce, cu întârziere, el începuse să descuie uşa. Împreună, au dus acţiunea până la capăt.

Ree a deschis vijelios uşa, şi Domnul Smith a intrat maiestuos în casă.

— Miau!

— Domnul Smith, Domnul Smith, Domnul Smith!

Ree şi-a aruncat braţele în jurul animalului arămiu, strângându-l atât de tare, încât Domnul Smith a scos un scâncet de protest.

După care, la fel de repede cum lăsase motanul în pace, fetiţa s-a aruncat pe podea şi a izbucnit în plâns.

— Da’ eu o vreau pe mami! a hohotit ea. Eu o vreau pe *mami!*

Jason s-a aşezat pe podea. A luat-o la el în poală, i-a mângâiat buclele castanii, ţinând-o la piept şi lăsând-o să plângă în voie.

Capitolul 13

Prima oară l-am înşelat pe Jason când Ree avea unsprezece luni. Nu mai suportam. Nopţile nedormite, ritualul epuizant al hrăniţii, spălării, înfăşării, hrănirii, spălării, înfăşării. Mă înscrisesem la colegiu la cursurile online, şi mi se părea că în fiecare minut pe care nu îl petreceam având grijă de copil nu făceam altceva decât să scriu lucrări, să caut pe internet informaţii pentru câte un proiect şi să încerc să îmi amintesc matematica învăţată în liceu.

Mă simţeam deopotrivă incredibil de secătuită şi inimaginabil de încordată. Iritată, ca şi cum pielea mă strângea şi scalpul mă apăsa pe creier. Observam totul cu mare acuitate, de la atingerea de mătase a păturicii roz a lui Ree, la durerea ascuţită a duşului fierbinte care îmi înţepa sânii.

Mai rău, simţeam cum întunericul creştea în mine. Până când am ajuns să miros parfumul greţos al trandafirilor ofiliţi în fiecare colţ al casei mele şi să mă tem să adorm, ca nu cumva să mă trezesc pe fundalul bolboroselilor mamei, venind dinspre hol: „Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii…”

Într-o zi, m-am surprins stând la chiuvetă şi curăţându-mi mâinile cu o perie de sârmă. Încercând să-mi şterg amprentele, să-mi frec pielea până când ADN-ul avea să dispară. Şi atunci mi-am dat seama ce era acel întuneric – mama mea, propria mea mamă care prindea rădăcini în capul meu.

Pentru unii oameni, a ucide o dată nu e de ajuns. I-am spus lui Jason că trebuie să iau o pauză, să plec de acasă. Douăzeci şi patru de ore, atât. Poate la un hotel unde să mă prăbuşesc pe pat, să comand mâncare în cameră, să-mi

trag puţin sufletul. I-am arătat o broşură a unui centru spa din centru, de lângă hotelul Four Seasons, cu lista de tratamente oferite. Totul era ridicol de scump, dar ştiam că Jason nu mă va refuza, şi nici n-a făcut-o.

Şi-a luat liber o vineri şi o sâmbătă ca să stea cu Clarissa.

„Nu-ţi face griji, mi-a spus. Simte-te bine. Relaxează-te. Te înţeleg, Sandy. Zău că te înţeleg"

Aşa că m-am cazat într-o cameră de patru sute de dolari pe noapte şi mi-am folosit banii prevăzuţi pentru centrul spa ca să-mi cumpăr de pe Newbury Street o minijupă din velur, o pereche de pantofi Kate Spade cu toc cui şi un top cu paiete şi fără bretele, de genul celor care se poartă fără sutien. Pe urmă m-am dus glonţ la Armani Bar şi m-am pus pe treabă.

Nu uitaţi, la vremea aceea nu aveam decât nouăsprezece ani. Îmi aminteam toate trucurile – şi, credeţi-mă, ştiu multe. Ca toate fetele ca mine, cu topuri fără bretele şi pantofi cu toc cui. M-am prefăcut veselă şi am ţinut-o tot aşa, într-un chef, până la două dimineaţa, dând pe gât duşca după duşcă de votcă Grey Goose în pauzele de dans în poala unor bătrâni libidinoşi şi a unor băieţi îmbujoraţi de la Universitatea din Boston.

Pielea mă mânca. Începuse să mă ardă pe măsură ce beam mai mult, dansam mai mult şi îmi mişcăm şoldurile, cu un străin punându-mi mâinile pe fund şi apăsându-şi mădularul între picioarele mele strategic îndepărtate. Voiam să beau toată noaptea. Voiam să dansez toată noaptea.

Voiam să mă regulez până nu mai ştiam de mine, până ţipam de furie şi de dorinţă. Voiam să mă regulez până când capul avea să-mi explodeze şi întunericul avea, în sfârşit, să piară.

Nu m-am grăbit să fac alegerea. Moşii ieşeau din discuţie. Erau buni ca să plătească băutura, dar ar fi crăpat probabil de un atac de acord încercând să ţină

pasul cu o fată ca mine. Până la urmă, m-am dus cu unul dintre tinerii armăsari de la universitate. Numai muşchi, testosteron din belşug şi prostie. Cu un rânjet nu-mi-vine-să-cred-că-mă-preferă-pe-mine lăţit pe faţă.

M-a dus la el, în dormitorul din campusul facultăţii, unde i-am arătat ce poţi face stând atârnat de partea de dedesubt a unui pat suprapus. Când am terminat cu el, l-am regulat pe colegul de cameră. Cavalerul numărul unu era prea extenuat ca să se plângă, iar colegul lui, un tocilar şi un pasionat de computere fără pic de tonus muscular, a fost extrem de recunoscător – şi util, în felul lui.

Am plecat din campus puţin după ivirea zorilor. Mi-am atârnat cureaua roz aprins de clanţa uşii, în chip de suvenir, pe urmă am mers pe jos până la intersecţie şi am luat metroul până la hotel. Portarului i-a căzut faţa când m-a văzut. A crezut probabil că sunt o prostituată – pardon, o damă de companie cu pretenţii, ceea ce, acum, că stau să mă gândesc, ar fi fost o slujbă destul de potrivită pentru mine. Dar închiriasem şi plătisem camera, aşa că n-a avut încotro şi m-a lăsat înăuntru.

M-am dus în cameră, m-am spălat pe dinţi, am făcut un duş, pe urmă m-am spălat din nou pe dinţi şi m-am aruncat în pat Am dormit cinci ore neîntoarsă. Un somn de moarte. Şi, când m-am trezit, m-am simţit, pentru prima oară după luni de zile, zdravănă la minte.

Aşa că am făcut lucrul cel mai rezonabil cu putinţă. Mi-am strâns fusta, pantofii cu toc cui şi topul fără bretele şi le-am aruncat. Am mai făcut un duş, frecându-mă bine pe mâini, care miroseau a spermă, a transpiraţie şi a votcă cu lime. Apoi m-am uns cu loţiune de portocale pe coastele învineţite, pe interiorul coapselor care mă ardeau şi pe umerii cu urme de muşcături. Mi-am pus pantalonii gri şi bluza cu guler pe gât de culoarea lavandei şi m-am întors acasă la soţul meu.

„O să mă port frumos”, mi-am repetat tot drumul către

Southie. „De acum încolo, o să mă cuminţesc.”

Cu toate că ştiam, încă de atunci, că o s-o fac din nou.

Adevărul e că nu este aşa de greu să trăieşti în minciună.

Mi-am salutat soţul sărutându-l pe obraz. El mi-a întors sărutul şi s-a interesat politicos cum mă distrasem în weekend.

„Mă simt mult mai bine acum“, i-am spus sincer.

„Mă bucur”, a răspuns el, şi am ştiut, uitându-mă în ochii lui întunecaţi, că intuise ce făcusem. Dar n-am mai zis nimic, şi a tăcut şi el. Asta face parte din viaţa trăită în minciună – negarea. Nu recunoşti nimic, laşi totul să rămână acolo, ca un elefant înţepenit în mijlocul unei camere.

Am urcat la etaj. Am despachetat. Mi-am luat fetiţa în braţe şi m-am învârtit cu ea lipită de pieptul meu. Şi am descoperit că, târfă sau nu, soţie adulteră sau nu, fiica mea arăta exact la fel, zâmbea exact la fel, mă iubea exact la fel, şi atunci m-am aşezat şi i-am citit Iepuraşul fugar*, sărutând-o pe creştet.*

Am petrecut săptămâna următoare îmbrăcându-mă şi dezbrăcându-mă numai atunci când eram singură, ca un soi de formă de politeţe faţă de soţul meu. Jason a petrecut săptămâna aplecat peste computer până la orele târzii ale nopţii, evitându-mă în mod ostentativ.

În a şaptea sau a opta noapte, după ce urmele de muşcături dispăruseră şi încă mă trezeam singură în pat, mi-am spus că era de ajuns. Îl iubeam pe Jason. Îl iubeam cu adevărat. Şi eram sigură că şi el mă iubea. Cu adevărat. Numai că nu voia să facă sex cu mine. Ce ironie crudă! Singurul bărbat care îmi arătase respect, milă, înţelegere era cel care nu mă voia. Dar dragostea rămâne dragoste, nu-i aşa? Şi, cum spuneau Beatleşii, nu avem nevoie decât de iubire.

Mi-am pus halatul de baie şi am coborât tiptil scara, ca

să-i spun soţului meu să vină la culcare. L-am găsit, ca de obicei, aplecat peste computerul familiei.

Am observat că avea obrajii aprinşi şi ochii prea strălucitori. În faţă erau înşirate tot felul de documente financiare, inclusiv o cerere online pentru un card de credit.

„Ieşi dracului de aici”, mi-a spus tăios şi, dat fiind tonul pe care îmi vorbise, l-am ascultat.

După patru ore, stăteam umăr lângă umăr, cu coatele sprijinite pe blatul de bucătărie, mâncând câte un castron cu cereale, cu Ree gângurind în leagănul automat şi fără să ne spunem vreo vorbă.

El a înghiţit lingura de cereale. Eu am înghiţit lingura de cereale. Şi pe urmă s-a întins spre mine şi, foarte încet, mi-a luat mâna. Totul era din nou în regulă cu noi, aşa, pur şi simplu. Până când eu aveam să dispar din nou într-o cameră de hotel, am presupus. Până când el avea să dispară în computer.

Mă întreb dacă şi în capul lui întunericul creşte. Mă întreb dacă simte şi el vreodată mirosul de trandafiri ofiliţi şi dacă îşi blesteamă culoarea ochilor sau atingerea pielii. Dar nu l-am întrebat niciodată. Nu o să-l întreb niciodată.

Vă amintiţi, v-am spus, asta e prima regulă a vieţii trăite în minciună: negarea.

Şi, stând aşa, cu castronul de cereale cu lapte în faţă, mi-am spus că aş putea trăi astfel compartimentat. Acolo, în casa noastră, dar separaţi. Împreună, dar separaţi, iubindu-ne, dar izolaţi. Aşa îmi trăisem, oricum, aproape toată viaţa. Într-o casă în care mama apărea în toiul nopţii ca să facă lucruri de nedescris cu o perie de păr, pentru ca după câteva ore să stăm cu toţii la aceeaşi masă, împărţind la micul dejun un platou cu biscuiţi cu lapte.

Mama mă pregătise bine pentru viaţă.

I-am aruncat o privire soţului meu, aplecat peste castronul lui cu cereale. M-am întrebat: pe el cine îl pregătise pentru viaţă?

Conferinţa de presă a poliţiei din Boston a început la ora 9.03. Şi Jason a ştiut exact când s-a terminat, pentru că telefonul a început să sune.

Nu urmărise conferinţa. Imediat ce ştersese lacrimile de pe faţa lui Ree şi îl hrănise pe înfometatul Domn Smith, îi suise, atât pe fetiţă, cât şi pe motan, în Volvo-ul lui Sandy. Domnul Smith se întinsese cât era de lung într-un loc unde bătea soarele şi adormise instantaneu; era una dintre acele puţine pisici căreia îi place să meargă cu maşina. Ree, în schimb, era aşezată în scăunelul ei, ţinându-l strâns la piept pe iepuraşul Lil' şi uitându-se încruntată la Domnul Smith, gata oricând să îi atragă atenţia să stea cuminte.

Jason a pornit motorul. Voia să meargă cu maşina pentru că simţea nevoia de mişcare. Avea senzaţia că se afla pe un câmp din Kansas, uitându-se la tornada care se apropia, incapabil să se dea din drum şi să se adăpostească. Mulţumindu-se să se holbeze la cerul care se întuneca şi să primească prima biciuire a vântului care îi lovea faţa cu forţa unui uragan.

Poliţia îşi susţinuse conferinţa de presă. Maşinăria mass-media intra acum în funcţiune, încet, dar sigur. Iar el nu putea face nimic. Nimeni nu putea face nimic.

Telefonul a sunat. S-a uitat pe ecran, simţind cum îl cuprinde un sentiment de fatalitate.

S-a uitat prin oglinda retrovizoare la fetiţa lui, observând privirea serioasă cu care încerca să găsească un motiv de bucurie în faptul că îşi putea privi motanul, când lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume era să-şi strângă mama în braţe.

A dus telefonul la ureche.

— Bună, Greg.

— Fir-ar al dracului, a tunat şeful redacţiei de ştiri de la *Boston Daily.* De ce nu ne-ai spus, Jason? Ce naiba, aici suntem ca într-o familie. Am fi înţeles prin ce treci.

— E o perioadă dificilă pentru mine, a răspuns Jason

automat, vorbele ieşindu-i din gură automat, aşa cum i se mai întâmplase şi altă dată, cu mult timp în urmă.

Vrei să ajungi pe prima pagină? Nu va trebui să plăteşti decât cu viaţa. A ta sau, poate, a copilului. Ori a soţiei.

— Ce se întâmplă, Jason? Nu-ţi vorbesc ca de la editor la reporter. Ştii bine că nu ţi-aş face asta. Altă minciună. Una dintre multele care aveau să curgă în zilele ce vor urma. Vorbesc acum în calitate de membru al breslei jurnaliştilor, a continuat Greg, ca un om care ţi-a văzut fotografiile cu soţia şi fetiţa şi ştie cât de mult le iubeşti. Cum te simţi? Eşti bine?

— O iau uşor.

— Ai vreo veste de la ea? Poliţia s-a exprimat în termeni al naibii de vagi.

— Sperăm ca lumea să ne ajute, i-a oferit Jason, îndatoritor, informaţia.

— Şi fiica ta? Clarissa? Cum rezistă? Ai nevoie de ajutor cu ea, amice?

— Mulţumesc. O luăm pas cu pas.

— Jason, Jason… Măi, omule…

— În noaptea asta n-am cum să vin la serviciu.

— Sigur că nu! Ce naiba, înţelegem. Ia-ţi o săptămână liberă. Poate tot concediul. Nu trebuie decât să ne spui. Suntem aici pentru tine.

„Numai să nu ne uiţi, da, amice? O ştire de senzaţie pe pagina întâi, informaţii din interior, la prima mână, chiar din gura soţului, da, amice?”

— Mulţumesc pentru înţelegere.

— Încă o dată, Jason, suntem aici pentru tine. Doar să ne spui ce-ţi trebuie. Avem încredere în tine, omule. Ce naiba, simplul gând c-ai fi putut să-i faci vreun rău Sandrei…

— Mulţumesc pentru înţelegere.

Jason a închis telefonul.

— Cine era? a întrebat Ree de pe bancheta din spate.

— Fostul meu şef, a răspuns Jason.

Şi vorbea serios.

Sediul poliţiei din Boston era o monstruozitate din sticlă şi granit care fusese implantată în mijlocul proiectului de locuinţe Roxbury, în speranţa că prezenţa sa dominatoare avea să accelereze procesul de reabilitare a acestei zone mai vechi şi mai sărace a oraşului. Rezultatul era că îi făcea atât pe localnici, cât şi pe vizitatori să se teamă pentru vieţile lor.

Jason şi-a analizat foarte îngrijorat opţiunile de parcare. Nu se aştepta să îşi găsească Volvoul intact atunci când avea să iasă. În plus, îşi făcea cu adevărat griji din pricina domnului Smith. În ultimele treizeci şi şase de ore, motanul îşi consumase, în mod evident, cel puţin una dintre cele nouă vieţi. Şi cine ştie câte mai avea?

— N-ar fi trebuit să venim aici, tati, a spus Ree dându-se jos de pe bancheta din spate, cu iepuraşul în braţe.

Parcarea încadrată de bariere din beton era plină de bucăţi sparte de asfalt. Un decor demn de Beirut.

Jason s-a gândit, apoi a scos din maşină un carnet şi markerul Crayola al fetiţei. A rupt două foi şi a scris cu litere mari de tipar: *„CARANTINĂ: PISICĂ TURBATĂ. NU VĂ APROPIAŢI”.*

A lipit o foaie pe parbriz şi pe cealaltă pe geamul din spate. După care i-a aruncat o privire domnului Smith, care şi-a deschis leneş un ochi auriu, a căscat şi a adormit la loc.

— Să fii un motan turbat cuminte, a murmurat Jason luând-o strâns de mână pe Ree şi îndreptându-se spre trecerea de pietoni.

Pe măsură ce se apropiau de clădirea uriaşă din sticlă, a încetinit pasul, fără să vrea. S-a uitat în jos, spre mânuţa lui Ree, adăpostită în siguranţă în palma lui, şi s-a gândit că ultimii cinci ani trecuseră deopotrivă prea repede şi prea încet. Îşi dorea să poată da timpul înapoi. Pentru a retrăi fiecare clipă şi a le aduna laolaltă – căci venea tornada. Vijelia se apropia, iar el nu se putea feri din calea

ei.

Şi-a amintit de clipa când fiica lui îl apucase prima dată de deget, la numai o oră după ce venise pe lume, mânuţa ei incredibil de mică înfăşurându-se hotărâtă în jurul arătătorului său ridicol de mare. Şi-a amintit aceleaşi degeţele un an mai târziu, la prima arsură, atunci când Ree pusese mâna pe lumânarea de pe tortul de la întâia ei aniversare, înainte ca el sau Sandy să o prevină că frigea. Şi şi-a amintit de o după-amiază, când el o credea adormită, şi intrase pe internet şi citise prea multe poveşti triste cu copii trişti, şi atunci începuse să plângă, stând aplecat peste masa din bucătărie. Şi dintr-odată Ree apăruse lângă el, cu mânuţele ei de fetiţă de doi ani ştergându-i lacrimile de pe faţă.

— Nu fi trist, tati, îi şoptise ea încetişor. Nu fi trist.

Şi, la vederea lacrimilor care picurau pe degeţelele fiicei sale, aproape că izbucnise din nou în plâns.

Acum voia să-i vorbească. Voia să-i spună că o iubea. Voia să-i spună să aibă încredere în el, că avea s-o apere întotdeauna. Că urma să aibă el grijă de toate. Că, într-un fel sau altul, avea să facă astfel încât lumea să revină la normal.

Voia să-i mulţumească pentru anii frumoşi pe care i-i dăruise, pentru faptul că era cea mai grozavă fetiţă din lume. Pentru că era soarele care îi lumina faţa, şi licărul din zâmbetul lui, şi iubirea vieţii sale.

Au ajuns la uşile din sticlă, şi degetele ei s-au încleştat deodată la apropierea de sediul poliţiei. Jason s-a uitat în jos spre fiica lui. Într-un final, nu i-a spus nimic din ceea ce plănuise. I-a dat, în schimb, cel mai bun sfat de care se simţea în stare.

— Să nu-ţi fie teamă, a spus şi a deschis uşa.

Capitolul 14

După ce se consultase cu Marianne Jackson, anchetatorul specializat în chestionarea copiilor, D.D. rechiziţionase o încăpere de la departamentul de fraude în domeniul afacerilor. Era mai drăguţă decât orice spaţiu deţinut de brigada de omucideri, şi, cu puţin noroc, spera să nu o sperie prea tare pe fetiţă. Marianne adusese două scaune pliante pentru copii, un covoraş în formă de floare, în culori vii, şi un coş plin cu camioane de jucărie, păpuşi, foi de hârtie şi creioane de colorat. În zece minute, dacă nu mai puţin, specialista reuşise să transforme camera de interogatoriu a colegilor de la fraude într-un spaţiu minunat pentru copii. D.D. s-a arătat impresionată.

Era mulţumită de felul în care decursese conferinţa de presă. O scurtase în mod deliberat. În acel stadiu al anchetei, mai puţin însemna mai mult. Mai puţine aluzii care să îi obsedeze mai târziu, în cazul în care ajungeau la concluzia că agresorul sexual era suspectul principal, şi nu soţul sau – Dumnezeu să-i ajute – vreun necunoscut încă neidentificat. În plus, scopul principal era acela de a creşte numărul de ochi şi urechi care să se implice activ în căutarea Sandrei. Găsirea ei în viaţă i-ar scuti pe toţi de multe dureri de cap. Treizeci şi şapte de ore dedicate anchetei. D.D. mai avea speranţe. Nu foarte mari. Dar totuşi existau.

Şi-a aranjat preocupată dosarul şi două pixuri pe masa din camera de observaţie. Miller era şi el prezent, aşezat pe scaunul cel mai apropiat de uşa, unde, judecând după mişcările ritmice cu care îşi mângâia mustaţa, părea cufundat în gânduri. D.D. era de părere că i-ar fi stat mai bine fără mustaţă. O mustaţă ca a lui ţipa practic în gura mare după un costum lejer albastru cobalt, şi ea nu voia

să-l vadă pe detectivul Brian Miller îmbrăcat în haine albastru cobalt. S-a abţinut totuşi să-şi exprime opinia cu voce tare. Bărbaţii puteau fi foarte sensibili când venea vorba despre podoaba lor facială.

D.D. s-a jucat cu pixurile, păcănindu-le întruna. Difuzoarele care permiteau urmărirea discuţiei din camera de interogatoriu fuseseră deja puse în funcţiune. După care lui Marianne îi fusese introdusă în ureche o cască mică, pentru a putea recepţiona eventualele întrebări ajutătoare sau suplimentare, adresate de detectivi prin intermediul unui microfon fără fir. Anchetatoarea îi prevenise să fie concişi şi să formuleze întrebările la obiect. Regula de aur a interogării unui copil era aceea că discuţia nu trebuia să depăşească cinci minute pentru fiecare an de vârstă. Cu alte cuvinte, nu aveau la dispoziţie decât douăzeci de minute pentru a afla tot ce ştia acest potenţial martor în vârstă de patru ani.

Îşi stabiliseră strategia dinainte: întrebări-cheie care să determine credibilitatea şi eligibilitatea Clarissei ca martor, urmate de întrebări mai precise legate de mişcările făcute de Sandra Jones în acea ultimă noapte de miercuri. Aveau o multitudine de probleme de acoperit într-un interval scurt, însă Marianne subliniase necesitatea de a fi scrupuloşi – astfel de interogatorii erau deosebit de riscante. Oricând te puteai trezi cu un avocat al apărării care să susţină că cele şase interogatorii pe care le solicitaseşi pentru a lămuri nişte chestiuni punctuale nu erau altceva decât şase daţi în care bătuseşi câmpii, făcuseşi presiuni şi în cele din urmă răstălmăciseşi spusele unui subiect minor şi manipulabil. Marianne le explicase şi două tehnici de interogare a copiilor: fixarea limitelor maxime şi varianta la bine şi la rău. D.D. experimentase deja una dintre ele atunci când o chestionase pe Clarissa joi dimineaţa, la ea acasă. Acum nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

Sergentul de serviciu de la biroul aflat la parter i-a

anunţat că Jason sosise cu fetiţa. Marianne s-a grăbit să coboare pentru a-i întâmpina, înainte ca Ree să apuce să se intimideze de experienţa vizitării unei secţii de poliţie. Unii copii erau fermecaţi la vederea bărbaţilor şi a femeilor în uniforme. Alţii însă se speriau. Discuţia cu un străin era un moment suficient de greu pentru ca Ree să nu fie expusă şi riscului de a se înfricoşa.

D.D. şi Miller au auzit paşi pe coridor. Amândoi s-au întors spre uşă, în expectativă, şi, fără să vrea, D.D. a simţit cum o cuprind emoţiile. Interogarea unui copil este de douăzeci de ori mai dificilă decât confruntarea cu mass-media sau cu un nou comisar-şef adjunct. Nu-i păsa de reporteri şi, în cele mai multe cazuri, nici de şefi. Dar de copii îi era milă.

Prima oară când interogaseră un copil, fata de unsprezece ani îi întrebase dacă voiau să-i vadă tarifele; apoi scosese din buzunarul de la spate o bucăţică de hârtie împăturită şi adusă la dimensiunea unui pătrăţel minuscul. Era o listă de acte sexuale întocmită de tatăl ei vitreg. „Felaţie un sfert de dolar. Sex oral cincizeci de cenţi. Regulat un dolar” Tatăl vitreg o surprinsese luându-i douăzeci de dolari din portofel. Şi aceasta era metoda prin care o făcuse să îi plătească datoria. Numai că ultima oară când prestase un „serviciu”, el refuzase să o plătească, şi asta o înfuriase atât de tare, încât se adresase poliţiei. O, câte poveşti triste ascultase ea în camera de interogatoriu…

Paşii s-au oprit în faţa uşii. D.D. a auzit-o pe Marianne.

— Clarissa, ai mai fost vreodată într-o cameră magică?

Niciun răspuns. D.D. a presupus că Ree clătinase din cap.

— Uite, o să te conduc acum într-o cameră foarte specială. Are un covoraş drăguţ şi două scăunele, şi sunt şi nişte jucării care sper să-ţi placă. Este însă o cameră specială, deci are reguli speciale. O să-ţi explic eu totul, dar mai întâi ia-ţi rămas-bun de la tăticu’. El o să te

aştepte chiar aici, în camera asta, deci va sta foarte aproape, în caz că vei avea nevoie de el. Pentru că, vezi tu, camera asta magică e numai pentru noi două.

Niciun răspuns.

— Ia spune-mi, cum o cheamă pe drăgălaşa aia? A, pardon, drăgălaşul. Cu rochiţa aia roz pe el, am crezut că e fetiţă. Hei, Iepuraşule Lil' spune, îţi plac florile mari şi roz, pentru că eu aşa cred, că eşti un iepuraş căruia îi plac florile roz *foarte* mari. Uriaşe. Atât de mari, că nu-ţi vine să crezi până nu le vezi. Ce ziceai? Chiar aşa? Atunci, hai, vino să-ţi arăt! Şi să-ţi explic câte ceva despre magie.

Uşa s-a deschis. Jason Jones a intrat în încăpere. Tatăl Clarissei mergea băţos, ca şi cum fusese programat pe pilot automat. Pe chip îi revenise expresia aceea rezervată, din cauza căreia D.D. nu se hotăra dacă să-l considere un adevărat psihopat sau omul cel mai stoic pe care îl văzuse vreodată. Jason a închis uşa grea în spatele lui, apoi şi-a ridicat, destul de precaut, ochii spre D.D. şi spre Miller. D.D. a îndreptat spre el consimţământul pe care îl printase şi i l-a împins peste masă, împreună cu un pix cu pastă neagră.

— Formularul acesta precizează că v-aţi dat acordul pentru interogarea copilului dumneavoastră în beneficiul secţiei de poliţie din Boston.

Jason s-a uitat la ea, aparent surprins că se obosiseră să-i ceară acceptul în scris. Dar a semnat hârtia şi i-a întins-o înapoi, după care s-a dus spre peretele cel mai îndepărtat de geamul dinspre camera de interogatoriu. S-a rezemat de el, încrucişându-şi braţele la piept. Ochii i s-au fixat asupra geamului prin care se vedea cum Marianne intra împreună cu Ree în camera de interogatoriu. Ree ţinea strâns în braţe un iepuraş maro zdrenţăros, ale cărui urechi lungi îi ascundeau mâinile.

Marianne a închis uşa. S-a îndreptat spre mijlocul încăperii, însă, în loc să se aşeze pe unul dintre cele două scăunele pliabile, s-a aşezat, cu picioarele încrucişate, la

marginea covoraşului roz. Şi-a trecut mâna peste el de câteva ori, invitând-o şi pe fetiţă să ia loc.

D.D. a luat microfonul şi a anunţat-o:

— Formularul a fost semnat. Poţi să începi.

Marianne a dat imperceptibil din cap, mângâind uşor casca din ureche.

— Ei, ce zici? a întrebat-o pe Clarissa Jones arătând spre covorul roz. Nu-i aşa că e o floare drăguţă? Mi se pare că e floarea-soarelui, deşi, din câte ştiu, floarea-soarelui nu e roz.

— E o margaretă, a spus Ree cu vocea stinsă. Mămica mea creşte margarete.

— Margaretă? Sigur că da! Văd că te pricepi la flori.

Ree a rămas în picioare, cu iepuraşul ponosit în braţe. Dăduse cu degetele de o ureche, şi acum o răsucea ritmic. Mişcarea inconştientă i-a trezit amintiri dureroase lui D.D. În copilărie, şi ea făcea asta. Avusese un căţeluş de pluş. Trăsese de urechile lui până i le smulsese de pe capul jerpelit.

— Deci, cum ţi-am spus înainte de a urca aici, numele meu este Marianne Jackson, a zis specialista pe un ton vesel. Slujba mea este să stau de vorbă cu copiii. Cu asta mă ocup. Vorbesc cu fetiţe şi cu băieţei. Şi, să ştii, Ree, nu e aşa uşor precum pare.

Pentru prima oară, Ree a răspuns, cu fruntea uşor încreţită.

— De ce nu?

— În primul rând, pentru că există reguli speciale când vorbeşti cu fetiţele şi cu băieţeii. Ştiai asta?

Ree s-a dat mai aproape şi a clătinat din cap. A atins cu degetul de la picior floarea roz. Părea a cerceta cu atenţie covorul.

— Ţi-am zis deja, înainte de-a intra, că asta e o încăpere magică, şi, pentru a putea sta de vorbă într-o cameră magică, trebuie să respecţi patru reguli. Marianne a ridicat patru degete, enumerând: Prima regulă este că nu

putem vorbi decât despre lucruri care s-au întâmplat cu adevărat. Nu care s-ar putea întâmpla, ci care s-au întâmplat în realitate.

Ree s-a încruntat din nou, apropiindu-se şi mai mult.

— Cunoşti diferenţa dintre adevăr şi minciună, Clarissa? Marianne a scotocit în coşul de jucării şi a scos dinăuntru un căţel de pluş. Dacă spun că asta e o pisică, ce e, adevăr sau minciună?

— Minciună, a răspuns Ree automat. E un căţel.

— Foarte bine! Deci asta e regula numărul unu, da? Spunem numai adevărul.

Ree a dat aprobator din cap. Părea obosită după statul în picioare şi s-a aşezat imediat lângă covor, ţinând acum iepuraşul în poală.

— A doua regulă, a spus Marianne, este aceea că, dacă eu îţi pun o întrebare la care tu nu ştii răspunsul, atunci îmi spui că nu ştii. Înţelegi?

Ree a încuviinţat din cap.

— Câţi ani am eu, Clarissa?

— Nouăzeci şi cinci.

Marianne a zâmbit, uşor melancolică.

— Clarissa, ştii cu adevărat câţi ani am? Ai întrebat pe cineva sau ţi s-a spus?

Ree a clătinat din cap.

— Deci nu ştii câţi ani am. Şi ce trebuie să spui atunci când nu cunoşti un răspuns?

— Nu ştiu, a replicat Ree ascultătoare.

— Bravo! Unde locuiesc eu?

Ree a deschis gura, apoi s-a răzgândit.

— Nu ştiu! a exclamat cu o urmă de triumf în glas.

Marianne a rânjit.

— Sunt sigură că te descurci foarte bine la grădiniţă, nu-i aşa?

— Sunt pre… pre… precară, a răspuns Ree mândră. Aşa zice toată lumea.

— Eşti precoce? Sunt perfect de acord şi sunt tare

mândră de tine. OK, acum regula numărul trei. Dacă nu-ţi aminteşti ceva, spui pur şi simplu că nu-ţi aminteşti. Câţi ani aveai când ai început să mergi?

— Am mers din prima zi când m-am născut, a dat Ree să zică, apoi s-a răzgândit. A lăsat iepuraşul din braţe şi a bătut veselă din palme. NU-MI AMINTESC! a strigat încântată. Nu-mi amintesc.

— Eşti cea mai bună elevă pe care am avut-o vreodată, a lăudat-o Marianne, stând în continuare pe covor, cu picioarele încrucişate sub ea. A ridicat din nou cele patru degete. Bun, isteaţo, am ajuns şi la regula numărul patru. Ştii care e regula numărul patru?

— NU ŞTIU, a ţipat Ree voioasă.

— Eşti grozavă. Deci regula numărul patru: dacă nu înţelegi ce spun sau întreb eu, mă anunţi că nu înţelegi. *Capisce?*

— C*apisce!* a răspuns Ree. Asta înseamnă „înţeleg” în italiană. Ştiu italiană. Doamna Suzie ne învaţă italiana la grădiniţă.

Marianne a clipit din ochi preţ de o clipă. Evident, chiar şi în lumea anchetatorilor specializaţi în interogarea copiilor, existau precoci şi precoci. D.D. abia se abţinea să nu izbucnească în râs. A aruncat o ocheadă spre Jason, care avea aceeaşi privire goală, „Comutatorul”, şi-a spus ea din nou. Jason era în cameră, dar părea complet absent.

Ceea ce i-a dat o idee, şi s-a trezit că îşi notează o întrebare pe foaie.

În camera de interogatoriu, Marianne dădea senzaţia că îşi revenise din surpriză.

— Bun, deci cunoşti toate regulile. Acum spune-mi, te rog, Clarissa…

— Ree. Toată lumea îmi zice Ree.

— De ce ţi se spune Ree?

— Pentru că, atunci când eram mică, nu puteam să spun Clarissa. Spuneam Ree. Şi lui mami şi lui tati le-a plăcut numele şi mi-au zis şi ei Ree. Aşa îmi spun tot timpul, asta

dacă nu fac vreo prostie. Atunci mami îmi spune „Clarissa Jane Jones”, şi eu trebuie să număr până la trei şi să îmi cer iertare sau să stau pe scară.

— Să stai pe scară?

— Îhî. Trebuie să stau singură pe ultima treaptă patru minute. Nu-mi place.

— Dar drăgălaşul pe care îl ţii în braţe? Iepuraşul Lil’ face şi el prostii?

Clarissa a privit-o lung.

— Iepuraşul Lil’ e o jucărie. Jucăriile nu fac prostii, numai oamenii.

— Foarte bine, Clarissa. Eşti o fetiţă tare isteaţă.

Copilul radia.

— Îmi place de Iepuraşul Lil’, a continuat Marianne pe un ton de conversaţie. Când eram de vârsta ta, aveam un ursuleţ Winnie the Pooh. Avea înăuntru o muzicuţă, şi, când îl scuturai, cânta *Twinkle, Twinkle, Little Star.*

— Şi mie îmi place de Pooh, a mărturisit Ree. Între timp, se apropiase şi păşise pe covor, uitându-se la coşul de răchită. Unde e ursuleţul? L-ai băgat aici, în coşuleţ?

— Nu, e acasă, stă pe un raft din bibliotecă. L-am iubit foarte mult când eram mică, şi cred că oamenii nu-şi uită niciodată jucăriile preferate.

Marianne împinsese coşul spre Ree, care era acum în mod cert prinsă în discuţie şi curioasă să descopere ce altceva ascundea camera magică.

D.D. a furişat din nou o privire în direcţia lui Jason. Stătea la fel de impasibil. Vesel, trist, îngrijorat, neliniştit? Nu ştia. A mai mâzgălit ceva pe foaie.

— Ree, ştii de ce te afli aici?

O parte din licărul de veselie a dispărut de pe faţa lui Ree. S-a încovoiat puţin, a luat iar iepuraşul în braţe şi a început să-i răsucească urechile.

— Tati mi-a spus că eşti o doamnă drăguţă. Şi că, dacă vorbesc cu tine, totul va fi bine.

Acum, D.D. l-a simţit pe Jason încordându-se. Nu se

mişcase, nu deschisese gura, dar venele i se umflaseră pe gât.

— Ce anume va fi bine, scumpo?

— O s-o aduci pe mămica înapoi? a întrebat Ree cu o voce înăbuşită. Domnul Smith s-a întors. În dimineaţa asta. A zgâriat la uşă, şi i-am dat drumul înăuntru, şi eu îl iubesc mult, da'… O s-o aduci pe mămica înapoi? Mi-e dor de mămica.

Marianne nu s-a grăbit să răspundă. Părea a o studia pe fetiţă cu simpatie, în timp ce lăsa tăcerea să se prelungească. Prin geamul care despărţea cele două încăperi, D.D. se uita la covorul roz, la scăunelele pliante, la coşul plin cu jucării, numai pentru a ocoli privirea îndurerată de pe chipul copilului. Lângă ea, Miller s-a foit stânjenit pe scaun. Niciun muşchi nu tresărise însă pe faţa lui Jason, care continua să tacă.

— Povesteşte-mi despre familia ta, a spus Marianne.

D.D. a recunoscut tehnica: îndepărtarea de subiectul sensibil, definirea lumii copilului într-un sens mai larg. Apoi întoarcerea la întrebarea dureroasă.

— Cine face parte din familia ta? a continuat Marianne.

— Eu, mămica şi tăticul, a început Ree să enumere. Se apucase din nou să frece urechile iepuraşului. Şi mai e şi Domnul Smith. Şi două fete şi doi băieţi.

D.D. şi-a notat pe foaie descrierea genealogiei familiei, văzută prin ochii unei fetiţe de patru ani.

— Dar alte rude nu ai? Mătuşi, unchi, bunici şi aşa mai departe? a continuat Marianne.

Ree a clătinat din cap.

D.D. a notat: „familia de gradul al doilea?" Copilul părea că nu aflase de existenţa bunicului, şi asta putea fi considerată o confirmare a afirmaţiei lui Jason, potrivit căreia Sandra se înstrăinase de tatăl ei, dar, în acelaşi timp şi o dovadă a reuşitei demersului lui Jason de a-şi izola complet soţia, mult mai tânără decât el.

— Dar bone? Mai are cineva grijă de tine, Ree?

Ree s-a uitat la Marianne cu o privire inexpresivă.

— Mami şi tati au grijă de mine.

— Sigur că da. Dar ce se întâmplă când se duc la lucru sau vor să iasă în oraş?

— Când tati e la lucru, mami are grijă de mine, a răspuns Ree. Şi, când tati vine acasă, mami se duce ia serviciu, da' tati trebuie să doarmă, aşa că eu mă duc la şcoală. Şi pe urmă tati vine să mă ia şi stăm împreună.

— Înţeleg. La ce şcoală mergi?

— La grădiniţă, nu la şcoală. E în clădirea din cărămidă unde merg şi copiii mari. Sunt în clasa Floricele. Da' la anul, când o să împlinesc cinci ani, o să mă mut într-o sală mai mare, cu copiii de la grupa mare.

— Cum le cheamă pe educatoare?

— Domnişoara Emily şi doamna Suzie.

— Ai prietene?

— Cel mai mult mă joc cu Mimi şi cu Olivia. De-a zânele. Eu sunt Zâna Grădinii.

— Deci ai prietene. Dar mămica şi tăticul, au şi ei prieteni?

O altă întrebare de rutină, folosită mai ales în cazurile de atacuri asupra copiilor, atunci când persoana care prezintă interes pentru anchetatori nu este rudă cu victima, ci un vecin sau un prieten de familie. Era important ca specialistul să-l lase pe copil să-şi definească lumea, pentru ca mai târziu în cursul interogatoriului, dacă aducea în discuţie un nume, să nu pară că a dirijat martorul într-o anumită direcţie.

Ree a clătinat însă din cap.

— Tati zice că eu sunt prietenul lui cel mai bun. Plus că lucrează mult, şi nu cred că are timp de prieteni. Taţii muncesc mult, să ştii.

De data aceasta, Miller a fost cel care s-a răsucit spre Jason. Tatăl lui Ree stătea la fel de nemişcat, rezemat de perete, uitându-se cu încăpăţânare la geamul despărţitor, ca şi cum urmărea o emisiune la televizor, nu un specialist

care îi interoga copilul. După încă o clipă, Miller a întors capul.

— Îmi place de doamna Lizbet, a enunţat Ree. Da' ea şi mami nu se joacă împreună. Sunt profesoare amândouă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Marianne.

— Doamna Lizbet predă la clasa a şaptea. Anul trecut, a ajutat-o pe mami să înveţe să predea. Şi acum mami predă la clasa a şasea. Da' ne mai întâlnim cu doamna Lizbet la meciurile de baschet.

— Chiar aşa?

— Da. Îmi place baschetul. Mami mă duce să mă uit. Tati e la serviciu, ştii. Aşa că stau cu mami în fiecare seară. E grozav!

Preţ de câteva secunde, fetiţa părea să fi uitat unde se afla. Pentru ca, în clipa următoare, D.D. să remarce cum realitatea o copleşeşte, cum ochii i se măresc şi se închide în sine, încovoindu-se din nou asupra jucăriei din pluş şi începând să răsucească urechile bietului iepuraş.

L-a auzit pe Jason Jones mişcându-se, în sfârşit, în spatele ei.

— Când ai văzut-o ultima oară pe mami? a întrebat Marianne încetişor.

Un răspuns înăbuşit:

— M-a dus la culcare.

— Ştii care sunt zilele săptămânii, Ree?

— Luni, marţi, miercuri, a început să fredoneze Ree. Joi, vineri, sâmbătă, duminică.

— Foarte bine. Ştii ce zi era când te-a dus mami la culcare?

Ree privea în gol. Apoi a început iar să cânte:

— Luni, marţi, miercuri…

Marianne a încuviinţat din cap şi a trecut mai departe; era clar că fetiţa cunoştea un cântec despre zilele săptămânii, dar nu şi zilele propriu-zise. Din fericire, în procedurile de interogare a copiilor existau şi alte trucuri pentru stabilirea datei şi a orei. Avea să pună întrebări

despre emisiuni de televiziune, cântece auzite la radio şi altele asemenea. Din perspectiva unui adult, un copil nu ştia poate prea multe, dar avea tendinţa de a observa multe lucruri, ceea ce făcea posibilă completarea unor informaţii, de multe ori cu rezultate mai credibile decât în cazul interogării unui martor adult care declara: „Era miercuri seara la ora opt”.

— Povesteşte-mi ce-ai făcut în seara aia, Ree. Cine era acasă?

— Eu şi mami.

— Dar Domnul Smith, sau Iepuraşul Lil’, sau tăticul, sau altcineva?

Acest „altcineva” constituia o altă tehnică standard de interogare. Atunci când îi prezentai unui copil o listă de opţiuni, ultima enumerată trebuia să fie „altcineva”, „altceva” sau „altundeva”, altfel riscai să fii acuzat că dirijai martorul.

— Domnul Smith, a răspuns Ree. Şi mai era şi Iepuraşul Lil’. Da’ nu şi tati. Tati stă cu mine ziua. Mami, noaptea.

— Altcineva?

Ree s-a încruntat.

— Noaptea nu suntem decât eu şi mami. Noaptea e a domnişoarelor.

D.D. a adăugat ceva pe foaie.

— Şi ce-aţi făcut în noaptea aceea a domnişoarelor? a întrebat Marianne.

— Puzzle-uri. Îmi face să fac puzzle-uri.

— Ce puzzle-uri aţi făcut?

— Ăăă… unul cu fluturi, şi pe urmă pe cel cu prinţesa, care acoperă *tot* covorul. Numai că a fost tare greu, pentru că Domnul Smith se tot urca pe puzzle, şi atunci eu m-am enervat, aşa că mami a zis că poate ar fi mai bine să *trecem mai departe.*

— Îţi place muzica, Ree?

Fetiţa a clipit.

— Da, îmi place.

— Ai ascultat cu mami muzică în timp ce făceaţi puzzle-ul, era televizorul, radioul sau altceva aprins în timpul ăsta?

Ree a scuturat din cap.

— Îmi place să mă bâţâi pe cântecele rock ale lui Tom Petty[9], a declarat ea prozaic, da' la puzzle ai nevoie de linişte. S-a strâmbat, imitând-o probabil pe mama ei ţinând o predică şi gesticulând: „Copiii au nevoie de linişte. Asta îi ajută să le crească mintea mare! "

— Înţeleg, a încuviinţat Marianne, aparent impresionată. Deci tu şi mami aţi rezolvat un puzzle în linişte. Şi după aia?

— Am luat cina.

— Cina? O, mie îmi place grozav cina. Spune-mi, care e felul tău preferat de mâncare la cină?

— Macaroanele cu brânză. Şi jeleurile lunguieţe. Îmi plac jeleurile lunguieţe, dar nu poţi să mănânci numai jeleuri la cină, ci doar ca desert.

— Aşa e, a încurajat-o Marianne. Nici pe mine nu mă lăsa mama să mănânc jeleuri la cină. Ce-aţi mâncat tu şi mama ta?

— Macaroane cu brânză, a declarat Rec fără să ezite, cu bucăţi de cârnăciori de curcan, şi apoi mere. Nu prea îmi plac carnaţii de curcan, da' mami zice că am nevoie de proteine ca să-mi crească muşchii, aşa că, dacă vreau să capăt macaroane cu brânză, trebuie să mănânc şi curcan, a adăugat fetiţa abătută.

D.D. a notat meniul pe foaie, impresionată nu numai de capacitatea lui Ree de a reţine detaliile, ci şi de consecvenţa cu care repeta primele declaraţii, de joi dimineaţa. Un martor consecvent era tot ce-şi dorea orice detectiv. Iar multitudinea de amănunte oferite însemna că se puteau baza pe declaraţia lui Ree cu privire la modul în

[9] Cântăreţ american (n. 1950), fondator, respectiv co-fondator al formaţiilor rock Heartbreakers, Traveling Wilburys şi Mudcrutch (n.tr.)

care se desfăşurase prima parte a serii, ceea ce ar fi pus beţe în roate tentaţiei juriului de a trece cu vederea peste povestea copilului referitoare la a doua parte a nopţii. Una peste alta, micuţa Clarissa Jones, în vârstă de patru ani, se dovedise mai credibilă decât optzeci la sută dintre martorii adulţi întâlniţi de D.D. de-a lungul carierei.

— Ce-aţi făcut după cină? a întrebat Marianne.

— Băiţă! a intonat Ree.

— Băiţă?

— Îhî. Eu şi mami facem duş împreună. Vrei să ştii cine mai era cu noi în cadă?

Din câte se părea, Ree începuse să înţeleagă tiparul pe care îl urmau întrebările.

— OK, spune-mi.

— Păi, Domnul Smith nu era cu noi, fiindcă nu-i place apa, şi nici Iepuraşul Lil', fiindcă el face baie în maşina de spălat. Da' Zâna Răţuşcă, şi Barbie Fluturiţa, şi Prinţesa Barbie din Insulă, aveau toate nevoie de o băiţă, aşa că au intrat cu noi la duş. Mami nu mă lasă să spăl decât trei jucării deodată, ca să nu irosesc apa caldă.

— Aha. Şi mami ce-a făcut?

— Ea se spală pe cap, şi pe urmă mă spală şi pe mine pe cap, şi strigă la mine că folosesc prea mult săpun.

Marianne a clipit din nou des.

— Îmi place să fac balonaşe, i-a explicat Ree. Da' mami zice că săpunul costă şi că eu consum prea mult săpun, aşa că îmi toarnă într-un castronel, da' niciodată de ajuns. Păpuşile Barbie au părul lung, să ştii.

— Ree, dacă eu spun că am păr albastru, este adevărat sau e o minciună?

Ree a zâmbit, recunoscând iar tiparul. A ridicat degetul mare în sus.

— E o minciună, şi în camera magică nu e voie să spui decât adevărul.

— Foarte bine, Ree. Excelent. Deci tu şi mami sunteţi la duş, şi tu ai folosit prea mult săpun. Spune-mi, cum te

simţi când faci duş?

Ree s-a încruntat la anchetatoare, apoi în capul ei a părut că se produce un declic. A ridicat patru degete în aer.

— Nu înţeleg, a enunţat mândră de sine.

Marianne a surâs.

— Bravo din nou, Ree. Uite, o să încerc să-ţi explic. Atunci când faci duş cu mami… îţi place sau nu? Cum te simţi în cadă?

— Îmi place să fac duş, a răspuns Ree cu toată sinceritatea. Da' nu-mi place când mami mă spală pe cap.

D.D. a simţit-o pe Marianne cum ezită din nou. Pe de o parte, o mamă care face duş cu fetiţa ei de patru ani nu era un lucru tocmai potrivit. Pe de alta, Marianne Jackson ar fi şomeră, dacă toţi părinţii de pe lume ar face lucrurile ca la carte. Ceva rău se întâmplase în familia lui Ree. Iar sarcina lor era aceea de a găsi o modalitate de-a o face pe fetiţă să mărturisească tot ce ştia.

— De ce nu-ţi place când te spală mami pe cap? a întrebat Marianne.

— Pentru că mi se încurcă părul. Ştii, n-am părul prea scurt. Când se udă, îmi ajunge până pe la jumătatea spatelui! Şi lui mami îi ia mult timp ca să-l clătească, şi pe urma să dea cu balsam, altfel se încreţeşte şi se încurcă. Mi-ar plăcea să am şi eu părul drept, aşa ca prietena mea Mimi, a oftat Ree din greu.

Marianne a zâmbit, trecând la următoarea întrebare.

— Şi după duş ce-aţi făcut?

— Ne-am uscat, a răspuns fetiţa, apoi ne-am urcat în Patul Mare, unde mami mi-a cerut să-i povestesc ce-am făcut în ziua aia la grădiniţă, da' eu am gâdilat-o.

— Unde e Patul Mare?

— În camera lui mami şi-a lui tati. Acolo mergem după ce facem baie. Şi Domnul Smith se urca şi el în pat, da' mie îmi place să mă bat cu mami, şi lui nu-i place asta.

— Îţi place să te baţi?

— Îhî, a spus Ree mândră de sine. Sunt foarte puternică! Am împins-o pe mami până când a căzut şi pe urmă am râs de ea. Fetiţa şi-a ridicat braţele în aer, ca să-şi etaleze muşchii. Şi mami a râs şi ea. Îmi place s-o aud cum râde. Apoi a continuat pe un ton gânditor: Crezi că mami s-a supărat pe mine pentru că am dat-o jos din pat? Nu părea supărată, da' poate era… O dată, la grădiniţă, Olivia a rupt desenul pe care îl făcusem, şi eu i-am spus că nu avea nimic, da' nu era aşa, m-am supărat atunci pe ea şi am stat supărată toată ziua! Crezi că asta s-a întâmplat şi cu mami? A stat supărată pe mine toată ziua?

— Nu ştiu, scumpo, a recunoscut Marianne. Şi, după ce te-ai bătut cu mami, ce-aţi făcut?

Fetiţa a ridicat din umeri. Părea obosită, stoarsă de puteri. D.D. s-a uitat la ceasul de la mână. Interogatoriul începuse cu patruzeci şi patru de minute în urmă, durase cu mult peste limita de douăzeci de minute stabilită.

— Era ora de culcare, a bâiguit Ree. Ne-am pus pijamalele pe noi…

— Tu ce purtai, Ree?

— Cămaşa mea de noapte Ariel. E verde.

— Şi mama?

— Un tricou mov. E foarte lung, îi ajunge aproape până la genunchi.

D.D. şi-a mai făcut o notiţă. Un alt detaliu care putea fi luat în considerare, având în vedere prezenţa tricoului mov în maşina de spălat.

— Şi după ce v-aţi pus pijamalele?

— Ne-am spălat pe dinţi, eu am făcut pipi la oliţa şi ne-am urcat în pat. Două poveşti. Un cântec. Mami mi-a cântat *Puff the Magic Dragon.* Am obosit, a declarat fetiţa dintr-odată, uşor bosumflată. Vreau să terminăm. Am terminat?

— Aproape, iubito. Te-ai descurcat minunat. Mai am doar câteva întrebări, şi pe urmă poţi să mă întrebi şi tu tot ce-ţi trece prin minte. Ce zici? Ţi-ar plăcea să-mi pui tu

întrebări?

Ree i-a aruncat o privire. Apoi, oftând adânc, a încuviinţat brusc din cap. Ţinea din nou în poală iepuraşul de pluş. Şi îi răsucea amândouă urechile.

— După ce mămica te-a învelit, ce altceva a mai făcut?

— Nu înţeleg.

— A stins lumina, a închis uşa sau altceva? Ce face de obicei după ce te bagă în pat? Poţi să-mi descrii dormitorul tău, Ree?

— Îmi lasă aprinsă o veioză, a spus fetiţa încetişor. Ştii, încă n-am împlinit cinci ani. Cred că la patru ani ai voie să dormi cu veioza aprinsă. Poate că atunci când o să mă duc cu autobuzul la şcoală... Da' deocamdată nu mă duc cu autobuzul, aşa că am voie să dorm cu veioza aprinsă. Dar uşa rămâne închisă. Mami o închide întotdeauna. Spune că am somnul uşor.

— Deci dormi cu veioza aprinsă şi cu uşa închisă? Ce altceva mai ai în cameră?

— Păi, pe Iepuraşul Lil'. Şi pe Domnul Smith. El doarme întotdeauna cu mine, pentru că eu mă duc prima la culcare, şi pisicilor le place să doarmă mult.

— Ai ceva în cameră care să te ajute să adormi? Muzică, vreo cutie muzicală sau un umidificator?

Ree a clătinat din cap.

— Nu.

— Cum o cheamă pe pisica mea, Ree?

Fetiţa a zâmbit strengăreşte.

— Nu ştiu.

— Bravo! Dacă ţi-aş spune că scaunele astea sunt albastre, ce-ar fi, adevăr sau minciună?

— O minciună. Scaunele sunt roşii.

— Exact. Şi în camera magică n-avem voie să spunem decât adevărul, aşa-i?

Ree a dat aprobator din cap, dar D.D. sesizase încordarea care pusese din nou stăpânire pe copil. Marianne îi dădea târcoale. Iar şi iar.

— Ai rămas în pat, Ree? Sau te-ai sculat ca să te duci la mami, să faci pipi la oliţă sau altceva?

Copilul a clătinat din cap, dar fără să o mai privească pe Marianne în ochi.

— Ce face mama ta după ce tu te duci la culcare, Ree? a întrebat Marianne încetişor.

— Lucrează pentru şcoală. Corectează lucrările, a spus fetiţa furişând o privire în sus. Adică aşa cred.

— Ai auzit vreodată zgomote jos, la parter, televizorul sau radioul, sau poate pe mama ta mergând, sau orice altceva?

— Ceainicul, a şoptit Ree.

— Ai auzit ceainicul?

— Da, a fluierat. Pe aragaz. Lui mami îi place ceaiul. Uneori dăm câte o petrecere, doar noi două, şi atunci mami îmi face ceai adevărat, de mere. Îmi place ceaiul de mere.

Fetiţa continua să vorbească, dar vocea îi era schimbată. Părea abătută, o umbră a ceea ce fusese mai devreme.

D.D. l-a cercetat cu atenţie pe Jason Jones, care stătea în continuare rezemat de peretele cel mai îndepărtat al camerei. Nu se clintise, dar în expresia lui se citea o anumită tensiune. Oh, da, se apropiau de ţintă.

— Ree, după ceainic ce altceva ai mai auzit?

— Paşi.

— Paşi?

— Mda. Da’ altfel de cum trebuie. Erau apăsaţi. Şi grei. Supăraţi. Paşi supăraţi, pe scări. Uh-oh, a intonat fetiţa. Uh-oh, tata-i supărat.

În spatele lui D.D., Jason s-a mişcat pentru a doua oară. L-a văzut cum îşi închide ochii şi înghite în sec, fără a scoate însă nicio vorbă.

În camera de interogatoriu, Marianne tăcuse şi ea. A lăsat pauza să se prelungească până când Ree a început, brusc, să vorbească din nou, legănându-se în faţă şi în spate, răsucind fără încetare urechile iepuraşului.

— Ceva a căzut. S-a spart. Am auzit, da' nu m-am sculat din pat. N-am vrut să mă dau jos din pat. Da' Domnul Smith s-a dat. A sărit din pat. S-a dus la uşă, da' eu n-am vrut să mă dau jos din pat. L-am ţinut pe Iepuraşul Lil' în braţe. I-am spus că trebuia să tacă. Că trebuia să tăcem amândoi.

Copilul a tăcut o clipă, apoi, dintr-odată, a început să vorbească blând, cu o voce mai ascuţită:

— "Te rog, nu face asta". Părea tare tristă. „Te rog, nu face asta. N-o să spun nimănui. Poţi să mă crezi. N-o să spun nimănui niciodată. Te iubesc. Încă te mai iubesc…"

Ree şi-a ridicat privirea. D.D. putea să jure că se uita prin geamul despărţitor drept în ochii tatălui ei.

— Mami a spus „Încă te mai iubesc". Mami a spus „Nu face asta". Şi pe urmă s-a auzit un zgomot mare, şi eu n-am mai ascultat. I-am acoperit urechile şi lui Lil' şi jur că n-am mai ascultat şi că nu m-am dat jos din pat, niciodată, niciodată. Te rog, trebuie să mă crezi. Nu m-am dat jos din pat.

— Am terminat? a întrebat fetiţa după zece secunde de tăcere. Unde-i tati? Nu vreau să mai stau în camera magică. Vreau să mă duc acasă.

— Am terminat, a spus Marianne cu blândeţe, punându-şi uşor mâna pe braţul ei. Eşti o fetiţă tare curajoasă, Ree. Îţi mulţumesc mult că ai vorbit cu mine.

Ree s-a mărginit să dea din cap. Avea ochii sticloşi. Cele cincizeci de minute de discuţie păreau s-o fi secătuit. S-a ridicat clătinându-se. Marianne a ajutat-o să-şi revină.

În camera de observaţie, Jason Jones se dezlipise deja de perete. Miller a ajuns la uşă chiar înaintea lui şi a deschis-o, lăsând lumina fluorescentă, puternică de pe coridor să pătrundă înăuntru.

— Domnişoara Marianne? s-a auzit vocea lui Ree din camera de interogatoriu.

— Da, scumpo.

— Ai spus că pot să-ţi pun şi eu o întrebare…

— Da, aşa am spus. Vrei să-mi pui o întrebare? Poţi să mă întrebi orice.

Marianne se ridicase şi ea. D.D. a văzut-o pe anchetatoare oprindu-se şi ghemuindu-se în faţa copilului, pentru ca ochii lor să fie la acelaşi nivel. Îşi scosese microfonul minuscul şi ţinea casca în mâini, atârnându-i jos.

— Când aveai patru ani, mămica ta a plecat de-acasă?

Marianne i-a îndepărtat buclele castanii de pe faţă şi a răspuns cu o voce seacă, îndepărtată:

— Nu, drăguţo, mama mea nu a plecat de-acasă când aveam patru ani.

Ree a dat înţelegătoare din cap.

— Ai avut noroc când aveai patru ani.

Fetiţa a ieşit din camera de interogatoriu. Şi-a zărit tatăl aşteptând-o în faţa uşii şi i s-a aruncat în braţe.

D.D. i-a urmărit stând mult timp îmbrăţişaţi, braţele subţirele ale fetiţei de patru ani înlănţuind trupul masiv al tatălui. L-a auzit pe Jason murmurând ceva şi alinându-şi copilul. L-a văzut mângâind încet spatele lui Ree.

Credea că înţelegea cât de mult îşi iubea Clarissa Jones ambii părinţi. Şi s-a întrebat, aşa cum avusese ocazia să o facă de multe ori de-a lungul carierei, de ce, pentru atâţia părinţi, iubirea necondiţionată a copilului lor nu era de ajuns.

S-au întâlnit la şedinţă zece minute mai târziu, după ce Marianne îi condusese pe Jason şi pe Ree. Miller avea părerea lui, cu care Marianne şi D.D. nu erau de acord.

— Cineva a intrat în casă la ei miercuri noaptea, a demarat Miller discuţia. Şi în mod clar a avut o confruntare cu Sandra, iar Ree crede că persoana aceea este tatăl ei. Sau aşa presupune. A auzit paşi pe scară şi a presupus că e tatăl ei, care se întorcea de la serviciu.

D.D. clătina deja din cap.

— Fetiţa nu ne-a spus totul.

— Nu, a aprobat Marianne.

Miller le-a privit lung pe cele două femei.

— Ree s-a dat jos din pat miercuri noaptea, a adăugat D.D. Sunt absolut sigură. Tocmai pentru că s-a străduit atâta să ne facă să credem contrariul.

— Da, s-a dat jos din pat, a secondat-o Marianne, şi a văzut ceva ce nu este încă pregătită să mărturisească.

— Pe tatăl ei, a afirmat Miller nu foarte convins. Deşi, la sfârşit, felul în care l-a îmbrăţişat…

— Indiferent de ceea ce a văzut, el tot tatăl ei rămâne, a punctat Marianne cu blândeţe. Iar ea este vulnerabilă şi teribil de înfricoşată de tot ce se întâmplă pe lumea asta.

— Atunci, de ce a fost el dispus să o lase să discute cu noi? le-a provocat Miller. Dacă Ree a intrat în dormitorul principal miercuri noaptea şi l-a văzut pe tatăl ei luptându-se cu mama, atunci Jason nu ar avea niciun motiv să o lase să depună mărturie.

— Poate n-a văzut-o stând în prag, a sugerat D.D. ridicând din umeri.

— Sau poate are încredere în ea că n-o să spună ce a văzut, a intervenit Marianne. Încă de la o vârstă foarte fragedă, copiii presimt că familia are secrete, îşi urmăresc părinţii şi văd cum îşi mint vecinii, rudele, cum induc în eroare autorităţile – am căzut pe scări, n-am nimic şi internalizează minciunile până când devin pentru ei o a doua natură, la fel de firească precum respiraţia. E foarte dificil să-i determini pe copii să dezvăluie ceva care le-ar face rău părinţilor. E ca şi cum le-ai cere să se scufunde într-un bazin adânc, fără a trage mai întâi aer în piept.

D.D. a oftat şi şi-a verificat însemnările.

— Nu-i de ajuns pentru un mandat, a subliniat ea, încercând să se concentreze asupra paşilor următori.

— Nu, s-a declarat de acord şi Miller. Ne trebuie o armă, cea cu care s-a tras. Sau cel puţin cadavrul Sandrei Jones.

— Ei bine, ar trebui să vă grăbiţi, i-a îndemnat

Marianne. E clar, fetiţa ştie mai mult decât e dispusă să recunoască. Şi, în acelaşi timp, se străduieşte din răsputeri să uite ceea ce ştie. Peste câteva zile, o săptămână poate, nu veţi mai scoate nimic de la ea, mai ales dacă va continua să stea numai cu tăticul ei cel drag şi scump.

Şi, cu acestea, a început să strângă jucăriile din camera de interogatoriu. Miller şi D.D. tocmai se îndepărtau, când pagerul prins la brâul sergentului a început să bipăie. S-a uitat pe ecran încruntată. Un detectiv de la poliţia statală încerca să dea de ea. Ia te uită! O mică petrecere cu presa, şi gata, toată lumea vrea să ia parte la distracţie. A ales varianta logică şi a ignorat apelul, îndreptându-se împreună cu Miller spre birourile secţiei omucideri.

— Vreau să ştiu ce e cu acest Jason Jones, a spus D.D. urcând scările. E un tip atât de rece şi de rezervat. Lucrează ca biet reporter, stând în acelaşi timp cu fundul pe o avere de patru milioane, şi, în plus, potrivit fetiţei, nu are niciun prieten. Ce naiba e cu individul ăsta?

Miller a ridicat din umeri.

— Să punem doi detectivi să-i sape adânc trecutul, a continuat D.D. Vreau să aflu tot ce e de aflat despre Jason Jones, Sandra Jones şi familiile lor. Îţi spun de pe acum, presimt că o să dea peste lucruri interesante.

— Tare aş vrea să arunc o privire în computerul lui, a murmurat Miller.

— Hei, măcar avem gunoiul. Vreo veste în privinţa asta?

— Am o echipă care se ocupă de asta. În câteva ore trebuie să-mi prezinte raportul.

— Miller? a spus D.D. alarmată.

— Ce-i?

— Ştiu că Ree a văzut ceva în noaptea aia. Şi o ştii şi tu. Dar dacă atacatorul ştie şi el?

— Cine? Vrei să spui Jason Jones?

— Sau Aidan Brewster. Sau subiectul neidentificat numărul 367.

Miller nu a răspuns pe loc, dar privirea lui începuse să

fie la fel de îngrijorată ca a ei. Marianne avusese dreptate: Ree era acum extrem, extrem de vulnerabilă.

— Cred c-ar fi bine să ne grăbim, a spus detectivul pe un ton sumbru.

— Da, şi eu zic la fel.

Capitolul 15

Noaptea trecută am visat-o pe Rachel. Tot repeta „Nu, nu, nu“, în timp ce eu căutam pe trupul ei acele locuri care să o facă să-l schimbe pe „nu, nu, nu” în „da, da, da“.

„Nu e vina mea“, spuneam eu în vis, „că ai sâni perfecţi. Dumnezeu nu ţi-ar fi dăruit sâni perfecţi dacă ar fi vrut ca eu să te las în pace”.

Şi pe urmă îi prindeam sfârcurile între degete şi le strângeam, iar ea se lăsa pe spate, respirând greu, şi atunci am ştiut că învinsesem. Sigur că învinsesem. Eram mai mare, mai puternic, mai deştept. Şi deci am continuat să îi frec sânii, să-i mângâi, să o ademenesc, până în clipa aceea fermecată când m-am cufundat adânc în ea şi poate am auzit-o plângând un pic, dar ce conta? Gemea şi se încordase şi o făcusem să se simtă şi ea bine. Jur că o făcusem să se simtă şi ea bine.

În lumea mea de vis recreez în gând toată scena. Picioarele ei înlănţuite în jurul mijlocului meu. Sânii ei lipiţi de pieptul meu. Şi o doream, o Doamne, cât de mult o doream! Şi atunci…

Şi atunci m-am trezit. Singur. Cu mădularul tare ca piatra. Şi înnebunit.

M-am rostogolit jos din pat, cu răsuflarea încă tăiată. M-am târât până la duş şi am dat drumul la apa fierbinte, cât mai fierbinte cu putinţă. Şi m-am grăbit să intru sub duş şi să-mi termin treaba, pentru că, dacă eşti un pervers de douăzeci şi trei de ani înregistrat în evidenţele poliţiei, mai bine de atât nu se poate.

Dar bine nu e. În mintea mea, şi acum o ating şi mă delectez cu gustul fetei pe care o doresc. Al fetei pe care am dorit-o dintotdeauna. Al fetei pe care nu o voi putea avea niciodată.

Şi atunci mă masturbez, şi urăsc din toată inima chestia asta. Atingerea lui Rachel era un gest pur. Ceea ce fac acum e o aberaţie. O tranzacţie cu pofta mea trupească, atâta tot.

Termin totuşi ce am început, mă spăl, mă şterg cu prosopul.

Mă îmbrac fără să aprind lumina sau să mă uit în oglindă şi ştiu, încă dinainte de a ieşi din casă, că voi avea o zi proastă. Va fi o porcărie. Existenţa mea măruntă şi liniştită s-a terminat. Acum, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să stau şi să aştept să văd cine îmi va aplica lovitura de graţie.

Colleen a încheiat scurta noastră întâlnire din seara trecută recomandându-mi să nu mă abat de la programul meu obişnuit. Evident, poliţia avea să mă caute. Şi nu e nimic de condamnat în asta. Şi, la fel de sigur, am dreptul constituţional de a cere să fiu reprezentat de un avocat, dacă simt nevoia. Dar, ce naiba, doar mă descurc. Sunt o poveste de succes. Să nu cedez prea uşor, asta mă sfătuieşte.

Ceea ce vrea, de fapt, să spună este că dacă aş fugi mi-aş face mai mult rău decât dacă aş rămâne pe loc. Un lucru de care mi-am dat seama şi singur, mulţumesc frumos.

Aşa că am plecat la serviciu. E şapte jumate dimineaţa. Sunt îmbrăcat cu salopeta mea albastră, cu capul vârât sub capota unui Chevrolet vechi, umblând la bujii. Hei, ăsta mi-s eu. Joe Schmoe[10], omul care e mereu de partea binelui. Da, dom'le Bob.

Îndrept, fixez, înşurubez, prefăcându-mă că mâinile nu-mi tremură cu o sută de mile pe oră, că mădularul nu-mi mai e întărit sau că nu sunt atât de agitat, încât, pentru prima oară în viaţa mea, mă rog sincer la Dumnezeu ca în

[10] Joe Bob Schmoe, unul dintre cele mai des invocate nume fictive în engleza americană, prototip al omului obişnuit, fără un talent sau statut deosebit (n.tr.)

atelier să nu intre vreo femeie, fiindcă în halul în care sunt nu mai pot răspunde de faptele mele. Sunt cu nervii la pământ. Complet distrus, şi nici măcar nu s-a făcut ora nouă.

Vito are un radio în atelier. E reglat pe o frecvenţă locală. Postul transmite mai întâi muzică din anii ’80 şi ’90. Pe urmă, mult Britney Spears şi Justin Timberlake. La nouă şi un sfert, difuzează ştiri, şi atunci aud pentru prima oară anunţul oficial că o femeie a fost dată dispărută în South Boston. Soţie tânără, profesoară la clasa a şasea foarte îndrăgită de elevi, a dispărut în toiul nopţii lăsându-şi fetiţa singură în casă. O femeie detectiv este cea care prezintă datele, umflând puţin lucrurile pe ici, pe colo.

Termin cu Chevy-ul şi trec la un Suburban care are nevoie de frâne de spate noi. Ceilalţi tipi din atelier s-au apucat acum să comenteze în şoaptă.

— Unde? În Southie? Nu se poate.

— E vorba de droguri. Întotdeauna sunt droguri la mijloc.

— Nu. E soţul, vă spun eu. Pun pariu pe-o mie că are un alt proiect pus deoparte şi n-are chef să plătească pensie alimentară. Cretinu’.

— Sper ca de data asta să pună mâna pe el. Nu cum a fost chestia aia de anu’ trecut, cu două soţii ale aceluiaşi tip date dispărute, şi tot n-au reuşit să adune suficiente dovezi…

Şi tot aşa, trăncăne de nu se mai opresc. Eu nu spun o vorbă. Atac şuruburile cu cheia fixă, apoi scot cele două cauciucuri din spate. E un model vechi de Suburban, cu frână cu tambur. La dracu’!

Pe urmă devin conştient, dar numai vag, de murmurul de voci şi de degetele îndreptate spre mine. Mă înroşesc pe loc. Mă trezesc că încep să bolborosesc. Abia pe urmă îmi dau seama că nimeni nu arată cu degetul spre mine. Ci spre ghişeul din faţă, unde Vito stă de vorbă cu doi poliţişti.

Îmi vine să mă târăsc înăuntrul Suburbanului uriaş. Să mă fac nevăzut într-o grămadă de metal, plastic şi crom. În schimb, dau ocol maşinii şi mă apuc să scot cauciucurile din faţă, ca şi cum aş inspecta şi discurile de frână, deşi pe formularul de comandă nu se menţionează nimic în acest sens.

„Eşti o poveste de succes”, îmi spun. „O adevărată poveste de succes.” Cu toate că nici eu nu mai cred în propriile mele vorbe.

Termin cu Suburbanul. Poliţiştii au plecat. Mă uit la ceas, decid că e destul de aproape de pauză. Mă duc să-mi iau caserola cu mâncarea de prânz, şi îl descopăr pe Vito stând în faţa dulapului meu din vestiar, cu braţele încrucişate pe piept.

— La mine în birou! Acum, îmi ordonă el.

Nu mă opun. Îmi dau jos salopeta, fiindcă îmi dau seama din privirea lui că n-o să mai am nevoie de ea.

Nu scoate o vorbă, doar se holbează la mine, ca să se asigure că puştiul nu iese din raza lui vizuală. Nimic rău nu se poate întâmpla atâta timp cât Vito veghează.

După ce m-am spălat şi stau cu caserola cu prânzul în mână şi cu tricoul aruncat pe braţ, Vito mormăie, în sfârşit, ceva şi o ia înainte spre biroul lui. Vito îmi cunoaşte antecedentele. Este unul dintre acei patroni care nu se dau în lături să angajeze un agresor sexual. Are disponibile în atelier slujbe care nu implică un contact direct cu clienţii şi, fiind un tip înalt şi solid de felul lui, probabil îşi închipuie că poate ţine un puşti ca mine la respect. Adevărul e că în unele momente se poartă chiar cu o anume bunătate. Cine ştie, poate îşi imaginează că, dacă angajează un fost puşcăriaş, face un serviciu comunităţii. Culege de pe drumuri nişte neisprăviţi şi îi transformă în membri utili ai societăţii sau aşa ceva. Nu ştiu ce-i în capul lui.

Mă gândesc că Vito nu m-a făcut să mă simt niciodată atât de umilit ca acum, când stă cu braţele încrucişate,

uitându-se la mine cu un amestec de dezamăgire şi dezgust. Intrăm în biroul lui supraîncărcat. Se aşază în spatele mesei prăfuite. Eu rămân în picioare; în încăpere nu există alt scaun. Scoate un carnet de cecuri şi se apucă să completeze o foaie.

— Poliţia a trecut pe-aici, zice pe un ton sec.

Încuviinţez, apoi îmi dau seama că Vito stă cu capul plecat şi nu mă vede, aşa că mă sforţez să spun:

— Am văzut.

— O femeie e dată dispărută. Ai auzit şi tu ştirile, sunt sigur.

Mă săgetează cu privirea.

— Am auzit.

— Poliţia voia să ştie dacă tipa făcea service-ul la maşină la noi la atelier. Şi dacă ea sau fetiţa ei drăgălaşă de patru ani te-au întâlnit vreodată.

Nu scot o vorbă.

— Cum îţi mai merge, Aidan? latră Vito brusc.

— Bine, şoptesc.

— Te duci la terapie, te ţii de program?

— Da.

— Bei? Poate doar aşa, câte o înghiţitură? Spune-mi adevărul, băiete, că, dacă mă minţi, o să mă prind. Uite ce-i, ăsta-i oraşul meu. Şi afacerea mea acoperă tot South Boston. Faci rău cuiva din Southie, îmi faci rău şi mie.

— N-am făcut nimic rău.

— Zău? Poliţia crede altceva.

Îmi frâng mâinile. Deşi nu vreau. Mi-e ruşine de gestul meu. Iată-mă, un tânăr de douăzeci şi trei de ani, luat cu făraşul, umilit în faţa unui bărbat care mă poate doborî cu o singură lovitură a mâinii lui uriaşe. El stă jos, eu – în picioare. El deţine puterea. Eu cerşesc îndurare.

În clipa aceea, îmi urăsc viaţa. O urăsc pe Rachel, pentru că, dacă n-ar fi fost atât de drăguţă, atât de coaptă, atunci poate toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate m-aş fi îndrăgostit de una dintre târâturile alea de majorete de pe

terenurile de fotbal sau chiar de fata cu dinţii ieşiţi puţin în afară care lucra la băcănia din colţ. Nu ştiu. De cineva mai potrivit. De cineva pe care societatea aleasă să o considere bună de regulat de către un băiat de nouăsprezece ani. Atunci n-aş mai fi intrat în încurcătura asta. Aş fi avut şansa de a deveni un bărbat adevărat.

— Nu eu am făcut-o, mă aud rostind.

Vito se mulţumeşte să mormăie şi să se holbeze la mine cu ochii lui mici ca două mărgele. Aroganţa lui sfârşeşte prin a mă scoate din minţi. Am trecut cu brio o jumătate de duzină de teste cu poligraful, şi nimeni n-a făcut pe nebunul cu mine. Al naibii să fiu dacă o să cedez în faţa unui nenorocit de mecanic cu ceafa groasă.

Îi întâlnesc privirea. Şi nu-mi feresc ochii. Ştiu că ştie că m-am înfuriat, dar faptul mai degrabă îl amuză, şi asta mă întărâtă şi mai tare. Îmi strâng degetele pumn şi mă gândesc preţ de o clipă că, dacă nu se întâmplă ceva cât mai curând, o să-l pocnesc peste faţă. Sau poate nu peste faţă. Poate o să dau cu pumnul în perete. Sau poate nu în perete. Poate în geam. O să-mi zdrobesc mâna, şi simfonia oaselor rupte şi a cărnii sfâşiate mă va readuce în simţiri. Este exact ce îmi trebuie: o sonerie care să mă trezească din acest coşmar.

Vito se uită cruciş la mine, apoi mormăie şi rupe o filă din carnetul de cecuri.

— Plata pe ultima săptămână, anunţă el. Ia-o! Am terminat cu tine.

Îmi ţin pumnii pe lângă corp.

— Nu eu am făcut-o, repet.

Vito scutură din cap.

— Nu contează. Lucrezi aici, femeia făcea service-ul la maşină aici. Asta e o afacere, puştiule, nu un spectacol pentru ciudaţi. N-am timp să mă ocup de spălarea rufelor tale murdare.

Pune fila de cec pe masă şi o împinge spre mine cu un deget.

— O iei, n-o iei, totuna, nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Aşa că bineînţeles că o iau. Ies pe uşă şi îl aud pe Vito urlând la ceilalţi mecanici să-şi vadă de treburile lor şi pe urmă pe mecanici şoptind între ei.

Dar cu asta nu s-a terminat, îmi dau seama. Vito o să le povestească tuturor adevărul, şi trei gagii în culmea virilităţii vor afla că au lucrat atâta timp cot la cot cu un pervers. Şi acum, că o femeie a fost dată dispărută, o să înceapă să-şi facă socoteli în cap, socoteli de genul celor în care doi şi cu doi fac cinci.

O să vină după mine. Curând. Foarte curând.

Încerc să fac şi eu nişte socoteli în capul meu înnebunit, care zvâcneşte.

Fuga echivalează cu arestarea de către poliţie şi cu închiderea pe viaţă.

Rămânerea echivalează cu a fi bătut de gaşca asta de tâmpiţi şi, probabil, castrat pe viaţă.

Votez pentru fugă, apoi înţeleg că nici nu are importanţă, pentru că, şi cu nenorocitul de cec de la Vito, tot n-am suficienţi bani. Şi pe urmă simt cum agitaţia creşte în mine, creşte şi tot creşte, până când mă trezesc aproape alergând pe străzi, dând peste o gagicuţă care miroase a parfum cu esenţă floralã şi, cu parfumul ei în nas, alerg mai repede, şi zeci de fantezii păcătoase îmi umblă prin cap, în timp ce mă gândesc că n-am cum să reuşesc. Nu, n-am cum să reuşesc.

Se va alege praful de cea mai grozavă poveste de succes din sistem. Da, dom’le Bob. Puştiul o să explodeze.

Capitolul 16

Ştiţi ce îşi doresc oamenii cel mai mult pe lumea asta? Mai mult decât iubire, mai mult decât bani, mai mult decât pace pe pământ? Oamenii îşi doresc să se simtă normali. Să ştie că emoţiile lor, vieţile lor, experienţele lor sunt la fel ca ale celorlalţi.

Dorinţa aceasta ne animă pe toţi. Pe avocata corporatistă dependentă de job, care de la unşpe începe să bântuie prin baruri, să bea cocktailuri Cosmo şi să agaţe necunoscuţi cu care să se reguleze, pentru ca a doua zi să se trezească la şase dimineaţa, să înlăture orice urmă a nopţii anterioare şi să-şi pună pe ea un taior sobru Brooks Brother. Pe mămica respectabilă care îşi duce fiul la fotbal, femeia recunoscută pentru negresele făcute în casa şi decorul à la *Martha Stewart din bucătărie, cea care înghite pe furiş câte o pastilă de Ritalin*[11] *de la fiul ei, doar aşa, ca să fie la zi cu ultimele descoperiri medicale. Sau, desigur, pe veneratul lider al comunităţii, cel care, în secret, i-o trage secretarului, dar îşi face apariţia la ştirile TV de la ora unşpe şi ne sfătuieşte pe noi, toţi ceilalţi, să ne purtăm mai responsabil cu noi înşine.*

Nu vrem să ne simţim ciudaţi, diferiţi sau izolaţi de restul lumii. Vrem să ne simţim normali. Vrem să fim ca toţi ceilalţi, sau măcar aşa cum ne învaţă că ar trebui să fim unele reclame la Viagra ori la Botox sau refinanţarea creditelor, în încercarea noastră de a atinge normalitatea, vom ignora ceea ce este de ignorat. Vom muşamaliza ceea ce este de muşamalizat. Şi vom desconsidera ceea ce este de desconsiderat, numai pentru a ne păstra iluzia acestei fericiri perfect reglementate.

---

[11] Tip de psihostimulent recomandat pacienţilor care suferă de hiperactivitate sau de deficit de atenţie (n.tr.)

Şi poate că, tocmai din această dorinţă fierbinte de a fi normali, eu şi Jason am devenit, în felul nostru, normali.

Şi ce dacă o dată la şase sau nouă luni îmi luam liber câte o noapte sau două? Mămicile care lucrează au şi ele nevoie de câte o pauză, nu-i aşa? Cât de drăguţ şi de amabil din partea soţului meu să îmi permită aceste pauze ocazionale „de spa”! Şi ce dacă stă noaptea târziu, aplecat deasupra computerului şi tastând frenetic? Scriitorii stau până la ore târzii şi au un program haotic, nu-i aşa? Cât de drăguţ şi de amabil din partea mea să nu mă plâng niciodată de slujba atât de solicitantă a soţului meu!

Nu ne-am amestecat unul în viaţa celuilalt. Am trecut amândoi cu vederea ceea ce era de trecut cu vederea. Şi, în acelaşi timp, am stat alături, urmărind-o pe Ree mergând înclinată pe trotuar cu prima ei tricicletă. Am aplaudat prima ei săritură în bazinul de înot. Am râs atunci când a intrat, pentru întâia dată, pe vârfuri, în apele îngheţate ale Oceanului Atlantic şi a alergat înapoi, ţipând în gura mare, pe plajă. Ne-am adorat fetiţa. I-am venerat fiecare chicotit, fiecare surâs, fiecare râgâit şi fiecare gângurit care îi ieşea poticnit din gură. L-am adorat inocenţa, spiritul liber, energia. Şi poate că, iubind-o, am învăţat şi să ne iubim unul pe celălalt.

Cel puţin eu aşa am crezut.

Într-o noapte, spre sfârşitul verii, înainte ca Ree să înceapă să meargă la grădiniţă, în septembrie, iar eu să-mi încep primul an ca suplinitor, am stat cu Jason până târziu. Pusese un CD cu George Winston. O muzică liniştită, melodioasă. Eu şi Ree îl torturam tot timpul cu rock’n’roll, dar el prefera muzica clasică. Îşi închidea ochii şi intra într-o stare Zen, iar eu eram convinsă că adormise, ca după aceea să-l aud murmurând încetişor.

În noaptea aceea, am stat pe canapeaua noastră mică de două locuri. Îşi aruncase braţul stâng peste rezemătoare şi degetele lui îmi atingeau ceafa, mângâind-o uşor, A repetat gestul. Atingeri mici, uşoare, mângâieri aproape absente.

Atunci când făcuse asta prima dată, tresărisem la contactul cu mâinile lui. Apoi învăţasem să rămân nemişcată, să nu scot o vorbă. Cu cât mă relaxam mai mult, cu atât mângâierile se prelungeau, iar mie îmi plăcea să mă las mângâiată de soţul meu. Dumnezeu să m-ajute, îmi plăcea atingerea vârfurilor aspre ale degetelor lui pe umeri, felul în care îşi trecea mâna prin părul meu. Uneori îmi frecţiona scalpul, iar eu mă arcuiam şi mă mişcăm ca o pisicuţă sub mâna lui.

La un moment dat încercasem să îl imit, să-l scarpin pe spate. Însă, în clipa în care degetele mele dăduseră să îi ridice cămaşa, se sculase şi ieşise din cameră. De atunci n-am mai încercat niciodată.

Pe de altă parte, un soţ mângâind ceafa soţiei în timp ce stau cuibăriţi pe canapeaua de două locuri… Bine aţi venit în mica noastră felie de normalitate.

„Crezi în rai?“, l-am întrebat într-o doară. În seara aceea urmărisem un film cu Harrison Ford în care fantoma răzbunătoare a primei soţii făcuse prăpăd în casă.

„Poate”.

„Eu nu cred.”

Degetele lui m-au tras uşor de lobul urechii – o apăsare fermă, erotică. M-am cuibărit mai aproape, încercând să nu-l sperii, dar rezistând cu greu impulsului de a mă mişca. Cine să ştie că urechile sunt o zonă atât de erogenă? Ale mele erau, o da, ale mele erau.

„De ce nu?” m-a întrebat coborându-şi mâna de pe ureche spre gât, apoi urcând din nou. Un soţ mângâindu-şi soţia. O soţie stând lipită de soţ. Normal. Totul perfect normal.

Atât de normal, încât în unele nopţi, când mă trezeam singură în patul nostru conjugal, inima mi se frângea în mii de bucăţi. Şi totuşi, a doua zi mă trezeam şi o luam de la capăt. Uneori chiar cu vocea mamei răsunându-mi în cap. „Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii…”

Până la urmă, avusese dreptate. La vârsta matură de

douăzeci şi unu de ani, ajunsesem, în fine, să înţeleg toate marile adevăruri ale vieţii. Faptul că poţi fi îndrăgostit şi în acelaşi timp să te simţi incredibil de singur. Faptul că poţi avea tot ce ţi-ai dorit vreodată şi să-ţi dai seama în acelaşi timp că dorinţele fuseseră complet greşite. Faptul ca poţi avea un soţ deştept, sexy şi înţelegător, ca al meu, şi în acelaşi timp, de fapt, să nu-l ai. Şi că într-o zi poţi ajunge să te uiţi la frumoasa, nepreţuita ta fiică şi să fii realmente geloasă pentru că el o iubeşte pe ea, nu pe tine.

„Nu ştiu, pur şi simplu nu cred, am răspuns atunci. Nimeni nu vrea să moară, asta e tot. Aşa că inventează poveşti drăguţe despre o viaţă de apoi veşnică, pentru a alunga teama. Dar, dacă stai să te gândeşti, nu are niciun sens. Fără tristeţe nu poate exista fericire, ceea ce înseamnă că o stare eternă de fericire nu poate fi o binecuvântare. De fapt, într-un anumit moment, ar putea deveni chiar enervant. Nimic pentru care să merite să lupţi, nimic de aşteptat cu nerăbdare, nimic de făcut.” Am furişat o privire spre el. „Tu n-ai rezista nicio clipă.”

Un zâmbet leneş i s-a lăţit pe faţa oacheşă. În ziua aceea nu se bărbierise. Îmi plăceau zilele când sărea peste acest ritual, şi barba lui neîngrijită îi completa de minune ochii de un căprui intens şi părul veşnic ciufulit. Dintotdeauna îmi plăcuseră bărbaţii cu înfăţişare de băieţi răi.

Voiam să-i mângâi barba, să îi urmăresc linia maxilarului până găseam punctul unde viaţa pulsa în el, la baza gâtului. Voiam să ştiu dacă şi inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

„Odată am văzut o fantomă”, a zis.

„Da? Unde?”

Nu-l credeam şi şi-a dat seama de asta.

A zâmbit din nou, fără să-i pese.

„Într-o casă veche, aflată lângă cea în care locuiam pe atunci. Şi despre care toată lumea spunea că era bântuită.”

„Şi ce-ai făcut? Ai intrat ca să verifici dacă era adevărat?

Ca să-ţi pui bărbăţia la încercare?“

„Voiam să-i fac o vizită proprietăresei. Din păcate, murise cu o noapte în urmă. I-am găsit corpul întins pe canapea, şi pe fratele ei stând alături, ceea ce m-a frapat, având în vedere că era mort de cincizeci de ani.”

Încă nu eram sigură dacă să-l cred sau nu.

„Şi ce-ai făcut?”

„I-am mulţumit”

„Pentru ce?”

„Pentru că odată, cu mult timp în urmă, fratele ei îmi salvase viaţa.“

M-am încruntat la el, agitată din cauza reţinerii cu care îmi dăduse replica şi, mai rău, din cauza miilor de terminaţii nervoase pe care le readusese la viaţă cu mângâierile lui.

„Aşa o să fie întotdeauna lucrurile între noi?” am întrebat brusc.

„Cum adică?” îşi retrăsese însă mâna şi îşi recăpătase expresia impasibilă.

„Jumătăţi de răspunsuri. Adevăruri rostite pe jumătate. Eu îţi pun o întrebare simplă, şi tu îmi arunci o frântură de informaţie şi păstrezi grosul pentru tine.”

„Nu ştiu”, a răspuns calm. „Aşa o să fie întotdeauna lucrurile între noi?”

„Suntem soţ şi soţie!” am spus impacientată. „Pentru numele lui Dumnezeu, suntem căsătoriţi de trei ani. De acum, ar trebui să avem încredere unul în celălalt. Să ne spunem cele mai întunecate secrete, sau măcar să ştim fiecare lucrurile cele mai importante despre trecutul celuilalt. Nu asta înseamnă căsnicia? O conversaţie care se prelungeşte pe tot parcursul vieţii? Nu asta se presupune că ar trebui să facem, să avem grijă unul de altul, să avem încredere unul în altul, să ne protejăm unul pe altul?”

„Cine zice asta?”

Am tresărit şi am scuturat din cap.

„Cum adică, cine zice asta?”

„Exact asta vreau să spun: Cine zice asta? Cine face regulile astea, cine stabileşte aceste aşteptări? Un soţ şi o soţie trebuie să se protejeze unul pe celălalt. Un părinte trebuie să aibă grijă de copilul lui. Vecinii trebuie să se ajute între ei. Cine a stabilit regulile astea şi cu ce ţi-au fost ele de ajutor?“

Vorbea pe un ton blând, dar ştiam ce voia să spună, şi cuvintele rostite cu atâta francheţe m-au cutremurat.

„Povesteşte-mi despre mama ta, Sandy”, mi-a cerut calm.

„Încetează!”

„Spui că vrei să-mi afli toate secretele, dar pe-ale tale le ţii ascunse. “

„Mama a murit când aveam cincisprezece ani. Nu e nimic altceva de adăugat.“

„A murit de un atac de cord”, a repetat el ceea ce îi spusesem.

„Se mai întâmplă”, am expediat subiectul.

După o clipă, şi-a trecut vârfurile degetelor peste obrazul meu, şoptindu-mi pe deasupra pleoapelor mele lăsate:

„Între noi, aşa o să fie întotdeauna. Dar cu Ree lucrurile vor fi altfel.”

„Sunt lucruri pe care, odată pierdute, n-ai cum să le capeţi înapoi”, am şoptit la rândul meu.

„Da, ştiu.”

„Chiar dacă vrei. Chiar dacă vrei cu tot dinadinsul. Chiar dacă te străduieşti, şi te rogi, şi o iei de la capăt Nu contează. Sunt lucruri pe care, odată pierdute, n-ai cum să le capeţi înapoi. Lucruri pe care, odată ce le-ai ştiut, n-ai cum să le uiţi. “

„Înţeleg.”

M-am ridicat de pe canapea. În culmea agitaţiei. Jur că simţeam parfum de trandafiri, şi urăsc mirosul ăsta. De ce nu mă lăsau în pace? Fugisem din casa părintească. Fugisem din oraşul natal. De ce nu mă lăsau în pace

nenorociţii ăia de trandafiri?

„Era foarte bolnavă”, am bolborosit. „O alcoolică înveterată, turbată. Făcea… făcea nişte lucruri cu adevărat nebuneşti, iar noi muşamalizam totul. Asta făceam, şi eu, şi tata. Am lăsat-o să ne tortureze zi după zi, fără a spune o vorbă. Pentru că aşa e viaţa într-un oraş mic, nu? Trebuie să păstrezi aparenţele.“

„Te bătea.”

Am izbucnit în râs – un sunet deloc plăcut.

„Mi-a dat să mănânc otravă pentru şoareci ca să mă ducă la spital şi să vadă cum îmi face doctorul spălături stomacale. Pentru ea, eu eram o jucărie. O păpuşică drăguţă pe care o putea sparge ori de câte ori voia să i se acorde atenţie.”

„Sindromul Münchausen[12].”

„Probabil. N-am consultat niciodată un expert.”

„De ce?”

„E moartă. Ce rost ar fi avut?”

S-a uitat lung la mine, dar am evitat momeala.

„Şi tatăl?” m-a întrebat într-un târziu.

„Un avocat de succes, cu o reputaţie de apărat. Nici vorbă să admită că soţia arunca în el cu sticle de gin o dată la două zile. Ar fi făcut impresie proastă, ar fi stricat afacerea.”

„Şi ce-a făcut? A tăcut şi a înghiţit?”

„Nu aşa merg lucrurile?”

„Ba da, din păcate. Şi deci, Sandy, cum ziceai că a murit mama ta?“

Mi-am strâns gura pungă, refuzând să răspund.

„Intoxicare cu monoxid de carbon”, a spus el într-un

---

[12] Tulburare mintală asociată cu dificultăţi emoţionale severe, constând în nevoia de a simula o maladie, modalitate prin care bolnavul caută să beneficieze de atenţie şi de îngrijiri medicale. Poartă numele „baronului mincinos” Karl Friederich Hieronymus Mnchauüsen (1720-1797), cunoscut pentru modul exagerat şi lăudăros în care îşi prezenta peripeţiile fantastice. (n.tr.)

final – o afirmaţie, nu o întrebare. „A fost găsită în garaj. Sinucidere, aşa presupun că a fost clasat cazul. Sau poate băuse prea mult şi leşinase la volan? Ceea ce nu înţeleg este cum de autorităţile n-au cercetat mai în profunzime. Cu atât mai mult cu cât, fiind un oraş mic, nu se poate să nu fi aflat cineva cum se purta cu tine."

M-am holbat la el. Fără să mă pot abţine. M-am holbat şi m-am tot holbat.

„Ştiai?"

„Sigur. Altfel, cum aş fi putut să te iau de nevastă?"

„M-ai investigat?"

„E o dovadă de prudenţă, nu crezi? Înainte de a cere o fată de soţie." Mi-a atins mâna. De data aceasta, eu mi-am retras-o. „Tu crezi că m-am însurat cu tine din cauza lui Ree. Întotdeauna ai crezut asta. Dar nu-i adevărat. Sau, cel puţin, nu am făcut-o numai pentru Ree. M-am căsătorit cu tine, Sandy, din cauza mamei tale. Pentru că noi doi ne asemănăm din acest punct de vedere. Amândoi ştim că există monştri şi că nu toţi trăiesc sub pat."

„N-a fost vina mea", m-am trezit vorbind.

Jason a tăcut.

„Era dezaxată. Sinuciderea era, probabil, doar o chestiune de timp. Ultima modalitate de a ne distruge, ultima picătură", bolboroseam acum, fără să mă pot opri. Fără să mă pot opri. „Crescusem, şi nu mai putea să mă târască la camera de gardă a spitalului. Aşa că a pus totul la punct şi apoi s-a sinucis. După ce a avut grijă, bineînţeles, să planifice din timp cele mai impresionante funeralii văzute vreodată în oraş. O, să fi văzut ce trandafiri ceruse să fie aduşi pentru eveniment. Munţi întregi de trandafiri nenorociţi..."

Cu pumnii strânşi pe lângă corp, m-am holbat la soţul meu. Provocându-l să mă facă monstru, fiică denaturată, gunoi. „Uită-te bine la mine", îmi venea să strig. „Am urât-o pe mama cât a fost în viaţă. Şi, după ce a murit, am urât-o şi mai mult. Nu sunt un om normal."

„Înţeleg”, a spus Jason.

„După aceea, am crezut că vom fi fericiţi. Că, în sfârşit, eu şi tata vom trăi în pace.“

Jason mă studia acum cu atenţie.

„Atunci când ne-am cunoscut, mi-ai spus că vrei să pleci şi să nu te mai uiţi în urmă. Nu glumeai, nu-i aşa? În toţi aceşti ani, nu l-ai sunat niciodată pe tatăl tău, nu i-ai spus unde locuieşti, nu i-ai povestit despre Ree.”

„Nu.”

„Atât de mult îl urăşti?”

„Nici nu-ţi poţi închipui.”

„Îl învinovăţeşti pentru că a iubit-o pe mama ta mai mult decât pe tine, a subliniat Jason. Pe tine nu te-a protejat, dar în privinţa mamei tale a avut grijă să muşamalizeze totul. Şi pentru asta nu l-ai iertat niciodată.”

Nu am răspuns pe loc. Pentru că în clipa aceea mi l-am imaginat pe tata, zâmbetul lui fermecător, ridurile care îi apăreau în colţurile ochilor albaştri strălucitori, felul în care era în stare să te facă să simţi că eşti centrul universului doar atingându-ţi umărul. Şi m-am înfuriat atât de tare, încât abia puteam să vorbesc.

„Ştiu ceva ce tu nu ştii. Ştiu ceva ce tu nu ştii…”

Avusese dreptate. Avusese al naibii de multă dreptate.

„Ai spus că noi doi nu semănăm cu ceilalţi, am rostit cu glas răguşit. Ai spus că amândoi ştim că nu toţi monştrii stau sub pat.”

Jason a încuviinţat din cap.

„Atunci, promite-mi că, dacă o să-l vezi vreodată pe tata, dacă o să apară vreodată la uşă, mai întâi o să-l omori şi pe urmă o să pui întrebări. Să nu-l laşi s-o atingă pe Ree. Promite-mi, Jason.”

Soţul meu s-a uitat drept în ochii mei.

„E ca şi făcut”, a spus.

Ree a adormit în scăunelul din maşină înainte ca Jason să apuce să iasă din parcare. Domnul Smith era încolăcit

acum pe scaunul din faţă, lingându-se pe lăbuţe, frecându-se pe botic, lingându-se iar pe lăbuţe, frecându-se iar pe botic. Jason a pornit fără ţintă spre autostrada interstatală, nesigur de ceea ce avea să facă.

Era obosit. Extenuat. Tot ce-şi dorea era să se cuibărească la adăpostul propriei case, lăsând lumea să dispară pentru o vreme. Să doarmă buştean şi, când avea să se scoale, să o găsească pe Sandra lângă pat, zâmbindu-i.

„Scoală-te, somnorosule”, avea ea să-i spună, iar el avea să o ia în braţe şi să o strângă la piept, aşa cum ar fi trebuit să facă în ultimii cinci ani. Aveau să o îmbrăţişeze, şi el şi Ree aveau să fie din nou fericiţi. Aveau să fie o familie.

Nu voia să se ducă acasă. Unde, în stradă, aveau să-l pândească toate carele de luat vederi ale televiziunilor. Să pună reflectoarele pe el şi să-l orbească, în timp ce reporterii aveau să-i strige întrebări pe care Ree era prea mică pentru a le înţelege. S-ar speria, şi, după dimineaţa pe care o avusese, el nu suporta să o vadă din nou traumatizată.

Poliţiştii îl credeau vinovat. Văzuse asta în ochii lor, în clipa când întâlnirea cu fiica lui se terminase. Propria lui fiică îl arătase cu degetul, dar nu putea s-o condamne. Ree făcuse ceea ce o învăţaseră ei să facă: spusese adevărul, aşa cum îl percepuse ea. El îşi petrecuse ultimii patru ani din viaţă predicându-i, arătându-i că nu trebuie să mintă niciodată. Nu se putea supăra pe Ree pentru că îşi însuşise valorile pe care el şi Sandra le sădiseră cu atâta trudă în ea.

Era mândru de Ree, şi asta îl întrista, pentru că, întorcând problema pe toate feţele, ajungea, inevitabil, la aceeaşi concluzie: aveau să-l aresteze. Cât de curând – el, în orice caz, aşa presupunea. Poliţiştii coroborau acum datele, construiau cazul împotriva lui, îl consolidau. Luaseră gunoiul din tomberon pentru a-l analiza. Îi

interogaseră copilul. Urma o nouă percheziţie a casei, apoi – un mandat de ridicare a computerului.

Vor săpa mai adânc în trecutul său, încercând să ia legătura cu prieteni şi colegi; asta avea să le ia ceva timp. El nu socializa cu colegii şi nici nu se obosise vreodată să-şi facă prieteni. În plus, îşi verifica periodic programele de protejare a datelor; deocamdată, nicio scurgere. Dar niciun zid nu este impenetrabil, mai ales dacă apelau la un expert în materie, iar poliţia din Boston dispunea de resursele necesare. Doar nu avea de-a face cu nişte ţărănoi din cine ştie ce colţ uitat de lume.

Sigur, aveau să-l verifice şi pe agresorul sexual. Ceea ce implica alocarea de resurse suplimentare şi de timp. Poate că tipul avea să mărturisească, dar, după ce îl cunoscuse pe perversul în chestiune, Jason se îndoia. Aidan părea în stare să-şi păstreze cumpătul, era genul de individ care ştia cum să se descurce. Avea să facă poliţia să asude din greu.

Aşadar, poliţiştii mai aveau de făcut o grămadă de muncă de teren, având în vedere că luaseră în vizor doi suspecţi la fel de viabili. Asta îi putea oferi un răgaz de trei, poate cinci zile. Dar, cu fiecare oră care trecea, şansele de-a o găsi pe Sandy în viaţă scădeau dramatic. Cu o zi în urmă existase speranţa unui final fericit. Poate chiar şi în această dimineaţă.

Dar dacă, până la căderea nopţii, Sandy nu-şi făcea apariţia…

În clipa când aveau să descopere cadavrul lui Sandy, totul avea să se sfârşească pentru el. Aveau să-l ridice de acasă. Să i-o ia pe Ree. Avea să fie dată în grija statului. Fiica lui. Pe care o iubea mai presus decât propria lui viaţă. Dată unei familii adoptive.

A revăzut-o pe Ree în camera de interogatoriu, intonând pe un ton monoton: „Te rog, nu face asta. N-o să spun nimănui. Poţi să mă crezi. N-o să spun nimănui niciodată. Te iubesc. Încă te mai iubesc..

Mâinile îi tremurau uşor pe volan. Şi-a stăpânit tremurul, forţându-se să-şi revină. Nu era momentul să cedeze. Trebuia să gândească. Să meargă mai departe. Presa îl vâna, şi poliţia îi stătea ca un ghimpe în coaste, iar el trebuia să aibă grijă de fiica lui. Să dea totul la o parte, să ascundă totul. Era ceea ce ştia cel mai bine să facă.

Trebuia să gândească. Să meargă mai departe. Să înţeleagă rapid ce se întâmplase cu Sandy, înainte ca poliţia să i-o ia pe Ree.

Şi apoi, în secunda următoare, şi-a reamintit ce spusese fiica lui, tot ce spusese, şi atunci i-a venit ideea – primul licăr de speranţă. „Soţul îndurerat”, şi-a spus. „Soţul îndurerat.”

A cotit spre şcoala unde preda Sandy.

Capitolul 17

Când avea paisprezece ani, Jason îşi auzise părinţii vorbind despre el într-o noapte, târziu, când credeau că el dormea.

„Ai observat ce ochi are?“ întrebase mama lui. „Fie că se joacă cu Janie, că mulţumeşte pentru o cupă de îngheţată sau ne cere voie să se uite la televizor, ochii lui sunt la fel. Inexpresivi. Goi. Ca şi cum nu ar simţi nimic. Îmi fac griji pentru el, Stephen. Sunt foarte, foarte îngrijorată.”

„Aşa şi trebuie”, îşi spusese atunci Jason. „Ar trebui să-ţi faci foarte, foarte multe griji.”

Acum, Jason, bărbatul în toată firea, a tras maşina în parcarea şcolii, a găsit un loc liber şi a oprit motorul. Ree a tresărit pe bancheta din spate, clipind, gata să se deştepte din somn, având acel simţ cu care copiii înregistrează oprirea unui vehicul. Avea să-i ia o clipă sau două ca să se deştepte, aşa că Jason a ridicat parasolarul şi şi-a studiat faţa în oglinda retrovizoare.

Ochii adânciţi în orbite erau înconjuraţi de umbre întunecate. Uitase să se bărbierească, şi firele ţepoase de păr începuseră să se întindă rapid pe faţa lui suptă. Arăta epuizat, sleit. Dar, în acelaşi timp, şi dur, chiar periculos, poate genul de bărbat cu temperament vulcanic, capabil să îşi bată în secret soţia şi copilul.

A încercat diverse mişcări ale buzelor, schimonosindu-se în toate felurile. „Soţul îndurerat”, şi-a repetat. „Soţul îndurerat.”

Mama lui avea dreptate – oricât de tare se schimonosea, ochii îl dădeau de gol. Avea privirea unui om pierdut.

Avea să stea cu capul plecat. Bărbatul împovărat de suferinţă. Mai mult de-atât nu putea face.

Pe bancheta din spate, Ree a căscat în sfârşit,

întinzându-şi braţele şi picioarele. S-a uitat mai întâi Ia el, apoi la Domnul Smith şi, în cele din urmă, la scena de dincolo de geamul maşinii.

A recunoscut clădirea şi s-a înviorat imediat.

— Mami e aici? O luăm pe mami cu maşina?

Jason s-a înfiorat. Şi-a ales cu grijă cuvintele.

— Îţi aminteşti că poliţia ne-a trimis nişte ofiţeri care să ne ajute să dăm de Domnul Smith?

— Îhî.

— Ei bine, o să facem acelaşi lucru şi cu mami. Poliţia o să trimită oameni care să o caute, dar mai sunt şi nişte prieteni care vor să ne ajute. Aşa că acum o să stăm de vorbă cu colegii ei, să vedem dacă vor să ne ajute s-o căutăm. La fel cum am procedat şi cu Domnul Smith.

— Domnul Smith s-a întors acasă, a spus Ree.

— Exact. Şi, cu puţin noroc, mami o să se întoarcă şi ea acasă.

Ree a dat aprobator din cap, aparent mulţumită de explicaţie. Era prima discuţie serioasă a lor cu privire la dispariţia lui Sandy, şi totul decursese cât se poate de bine, având în vedere circumstanţele. Sigur, copiii intrau şi ieşeau cu uşurinţă din stări emoţionale puternice. În momentul acela, Ree era încă obosită după chinurile prin care trecuse de dimineaţă şi era dornică să fie alinată. Mai târziu însă, când supărarea şi furia aveau să revină…

Jason a coborât din maşină, apoi a dat-o şi pe Ree jos. L-au lăsat pe Domnul Smith înăuntru, cu aceleaşi două afişe cu „Pisică turbată” lipite pe parbriz şi pe geamul din spate. Jason avea la fel de multă încredere în copiii de şcoala generală ca în bandele din Roxbury.

S-au îndreptat spre biroul administrativ din faţă, Jason cu capul în piept, Ree ţinându-l strâns în braţe pe Iepuraşul Lil’.

— Domnule Jones!

Adele, secretara şcolii, i-a primit imediat.

Compătimirea revărsată asupra lui, privirea plină de

milă cu care a întâmpinat-o pe Ree l-au lovit pe Jason drept în plex şi, pentru o clipă, a rămas acolo, realmente buimăcit, clipind la vederea lacrimilor care i se scurgeau femeii pe obraji. Nu avea nevoie să se mai prefacă; în acel moment, dispariţia lui Sandy a devenit, pentru prima oară, cât se poate de reală pentru el. Sandy se făcuse nevăzută, iar el era soţul îndurerat, singur cu copilul său complet derutat de situaţie.

A simţit că îi cedează genunchii. Aproape că s-a prăbuşit acolo, în mijlocul şcolii unde preda soţia lui, uitându-se la linoleumul pe care ea călca cinci zile pe săptămână, la pereţii la care ea se uita cinci zile pe săptămână, la catedra de care ea se sprijinea cinci zile pe săptămână.

Nimeni nu-şi manifestase deocamdată compasiunea. Până atunci, nu făcuse altceva decât să se joace cu poliţia, cu angajatorul său, cu perversul care locuia mai jos pe stradă, ca şoarecele cu pisica. Şi acum, iat-o pe Adele, ocolind biroul pentru a-l bate uşor pe spate şi a o învălui pe Ree într-o îmbrăţişare strânsă. Şi, în clipa aceea, a decis, în felul care îi era atât de tipic, că o ura pe Adele, secretara şcolii. Compătimirea ei îl ardea. Prefera oricând jocul de-a şoarecele cu pisica.

— Sunt sigură că Phil abia aşteaptă să-ţi vorbească, turuia acum Adele referindu-se la directorul şcolii. În momentul acesta, se află într-o şedinţă – ştii, telefonul a sunat întruna de azi-dimineaţă, de când cu anunţul. Desigur, am angajat un consilier specializat în şocuri emoţionale, şi, să ştii, tot personalul vrea să dea o mână de ajutor. Avem programată o şedinţă pentru ora patru, ca să discutăm detalii de organizare a căutărilor pentru ziua de mâine. Phil s-a gândit că am putea să ne întâlnim cu toţii în faţa sălii de sport, ca să atragem şi localnicii…

Adele s-a întrerupt brusc, părând să-şi fi dat seama că vorbise prea mult de faţă cu fetiţa. A avut buna-cuviinţă de a roşi, apoi a îmbrăţişat-o din nou pe Ree, în chip de încurajare.

— Vrei să aştepţi? l-a întrebat apoi secretara cu blândeţe. Să-ţi aduc o cafea sau un pahar cu apă? Şi poate nişte creioane colorate pentru Ree?

— De fapt, mă gândeam că aş putea să trec mai întâi pe la doamna Lizbet. Doar pentru câteva clipe, dacă n-ai nimic împotrivă…

— Sigur, sigur. În trei minute, se sună de ieşire. Sunt convinsă că o să-şi găsească timp pentru tine.

Jason a reuşit să schiţeze un mic zâmbet de mulţumire, apoi i-a întins mâna lui Ree. Au străbătut împreună coridorul. După cum fuseseră preveniţi, clopoţelul a sunat, şi locul s-a umplut imediat de elevi, revărsându-se din sălile de clasă. Agitaţia bruscă i-a distras atenţia lui Ree, scutindu-l pe el de întrebările pe care era sigur că fiica lui ardea acum de nerăbdare să i le pună.

Au cotit la dreapta, trecând de un şir de dulapuri vopsite în albastru, şi apoi la stânga, de-a lungul unui alt şir de dulapuri, de această dată portocalii. Elizabeth Reyes, alias doamna Lizbet, preda educaţie civică la clasa a şaptea, şi sala ei era chiar în capătul holului. Cu puţin trecută de cincizeci de ani, subţire şi graţioasă, cu părul lung înspicat cu argintiu strâns de obicei într-o coadă groasă, doamna Lizbet ştergea tabla în clipa când Jason şi Ree au intrat în sală.

— Doamna Lizbet! a strigat Ree repezindu-se la ea s-o îmbrăţişeze.

Doamna Lizbet i-a întors îmbrăţişarea, lăsându-se pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu fetiţa.

— Ree-Ree! Ce mai faci, dulceaţă mică?

— Bine, a răspuns Ree timidă. La patru ani înţelesese deja că acesta era unicul răspuns politicos care trebuia dat în societate.

— Hei, da’ ăsta cine mai e?

— Iepuraşul Lil’.

— Bună, Lil’. Drăguţă rochiţă!

Ree a chicotit şi s-a rezemat din nou de doamna Lizbet,

cuprinzându-i mijlocul cu braţele. În general, nu era atât de afectuoasă cu alţi adulţi, iar Jason a văzut în ochii ei cât de dor îi era de mama ei, ce mult îi lipsea confortul familiar al unei îmbrăţişări feminine. Pe deasupra capului ei, privirea doamnei Lizbet a întâlnit-o pe-a lui, şi Jason a încercat să nu se clatine sub ochii care îl cântăreau fără să se ascundă. Lizbet părea dispusă să îi acorde un statut neutru, cu un grad deasupra neîncrederii făţişe a poliţiei şi cu un grad sub valul de compasiune al lui Adele.

— Iubito, a început doamna Lizbet desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Ree, o ştii pe Jenna Hill, din echipa de baschet? Tocmai mi-am amintit că Jenna are acum pauza de masă şi că abia aşteaptă să exerseze cu cineva. Ce zici? Vrei să arunci la coş?

Ochii lui Ree s-au luminat. A încuviinţat din cap cu însufleţire.

Doamna Lizbet i-a întins mâna.

— OK, atunci hai cu mine, drăguţo! O să te duc la Jenna, ca să exersaţi împreună aruncările. Eu o să stau puţin de vorbă cu tatăl tău, şi pe urmă venim şi noi acolo.

Era un aranjament elegant, făcut ca să le permită o conversaţie sinceră între patru ochi, iar Jason a fost impresionat.

Fiica lui a urmat-o pe doamna Lizbet spre uşă, oprindu-se o singură dată, în prag. Jason a văzut succesiunea de emoţii zugrăvite pe chipul fetiţei. Nevoia de a fi cu el, singurul ei sprijin într-o lume care se dezintegra rapid, în conflict cu dorinţa de a se întâlni cu Jenna, jucătoarea excelentă de baschet, ceea ce în universul ei de copil echivala cu un star rock.

Ree şi-a îndreptat umerii şi a pornit, alături de doamna Lizbet, de-a lungul coridorului. Jason a rămas singur în sala de clasă, resimţind deja lipsa fiicei de zece ori mai tare decât avea ea să-i ducă dorul vreodată şi întrebându-se ce era în neregulă cu el de ura îi întărea spiritul, în timp ce iubirea îl distrugea până în adâncul sufletului.

Elizabeth Reyes îi servise lui Sandy drept profesor coordonator cu un an în urmă, şi acum îi era mentor. În acest răstimp, Jason o întâlnise, probabil, de cel puţin zece ori. Atunci când i se alăturase lui Sandy pentru câte un prânz ocazional. Atunci când o dusese sau o luase cu maşina de la şcoală. De fiecare dată, îi făcea lui Elizabeth cu mâna. Şi ea îi întorcea salutul. Dar, chiar şi după atâtea întâlniri, de un lucru era la fel de sigur ca ea – şi anume, că nu se cunoşteau suficient de bine unul pe celălalt.

Elizabeth a revenit în sala de clasă şi a închis uşa în urma ei. El a văzut-o cum se uită la ceas şi îşi netezeşte, nervoasă, fusta. Totuşi, nu întâmplător supravieţuise douăzeci de ani predând la clasa a şaptea. Şi-a îndreptat spinarea şi a trecut la atac.

— Deci, a spus ea abrupt venind în faţa clasei, unde, presupunea el, se simţea cel mai în largul ei. Deci Phil ne-a anunţat azi-dimineaţă că Sandy lipseşte de acasă de miercuri noaptea. Ne-a spus că poliţia nu ştie ce s-a întâmplat. Şi că nu există deocamdată niciun fel de indicii.

— Miercuri noaptea am fost plecat să fac un reportaj despre un incendiu, i-a oferit Jason explicaţii. Când m-am întors acasă, pe la ora două, Ree dormea în camera ei, dar în rest casa era goală. Am găsit poşeta şi telefonul mobil al lui Sandy în bucătărie. Maşina ei era parcată pe alee. Dar nici urmă de Sandy.

— Dumnezeule! Elizabeth s-a dat cu un pas în spate, împleticindu-se şi prinzându-se de marginea catedrei, cu mâinile tremurând vizibil. Când Phil ne-a anunţat azi-dimineaţă, nu prea am luat-o în serios. Nu mi-a venit să cred. Tocmai Sandy… Mi-am zis că e o greşeală. O chestiune de lipsă de comunicare între voi doi, poate o ceartă. Elizabeth l-a privit scrutător. Sunteţi un cuplu tânăr. Uneori, cuplurile tinere sunt prea focoase.

— N-ar fi lăsat-o pe Ree singură în casă, a obiectat Jason.

Femeia s-a clătinat din nou.

— Nu, a murmurat ea. Aşa e. N-ar fi lăsat-o singură pe Ree. A oftat iar, apoi a părut că face un efort să se adune. Phil a angajat un consilier specializat în şocuri emoţionale, pentru personalul şcolii şi pentru elevi, a continuat ea. Există anumite protocoale standard pentru astfel de situaţii, nu ştiu dacă eşti la curent. Am ţinut o scurtă întrunire şi i-am informat pe copii. E mai bine pentru ei să afle vestea de la noi decât din zvonuri.

— Şi ce le-a spus Phil?

— Doar că doamna Jones a dispărut de acasă, că toată lumea o caută şi că, dacă au întrebări de pus, copiii pot să se adreseze fără probleme profesorilor. Că poliţia face tot ce îi stă în putinţă să o găsească şi că speră că în scurtă vreme va putea să le ofere veşti bune. Chestii de genul ăsta.

— Am înţeles că vrea să organizeze o patrulă de căutare şi că întâlnirea e mâine, în faţa sălii de sport.

Elizabeth i-a aruncat o privire încruntată.

— Ai de gând să participi şi tu?

— Nu sunt convins că poliţia ar aprecia gestul. Sunt soţul ei şi, implicit, cel mai bun candidat la statutul de suspect.

Elizabeth continua să îl privească fix în ochi, lucru pe care el îl lua drept o aluzie.

„Soţul îndurerat, soţul îndurerat.” Jason şi-a lăsat braţele pe lângă trup, uitându-se în jos.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, a murmurat el. Când am plecat de acasă, eram soţ şi tată. Când m-am întors, m-am trezit în mijlocul unui coşmar. Mi-a fost răpită soţia? Nu există semne de efracţie. Să fi fugit Sandy cu un alt bărbat? Nu-mi pot închipui că a părăsit-o pe Ree. Şi-a dorit un răgaz, ca să fie singură şi să poată gândi în voie? Sper şi mă rog pentru asta, Elizabeth. Sper şi mă rog.

— Atunci, asta o să fac şi eu.

Cu răsuflarea tăiată, Jason a continuat, decis să-şi ducă misiunea până la capăt.

— E adevărat, *suntem* un cuplu tânăr, a spus el. Şi nu e deloc uşor, fiecare cu slujba lui şi cu un copil mic de crescut acasă. Nu m-aş mira dacă Sandy ar fi nefericită. Sau dacă a fost, poate, atrasă de un alt bărbat.

Elizabeth a tăcut, mulţumindu-se să-i arunce o privire tăioasă.

— Pentru mine, asta nu are nicio importanţă, s-a grăbit Jason să adauge. Dacă are nevoie de un răgaz ca să-şi pună ordine în gânduri, dacă a întâlnit pe cineva… Pot să suport lovitura, Elizabeth. Trebuie să pot. Tot ce vreau e să se întoarcă acasă. Dacă nu pentru mine, măcar de dragul lui Ree.

— Crezi că e vorba despre un alt bărbat, a punctat Elizabeth pe un ton sec. Şi bănuieşti că mi-a făcut confidenţe.

Jason a ales să ridice neajutorat din umeri.

— Femeilor le place să pălăvrăgească, nu?

— Nu şi soţiei tale, i-a întors-o ea tăios. Şi nu cu mine.

— Atunci cu cine? Din câte ştiu, tu eşti cea mai apropiată dintre colegele ei.

Elizabeth a oftat din nou, renunţând să-l mai privească fix şi uitându-se în schimb spre ceasul de pe perete. Jason s-a trezit că se ţine cu mâinile de stomac, ca şi cum încerca să se pregătească pentru o lovitură. Faptul că femeia îşi întorsese privirea nu însemna decât un singur lucru: ştia ceva.

— Uite ce-i, eu am un mare respect pentru Sandy, a spus Elizabeth. Este o profesoară excelentă. Are răbdare cu copiii şi, în acelaşi timp, e… fermă. Ceea ce e destul de rar în zilele noastre la profesorii tineri. Mai ales la femei. Multe dintre ele îşi aduc dramele personale la şcoală, ceea ce îi atrage poate pe elevi, dar nu le câştigă simpatia profesorilor. Sandy e însă altfel. Întotdeauna stăpână pe sine şi demnă de încredere. Nu mi-o pot imagina stând la bârfe cu nimeni, nici măcar cu mine. În plus, cum ar avea timp să facă aşa ceva?

Jason a încuviinţat din cap, simţind cum i se strângea stomacul. Cea mai simplă explicaţie pentru dispariţia lui Sandy era, bineînţeles, existenţa unui alt bărbat în viaţa ei. Fuga cu amantul sau regăsirea unui iubit, o dragoste mai veche.

„Te rog, nu face asta. Te iubesc. Încă te mai iubesc…”

Deşi nu-şi închipuia cum s-ar fi putut întâmpla. Soţia lui îşi lua o pauză „de spa” o dată la şase sau nouă luni. În calitate de soţ, era conştient că nu răspundea tuturor nevoilor ei. Dar asta se întâmpla doar de vreo două ori pe an. În mod cert, nici măcar o femeie atât de atrăgătoare precum Sandy nu avea cum să întreţină o relaţie amoroasă serioasă cu numai două nopţi pe an.

— Făcea ceva deosebit după ore? a întrebat el.

Elizabeth a clătinat din cap.

— Sandy nu rămânea după ore la şcoală decât pentru şedinţele cu profesorii. După care ieşea imediat pe uşă şi se ducea să o ia pe Ree, şi petreceau împreună majoritatea serilor, din câte ştiu.

Jason a dat aprobator din cap. În afara pauzelor de spa, Sandy îşi dedica o bună parte a serilor şi a nopţilor îngrijirii lui Ree. Şi, după cum putea el însuşi să confirme având în vedere experienţa ultimelor patruzeci şi opt de ore, o fetiţă de patru ani putea fi o însoţitoare extrem de vigilentă.

— Dar prânzurile? a încercat el altă variantă.

— Numai dacă individul e un coleg şi-ar fi găsit o debara neîncuiată, a răspuns Elizabeth sceptică.

— Care e treaba cu domnii profesori din şcoală?

— N-am remarcat niciodată ca Sandy să fi acordat o atenţie deosebită cuiva dintre colegi, fie el şi bărbat. Nu se concentra decât asupra elevilor.

— Dar în pauze, în ferestre sau cum le mai zice acum?

— Toţi profesorii au ferestre, i-a explicat ea. Cei mai mulţi dintre noi, le petrecem corectând lucrările sau pregătindu-ne pentru orele următoare, deşi nu ne reţine

nimic să părăsim şcoala în acest timp. Acum, dacă stau bine să mă gândesc… Elizabeth a ezitat, apoi l-a privit din nou încruntată. Din septembrie, Sandy a demarat un proiect special. Lucra cu unul dintre elevii de clasa a opta, Ethan Hastings, la un modul de predare.

— Un modul de predare?

— Pentru orele lui de informatică – Ethan avea ca temă elaborarea unui ghid de internet pentru începători, care urma să fie testat în cadrul orelor de educaţie civică de la clasa a şasea. De aici, implicarea lui Sandy. Proiectul s-a finalizat în urmă cu două luni, dar îi mai văd şi acum pe ei doi stând deseori împreună în laboratorul de informatică. Sandy mi-a spus în trecere că Ethan lucrează acum la un proiect mai amplu şi că ea continuă să-l ajute.

— Sandy… cu un elev?

Lui Jason nu-i venea să creadă. Aşa ceva era de neconceput.

Elizabeth a ridicat din sprâncene.

— Nici vorbă, a protestat ea ferm. În primul rând, pentru că, o fi ea tânără şi drăguţă, dar niciodată nu aş putea să o suspectez pe Sandra Jones de atâta lipsă de profesionalism. Şi în al doilea rând… Ei bine, ar fi de ajuns să-l vezi pe Ethan Hastings ca să înţelegi ce vreau să spun. Ideea e că Sandy are o singură fereastră pe zi şi că în acest timp este ocupată.

Jason a încuviinţat încet din cap, uitându-se în jos şi împungând podeaua cu pantoful. Şi totuşi, era ceva în povestea asta. Nu se putea să nu fie, trebuia să creadă asta, pentru că, dintre toate, era alternativa cea mai bună.

— Dar joia seara? a întrebat el dintr-odată. Când venea cu Ree ca să urmărească meciurile de baschet?

— Ce-i cu asta?

— Vreau să spun, stăteau mereu pe aceleaşi locuri? Lângă acelaşi tip? Poate aşa a avut ocazia să cunoască pe cineva, vreun părinte?

Elizabeth a ridicat din umeri.

— Nu ştiu ce să zic, Jason. N-am observat. Adevărul e că în sezonul ăsta n-am ajuns la prea multe meciuri. Şi-a ridicat mâna, făcând un semn spre părul grizonant. Am devenit bunică, nu ştiu dacă ai aflat. Fiica mea a născut primul copil în noiembrie, aşa că acum îmi petrec cele mai multe seri de joi legănându-mi nepotul, nu făcând galerie în sala de sport. Dar pot să-ţi spun cui să te adresezi dacă vrei să afli mai multe despre serile de joi. Echipa de baschet şi-a ales în sezonul ăsta un nou statistician: Ethan Hastings.

Capitolul 18

Sergentul D.D. Warren nu dădea doi bani pe spusele lui Colleen Pickler, cum că agresorii sexuali eliberaţi condiţionat erau nişte modele de comportament, plini de remuşcări şi dornici să le facă pe plac supraveghetorilor numiţi de stat. D.D. lucrase opt ani ca agent în uniformă şi, ca prima persoană care ajungea, de regulă, în mijlocul unor scene cu mame isterice şi copii cu ochi sticloşi, era de părere că, atunci când venea vorba despre agresori sexuali, iadul era prea mic pentru a-i cuprinde pe toţi.

În lumea ei, criminalii veneau şi plecau. Pedofilii, pe de altă parte, lăsau urme de neşters. Îşi amintea şi acum de un caz, când fusese chemată la o grădiniţă după ce un băiat de cinci ani îi dezvăluise educatoarei că fusese atacat în baie. Presupusul făptaş – colegul de clasă al copilului, un băiat de aceeaşi vârstă. În cursul investigaţiilor, D.D. şi partenerul ei descoperiseră că suspectul locuia nu cu unul, ci cu doi agresori sexuali aflaţi în evidenţele poliţiei. Primul fiind tatăl, iar al doilea – fratele mai mare. D.D. şi partenerul ei raportaseră conştiincios incidentul la Departamentul pentru Protecţia Copilului şi Familiei, crezând, în naivitatea lor, că era suficient.

Dar nu. Departamentul decisese că nu era în interesul băiatului să fie despărţit de familie. Copilul a fost exmatriculat de la grădiniţă pentru comportament nepotrivit faţă de un coleg şi nimic altceva nu s-a mai întâmplat până când, şase luni mai târziu, D.D. a avut din nou de-a face cu acelaşi băiat. De data aceasta, în calitate de martor al unei triple omucideri comise de fratele său mai mare.

D.D. visa şi acum uneori ochii goi şi cenuşii ai băiatului. Neajutorarea studiată cu care povestise, pe un ton plat,

cum fratele lui de şaisprezece ani intrase într-un magazin, iar el îl urmase, crezând că avea să capete un Twinkle. În schimb, îşi văzuse fratele scoţând un pistol şi, în clipa când vânzătorul de nouăsprezece ani ezitase, trăgând asupra acestuia şi a altor doi copii care se nimeriseră în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

D.D. fusese cea care consemnase declaraţia băiatului. După care îl trimisese acasă, la tatăl agresor sexual. Sistemul nu-i permitea să facă nimic altceva.

Asta se petrecuse cu doisprezece ani în urmă. Din când în când, era tentată să caute numele băiatului în baza de date a poliţiei, să vadă ce se alesese de el. Deşi putea să ghicească şi singură. Un copil ca el, care la vârsta de cinci ani fusese victima unor atacuri repetate, apoi devenise el însuşi agresor şi ulterior martor la o triplă omucidere… Ei bine, şansele de a ajunge preşedintele ţării erau nule, nu?

Mai trăise, desigur, şi alte asemenea întâmplări. Ca atunci când ajunsese la un bloc părăginit cu două etaje şi găsise o femeie aplecată peste cadavrul soţului, cu cuţitul de bucătărie încă în mână, în eventualitatea că bărbatul avea totuşi să se scoale după ce îl înjunghiase de vreo douăzeci de ori. Se pare că femeia găsise fişierele secrete din computerul soţului, cele în care salva filmările cu el făcând sex în fiecare noapte cu cele două fiice ale lor.

Interesant era că fetele raportaseră prima oară situaţia atunci când aveau şapte, respectiv nouă ani, însă poliţia care cercetase cazul nu descoperise nicio dovadă de abuz sexual. Încercaseră din nou când aveau doisprezece şi paisprezece ani, dar atunci, având în vedere înclinaţia lor pentru fustele mini şi topurile fără bretele, nici măcar propria mamă nu le dăduse crezare.

Filmările video fuseseră însă probe incontestabile. Aşa că mama îşi măcelărise soţul şi, imediat după ce avocatul numit din oficiu o scosese basma curată, căzuse într-o depresie adâncă. Cât despre cele două fete, victime ale incestului încă de la vârsta de patru şi, respectiv, şase ani,

cu atâtea filmări în care erau agresate de tatăl lor şi care erau postate ulterior pe internet, ca să le vadă toată lumea, la ce te puteai aştepta?… La fel, şansele lor de a ajunge la conducerea ţării erau nule, nu?

D.D. şi Miller au oprit la adresa lui Aidan Brewster furnizată de Colleen Pickler. D.D. îşi exersa deja respiraţia, încercând să se stăpânească să nu-şi strângă automat degetele pumn. Ofiţerul supraveghetor le atrăsese atenţia să se poarte cum se cuvenea.

„Majoritatea agresorilor sexuali sunt lipsiţi de curaj şi înclinaţi spre autodispreţ – din cauza asta vânează copii şi tot de asta un băiat de nouăsprezece ani se simte mai bine cu o prietenă de paisprezece, le explicase ea. Dacă vă năpustiţi asupra lui Aidan, nu va rezista. Se va închide în sine şi vă va lăsa cu buza umflată. Mai întâi, încercaţi să vă împrieteniţi cu el. Şi abia apoi strângeţi-l bine cu uşa.“

Chestia cu împrietenitul nu-i convenea deloc lui D.D., aşa că, printr-un acord tacit, Miller avea să preia conducerea. El a fost cel care a coborât primul din maşină, cu D.D. pe urmele lui, şi amândoi s-au îndreptat spre aleea care ducea spre casa modestă din anii ’50. Miller a bătut la uşă. Niciun răspuns.

Se aşteptaseră la asta. Aflaseră de la cei doi agenţi în uniformă că Sandra Jones îşi dusese maşina la atelierul auto unde lucra Aidan Brewster. După numai o oră, Colleen Pickler îi sunase să-i informeze că proprietarul service-ului, Vito Marcello, o anunţase că îl concediase pe Aidan.

Atât D.D., cât şi Miller erau convinşi că Aidan era speriat de moarte. Aşa că mai bine puneau mâna pe el acum, înainte să-şi ia tălpăşiţa.

Miller a bătut din nou în uşă, apoi şi-a lipit insigna de fereastra laterală.

— Aidan Brewster, a strigat. Poliţia. Deschide uşa, amice. Nu vrem decât să stăm de vorbă.

D.D. a ridicat din sprâncene, pufnind impacientată.

Spargerea uşii era o soluţie mult mai bună, după părerea ei, chiar dacă judecătorii strâmbau din nas la astfel de acţiuni în forţă.

Ei bine, când credea că dorinţa avea să-i fie îndeplinită, sunetul unei yale care se deschide a răzbit până la ei. Urmat de scârţâitul unei uşi întredeschise.

— Vreau ca poliţia să-mi asigure protecţia, a rostit Aidan Brewster. Stătea cu corpul pitit în spatele uşii şi avea o privire rătăcită. Tipii de la atelier o să vină să mă ucidă. Pur şi simplu, ştiu.

Miller nu s-a clintit din loc. La fel ca D.D., s-a lăsat uşor pe călcâie, ducându-şi mâna dreaptă la haină, spre arma băgată în toc.

— De ce nu ieşi din spatele uşii, ca să discutăm faţă în faţă? l-a întrebat el calm pe tânăr.

— Da' asta şi fac. Vă privesc în faţă, a ripostat agresorul sexual uşor derutat. Şi încerc să vă explic. Vito m-a dat de gol – le-a spus băieţilor din atelier că sunt un pervers, un fost puşcăriaş. Şi chestia asta i-a înfuriat pe toţi la culme. Tipii macho, aşa ca ei, nu suporta să se amestece cu nişte fătălăi ca mine. Sunt ca şi mort, vă spun.

— Te-a ameninţat cineva în mod explicit? a întrebat D.D., străduindu-se să adopte acelaşi ton calm ca Miller şi rămânând cu un pas în spatele detectivului, cu degetele dansând pe butoiaşul pistolului de calibru 40.

— Să mă ameninţe? Acum, băiatul părea şi mai tulburat. Dar asta nu-i o chestie pe care s-o spui în gura mare. I-am auzit şoptind între ei, ştiu eu cum merg lucrurile. Mulţumită lacheilor voştri, toată lumea crede acum că eu am ucis-o pe femeia aia. Puştiul a apărut, în sfârşit, de după uşă, cu mâinile libere şi dându-şi la iveală îmbrăcămintea ponosită. L-a împuns acuzator cu degetul pe Miller. E vina voastră, voi m-aţi vârât în încurcătura asta, voi trebuie să mă scoateţi, i-a spus el detectivului mai vârstnic. Măcar *atâta* lucru să faceţi pentru mine.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă înăuntru?

Miller a păşit, în cele din urmă, în faţă, împingând uşa cu piciorul şi trăgându-l uşor pe Aidan înapoi pe hol. Puştiul părea să nu-şi dea seama de anxietatea pe care le-o produsese celor doi poliţişti. Se întorsese deja pe călcâie şi îi conducea spre partea din spate a casei, acolo unde, din câte înţeleseseră ei, avea închiriat un apartament cu două camere.

Spaţiul era mic. O chicinetă, o canapea cu două locuri şi tapiţerie cu motive florale, un televizor vechi. D.D. presupunea că decorul i se datora gazdei, o oarecare doamnă April Houlihan – greu de crezut ca un băiat de douăzeci şi ceva de ani să fie atât de pasionat de milieurile croşetate. Aidan a rămas în picioare lângă blatul de bucătărie. Purta o bandă elastică verde la încheietura mâinii stângi, de care trăgea fără să se poată stăpâni.

— Cine sunt tipii ăştia şi ce anume ţi-au spus? a întrebat D.D., remarcând cum pielea de pe încheietura mâinii lui Aidan se înroşeşte şi mirându-se că băiatul suporta atât de bine plesniturile.

— Nu mai am nimic de spus, s-a grăbit să declare Aidan. Cu cât vă spun mai multe, cu atât e mai rău pentru mine. Asiguraţi-mi protecţie, asta e tot ce vă cer. O dubă de poliţie care să mă păzească, o cameră de motel. Orice. Trebuie să faceţi *ceva* pentru mine.

Colleen Pickler avusese dreptate, a constatat D.D. Aidan Brewster era un plângăcios de prima clasă.

Din postura ei de Poliţistul cel Rău, s-a simţit îndreptăţită să spună:

— Dacă, la un moment sau altul, veţi dori să faceţi o reclamaţie oficială împotriva unuia sau altuia dintre colegii dumneavoastră de la atelierul auto, vom fi mai mult decât fericiţi să studiem problema. Până atunci însă, nu putem face nimic.

A avut senzaţia că ochii lui Aidan dădeau să-i iasă din orbite de panică. Miller s-a uitat la el prevenitor.

— Hai să începem cu începutul, a sugerat Poliţistul cel

Bun pe un ton liniştitor, scoţând reportofonul şi punându-l în funcţiune. O să stăm de vorbă şi o să rezolvăm problema pe loc. Puţină cooperare din partea ta, Aidan, şi poate vom răspunde cu aceeaşi monedă: vom răspândi ştirea că nu eşti pus sub acuzare în acest caz. Ce zici? E în regulă?

— OK, a şoptit puştiul.

Plici, plici, plici. Elasticul.

— Aşadar, a spus Miller împingând reportofonul mai aproape de Aidan, hai să ne apucăm de treabă.

Îi captase atenţia băiatului, aşa că D.D. a profitat de ocazie ca să cerceteze apartamentul. Neînarmată cu un mandat, trebuia să se limiteze la lucrurile aflate la vedere, dar o mică recunoaştere a locurilor nu strica niciodată. A intrat în dormitor, strâmbând din nas din cauza mirosului.

— O cunoşti pe Sandra Jones? l-a întrebat Miller, rămas în camera din faţă.

D.D. a tras cu ochiul la patul cu cearşafuri mototolite şi la grămada de haine murdare – în mare parte blugi şi tricouri albe – aflate în coşul cu rufe de spălat, plin şi cu şerveţele Kleenex folosite. Un colţ de revistă ieşea de sub saltea. Ceva porno, a presupus, altceva ce puteai ascunde sub saltea?

— Mda, vreau să spun că am întâlnit-o. Dar n-am *cunoscut-o,* adică nu am vorbit cu ea niciodată, a răspuns Aidan. Am văzut-o de câteva ori pe stradă, cu fetiţa. Şi de fiecare dată am traversat pe partea cealaltă. Vă jur! A, da, şi îmi aduc aminte că a venit la atelierul auto. Dar eu nu lucrez la ghişeu, n-am treabă cu clienţii. Stau numai în spate. Vito cunoaşte termenii eliberării mele condiţionate.

— Ce culoare are părul ei? a întrebat Miller.

Puştiul a ridicat din umeri.

— Blond.

— Dar ochii?

— Nu ştiu.

— E tânără. Foarte apropiată de vârsta ta.

— Habar n-aveam.

Lui D.D. i-a venit să vomite. Cu vârful creionului, a tras mai mult revista afară. *Penthouse,* sau aşa i s-a părut. Nu era mare lucru. A lăsat-o să cadă la loc, întrebându-se însă ce altceva ascunsese Aidan Brewster sub saltea.

— Spune-mi ce-ai făcut miercuri noaptea, l-a auzit pe Miller spunând. Ai ieşit în oraş, te-ai întâlnit cu prietenii? Ai făcut ceva special?

D.D. s-a aplecat deasupra unei piese de mobilier care părea să servească drept dulap. A văzut alte haine iţindu-se, câteva perechi de şosete, nişte lenjerie de corp murdară. Uşa era crăpată vreo zece centimetri. S-a decis să lărgească deschizătura la cincisprezece. A zărit un lanţ; atârnat de tavan, şi l-a folosit pentru a aprinde becul de deasupra.

— N-am prieteni, a protestat Aidan. Nu merg prin baruri, nu-mi pierd timpul cu băieţii. Mă uit la televizor, mai ales la reluări. Îmi plac *Seinfeld* şi *Lege şi ordine.*

— Povesteşte-mi ce-ai văzut miercuri seara.

— Seinfeld era şef pe plantaţie, a răspuns Aidan pe un ton sec. Şi McCoy l-a persecutat pe liderul unui cult religios care se credea Dumnezeu.

D.D. a zărit un alt morman de haine. S-a încruntat, s-a retras puţin, a căzut pe gânduri. S-a uitat din nou la grămada de boarfe murdare de pe podeaua dormitorului, apoi la cele din dulap. Câte perechi de blugi şi câte tricouri albe putea să aibă un puşti?

Numai ceea ce era la vedere, strict ceea ce era la vedere.

A lovit uşor cu piciorul în hainele din dulap şi, după cum se aştepta, a nimerit în ceva tare. Metal, şi-a spus. Un obiect de formă dreptunghiulară. Şi de dimensiuni medii. Un computer? O cutie poştală? Un seif? Prezenţa unui computer în casă însemna o încălcare a termenilor eliberării condiţionate. Hmm, interesant.

S-a retras din nou, muşcându-şi buzele şi cântărind în minte opţiunile.

— Să nu cumva să încerci să mă duci cu preşul, a murmurat Miller. Fiindcă pot să verific ce episoade au fost difuzate miercuri seara. Şi, dacă mă minţi, o să te chemăm la secţie, şi atunci n-o să mai discutăm prieteneşte.

— Da' n-am făcut nimic, a explodat Aidan.

— Faptul că femeia dată dispărută locuieşte la câteva case de-aici e o simplă coincidenţă?

— E o femeie în toată firea. Zău aşa, doar mi-aţi văzut dosarul. Ce naiba, de ce să mă intereseze pe mine o mămică?

— A, dar e o mămică tânără şi drăguţă. De aceeaşi vârstă cu tine. Şi la fel de retrasă. Soţul lucrează noaptea. Poate nu voia decât să stea şi ea de vorbă cu cineva. Poate că, la început, n-aţi fost decât amici. Ştia despre antecedentele tale, Aidan? A aflat despre prima ta dragoste şi a dat bir cu fugiţii?

— N-am vorbit niciodată cu ea! Întrebaţi pe cine vreţi voi. Când femeia ieşea din casă, era tot timpul cu fetiţa. Şi eu mă feresc să mă apropii de copii.

— Ţi-ai pierdut slujba, Aidan. Bănuiesc că asta te-a înfuriat la culme.

— Cum să nu?!

— Toţi te cred vinovat. La atelier, colegii vor să-ţi aplice o pedeapsă exemplară. Nu te condamn dacă asta te supără.

— Ba bine că nu!

— Nu te doare încheietura? l-a întrebat brusc Miller.

— Ce?

— Nu te doare încheietura mâinii? Văd că tragi de elasticul ăla de vreo zece minute. Spune-mi, Aidan, elasticul ăsta face parte din terapie? Tragi de el de fiecare dată când nutreşti gânduri necurate cu privire la copiii mici? Măi să fie, înseamnă că ai o zi tare mizerabilă.

— Hei, las-o mai moale! Habar n-ai ce vorbeşti. N-am nicio treabă cu copiii mici. Şi nici n-am avut vreodată.

— Deci ce să deduc de-aici? Că o mămică de douăzeci şi

trei de ani nu iese cu totul din discuţie?

— Opreşte-te! Îmi răstălmăceşti vorbele. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia, ai înţeles? Asta a fost greşeala mea. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia şi cu asta mi-am distrus viaţa. Atât şi nimic mai mult.

D.D. a ieşit din dormitor. Apariţia ei bruscă l-a făcut pe Aidan să tresară. Puştiul şi-a dat seama abia acum că poliţista se făcuse la un moment dat nevăzută şi a bănuit cu ce se îndeletnicise între timp. D.D. şi-a coborât imediat privirea. Îi plăcea să aibă de-a face cu mincinoşi previzibili.

— Hei, Aidan. Ce-ar fi să-mi faci un tur al casei?

Băiatul a zâmbit – un surâs amar, în colţul gurii.

— Mi se pare că l-ai făcut deja.

— Mda. Dar am şi eu o curiozitate. Ce-ar fi să aruncăm amândoi o privire?

— Nu.

— Nu? s-a prefăcut ea surprinsă. Vai, Aidan, dar până acum ai cooperat atât de bine. După cum zicea şi Miller, cu cât îţi clarificăm mai rapid situaţia, cu atât mai repede vom putea răspândi în cartier vestea că ai fost scos din cercul de suspecţi. Sunt sigură că lui Vito i-ar face mare plăcere să audă că mecanicul său favorit se poate întoarce la lucru.

Aidan nu a răspuns. Acum nu-şi mai plesnea elasticul de încheietura mânii. Dar ochii îi fugeau în toate direcţiile, surprinzând fiecare colţişor al încăperii. În căutarea unei ieşiri. Nu la modul fizic. Ci a unei minciuni, a unei scuze. A unor cuvinte magice prin care problema sa să dispară ca prin farmec.

Nu i-a venit nicio idee, şi D.D. l-a văzut cum îşi trage capul între umeri, pregătindu-se parcă să încaseze lovitura.

— Vreau să plecaţi, a spus el.

— Aidan, ascultă… a dat să zică Miller.

— N-aveţi de gând să mă ajutaţi, a ripostat puştiul pe un ton aspru. Ştim cu toţii că n-aveţi de gând, aşa că nu mai mâncaţi rahat. Şi voi mă consideraţi tot un pervers. Nu

contează deloc că mi-am ispăşit condamnarea sau că mă ţin de programul de reabilitare şi că respect condiţiile eliberării condiţionate. Odată ce eşti etichetat drept pervers, aşa rămâi toată viaţa, nu? N-am atins-o pe femeia aia nici măcar cu un deget. I-am spus-o lui Vito, i-am spus-o şi soţului…

— Cum? Ai vorbit cu soţul? l-a întrerupt D.D.

— Mda. Aidan a ridicat sfidător capul. Am stat puţin de vorbă cu el. Şi a părut foarte interesat de faptul că un agresor sexual locuieşte la el pe stradă. De fapt, pariez că el v-a spus despre mine, a adăugat puştiul urmărindu-le reacţia.

D.D. s-a mulţumit să tacă.

— Foarte convenabil pentru el, nu credeţi? Păi da, din moment ce sunteţi *aici* şi mă interogaţi *pe mine* înseamnă că n-aveţi cum să fiţi *acolo,* luându-l *pe el* la întrebări. Mda, aş zice că prezenţa mea e lucrul cel mai bun care putea să i se întâmple domnului Jones. Mă întreb cât o să-i ia până o să se ducă să le povestească şi celor din presă despre mine? Chestia asta o să-i facă pe ziarişti fericiţi. Aşa că, dacă stau să mă gândesc, nu e numai în interesul *meu* să fiu disculpat de toate acuzaţiile astea mizerabile, e şi în interesul vostru, nu? Fiindcă, atâta timp cât vă ocupaţi de mine, n-aveţi cum să vă ocupaţi şi de el. Un tip deştept, domnul Jones. Ştie o grămadă de secrete, pot să pun pariu.

D.D. s-a abţinut să riposteze. Şi-a păstrat expresia calmă, liniştită. Numai mâna i se încleştase la spate.

— Vino să-mi arăţi ce ai în dulap, Aidan.

— Nu, mersi.

— Ajută-mă acum, altfel rişti să te arestez mai târziu.

Privirea încolţită dispăruse. Acum, puştiul se încăpăţânase de-a binelea.

— Asta e. N-am ce să fac, o să-mi asum riscurile.

— Uite ce-i, Aidan. Pe mine nu mă interesează cu ce ticălos am de-a face. Tu, domnul Jones, Bau-bau, nu

contează. O să vă arestez pe toţi şi-o să las juraţii să decidă care dintre voi e vinovatul. Mie îmi e indiferent.

— N-ai cum să faci asta. Arestarea mai multor suspecţi conduce la un verdict de nevinovăţie, bazat pe îndoieli rezonabile.

— Aşa-i, dar, până să se ajungă la proces, pot trece luni în şir. Luni în care vei sta la închisoare, fiindcă n-ai bani să ieşi pe cauţiune, şi între timp printre puşcăriaşi o să se răspândească zvonul că un agresor sexual e închis în celula 11.

Aidan s-a albit la faţă. Agresorii sexuali aveau o viaţă grea în puşcărie. Deţinuţii au propriul lor cod etic şi, potrivit sistemului lor de valori, cel care înjunghie un pervers are toate şansele să urce în ierarhie. Profită şi construieşte-ţi o reputaţie, prefă-te că verşi o lacrimă, şi lumea va fi un loc mai bun.

Aidan avusese dreptate de la început până la sfârşit – îşi făcuse praf viaţa, şi opţiunile lui erau acum egale cu zero.

Şi totuşi, reacţia lui a luat-o pe D.D. prin surprindere. Puştiul dovedea că avea ceva coloană vertebrală, lucru pe care ea nu-l sesizase anterior.

— Nu i-am făcut niciun rău femeii, a spus el băţos. Dar de văzut, am văzut ceva.

Cu asta, i-a captat imediat atenţia lui D.D. Miller a ciulit şi el urechile. Dezvăluirea venea cam târziu, fapt care le-a trezit amândurora, în mod automat, suspiciuni.

— Miercuri noaptea am auzit un zgomot. Ceva m-a trezit din somn. Şi mi-a venit să fac pipi, aşa că m-am dat jos din pat. M-am uitat pe fereastră…

— Care fereastră? l-a întrerupt D.D.

— Fereastra de la bucătărie. De deasupra chiuvetei. Aidan a arătat cu mâna, şi D.D. a traversat încăperea către chicinetă.

Majoritatea caselor din Southie erau înghesuite unele în altele. Însă casa de alături era mult retrasă şi strada se vedea relativ bine din locuinţa lui Aidan.

— Am văzut trecând o maşină – mergea încet, ca şi cum abia ieşise de pe o alee. Nimic deosebit, numai că în cartierul ăsta nu prea vezi maşini umblând la ora unu noaptea.

D.D. s-a abţinut de la comentarii, cu toate că Jason Jones, vecinul lui Aidan, venea şi pleca în mod normal de acasă la ore neobişnuite.

— Maşina arăta ciudat, a continuat Aidan. Avea multe antene care ieşeau prin capotă. Ca o limuzină de închiriat.

— Culoarea? a întrebat Miller.

Puştiul a ridicat din umeri.

— Închisă.

— Numărul de înmatriculare?

— La unu noaptea? Ce naiba, doar n-am raze X.

— De unde venea?

— Din direcţia casei lui Sandy Jones.

— Văd că îi ştii numele, a remarcat D.D. pe un ton tăios.

Aidan i-a aruncat o privire.

— Toată lumea ştie cum o cheamă. I-aţi anunţat numele la nenorocitele alea de ştiri.

— Ce faci, Aidan? Îţi baţi joc de noi? Foarte bună ideea asta, să apari acum brusc în postura de martor.

— Am păstrat-o pentru final. Nu poţi să oferi ceva şi să nu primeşti nimic la schimb, nu? Voi vreţi să mă arestaţi, deci puteţi considera ăsta un premiu de consolare. Nu i-am făcut niciun rău femeii, dar, dacă găsiţi maşina, s-ar putea să puneţi mâna pe adevăratul vinovat. V-am mai spus: chestia asta s-ar putea dovedi în interesul ambelor părţi.

D.D. s-a văzut nevoită să se recunoască învinsă. Voise să verifice dulapul lui Aidan şi puştiul reuşise să o împiedice.

— O să ţinem legătura cu supraveghetorul tău, l-a informat ea.

Puştiul a încuviinţat din cap.

— Desigur, va trebui să ne anunţi dacă intenţionezi să-ţi schimbi adresa.

— Desigur, îmi veţi oferi protecţie în caz că voi fi bătut

măr, a contracarat el.

— Bun. Atunci, ne-am înţeles.

D.D. şi Miller s-au îndreptat spre ieşire. Aidan i-a urmat, încuind ostentativ uşa în urma lor.

— Tipul face pe nebunul, a spus Miller în timp ce traversau aleea.

— Are ceva ascuns în dulap. Un computer, un seif sau aşa ceva.

— Atât de multe mandate de percheziţie şi atât de puţine motivaţii plauzibile, a replicat Miller oftând.

— Mie-mi spui!

Au ajuns la maşină. D.D. s-a răsucit pe călcâie pentru a arunca o ultimă privire spre casă. A cântărit din ochi terenul lung şi îngust, copacii din spate care asigurau o mică oază de linişte şi de intimitate între locuinţa mică şi modestă şi casa vecină, mult mai mare.

— Stai puţin, a strigat ea. Vreau să verific ceva.

A dat ocol casei, lăsându-l pe Miller să se uite după ea, confuz. Nu i-a luat decât un minut sau două. În copilărie, fusese maestră la căţărarea în copaci, iar bătrânul stejar reprezenta o scară perfectă. Cât ai clipi, a urcat, s-a uitat împrejur, a coborât şi a înconjurat casa, întorcându-se.

— Ascultă aici, a strigat umflându-se în pene în drum spre maşină. A deschis portiera şi s-a strecurat înăuntru, iar Miller a pornit motorul. Din copacul din curtea din spate se vede perfect în dormitorul lui Sandy şi Jason Jones.

— Al naibii mincinos! a mormăit Miller.

— Mda. Dar o fi mincinosul nostru sau nu? Asta-i întrebarea.

— Nu ştiu. Mie, unul, nu-mi miroase a bine.

D.D. a încuviinţat gânditoare, în timp ce Miller ieşea de pe alee. Abia ajunseseră la pod, când staţia radio a lui Miller a prins viaţă. Detectivul a preluat apelul, apoi a aprins girofarul şi a făcut o întoarcere în U, scrâşnind din cauciucuri şi luând-o înapoi spre South Boston.

D.D. s-a prins de mânerul portierei.

— Ce naiba…?

— O să-ţi placă la nebunie, a anunţat-o Miller agitat. Ni s-a raportat un incident, la şcoala generală unde predă Sandra Jones.

Capitolul 19

Jason şi Elizabeth Reyes tocmai ieşiseră din sala de clasă, când ceva l-a lovit pe Jason din spate. S-a clătinat, pentru o clipă a părut că-şi revine, apoi a fost pocnit a doua oară, în partea din spate a genunchiului stâng.

S-a prăbuşit la podea, cu faţa în jos şi cu răsuflarea tăiată. După care s-a trezit cu o siluetă plăpândă, dar furioasă care îi căra pumni în ceafă, în obraji, în creştetul capului. Mâinile lui Jason erau prinse sub burtă ca nişte gheme tari care îi împungeau rinichii. S-a zbătut să şi le elibereze şi să se salte în picioare, însă a fost lovit în faţa, în lateral, cu un manual cu coperte tari şi margini ascuţite.

— Ai *omorât-o, ai omorât-o, ai omorât-o! Nenorocitule, fiu de căţea ce eşti! Mi-a spus ea ce hram porţi! M-a prevenit că eşti un nemernic!*

— Ethan! Pentru numele lui Dumnezeu! Ethan Hastings, încetează odată!

Ethan Hastings a ignorat ordinul dat de doamna Lizbet. Din câte îşi putea da seama Jason, în starea lui de şoc, împătimitul computerelor ţinea un manual în mână şi ştia cum să-l folosească pe post de armă. Colţul cărţii îl tăiase în dreptul ochilor. Simţea cum sângele i se prelingea pe tâmplă chiar şi în clipa aceea, când puştiul îl burduşea din nou.

Zgomot de paşi alergând. Lumea atrasă de încăierare,

— Ethan! Ethan! s-a auzit o voce bărbătească pe coridor. Ethan, lasă-l pace! Imediat!

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te“, şi-a spus Jason. „La naiba, omule, scoate-ţi mâinile de sub tine şi RIDICĂ-TE!”

— Am iubit-o. Am iubit-o. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti?

A treia lovitură l-a nimerit pe Jason sub ureche, şi l-a

făcut să vadă stele verzi. Privirea i s-a înceţoşat. Aproape că şi-a dat ochii peste cap. Pieptul îl apăsa, nu reuşea să tragă aer, iar plămânii îl ardeau. Era pe cale să leşine. Numai că nu-şi permitea să leşine.

„Te urăsc, te urăsc de moarte!”

Şi pe urmă totul s-a terminat la fel de repede precum începuse. Paşi apropiindu-se, braţe puternice de bărbaţi înşfăcând trupul elevului furios de clasa a opta şi târându-l, în timp ce puştiul dădea cu picioarele în Jason. Jason a prins ocazia şi s-a rostogolit pe spate, zbătându-se din greu să respire, ca o balenă eşuată pe ţărm. Îl durea pieptul. Capul, spinarea, locul din spatele genunchiului, acolo unde, după toate probabilităţile, fusese izbit cu setul complet al *Enciclopediei Britannica.* Rahat!

Doamna Lizbet s-a uitat în jos spre el, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Eşti bine? Stai acolo, nu încerca să te mişti. O să chemăm Salvarea.

„Nu”, a dat el să spună, incapabil însă de a rosti cuvântul. Într-un târziu, a reuşit să inspire, simţind cum pieptul i se umflă instantaneu, profund recunoscător pentru porţia de aer. A expirat şi cuvântul i-a ieşit de data aceasta mai bine din gură, deşi încă încet şi chinuit.

— Nu.

— Ascultă, nu e cazul să faci pe viteazul.

— Nu!

S-a ridicat, sprijinindu-se în mâini şi genunchi, cu capul atârnând în jos şi încă vuindu-i. Piciorul îl durea. Faţa îl durea. Pieptul era ceva mai bine. Un real progres.

S-a ridicat, dându-şi brusc seama că era înconjurat de câteva zeci de adolescenţi care îl priveau cu ochii mari şi de câteva zeci de adulţi îngrijoraţi. Ethan Hastings era ţinut în loc de un bărbat, probabil profesorul de sport. Puştiul, cu cele cincizeci şi nouă de kilograme ale sale, părul morcoviu şi faţa acoperită de pistrui, se zbătea şi acum furios, uitându-se la Jason cu o ură nedisimulată.

Jason şi-a dus mâna la faţă şi şi-a şters o primă dâră de sânge. Apoi pe a doua. Băiatul îl tăiase zdravăn, lângă ochiul stâng, dar nu părea să fie ceva grav.

— Ce Dumnezeu…!

Directorul îşi făcuse şi el, într-un târziu, apariţia. Phil Stewart a aruncat o privire în direcţia feţei învineţite şi însângerate a lui Jason, apoi o alta spre chipul furios al lui Ethan, şi imediat a început să latre ordine.

— Tu, a spus arătând cu degetul spre Ethan, la mine în birou! Şi voi ceilalţi – spre puştii care căscau gura –, înapoi în clase!

Maestrul vorbise. Copiii s-au împrăştiat care încotro, la fel de iute precum se strânseseră, iar Jason s-a trezit că mergea pe coridor în urma lui Ethan Hastings, cu doamna Lizbet ţinându-l îngrijorată de cot. Încerca să priceapă ce se întâmplase, dar nu reuşea să se dezmeticească.

— Ree? a întrebat Jason şoptit.

— E încă la sala de sport. O s-o rog pe Jenna să o ducă la ora de lucru manual. Acolo fac, de obicei, prăjituri. Asta o s-o ţină ocupată un timp.

— Mulţumesc.

Au ajuns la cabinetul medical. Elizabeth l-a împins uşor înăuntru, unde a întâlnit privirea uluită a unei asistente cu înfăţişare de matroană, îmbrăcată într-o uniformă medicală.

— Te-ai apucat să joci dodgeball[13] la vârsta ta? l-a luat la rost femeia.

— Ei bine, un tocilar, oricât de pitic ar fi, se poate mişca uneori foarte iute.

Asistenta s-a holbat la Elizabeth.

— A avut loc o altercaţie, a intervenit profesoara de educaţie civică. Din păcate, domnul Jones a fost atacat de un elev.

Asistenta a făcut ochii şi mai mari. Fără să vrea, Jason a

[13] Joc pentru copii în care scopul este de a nimeri adversarul cu mingea şi de a te feri, la rândul tău, să nu fii lovit (n.tr.)

simţit gestul ca pe o ofensă la adresa masculinităţii sale şi s-a grăbit să adauge:

— M-a lovit în cap cu un manual.

Explicaţia a părut că rupe vraja, şi asistenta s-a apucat de treabă, agitându-se în jurul tăieturii de la ochi şi oferindu-i o pungă cu gheaţă pe care să o ţină apăsată pe cucuiul care începuse să capete proporţii.

— Va trebui să iei două aspirine, l-a informat ea, şi apoi să dormi opt ore.

Lui Jason i-a venit să râdă. Opt ore? Poate opt zile, ca să-şi revină. Numai că n-avea nicio şansă. Absolut nicio şansă.

A ieşit din cabinet şi s-a îndreptat clătinându-se spre birourile administraţiei, unde era convins că aventurile aveau să continue.

L-a găsit pe Phil Stewart aşezat în spatele unui birou masiv din lemn de stejar – genul de mobilier menit să inspire un respect amestecat cu teamă, atât elevilor, cât şi adulţilor. Un mic monitor cu ecran plat ocupa colţul din stânga, alături de un telefon cu aspect complicat. Pe restul biroului nu se zăreau decât o sugativă şi mâinile încleştate ale directorului.

Ethan Hastings stătea pe un scaun într-un colţ, ca şi cum era deja pedepsit. Şi-a ridicat ochii spre Jason şi, pentru o clipă, a părut gata să se lanseze într-un nou atac.

Jason a hotărât să rămână în picioare.

— I-am sunat pe părinţii lui Ethan şi i-am rugat să vină încoace, a anunţat directorul concis. Am informat şi poliţia. Un asemenea atac venit din partea unui elev este o chestiune extrem de gravă. Deja le-am spus părinţilor lui Ethan că va fi suspendat pentru următoarele cinci zile, după care urmează să se prezinte în faţa unei comisii, unde riscă să fie exmatriculat. Evident, domnul Jones are toată libertatea de-a înainta o reclamaţie împotriva lui la poliţie.

Ethan s-a albit la faţă, apoi şi-a strâns furios degetele în pumni şi s-a uitat în jos, la covor.

— Nu cred că e cazul, a spus Jason.

— Te-ai uitat în oglindă? l-a întrebat sec Phil.

Jason a ridicat din umeri.

— Înţeleg că asemenea situaţii pot genera reacţii emoţionale. Atât la Ethan, cât şi la mine.

Dacă spera prin asta să-l atragă pe băiatul cel roşcat de partea lui, ei bine, se înşelase. Ethan i-a aruncat o nouă privire ameninţătoare, apoi uşa s-a deschis, şi Adele a băgat capul înăuntru.

— Au venit poliţiştii.

— Pofteşte-i înăuntru.

Uşa s-a deschis, şi Jason a avut surpriza neplăcută de a-i vedea pe sergentul D.D. Warren şi pe partenerul ei, detectivul Miller. Astfel de incidente minore nu cădeau, în mod normal, în sarcina agenţilor în uniformă? Bineînţeles, asta dacă nu cumva cei doi auziseră vestea prin staţia radio şi făcuseră legătura cu cazul pe care-l anchetau.

Jason s-a uitat posomorât la Ethan Hastings, dându-şi seama că bătaia era mic copil faţă de necazurile care se anunţau.

— Sergent D.D. Warren, s-a prezentat poliţista, apoi i-a făcut cunoştinţă directorului cu detectivul Miller.

Şi-au strâns mâinile. Cei doi au dat din cap spre Ethan, în semn de salut, apoi l-au fixat pe Jason cu acea privire necruţătoare rezervată de cei mai mulţi poliţişti mardeiaşilor din bande şi criminalilor în serie.

„Soţul îndurerat”, şi-a spus Jason din nou, deşi era deja sătul de acest rol.

— Am auzit că aţi fost implicat într-un incident, a spus Warren.

Phil Stewart a făcut un semn spre Ethan, care stătea cu capul vârât între umerii osoşi.

— Ethan? l-a îmboldit el să vorbească.

— E numai vina lui, a explodat băiatul ridicându-şi capul şi arătând cu degetul spre Jason. Doamna Sandra m-a prevenit în privinţa lui. M-a prevenit.

D.D. i-a aruncat o privire lui Jason, o privire în continuare rece, dar marcată acum de o uşoară notă de superioritate.

— Ce ţi-a spus doamna Sandra, Ethan?

— Că s-a căsătorit de tânără, a răspuns băiatul pe un ton sincer. N-avea decât optsprezece ani. Nu era mult mai în vârstă decât sunt eu acum.

Adulţii s-au abţinut de la comentarii.

— Dar nu-l mai iubea, a pufnit băiatul dispreţuitor, uitându-se îndrăzneţ spre Jason. Mi-a spus că nu te mai iubeşte.

Oare cuvintele acestea îl răneau? Dacă ar fi fost întrebat, Jason n-ar fi ştiut ce să răspundă. Era în elementul lui. Şi, când se afla în elementul lui, nimic nu-l putea afecta. Tocmai asta era şi ideea. O învăţase încă de pe vremea când era prea tânăr şi prea slab pentru a riposta într-un alt mod, în încercarea de a înăbuşi durerea.

— Sandy mi-a povestit că lucra cu tine la un proiect, a spus Jason calm. Mi-a spus că eşti un elev excelent, Ethan, şi că-i face mare plăcere să lucreze cu tine.

Ethan s-a înroşit la faţă şi şi-a plecat din nou capul.

— De când o iubeşti? a insistat Jason, conştient de faptul că D.D. încremenise lângă el, iar Phil Stewart căscase ochii de uimire.

— Stai puţin… a dat să spună directorul.

— N-o meriţi! a strigat Ethan. Munceşti tot timpul. O laşi singură în casă. Eu m-aş purta mai frumos cu ea. Mi-aş petrece fiecare clipă cu ea, dac-aş putea. O ajut la modulul acela de predare. Mă duc la meciurile de baschet numai de dragul ei. Pentru că asta trebuie să faci atunci când iubeşti pe cineva. Să stai cu el, să discutaţi. Să fiţi mereu alături.

— Cât de des stăteai alături de doamna Sandra, a întrebat sergentul Warren.

— În fiecare zi. În fiecare recreaţie. Am învăţat-o cum să navigheze pe internet şi să le predea asta copiilor din clasa a şasea. Ştiţi, mă pricep foarte bine la computere.

„Rahat”, şi-a spus Jason. „Rahat şi iar rahat.”

— Ethan, ai ieşit vreodată cu doamna Sandra în oraş? a întrebat D.D.

— O vedeam în fiecare joi, la meciurile de baschet. Serile de joi sunt preferatele mele.

— Ai fost la ea acasă ori aţi mers împreună în altă parte?

Directorul Philip Stewart părea pe cale să facă un atac de cord.

Ethan a clătinat din cap.

— Nu, a spus el trist, apoi şi-a întors iar privirea surescitată spre Jason. Doamna Sandra mi-a spus că nu trebuie să mă duc la ei acasă. Pentru c-ar fi *periculos.*

— Ce altceva ţi-a mai povestit doamna Sandra despre soţul ei? a întrebat Warren.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Diverse chestii. Nimicuri. Dar nu trebuia să-mi povestească nimic. Mi-am dat seama şi aşa. Era atât de singură! Şi tristă. Într-o zi, chiar a izbucnit în plâns. Voia să plece, să scape de el, sunt sigur de asta. Dar îi era teamă. Uitaţi-vă şi voi la el! Şi mie mi-ar fi teamă, dac-aş fi în locul ei.

Toată lumea s-a conformat, întorcând capul spre Jason, spre ochii lui încercănaţi şi barba nerasă. El şi-a plecat privirea. „Soţul îndurerat, soţul îndurerat.”

— Ethan, înţeleg că tu şi doamna Sandra stăteaţi mult de vorbă. I-ai trimis cumva e-mailuri, ai sunat-o acasă, ai încercat să iei legătura cu ea într-un fel sau altul? l-a chestionat poliţista.

— Mda. Sigur. Dar mi-a spus să nu o sun sau să-i scriu prea des. Nu voia ca soţul să devină suspicios, a spus Ethan aruncând o altă privire furioasă.

— Deci tu şi doamna Sandra obişnuiaţi să vă întâlniţi în afara şcolii? a întrebat directorul Stewart cu o expresie tulburată întipărită pe chip.

Ethan a scuturat însă din cap.

— V-am spus deja, ne întâlneam în pauză. Şi în serile de

joi. La meciurile de baschet.

— Ce altceva făceaţi în timpul meciurilor de baschet? a întrebat Warren.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi ieşit împreună la o plimbare, poate în jurul şcolii, sau aţi stat de vorbă într-o sală de clasă sau altceva?

Băiatul s-a uitat la ea încruntat.

— Sigur că nu. Era cu fetiţa. Nu putea s-o lase pe Ree singură şi să umble de colo-colo. Doamna Sandra e o mamă bună.

Warren i-a aruncat o privire furişă lui Jason.

— Eu lucrez joi noaptea, a completat el. Aşa că da, Sandy se ocupa de Ree joia.

Sergentul a dat uşor din cap, şi Jason şi-a dat seama că poliţista se gândea la ceea ce se gândea şi el. În mod evident, Ethan Hastings îşi închipuia că avea o relaţie, de un fel sau altul, cu Sandy. Dar cum evoluase aceasta? Ajunsese la o relaţie fizică în toată regula? Sau rămăsese la stadiul de iluzie întreţinută de un copil cu inabilităţi sociale?

Privind acum retrospectiv, părul blond strălucitor şi trăsăturile tinereşti ale lui Sandy nu difereau prea mult de cele ale unor profesoare tinere şi drăguţe, recent reţinute pentru relaţiile lor nepotrivite cu elevi adolescenţi. Iar Ethan nu se înşelase – fără îndoială, Sandy se simţea singură, neglijată, suprasolicitată de eforturile de a jongla cu cariera şi cu statutul de părinte. Şi, desigur, Ethan reprezenta un auditoriu care o idolatriza, gata oricând să o copleşească pe tânăra profesoară cu laude şi cu atenţii.

Totuşi, nu era decât un puşti. Lui Jason i-ar fi plăcut să creadă că, dacă Sandy l-ar fi înşelat cu cineva, atunci măcar nu ar fi făcut-o cu un băiat de treisprezece ani. Pe de altă parte, şi alţi soţi gândiseră probabil la fel.

S-a auzit o bătaie discretă în uşă. Adele şi-a băgat din nou capul înăuntru.

— Au venit părinţii lui Ethan Hastings, a anunţat.

Directorul Stewart a încuviinţat din cap, şi uşa s-a deschis suficient de larg pentru a da la iveală doi oameni şocaţi şi profund marcaţi de recentele evenimente.

— Ethan, a strigat mama, croindu-şi drum spre fiul ei printre adulţii aflaţi în picioare.

Ethan şi-a aruncat braţele în jurul ei, transformându-se instantaneu dintr-un Don Juan în devenire într-un băieţel speriat. Puştiul moştenise părul mamei, a remarcat Jason în trecere. Părul scurt blond-roşcat al mamei s-a amestecat cu coama vâlvoi, morcovie, a fiului. Erau ca două picături de apă. Se potriveau perfect.

Jason s-a forţat să revină în elementul lui, acel loc magic în care nimic nu-l putea atinge.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, a deschis tatăl discuţia, apoi s-a oprit, observând bandajul de pe faţa lui Jason. V-a atacat? Fiul *meu* a atacat un adult?

— Are un croşeu promiţător, l-a informat Jason. Apoi, văzând paloarea de pe chipul bărbatului, s-a grăbit să adauge: Nu vă faceţi griji, n-am de gând să depun plângere.

Sergentul Warren l-a privit cu interes sporit.

— Ethan era supărat, a continuat Jason. Îl înţeleg. Nici eu n-am o săptămână prea bună.

Tatăl părea şi mai nedumerit acum, dar Jason nu avea chef să-i ofere şi alte lămuriri. Pe moment, făcuse tot ce putuse. Şi cu asta, basta. Acum trebuia să se întoarcă acasă.

Nu s-a obosit să-şi ia rămas-bun, a ieşit pur şi simplu pe uşă, în timp ce, în birou, directorul Stewart se apucase să explice detaliile „presupusului incident” şi posibilele lui repercusiuni disciplinare unor părinţi care nu îşi imaginaseră probabil niciodată că fiul lor tocilar ar fi în stare să atingă o muscă.

Sergentul Warren l-a ajuns din urmă în holul de la intrare. Jason nu s-a mirat. Era obosit şi cu nervii la pământ, aşa că era normal ca poliţista să profite şi să

încerce să-l strângă cu uşa.

— Plecaţi deja? i-a strigat ea.

— Trebuie să mă duc să-mi iau copilul.

— Aţi găsit, în sfârşit, pe cineva demn de încredere care să stea cu fetiţa?

Bărbatul s-a întors, păstrându-şi calmul şi ferindu-se să muşte momeala.

— Asistă la ora de lucru manual. Înţeleg că acolo fac prăjituri.

— Îi e dor de mămica ei, nu?

Jason nu a răspuns.

— Presupun că îi e tare greu. Nu are decât patru ani şi e ultima persoană care a văzut-o pe Sandra în viaţă.

Jason nu a răspuns.

D.D. şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a apropiat. Mişcându-se agresiv, cu picioarele ei lungi îmbrăcate în pantaloni de denim. Un prădător care luase mirosul vânatului.

— Ce mai face pisica?

— Ce fac toate pisicile.

— Reapariţia Domnului Smith a făcut-o, probabil, foarte fericită pe fetiţă.

— De fapt, a plâns după mama ei.

— Asta e tactica dumneavoastră de apărare – tatăl iubitor şi grijuliu care nu i-ar face niciodată un rău animalului de companie al fiicei?

Jason nu a răspuns.

D.D. a mai făcut doi paşi în faţă, smucindu-şi capul înapoi, în direcţia biroului directorului.

— Ce ziceţi de rivalul dumneavoastră? O fi el tânăr, dar, din câte se pare, Ethan Hastings petrecea mai mult timp cu soţia decât dumneavoastră.

— Ar trebui să staţi de vorbă cu doamna Lizbet, a spus Jason.

— Zău? Ştia despre relaţia dintre Sandy şi Ethan?

— Da, despre adevărata natură a acestei relaţii.

— Şi care anume e asta, Jason?

— Pasiunile pe care elevii le fac pentru profesori sunt un risc profesional. Puteţi întreba orice profesor.

— Mie mi s-a părut ceva mai serios decât o pasiune trecătoare.

— Poate, din punctul de vedere al lui Ethan Hastings.

— Şi tu ai aflat despre relaţia lor, Jason? Şi ai devenit gelos? Ai simţit nevoia să o pui la punct pe Sandy?

— Pot să afirm cu toată sinceritatea că nu sunt un tip gelos de felul meu.

D.D. a ridicat din sprâncene, fără să-şi ascundă scepticismul.

— Toată lumea e geloasă. Până şi puştiul de treisprezece ani, Ethan Hastings, dac-ar fi să mă iau după cucuiul din capul tău.

— Avea un manual în mână, a ripostat Jason automat. M-a lovit cu el pe la spate.

D.D. i-a zâmbit – imaginea însăşi a prieteniei.

— Zău aşa, Jason! Gata cu joaca! Spune-ne ce s-a petrecut în noaptea de miercuri. Între soţi apar tot timpul certuri, e de înţeles. Mai ales când vorbim despre cupluri tinere, unde ambii parteneri lucrează şi mai au şi un copil mic de crescut. Şi, desigur, Sandy e o femeie tânără şi frumoasă, care stă mai în fiecare noapte singură… Deci te-ai înfuriat. Poate i-ai spus lucruri care nu trebuiau spuse. Poate ai făcut lucruri care nu trebuiau făcute. Cu cât ne dezvălui mai repede ce s-a întâmplat, cu atât mai repede vom pune capăt poveştii ăsteia. Şi vom găsi o soluţie viabilă pentru tine şi Ree. Gândeşte-te la ea, la cât de speriată e acum. Pune-te în locul ei, al unui copil de patru ani care se scoală în fiecare dimineaţă cu ultimele vorbe rostite de mamă răsunându-i în cap…

Jason nu a răspuns.

D.D. s-a apropiat şi mai mult, într-atât încât Jason a simţit mirosul săpunului pe care poliţista îl folosise în dimineaţa aceea la duş. Părul ei blond buclat semăna într-o

oarecare măsură cu al lui Sandy. „Un păr frumos”, aşa spusese Ree, care îi ducea deja, fără îndoială, dorul mamei.

— Spune-mi unde e, a şoptit D.D. aproape de urechea lui. Spune-mi unde e Sandy, Jason, şi eu am s-o aduc acasă, la Ree.

El s-a aplecat spre ea, aproape atingându-i obrazul cu buzele, şi a simţit tresărirea ei involuntară.

— Întreabă-l pe Ethan Hastings, a murmurat.

D.D. a făcut un pas în spate.

— Dai vina pe un băiat de treisprezece ani? a întrebat nevenindu-i să creadă.

— Nu subestima niciodată tinereţea, a ripostat el cu chipul împietrit. Dac-ai şti ce lucruri făceam eu la vârsta lui…

D.D. se închisese de-acum în sine.

— Jason, a spus ea pe un ton răspicat, pentru un bărbat deştept, poţi să fii tare prost…

— De ce? Fiindcă nu vreau să mă las arestat?

— Nu, pentru că nu eşti în stare să pui lucrurile cap la cap. Urmăreşte-mă puţin! Ai declarat că nu i-ai făcut niciun rău soţiei…

— Aşa e.

— Fiica ta a povestit că cineva a intrat miercuri noaptea în casă şi a atacat-o pe Sandy.

Vocea lui Jason a răsunat mai aspru acum:

— Corect.

— Fiica ta ştie ceva. Mai mult decât ne-a spus. Marianne Jackson e convinsă de asta. Şi eu la fel. Şi, ascultă-mă bine, dacă fetiţa păţeşte ceva, inclusiv dacă îi apare dintr-odată pe faţă un pistrui, o să te vânez până în pânzele albe.

Bărbatul nu a răspuns pe loc. În principal, din cauza şocului.

— Vrei să spui… Vrei să spui că…?

— Că o să stăm cu ochii pe tine. Douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Şi, îţi spun, pentru binele

tău, sper ca fetiţa să nu păţească nimic.

Jason a înţeles, în sfârşit, mesajul – nu numai ameninţarea intrinsecă, dar şi avertismentul subtil. Ree fusese ultima persoană care o văzuse pe Sandy în viaţă. Ree ştia mai multe decât fusese deocamdată dispusă ori capabilă să povestească. Ree era cea care deţinea cheia misterului.

Ceea ce însemna că persoana care îi făcuse rău lui Sandy avea un mobil al naibii de puternic pentru…

Jason a refuzat să meargă cu gândul mai departe. Pieptul îl apăsa. De teamă sau de furie? N-ar fi ştiut să spună. Poate că, pentru un om ca el, era totuna.

— Nimeni nu-i va face vreodată rău fiicei mele, s-a auzit rostind. O să am grijă s-o apăr.

D.D. s-a mulţumit să-i arunce o privire.

— Zău? Aşa cum ţi-ai apărat şi soţia?

Jason Jones s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi. De data aceasta, D.D. l-a lăsat să plece. S-a întors în biroul directorului, unde a încercat, împreună cu Miller, să-l tragă din nou de limbă pe Ethan, fără a obţine însă mare lucru. Ethan Hastings îl considera pe Jason Jones o personificare a răului, însă, în acelaşi timp, nu putea oferi niciun motiv plauzibil pentru care Sandra Jones să-şi fi catalogat soţul drept un om periculos. Băiatul îşi găsise eroina în profesoara de educaţie civică, iar în Jason Jones, balaurul care-şi păzea înverşunat prada.

Părinţii lui erau înnebuniţi, iar tatăl era atât de disperat, încât a atras-o pe D.D. deoparte pentru a-i spune că fratele soţiei, cu alte cuvinte unchiul lui Ethan, lucra la poliţia statală…

Lui D.D. i-a fost prea milă de el ca să-l avertizeze că pe parcursul unei anchete nu conta deloc o relaţie de rudenie cu un ofiţer de poliţie.

Ea şi Miller au consemnat declaraţia lui Ethan, i-au confiscat telefonul pentru a verifica eventualele mesaje incriminatorii schimbate de adolescent cu profesoara de

douăzeci şi trei de ani, apoi au căutat-o pe Elizabeth Reyes, alias doamna Lizbet, care le-a oferit o versiune mai echilibrată a faptelor.

Au terminat în jurul orei cinci, când lui D.D. i s-a făcut o poftă nebună de lasagna.

— Eşti foarte veselă, din câte văd, a constatat Miller.

— A fost o zi bună, a confirmat D.D.

— Dar n-am găsit-o pe Sandra Jones, şi, în plus, a apărut şi al treilea suspect – un Romeo de treisprezece ani.

— Nu cred că Sandra Jones avea o aventură cu Ethan. Ceea ce nu înseamnă că nu trebuie să verificăm telefonul băiatului. Ar putea fi distractiv.

Miller i-a aruncat o privire piezişă.

— Cum poţi fi atât de sigură? Doar urmăreşti şi tu la televizor aceleaşi ştiri ca mine. Nu vezi că ultima modă e ca profesoarele drăguţe să se încurce cu băieţi de şcoală generală?

— Aşa e, a spus D.D. strâmbând din nas. Dar, pe de altă parte, totul mi se pare complet lipsit de sens. O femeie care arată atât de bine ca Sandra Jones n-ar trebui să aibă nicio problemă în a atrage bărbaţi în toată firea, nu?

— Este o chestiune de dominanţă, i-a explicat Miller. Femeile astea nu-şi doresc o relaţie de la egal la egal. Îşi doresc un mascul care să facă tot ce le cer ele. Şi cum noi, cei cu testosteron, nu suntem recunoscuţi pentru înclinaţia spre cooperare, se îndreaptă, în mod pervers, spre cei mult mai tineri.

— Aşadar, pe testosteron ar trebui să dăm vina? a întrebat D.D., ridicând din sprâncene. Hmm, în cazul ăsta, ar trebui să stau şi eu mai mult prin şcolile generale. A pufnit. Mie tot nu-mi vine să cred că Sandra Jones se culca cu Ethan Hastings. Imposibil! În plus, toate declaraţiile pe care le avem până acum confirmă faptul că era tot timpul însoţită de fetiţă.

Miller a căzut pe gânduri.

— Poate a fost o chestie dintr-aia, cum îi zice? „O

aventură emoţională.” Sandy l-a sedus pe Ethan în principal prin intermediul telefonului mobil, al e-mailului etc. Soţul a dat peste mesaje şi a ucis-o într-o criză de gelozie.

— Sau poate i-a mărturisit despre relaţia ei cu Ethan lui Aidan Brewster, agresorul sexual, care a ucis-o într-o criză de gelozie. Ai dreptate, avem prea mulţi suspecţi. Deşi ar trebui să vedem şi partea bună a lucrurilor.

— Există şi o parte bună?

— Presupusa relaţie a Sandrei Jones cu un elev ne oferă motivaţia perfectă pentru a depune o cerere de confiscare a computerului familiei.

Miller s-a înviorat brusc.

— Da, a fost o zi bună, a aprobat el.

Capitolul 20

Oamenii îşi petrec viaţa pregătindu-se pentru marile momente. Planificăm petreceri incendiare pentru clipele de referinţă din existenţa noastră – aniversarea a douăzeci şi unu de ani, logodna, nunta, celebrarea copilului ce va veni pe lume. Sărbătorim, cântăm şi strigăm în onoarea evenimentului, din simplul motiv că fi considerăm un moment important.

La fel, ne călim pentru a face faţă loviturilor majore. Comunitatea care se adună în jurul supravieţuitorilor unui incendiu devastator. Familia care se reuneşte la funeraliile tatălui răpus mult prea devreme de cancer. Prietena cea mai bună care nu te lasă de izbelişte în primul weekend petrecut ca mamă proaspăt divorţată. Presimţim apariţia marilor momente şi ne pregătim să jucăm rolurile principale în propriile noastre drame. Şi asta ne face să ne simţim mai bine. Şi mai puternici. „Uitaţi-vă la mine, am trecut cu bine peste asta."

Şi, desigur, făcând aceasta, pierdem din vedere toate momentele intermediare. Viaţa de zi cu zi, care este aşa cum este. Care nu implică jelanii. Doar îndatoriri de îndeplinit.

Sunt convinsă că acestea sunt, de fapt, momentele care ne fac să fim ceea ce suntem sau care ne distrug. Aidoma unui val care se izbeşte zi după zi de aceeaşi stâncă, erodând piatra şi configurând linia ţărmului, detaliile neînsemnate ale vieţii sunt cele care deţin adevărata putere şi, prin urmare, ascund şi un mare pericol. Lucrurile pe care le facem sau nu le facem în mod curent, fără a înţelege vreodată semnificaţia pe termen lung a acestor gesturi mărunte.

De pildă, ultima mea zi pe lumea aceasta a fost o

sâmbătă, 30 august, când i-am cumpărat lui Jason un iPod ca dar de ziua lui.

Eu şi Ree am mers împreună la cumpărături. Ea avea nevoie de haine pentru grădiniţă, eu – de câteva lucruri pentru a termina amenajarea sălii de clasă. Am intrat într-un magazin Target, am văzut iPodurile şi m-am gândit imediat la Jason. Îi plăcea să asculte muzică, iar în ultima vreme începuse să facă jogging. Cu un iPod, putea combina cele două pasiuni.

Am introdus minunea muzicală de mărimea unui card de credit pe furiş în casă, ascunzând-o printre lucrurile cumpărate pentru şcoală. Mai târziu, când Jason se hârjonea cu Ree în camera de zi, am vârât iPodul în fundul unui sertar de bucătărie, sub grămada de mănuşi pentru aragaz, mai aproape de computer.

Eu şi Ree puseserăm totul la cale pe drum, în maşină. Cum aveam să-i jucăm un renghi lui Jason, descărcând în secret tone de rock'n'roll, în locul preferatei lui – muzica clasică. Mulţumită filmului Aruncat la canal[14]*, Ree era familiarizată cu piesele lui Billy Idol şi Fatboy Slim. În unele dimineţi de sâmbătă, când, după nopţi nedormite, pe Jason îl ajungea din urmă somnul şi dormea până după ora nouă, găselniţa lui Ree era să cânte* Dancing with Myself *în gura mare. Pentru că nimic nu-l scoală din pat mai repede pe un împătimit al lui lui George Winston[15] decât un star rock britanic.*

Eram tare încântate de noi însene.

Sâmbăta o petreceam în familie, aşa că ne-am ţinut tare şi nu am trădat secretul. Duminică, pe la ora cinci, Jason ne-a anunţat că trebuia să dea o fugă până la birou ca să verifice nişte surse şi să editeze o primă variantă a unui

---

[14] *Flushed away,* film de desene animate (2006) la a cărui coloană sonoră au contribuit mai mulţi cântăreţi de rock, printre care şi Billy Idol, autorul melodiei *Dancing with Myself,* „Dansând cu mine" (n.tr.)

[15] Pianist american (n. 1949), compozitor de *rural folk,* jazz şi R&B (n.tr.)

reportaj despre puburile irlandeze din Southie. Eu şi Ree practic i-am făcut vânt din casă. Ziua lui era marţi. Şi aveam nevoie de timp pentru pregătiri.

Am început prin a deschide computerul. Domnul Smith a sărit pe masă, ocupând o poziţie strategică lângă monitorul cald, de unde mă putea urmări, plin de sine, prin deschizăturile ochilor lui aurii.

Ca majoritatea obiectelor electronice, iPodul necesita instalarea unui software special. Nu am nici pe departe abilităţile lui Jason în materie de computere, însă cele mai multe astfel de programe sunt accesibile până şi unei nepricepute ca mine. După apariţia iconiţei Installation Wizard*, am început să apăs pe „Accept”, „Da” şi „Următorul” ori de câte ori cuvintele se iveau în fereastră.*

„Vezi, sunt mai deşteaptă decât ai fi crezut”, l-am informat pe Domnul Smith, care mi-a răspuns printr-un căscat.

Ree se apucase să caute prin colecţia ei de CD-uri. După o îndelungă chibzuinţă, ajunsese la concluzia că Jason urma să aibă nevoie de ceva muzică Disney pentru a-l acompania pe Billy Idol. Poate că va alerga mai repede pe melodiile lui Elton John pentru filmul de desene animate Regele Junglei. *Şi nu era de neglijat nici munca destoinică depusă de Phil Collins pentru* Tarzan*.*

Computerul m-a anunţat că softul iTunes fusese instalat, în timp ce Ree continua să scotocească prin mormanul de CD-uri. Am citit instrucţiunile, apoi i-am arătat cum să introducă CD-urile în drive-ul computerului, după care muzica avea să fie copiată pe iPodul lui tati. Pe Ree a încântat-o la culme vrăjitoria asta. După aceea, am vizitat, desigur, magazinul de muzică online, de unde am descărcat câteva opere clasice ale formaţiilor Led Zeppelin şi Rolling Stones. Sympathy for the Devil[16] *s-a numărat dintotdeauna printre favoritele mele.*

[16] Melodie a formaţiei Rolling Stones, inclusă în 1968 în albumul „Beggars Banquet” (n.tr.)

Timpul a trecut pe nesimţite şi s-a făcut opt, ora de culcare a lui Ree. Am ascuns iar iPodul sub mănuşile de bucătărie. Ree s-a grăbit să strângă CD-urile şi să le îndese înapoi pe raft. Pe urmă, sus, la etaj, un duş rapid, spălat pe dinţi, pipi la oliţă, două poveşti, un cântecel, o ultimă scărpinare pe după ureche a motanului şi, în cele din urmă, linişte.

M-am întors la bucătărie şi mi-am preparat un ceai. Urma Ziua Muncii, ultima zi de vacanţă pentru mine şi Ree. După care avea să înceapă rutina dusului lui Ree la grădiniţă şi a plecării mele la şcoală. Pe la ora unu, Jason o lua de la grădiniţă, iar eu trebuia să mă întorc acasă până la cinci, pentru ca el să plece la lucru. Agitaţie şi iar agitaţie. Eu şi soţul meu deveniserăm două vapoare care îşi intersectau drumurile în noapte.

Eram tulburată. Eram emoţionată. Eram speriată. Îmi dorisem să am o slujbă. Ceva numai al meu. Decizia de a deveni profesoară mă surprinsese şi pe mine, însă îmi plăcuse ceea ce făcusem cu un an în urmă. Copiii mă tratau cu respect, erau dornici să înveţe şi îmi sorbeau cuvintele din gură. Savuram momentele când ceea ce spuneam îi făcea pe toţi să zâmbească. Îmi plăcea să-i aud strigându-mă „doamna Jones, doamna Jones", probabil pentru că, nefiind numele mamei mele, doamna Jones mi se părea că suna extrem de demn şi de respectabil.

Atunci când mă aflam în faţa clasei, mă simţeam inteligentă şi stăpână pe mine. Propria copilărie mi se părea îndepărtată, iar în ochii copiilor vedeam adultul care aş fi vrut să fiu. Răbdător, versat, plin de resurse. Fiica mea mă iubea. Elevii mei mă iubeau.

Şi soţul meu... Niciodată nu fusesem sigură de el. Jason avea nevoie de mine. Îmi respectase decizia de a-mi lua o slujbă, deşi ştiam că ar fi preferat să stau acasă şi să am grijă de Ree. Mă încurajase să-mi continui studiile, cu toate că, din această cauză, întreaga familie avusese de suferit. Îi spusesem că îmi trebuia ceva numai al meu, iar

el completase imediat un cec pentru studiile online alese de mine.

Îmi respecta spaţiul intim. Avea încredere în deciziile mele. Mă trata cu blândeţe.

Era un om bun, îmi repetam fără încetare în nopţile acelea interminabile când umbrele se lungeau pe pereţi şi mă simţeam din nou singură.

Şi ce dacă nu făceam sex? Nicio căsnicie nu este perfectă, nu? Asta însemna să fii un om matur. Să înţelegi că visele copilăriei nu aveau să se împlinească niciodată. Să faci compromisuri. Să te sacrifici pentru binele familiei.

Să faci ceea ce e bine, chiar dacă nu perfect, şi să fii recunoscător pentru toate nopţile când adormeai fără să simţi în nări mirosul greţos de trandafiri ofiliţi.

Cu gândul la Jason, mi-am amintit că a doua zi dimineaţă trebuia să-i fac, împreună cu Ree, un tort. Poate ar fi mai bine să împachetez iPodul acum, cât el era încă plecat Şi pe urmă privirea mi-a căzut pe computer, şi abia atunci mi-am dat seama că planul meu şi al lui Ree avea o fisură.

Jason folosea computerul în fiecare noapte. Ceea ce însemna că în seara aceea, când avea să se întoarcă de la lucru şi să-l deschidă, primul lucru pe care urma să-l observe avea să fie icoana de iTunes apărută în urma instalării programului.

Şi cu asta, se alegea praful de surpriza noastră. M-am aşezat în faţa computerului, încercând să-mi cântăresc în minte opţiunile. Puteam să dezinstalez software-ul. Deja încărcaserăm pe iPod melodiile noastre favorite, aşa încât ştergerea temporară a programului iTunes nu avea să schimbe nimic. Sau…

Îmi aminteam vag că se puteau şterge lucrurile de pe desktop mutându-le în Recycle Bin*. Fişierul rămânea în* Recycle Bin *până când lansai comanda finală de ştergere. Aşa că poate reuşeam să mut iconiţa de iTunes departe de privirile lui Jason şi să o ţin acolo ascunsă.* Voilà*.*

Înainte de-a mă lăsa luată de val, m-am gândit să-mi

testez teoria pe un document scris de mine mai demult, pentru o oră de curs. Am găsit numele fişierului, l-am selectat şi l-am mutat în Recycle Bin. *Pe urmă, am făcut clic de două ori pe* Recycle Bin *ca să verific dacă articolul se afla acolo.*

Şi, intr-adevăr, documentul meu era acolo. Alături de un alt fişier, denumit Foto 1.

Am făcut clic pe el.

Imaginea alb-negru a umplut ecranul.

Iar eu mi-am îndesat pumnul în gură ca să nu-mi trezesc fetiţa cu ţipătul meu.

Între şcoala generală din South Boston şi casa lui Jason şi a Sandrei erau aproximativ şapte kilometri, ceea ce însemna opt minute de mers cu maşina. Distanţa scurtă se încadra perfect în programul lor strâns, când Ree trebuia dusă sau luată din punctul A, iar Sandra sau Jason trebuiau să ajungă în punctul B.

Acum, Jason privea cercetător la fiecare bloc pe lângă care trecea, în timp ce strângea cu ambele mâini volanul, gândindu-se că cele opt minute erau prea puţine. Nu îndeajuns pentru a-şi regăsi calmul. Nu îndeajuns pentru a înţelege pe deplin impactul spuselor lui Ethan Hastings. Nu îndeajuns pentru a-şi reveni după avertismentul nemilos al sergentului D.D. Warren cu privire la copilul lui. Nu îndeajuns pentru a se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

Ree fusese ultima persoană care o văzuse pe Sandy în viaţă, miercuri seara. Poliţiştii ştiau asta. El ştia. Şi, în mod cert, mai era şi o altă persoană care ştia.

Persoana care îi făcuse rău soţiei sale. Persoana care putea să se întoarcă pentru a-i face rău şi lui Ree.

— Am obosit, tati, s-a plâns Ree pe bancheta din spate, frecându-se la ochi. Vreau să merg acasă.

Până şi Domnul Smith îşi abandonase poziţia de leneveală şi se uita acum la Jason, în expectativă. Motanul

îşi cerea, fără îndoială, prânzul, ca să nu mai vorbim despre castronelul cu apă proaspătă şi lădiţa cu nisip.

— Mergem acasă, tati? Vreau acasă.

— Ştiu, ştiu.

El însă nu voia. S-a gândit dacă nu era mai bine să ia prânzul la un restaurant şi să rămână peste noapte la un motel ieftin. Sau poate, la naiba, să umple rezervorul cu benzină şi să pornească spre Canada. Dar, în zilele noastre, cu atâtea alerte Amber[17], fuga nu mai putea fi un gest improvizat, cu atât mai puţin dacă aveai în maşină o fetiţă de patru ani, plus un motan portocaliu. „Canada?" şi-a spus posomorât. În cel mai bun caz, avea să ajungă până la graniţa statului Massachusetts.

Ree voia să meargă acasă, şi poate că, la urma urmei, asta era cea mai bună soluţie. Doar casa avea uşi de oţel şi ferestre securizate. Aveau să fie în siguranţă. Poate nu ştiuse tot ce se întâmpla în viaţa soţiei, poate nu presimţise pericolul. Ei bine, de acum încolo avea să fie mult mai atent. Şi nu avea să lase pe nimeni să se atingă de fiica lui.

Cel puţin aşa şi-a propus.

Pe de altă parte, acasă însemna un spaţiu gol şi nicio urare veselă de bun venit din partea lui Sandy.

Sau, şi mai rău, o confruntare cu presa, care se adunase deja, era convins, în curtea din faţă.

„Cum ţi-ai ucis soţia, Jason? Ai înjunghiat-o, ai împuşcat-o, ai strangulat-o? Pun pariu că nu ţi-a fost greu, având în vedere experienţa pe care o ai…"

Ar trebui să-şi angajeze un purtător de cuvânt, i-a venit lui o idee. Nu aşa se procedează în vremurile noastre? Un

---

[17] Sistem guvernamental de atenţionare pentru cazuri de răpire de copii, introdus în SUA în 1996, ulterior şi în Canada şi alte ţări. Oficial, denumirea derivă de la America's Missing: Broadcasting Emergency Response („Persoane dispărute în America: difuzarea răspunsurilor de urgenţă"), dar, de fapt, este numele lui Amber Hagerman, o fetiţă de nouă ani, răpită şi ucisă în Texas în 1996. (n.tr.)

avocat care să te reprezinte legal, un purtător de cuvânt care să acţioneze în beneficiul familiei şi – desigur – un agent care să se ocupe de drepturile de autor cuvenite pentru cartea care va urma şi de detaliile financiare ale ecranizării ei. Dreptul la intimitate? Ce-i ăla? Ce-i ăla dreptul de a-l plânge în linişte pe cel drag dispărut?

Nimănui nu-i mai păsa acum de astfel de nimicuri. Fiica însărcinată fusese răpită şi ucisă. Soţia iubită, omorâtă la metrou. Cadavrul prietenei – găsit tăiat în bucăţi şi vârât într-o valiză. Viaţa ta devenea, brusc, proprietatea televiziunilor de ştiri. Uită de pregătirile de înmormântare, e musai să apari la *Larry King Show.* Uită de explicaţiile datorate copilului, că nu-şi va mai vedea niciodată mama, trebuie să te aşezi pe canapea la emisiunea lui Oprah.

Crima echivala cu celebritatea, fie că-ţi plăcea, fie că nu.

Jason s-a înfuriat. O furie bruscă şi intensă. Articulaţiile mâinilor i s-au albit pe volan, şi a început să conducă mai repede, mult peste limita legală de viteză.

Nu asta îşi dorea. Nu voia să fie pus în situaţia de a-i duce dorul soţiei. Şi nu voia să fie atât de înspăimântat pentru soarta unicei sale fiice.

S-a forţat să inspire adânc, apoi să dea încet drumul aerului din plămâni, slăbind în acelaşi timp greutatea cu care apăsa pe acceleraţie şi îndreptându-şi umerii, „Uită de griji. Încuie-le undeva, cât mai departe. Dă-le încolo. Şi pe urmă, zâmbeşte. Eşti la *Camera ascunsă*."

A cotit, intrând pe strada sa. Unde, aşa cum se aşteptase, patru care de transmisiuni TV erau deja parcate bară la bară. Şi poliţia era prezentă. Dubita fusese postată chiar în faţa casei, şi doi agenţi în uniformă, cu mâinile în şolduri, supravegheau de pe alee mica adunătură de reporteri şi de cameramani dichisiţi în haine neglijente. Posturi locale; povestea nu ajunsese încă o ştire de nivel naţional.

Dar avea să ajungă, imediat ce informaţiile despre Ethan Hastings începeau să circule.

Pe bancheta din spate, Ree a căscat ochii mari.

— E vreo petrecere, tati? a întrebat ea entuziasmată.

— Poate se bucură toată lumea asta că Domnul Smith s-a întors acasă.

Jason a încetinit pentru a intra pe aleea din faţa casei, şi primul bliţ a explodat în afara geamurilor. A oprit maşina. Presa nu putea încălca o proprietate privată. Aşadar, avea timp suficient pentru a-şi desface centura de siguranţă, a se ocupa de Ree şi a găsi metoda cea mai bună de a-l duce pe Domnul Smith în casă.

„Soţul îndurerat, soţul îndurerat.” Aparatele de luat vederi cu lentile telefoto s-au focalizat asupra lui.

Avea să-l ducă pe Domnul Smith în braţe, ţinând-o pe Ree de mână. Uite o oportunitate formidabilă pentru o poză de premiu – soţul învineţit şi bandajat la cap cărând în braţe un motan portocaliu simpatic şi ţinând de mână o fetiţă adorabilă.

Mda, avea să primească o grămadă de e-mailuri de la fani.

Jason s-a simţit din nou gol pe dinăuntru. Nu înnebunit, nu trist, nu furios sau altcumva. Era iar în elementul lui.

Domnul Smith se aşezase în poala lui, uitându-se pe geam la agitaţia de afară. Îşi ciulise urechile, şi coada îi tresărea nervos. Pe bancheta din spate, Ree îşi desfăcuse deja centura şi se uita întrebătoare la el.

— Poţi să cobori pe partea asta, iubito? a întrebat-o el liniştit.

Ree a încuviinţat din cap, holbându-se la mulţimea de străini adunată pe trotuar.

— Tati?

— E OK scumpo. Oamenii aceia sunt reporteri. Meseria lor este să pună întrebări. Şi eu fac la fel. Numai că eu scriu la ziar, în timp ce reporterii povestesc la televizor.

Fetiţa l-a privit din nou, şi Jason a văzut cum îngrijorarea îşi făcea iarăşi loc pe faţa ei trasă.

S-a răsucit pe scaunul şoferului şi i-a atins mânuţa.

— Sunt obligaţi să stea pe trotuar, scumpo. Aşa e legea. Deci n-au cum să intre la noi în casă. Dar o să vezi, când o să ieşim din maşină, o să facă mult zgomot. O să înceapă să pună tot felul de întrebări trăsnite, toţi deodată – şi, în plus, fără să ridice mâna.

Asta i-a atras imediat atenţia lui Ree.

— Nu ridică mâna?

— Nu. Vorbesc toţi deodată. Fără să ceară voie, fără să aştepte să termine ceilalţi ce au de spus.

Ree a clipit din ochi.

— Asta nu i-ar plăcea deloc doamnei Suzie, a spus ea serioasă.

— Sigur că nu. Şi, când o să ieşim din maşină, o să-ţi dai singură seama de ce e atât de important să ridici mâna la şcoală, pentru că, dacă nu o faci…

A arătat spre adunătura zgomotoasă de pe trotuar, şi Ree a oftat exasperată. Neliniştea îi dispăruse. Acum, abia aştepta să coboare din maşină, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a clătina din cap la vederea atâtor adulţi prost crescuţi.

Şi Jason se simţea ceva mai bine. Adevărul era că fiica lui de patru ani ştia mai multe decât şacalii care îl aşteptau, şi ăsta era un lucru demn de a fi luat în considerare.

L-a îndesat pe Domnul Smith sub braţul stâng şi a deschis portiera din dreptul şoferului. Prima întrebare a răsunat de-a lungul curţii, şi reporterii au dat buluc.

„Jason, Jason, unde e Sandy? Ai vreo noutate? Ştii unde se află?”

„Este adevărat că azi-dimineaţă poliţia ţi-a interogat fiica de patru ani? Cum se simte micuţa Ree? Îi e dor de mămica ei?”

„Eşti ultima persoană care a văzut-o pe Sandy în viaţă?”

„Ce-ai de declarat în legătură cu faptul că eşti considerat posibil suspect în acest caz?“

Jason a închis portiera din dreptul său şi a deschis-o pe

cea a lui Ree. Capul plecat, motanul sub braţul stâng, mâna dreapta întinsă spre Ree. Fiica lui a coborât cu îndrăzneală de pe bancheta din spate. S-a uitat direct spre reporteri, şi Jason a auzit simultan o jumătate de duzină de aparate păcănind şi a văzut tot atâtea bliţuri. „Poza de vedetă”, şi-a spus întru câtva absent. Micuţa lui fiică, fetiţa lui cea frumoasă şi curajoasă, tocmai îl salvase – faţa lui nu avea să apară în prim-plan la ştirile de la ora cinci.

— Ai avut dreptate, tati, a spus Ree ridicându-şi privirea spre el. Oamenii ăştia nu vor câştiga *niciodată* un premiu pentru bună purtare.

Şi atunci Jason a zâmbit. Pieptul i s-a umflat de mândrie în timp ce a luat-o pe fetiţă de mână şi s-a îndepărtat de ziariştii care ţipau, îndreptându-se spre sanctuarul locuinţei sale.

Au traversat curtea, Domnul Smith zbătându-se în braţele sale, Ree mergând cu paşi apăsaţi. Au urcat scările, şi Jason a fost nevoit să lase mâna lui Ree pentru a se concentra asupra motanului intrat în panică.

„Jason, Jason, ai organizat patrule de căutare?”

„Va fi un priveghi la lumina lumânărilor?”

„Este adevărat că poşeta Sandrei a fost găsită pe blatul de bucătărie?”

„Poţi să confirmi faptul că vei fi reprezentat de Alan Dershowitz[18], Jason?”

Cheile i-au zdrăngănit între degete. Jason l-a mutat cu stângăcie pe Domnul Smith dintr-o parte în alta, în căutarea cheii potrivite. „Intră mai repede în casă. Intră mai repede în casă. Păstrează-ţi calmul. Stăpâneşte-te.”

„Care au fost ultimele cuvinte ale lui Sandy?”

Şi pe urmă, chiar lângă el, scârţâitul neaşteptat al podelei.

Jason şi-a ridicat iute capul. Bărbatul a păşit afară din

[18] Jurist, avocat şi comentator politic american (n. 1938), celebru pentru apărarea cu succes a unor inculpaţi în cazuri de crimă, precum şi a unor celebrităţi ca Mike Tyson sau Patty Hearts (n.tr.)

capătul umbrit al verandei. Imediat, Jason s-a postat în faţa fiicei sale, înarmat cu o pisică într-o mână şi cu un set de chei în cealaltă.

Bărbatul a făcut trei paşi în faţă. Era îmbrăcat cu un costum şifonat din pânză, de culoare verde mentă, şi învârtea între degete o pălărie veche cafenie. Părul şocant de alb încununa o faţă puternic ridată. A zâmbit larg, şi Jason aproape că a scăpat din braţe afurisitul de motan.

Bărbatul cu părul alb şi-a deschis braţele şi s-a uitat radios în jos, spre Ree, exclamând jovial:

— Bună, scumpete! Hai la bunicul!

Capitolul 21

Jason a descuiat iute uşa din faţă şi i-a dat drumul Domnului Smith înăuntru. Şi-a pus mâna pe umărul lui Ree.

— Hai, intră.

— Da', tati…

— Haide, acum! Motanului îi e foame.

Ree a căscat ochii mari de uimire, apoi, recunoscând tonul imperios, s-a conformat. A păşit înăuntru, şi Jason a închis uşa în urma ei, a încuiat-o din nou şi s-a întors spre bărbatul cu părul alb.

— Pleacă de pe proprietatea mea.

Nou-venitul şi-a lăsat uşor capul într-o parte, aparent confuz. Jason îl întâlnise pe tatăl lui Sandy doar o singură dată, şi atunci, la fel ca acum, fusese şocat la vederea ochilor lui albaştri înconjuraţi de riduri şi a zâmbetului larg, strălucitor.

— Bine, Jason, aşa îţi întâmpini tu socrul?

Max i-a întins, prietenos, mâna. Jason s-a făcut că n-o vede, repetând pe un ton ferm:

— Pleacă de pe proprietatea mea sau voi cere să fii arestat.

Max nu s-a clintit din loc. Dar chipul i s-a întristat. Şi-a învârtit pălăria în mâini, aparent nehotărât.

— Unde e soţia ta? a întrebat într-un final judecătorul cu un glas sobru, adecvat circumstanţelor.

— O să număr până la cinci, a spus Jason. Unu…

— Înţeleg că a fost dată dispărută în urmă cu mai bine de o zi. Am văzut ştirea la televizor şi m-am grăbit să iau avionul.

— Doi…

— Asta e nepoţica mea? Are ochii bunicii ei. E tare

drăgălaşă. Păcat că niciunul dintre voi nu s-a obosit să mă anunţe şi pe mine că am devenit bunic. Ştiu că eu şi Sandra am avut unele neînţelegeri, dar cred că nimic nu justifică faptul că n-am fost anunţat de naşterea unui copil atât de minunat.

— Trei…

— Am venit ca să te ajut, fiule. Oi fi eu bătrân, dar tot mai am ceva vlagă în mine.

— Patru…

Max l-a cântărit pe Jason din priviri, mijindu-şi ochii.

— Mi-ai ucis unica fiică, Jason *Jones?* Pentru că dacă se dovedeşte că i-ai făcut rău Sandrei mele, că i-ai atins chiar şi un fir de păr din cap…

— Cinci…

Jason a coborât de pe verandă. Max nu l-a urmat imediat. Fapt care nu l-a surprins pe Jason. Sandra îi povestise că tatăl ei trăia precum proverbialul peşte mare dintr-un lac mic. Era un judecător extrem de respectat şi un gentleman sudist afabil. Oamenii aveau instinctiv încredere în el, şi tocmai de aceea nimeni nu intervenise ca să-i ajute fiica atunci când mama îi turna înălbitor de rufe pe gât.

Reporterii l-au zărit apropiindu-se şi au întins, plini de speranţă, microfoanele către el, ţipând:

„Unde e Ree?”

„Cine e bărbatul de pe verandă?”

„Ai primit vreo cerere de răscumpărare?”

Jason s-a oprit în dreptul poliţistului în uniformă postat cel mai departe de reprezentanţii presei şi i-a făcut un semn cu degetul. Pe ecusonul lui era scris numele „Hawkes”. Excelent, şi-a spus Jason, mi-ar prinde tare bine un şoim[19].

Agentul s-a tras ascultător mai aproape, la fel de reticent ca el în a împărtăşi conversaţia cu lumea largă.

— Bărbatul în vârstă de pe verandă, a murmurat Jason.

[19] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, *hawk* înseamnă „şoim” (n.tr.)

Nu e bine-venit la mine în casă. I-am cerut să părăsească proprietatea, dar a refuzat.

Ofiţerul a ridicat din sprâncene. Şi-a mutat privirea de la Jason la reporteri, apoi din nou la Jason, ca o întrebare nerostită.

— Dacă vrea să facă o scenă, n-are decât, a răspuns Jason şoptit. Eu îl consider o ameninţare la adresa fiicei mele şi vreau să-l văd plecat de-acolo.

Agentul a încuviinţat din cap şi a scos un carneţel cu spirală.

— Cum îl cheamă pe domnul?

— Maxwell Black din Atlanta, Georgia.

— Şi care e legătura cu dumneavoastră?

— Tehnic vorbind, e socrul meu.

Poliţistul în uniformă s-a holbat la el. Jason a ridicat din umeri.

— Soţia mea nu şi-a dorit ca tatăl ei să se implice în viaţa fiicei noastre. Şi faptul că Sandy… nu e acum aici nu înseamnă că nu trebuie să ţin cont de dorinţele ei.

— A făcut domnul Black vreo afirmaţie anume? V-a ameninţat în vreun fel pe dumneavoastră sau pe fetiţă?

— Consider prezenţa sa în sine o ameninţare.

— Să înţeleg că aveţi un ordin de restricţie? a întrebat agentul nedumerit.

— O să-l obţin mâine, la prima oră, promit.

Ceea ce era o minciună, fiindcă, pentru a obţine un ordin de restricţie avea nevoie de dovezi, iar curtea nu avea să se mulţumească, probabil, cu afirmaţia lui Sandy cum că Max îşi iubise soţia dezaxată mai mult decât fiica.

— Nu pot să-l arestez… a dat să spună poliţistul.

Jason l-a întrerupt.

— Consider că omul acela mi-a încălcat proprietatea. Vă rog să-l îndepărtaţi de acolo. Asta e tot ce vă cer.

Agentul a renunţat să-l mai contrazică şi a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi vrut să zică: „E îngroparea ta pe prima pagină, omule”, după care a făcut un pas în faţă.

Max îşi dăduse însă seama cum stă treaba. A coborât singur scările, cu zâmbetul său vesel încremenit pe faţă, deşi cu mişcări smucite, ca de om care face ceea ce trebuie să facă, nu însă şi ceea ce vrea.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să mă duc la hotel, a consimţit el maiestuos, dând o dată din cap în direcţia lui Jason.

Între timp, reporterii se liniştiseră. Făcuseră, aparent, legătura dintre prezenţa agentului în uniformă şi gesturile bărbatului cu părul alb şi urmăreau acum cu atenţie spectacolul.

— Desigur, a continuat Max, abia aştept să-mi vizitez nepoţica mâine, la prima oră.

— Nici vorbă, a replicat Jason pe un ton plat, îndreptându-se spre casă, unde îl aştepta Ree.

— Fiule, eu, unul, nu m-aş aventura să zic asta dac-aş fi în locul tău, a strigat Max în urma lui.

Împotriva voinţei sale, Jason s-a trezit că se opreşte şi se răsuceşte pe călcâie, aruncându-i o privire socrului său.

— Mai ştiu şi eu câte ceva, a rostit bătrânul încet, ca să fie auzit doar de Jason şi de agentul în uniformă. De pildă, ştiu data la care ai cunoscut-o pe fiica mea şi cea la care s-a născut nepoata.

— Nu-i adevărat. Sandy nu te-a sunat după ce-a născut copilul.

— Certificatele de naştere sunt acte publice, Jason *Jones.* Acte publice. Şi acum, ce zici, nu crezi că e cazul să îngropăm securea războiului?

— Nici vorbă, a repetat Jason hotărât, cu toate că inima îi bătea nebuneşte în piept.

Pentru a treia oară în acea zi, se confrunta cu un pericol neaşteptat.

I-a întors spatele lui Maxwell, a urcat treptele către verandă şi a descuiat uşa din faţă. A intrat şi a găsit-o pe Ree în mijlocul vestibulului, cu buza de sus tremurând şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

A închis uşa, şi fetiţa i s-a aruncat în braţe.

— Tati, mi-e frică. Mi-e tare frică, tati.

— Şşşt, şşşt, şşşt.

A strâns-o cu putere. A mângâiat părul fiicei sale şi a inhalat parfumul alinător al şamponului acesteia.

— Te iubesc, a şoptit pe deasupra capului lui Ree, întrebându-se în acelaşi timp ce şanse avea Maxwell să-i ia copilul.

Jason a preparat vafe pentru masă. Micul dejun în loc de cină avea în casa lor o tradiţie respectabilă, iar ritualul familiar al bătutului amestecului l-a calmat. A turnat aluatul în formele aburinde. Ree s-a aşezat la marginea blatului de bucătărie, cu ochii fixaţi asupra luminii roşii a aparatului. Când lumina avea să se stingă, mâncarea era gata. Îşi lua în serios îndatoririle de cronometror.

Jason a scos siropul din frigider. A turnat suc de portocale în pahare, apoi a prăjit ultimele două ouă, pentru ca fiica lui să aibă şi altceva de mâncat decât pâine înmuiată în zahăr. Parcă o auzea pe Sandy: „Vafele cu sirop de arţar sunt doar cu puţin mai bune decât gogoşile. Zău aşa, Jason, măcar mai adaugă şi tu un ou fiert tare sau orice altceva.”

Totuşi, soţia lui nu se plânsese prea tare. Mâncarea ei preferată erau pastele *capellini* cu sos roz de votcă, pe care le comanda ori de câte ori mergeau în cartierul North End. „Paste rozelicioase”, aşa le poreclise Ree, şi ele două le înfulecau mereu voioase, împărţind castronul.

Jason a simţit cum îi vâjâia capul. A amestecat prea energic ouăle, şi a vărsat puţin pe podea. A bătut cu piciorul lângă pată şi Domnul Smith s-a prezentat imediat să investigheze locul.

— S-a stins lumina la aparat, a intonat Ree.

— OK, atunci hai la masă, a spus Jason străduindu-se să-l imite pe Jim Carrey.

Ree a chicotit. Sunetul râsului ei l-a mai liniştit puţin. Nu

avea toate răspunsurile. Era extrem de tulburat de ceea ce se întâmplase în ziua aceea şi, mai ales, de ceea ce putea să se întâmple în continuare. Dar măcar avea clipa aceea. Dăruită de Ree.

Clipele contau, contau atât de mult. Alţi oameni nu aveau asemenea clipe. Dar el avea.

S-au aşezat unul lângă altul la blatul de bucătărie. Şi-au mâncat vafele. Şi-au băut sucul. Ree a fugărit bucăţelele de ou prin farfurie, târându-le mai întâi prin obstacole de sirop de arţar înainte de a le îndesa în gură.

Jason s-a servit cu o altă vafă, întrebându-se când avea să vină poliţia să confişte computerul familiei. A tăiat vafa în bucăţi de mărimea unei îmbucături, întrebându-se ce anume o învăţase Ethan Hastings pe Sandra despre computere şi de ce ea nu-i mărturisise niciodată suspiciunile pe care le avea. A adăugat o jumătate de duzină de bucăţi pe farfuria cu margarete a lui Ree, întrebându-se care dintre cele două căi de a-şi pierde fiica era mai dureroasă – să fie luată de poliţie şi lăsată în grija statului, atunci când aveau să-l aresteze pentru uciderea lui Sandy, sau să-i fie încredinţată tatălui lui Sandy, care avea să declare la tribunalul pentru minori că Jason Jones nu era tatăl biologic al Clarissei Jane Jones şi deci nu avea dreptul să se amestece în viaţa ei.

Ree şi-a pus deoparte furculiţa.

— M-am săturat, tati.

Jason a aruncat o privire înspre farfurie.

— Încă patru înghiţituri, câte una pentru fiecare an pe care îl ai.

— Nu.

Fetiţa s-a dat jos de pe scaunul de bar. Jason a prins-o, încruntat, de braţ.

— Patru înghiţituri, şi pe urmă poţi să pleci.

— Nu eşti tu şeful meu.

Jason a clipit des, apoi şi-a pus jos furculiţa.

— Sunt tatăl tău, ceea ce înseamnă că sunt şeful tău.

— Nu, mami e.

— Amândoi suntem.

— Nu, numai mami.

— Clarissa Jane Jones, ai de ales: ori mănânci încă patru înghiţituri, ori te duci să stai pe scară.

Ree şi-a împins bărbia în faţă.

— O vreau pe mami.

— Patru înghiţituri.

— De ce-ai ţipat la ea? De ce i-ai spus că e nebună?

— Urcă-te înapoi pe scaun, Ree!

Fetiţa a bătut cu piciorul în podea.

— O vreau pe mămica mea! Mami mi-a spus că o să se întoarcă întotdeauna acasă. Că n-o să mă părăsească niciodată.

— Ree…

— Mami se duce la serviciu, şi pe urmă se întoarce acasă. Se duce la magazin, şi pe urmă se întoarce acasă. Mami mi-a promis, mi-a promis că o să se întoarcă *întotdeauna* acasă!

Jason a simţit cum i se pune un nod în gât. Ree trecuse printr-o fază de ataşament excesiv, când plângea fără oprire ori de câte ori pleca Sandy de acasă. Aşa că Sandy experimentase o metodă descrisă într-o carte despre educaţia copiilor: o anunţa întotdeauna pe Ree înainte de a pleca de acasă, şi primul lucru pe care îl făcea atunci când se întorcea era să-şi îmbrăţişeze fetiţa. „Vezi, Ree, m-am întors. O să mă întorc întotdeauna acasă. N-o să te părăsesc niciodată. Niciodată.”

— Mami o să mă ducă acum la culcare, a spus Ree, împingându-şi, cu încăpăţânare, bărbia în faţă. E treaba ei să mă culce. Treaba ta e să te duci la serviciu, şi atunci mami o să mă culce. Pleacă! Du-te la serviciu, tati!

— Ree…

— Nu mai vreau să te văd aici. Nu mai am nevoie de tine. Trebuie să pleci. Dacă pleci, mami o să se întoarcă acasă. Du-te la serviciu!

— Ree, ascultă-mă…

— Ieşi afară, ieşi afară! Nu vreau să te mai văd. Eşti un rău.

— Clarissa Jane Jones…

— Opreşte-te, opreşte-te! Fetiţa şi-a acoperit urechile cu palmele. Nu mai ţipa! Nu vreau să te aud cum ţipi.

— Nu ţip.

Însă ridicase glasul.

Fiica lui vorbea acum fără să îl mai asculte.

— Paşi furioşi, paşi furioşi. Te aud cum urci cu paşi furioşi pe scară. Ieşi, ieşi odată! O vreau pe mami. Nu e drept, nu e drept. O *vreau pe mămica mea!*

Şi, pe urmă, fiica lui s-a răsucit pe călcâie şi a zbughit-o în sus pe scări, plângând.

Jason nu a urmat-o. A tras cu urechea şi a auzit-o năvălind ca o furtună pe holul de la etaj. A auzit pocnetul uşii trântite la dormitor. A rămas singur, cu coatele rezemate pe blatul de bucătărie, cu o vafă pe jumătate mâncată în farfurie şi cu inima plină de regrete.

A doua zi de la dispariţia soţiei, şi fiica lui era deja distrusă.

S-a gândit, într-un acces de ironie amară, că ar fi mai bine ca Sandy să fie moartă, altfel ar ucide-o el, cu mâna lui, pentru toate câte i se întâmplau.

Poliţia a revenit la nouă fără un sfert. În momentul când au urcat bocănind scările din faţă, Jason stătea în mijlocul bucătăriei holbându-se la computerul familiei, care nu era, de fapt, computerul familiei.

A deschis uşa. În fruntea agenţilor se afla sergentul Warren.

Poliţista i-a vârât sub nas mandatul de percheziţie, informându-l rapid, în jargonul legal, care erau locurile pe care aveau dreptul să le cerceteze şi obiectele pe care le puteau ridica. Aşa cum bănuise, urmau să ridice computerul, precum şi celelalte echipamente electronice,

inclusiv, dar nu numai, iPodurile, Blackberry-urile şi PDA-urile Palm Pilot.

— La ce jocuri vă referiţi? a întrebat-o în timp ce agenţii în uniformă şi tehnicienii legişti pătrundeau în casă.

De cealaltă parte a străzii, bliţurile îşi făceau treaba, reporterii sesizând acţiunea poliţienească şi grăbindu-se să o surprindă în alte fotografii de prima pagină.

— Xbox, Gameboy, Playstation 2, sistem Wii, chestii de genul ăsta.

— Ree are un joc educaţional Leapster, a anunţat-o el. Dacă vreţi părerea mea, jocul video Cars e mai bun decât Disney Princess, deşi, desigur, legiştii voştri pot avea altă opinie.

D.D. i-a aruncat o privire tăioasă.

— Mandatul ne permite să confiscăm toate bunurile electronice pe care le considerăm utile investigaţiei, domnule. Aşa că da, s-ar putea să avem o altă opinie.

Termenul „domnule” folosit de D.D. l-a deranjat pe Jason, dar s-a abţinut să comenteze.

— Ree doarme, s-a pomenit el că-i spune poliţistei. A fost o zi lungă şi obositoare pentru ea. Dacă sunteţi amabilă, aţi putea să-i rugaţi pe oamenii dumneavoastră să umble ceva mai încet…

S-a străduit să i se adreseze pe un ton cât mai politicos cu putinţă, deşi probabil că, spre sfârşitul propoziţiei, ridicase puţin glasul. Şi el avusese o zi lungă, care ameninţa acum să continue cu o noapte şi mai lungă.

— Suntem profesionişti, l-a informat D.D. băţoasă. N-o să vă dăm casa peste cap. O s-o cercetăm în cele mai mici detalii într-o manieră rezonabilă.

D.D. a împins în faţă un agent. Ofiţerul Anzaldi trăsese, probabil, băţul cel mai scurt şi avea să joace rolul de bonă pentru Jason în seara aceea. Bărbatul a luat-o înainte spre camera de zi, unde Jason s-a aşezat pe canapeaua de două locuri, aşa cum făcuse şi cu o zi în urmă. Numai că de data aceasta neînsoţit de Ree. Fără un trupuşor cald lipit de el,

care să se bazeze pe-al lui, să aibă nevoie de el şi să-l împiedice să ţipe de frustrare.

Aşa că Jason a închis ochii, şi-a pus mâinile sub cap şi a adormit.

Când a deschis ochii, trecuseră patruzeci şi cinci de minute, şi sergentul D.D. Warren se uita în jos spre el cu furie reţinută.

— Ce naiba faci?

— Mă odihnesc.

— Te odihneşti? Chiar aşa? Soţia ta e dată dispărută, şi tu tragi *un pui de somn*?

— Doar n-am cum să dau de ea atâta timp cât mă ţineţi blocat pe canapeaua asta, nu?

D.D. l-a privit dezgustată.

— E ceva total în neregulă cu tine.

Jason a ridicat din umeri.

— Poţi să întrebi orice membru al unei echipe de intervenţie SWAT, dacă vrei. Ce faci când ai fost anunţat că va urma o operaţiune, dar forţele nu au fost încă desfăşurate? Dormi. Pentru ca, la momentul potrivit, să fii pregătit de acţiune.

— Aşa priveşti tu situaţia? Ca un războinic de elită care a fost activat, dar care se află deocamdată în staţionare? a întrebat D.D. neîncrezătoare.

— Mă confrunt cu o criză în familie şi tot ce pot face este să am grijă de fiica mea. Aşa încât se cheamă că sunt activat, dar în staţionare.

— Ai putea s-o laşi să stea cu bunicul.

D.D. rostise vorbele pe un ton neutru, dar cu o licărire în ochi. Deci zvonul se răspândise. Sigur că da. Aparent, toţi agenţii în uniformă alergau la sergentul Warren ca să-i împărtăşească ultimele bârfe.

— Nu, mersi, a spus Jason.

— De ce nu?

— Nu-mi plac nicicum costumele de in.

D.D. nu era însă obişnuită să se dea bătută atât de uşor.

Şi-a tras un scaun chiar în faţa lui Jason, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi holbându-se la el cu mare curiozitate. Dinspre bucătărie se auzea zgomotul uşilor de dulap deschise şi închise, al sertarelor trase şi împinse la loc. Jason bănuia că ridicaseră deja computerul. Şi iPodul de pe noptieră. Poate şi radioul cu ceas. Toate obiectele electronice conţineau acum cipuri, şi orice cip putea stoca diverse informaţii. Cu un an în urmă, presa relatase pe larg despre un caz în care un director executiv stocase date financiare incriminatorii pe Xboxul fiului său.

Jason înţelesese perfect termenii în care fusese redactat mandatul de percheziţie. Dar îi făcea mare plăcere să o pună pe poliţista blondă şi drăguţă la muncă.

— Mi-ai spus că Sandra se înstrăinase de tatăl ei, a spus D.D.

— Aşa e.

— De ce?

— Asta e treaba lui Sandy.

— Se pare că ea nu e momentan disponibilă, aşa că poate mă ajuţi tu.

Jason a căzut câteva clipe pe gânduri.

— Cred că, dacă ar fi să-l întrebi pe bătrân, ţi-ar spune că, atunci când m-a cunoscut, fiica lui era foarte tânără, extrem de încăpăţânată şi nesăbuită.

— Chiar aşa?

— Şi mai cred că, tu fiind un anchetator experimentat, te vei întreba ce anume a făcut-o pe Sandy să fie atât de nesăbuită şi de nestăpânită.

— O bătea?

— Nu sunt sigur.

— O înjura? a insistat D.D., ridicând din sprâncene.

— Cred că mămica era cea care o bătea de-i mergeau fulgii, iar el nu a făcut niciodată nimic s-o oprească. După moartea mamei, Sandy n-a mai avut pe cine să urască. Însă, cât îl priveşte pe tată…

— Nu l-a iertat niciodată, bănuiesc.

Jason a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Tot pe ea ar trebui s-o întrebi.

— De ce-aţi proptit pene de lemn în cercevele, Jason?

Jason i-a aruncat o privire.

— Pentru că lumea e plină de monştri, şi nu vrem să ne fure fiica.

— Pare totuşi o măsură de precauţie extremă.

— Faptul că noi suntem paranoici nu înseamnă că monştrii n-o să ne atace.

D.D. a zâmbit uşor. În jurul ochilor i-au apărut încreţituri care îi trădau vârsta, dar o făceau în acelaşi timp să pară mai umană. Mai abordabilă. Avea abilităţi de interogator, şi-a dat seama Jason. Iar el se simţea obosit, şi îi surâdea tot mai mult ideea de a-i mărturisi totul. De a-şi aşterne problemele la picioarele frumoasei şi isteţei poliţiste. De-a o lăsa pe ea să pună lucrurile în ordine.

— Când a vorbit Sandy ultima dată cu tatăl ei? a întrebat D.D.

— În ziua când a plecat împreună cu mine.

— Şi de-atunci nu l-a mai sunat niciodată? Nu au mai vorbit după ce s-a mutat în Boston?

— Nu.

— Nici cu ocazia nunţii sau a naşterii fetiţei?

— Nu.

D.D. şi-a mijit ochii.

— Atunci ce caută bătrânul aici?

— Pretinde că a văzut ştirea dispariţiei lui Sandy la televizor şi *s-a grăbit* să ia avionul.

— Hmm. Deci, fiica lui, de care se înstrăinase, e dată dispărută, şi taman *acum* se decide să vină în vizită.

— Întrebaţi-l pe el.

D.D. şi-a înclinat capul într-o parte.

— Minţi, Jason. Ştii cum mi-am dat seama?

Jason nu s-a obosit să răspundă.

— Te uiţi în jos, în stânga. Atunci când oamenii se concentrează să-şi aducă aminte ceva, se uită în sus, spre

stânga. În schimb, atunci când vor să ocolească adevărul, privesc tot spre stânga, dar în jos. Ai fi mirat să afli câte flecuşteţe dintr-astea ne învaţă la şcoala de poliţie.

— Şi câte săptămâni ţi-a luat ca s-o absolvi?

Buzele lui D.D. s-au arcuit din nou în acel mic zâmbet al ei.

— Din câte a dedus ofiţerul Hawkes, a continuat sergentul, Maxwell Black are propriile păreri în privinţa nepoatei sale. Printre care şi aceea că tu nu eşti tatăl ei biologic.

Jason nu a răspuns. Deşi ar fi vrut. Ar fi vrut să strige în gura mare că Ree era, evident, fiica lui, că aşa avea să fie întotdeauna, că nu putea fi decât fiica lui, însă doamna sergent nu-i adresase o întrebare, şi prima regulă a unui interogatoriu este aceea că nu trebuie să răspunzi la întrebări care nu ţi se pun.

— Când s-a născut Ree? l-a presat D.D.

— Pe data înscrisă în certificatul de naştere, a răspuns el. Pe care sunt sigur că aţi pus deja mâna.

Poliţista i-a aruncat iar un zâmbet.

— 20 iunie 2004, dacă nu mă înşel,

Jason a tăcut.

— Şi când ai cunoscut-o tu pe Sandy?

— În primăvara lui 2003, a răspuns el, impunându-şi de data aceasta să o privească drept în ochi.

D.D. a ridicat din nou din sprâncene, sceptică.

— Sandy nu avea atunci decât şaptesprezece ani.

— N-am spus că bătrânul n-ar avea motive să mă urască.

— Atunci de ce crede că nu eşti tu tatăl lui Ree?

— Va trebui să-l întrebaţi pe el.

— Fă-mi plăcerea şi răspunde la întrebare. Oricum, îl cunoşti mai bine decât mine.

— N-aş zice. Când am curtat-o pe Sandy, nu am trecut prin faza aceea cu „hai să faci cunoştinţă cu părinţii mei”.

— Vrei să spui că nu l-ai mai întâlnit niciodată până acum?

— Doar în trecere.

D.D. l-a studiat critic.

— Care e relaţia cu familia ta?

— N-am familie.

— Eşti produsul unei imaculate concepţii?

— Miracole se întâmplă şi în zilele noastre.

D.D. şi-a dat ochii peste cap.

— Bun. Să ne întoarcem atunci la tatăl lui Sandy. La bunicul Black. I-ai luat fiica de lângă el. Şi-ai dus-o într-un stat yankeu uitat de Dumnezeu, după care niciunul dintre voi nu l-a anunţat că are o nepoată.

Jason a ridicat din umeri.

— Cred că judecătorul Black are motive îndreptăţite să fie furios pe tine şi pe Sandy. Poate că din cauza asta s-a întors taman acum. Pentru că fiica lui a fost dată dispărută, şi soţul ei poate fi principalul suspect. Tragedia unei familii poate reprezenta o oportunitate pentru altcineva.

— N-o să-i permit să se apropie de Ree.

— Ai un ordin de restricţie?

— N-o să-i permit să se apropie de Ree.

— Şi dacă va solicita efectuarea unui test de paternitate?

— Nu are dreptul. Aţi văzut ce e scris pe certificatul de naştere.

— Eşti trecut acolo ca tată al lui Ree. *Ergo,* socrul tău nu poate invoca argumentul cauzei probabile. Vezi procesul Howard K. Stern.

O nouă ridicare din umeri.

D.D. a surâs.

— Din câte reţin, celălalt tip a avut totuşi câştig de cauză[20].

---

[20] Aluzie la procesul de paternitate a lui Dannielynn Birkhead (n. 2006), fiica actriţei Anna Nicole Smith. Smith a murit în 2007 în urma unei supradoze. La acea vreme, era implicată într-un proces (nefinalizat nici acum) privind cota-parte din moştenirea lăsată de

— Întreabă-mă cine a pus penele de lemn în ferestre.

— Poftim?

— Întreabă-mă cine a pus penele de lemn în ferestre. Dacă vrei să afli. Fiindcă tot dai târcoale, de parcă asta ar fi relevant, de parcă ţi-ar dezvălui cine ştie ce secret despre mine.

— Bine. Cine a pus penele de lemn în ferestre?

— Sandy. A doua zi după ce ne-am mutat aici. Era însărcinată în nouă luni, aveam o groază de lucruri de pus la punct în casă, şi primul pas pe care l-a făcut a fost să securizeze toate ferestrele.

D.D. a căzut pe gânduri.

— Vrei să spui că în toţi aceşti ani a încercat să-l ţină pe tati la distanţă?

— Tu ai spus-o.

D.D. s-a ridicat într-un final.

— Ei bine, n-a reuşit. Tăticul s-a întors, şi nu pare să-şi fi epuizat resursele, aşa cum poate credeai.

— Cum adică?

— A fost coleg de facultate cu unul dintre judecătorii noştri districtuali. D.D. a fluturat hârtiile pe care le ţinea în mână. Cine crezi că a semnat mandatul de percheziţie?

Jason a făcut un efort să nu răspundă, însă nu mai conta, pentru că faţa albă ca varul îl trăda.

— Susţii în continuare că nu ştii unde se află soţia ta? a întrebat D.D. din prag.

Jason a încuviinţat din cap.

— Păcat. Pentru că ar fi, într-adevăr, în interesul tuturor dacă am găsi-o. Mai ales având în vedere starea ei.

— Starea ei?

---

fostul ei soţ, miliardarul J. Howard Marshall. Deşi pe certificatul de naştere al lui Dannielynn figurează numele lui Howard K. Stern, ultimul partener de viaţă al lui Smith, Larry Birkhead, un mai vechi iubit al actriţei, a solicitat custodia copilului, şi testul de paternitate a dovedit că el este tatăl biologic al unicei fiice (şi moştenitoare) a lui Smith. (n.tr.)

D.D. şi-a arcuit iar sprâncenele. De data aceasta fără să îşi disimuleze licărul triumfal din ochi.

— O altă chestie învăţată la şcoala de detectivi. Cum să pui mâna pe gunoiul menajer al cuiva şi să interpretezi un beţigaş dintr-ăla folosit la testele de sarcină.

— Cum? Vrei să spui că…?

— Exact. Sandy este însărcinată.

Capitolul 22

Să te regulezi cu străini nu e o chestie uşoară pentru o femeie. Pentru bărbaţi e mai simplu. O scot, o şterg şi pleacă. La femei, întregul proces este diferit. Prin definiţie, noi suntem receptaculele menite să luăm bărbatul înăuntrul nostru, să-l primim, să-l acceptăm, să-l ţinem acolo. E mai greu să ne ştergem. Şi e mai dificil să plecăm.

Meditez adesea la asta în timpul nopţilor mele de spa, mai ales atunci când plec de la hotel spre casă, încercând să fac trecerea de la femeia uşuratică la mămica respectabilă.

Să mă fi lăsat prea mult dusă de val? Ăsta să fie motivul pentru care mă simt atât de transparentă, ca şi cum aş putea fi luată pe sus de o pală de vânt? Fac duş. Fac clăbuci, mă frec, mă clătesc, şi tot aşa. Încerc să şterg de pe corpul meu amprentele prea multor bărbaţi, la fel cum încerc să-mi şterg din minte imaginea feţelor lor schimonosite de poftă.

Mă descurc destul de bine. Sincer vorbind, cei doi puşti din prima mea noapte… Acum nici n-aş putea să-i identific la poliţie dintr-un şir de posibili infractori.

La fel şi episodul următor, şi cel de după. Pot să-i uit destul de uşor. Dar nu pot să-i iert, şi asta n-are sens nici măcar pentru mine.

Am inaugurat o nouă tradiţie în nopţile de spa. După ce mă întorc în camera de hotel, mă ghemuiesc în pat şi plâng isteric. Nu ştiu pentru ce. Pentru mine şi visurile de viitor pe care le-am avut cândva? Pentru soţul meu şi speranţele pe care şi le pusese probabil în noi? Pentru copilul meu, care se uită în sus la mine cu atâta drăgălăşenie, fără să aibă habar ce face mami atunci când pleacă de-acasă?

Poate plâng pentru copilăria mea, pentru momentele de

tandreţe şi de siguranţă de care nu am avut niciodată parte, şi de aceea simt şi acum undeva, într-o parte depravată a fiinţei mele, dorinţa de a mă pedepsi, de a continua într-un fel ceea ce începuse mama.

Într-o zi, stând în faţa oglinzii din camera de hotel şi uitându-mă la vânătăile uriaşe care mi se întindeau pe coaste, mi-am dat seama dintr-odată că nu îmi mai doresc să fac asta. Că, fără să vreau, m-am îndrăgostit de soţul meu. Că, datorită faptului că nu m-a atins niciodată, a devenit de fapt bărbatul cel mai special din viaţa mea.

Vreau să stau acasă. Vreau să mă simt în siguranţă.

E o idee bună, nu credeţi?

Din nefericire, nu mă pricep nicicum la lucrurile curate şi sănătoase. Eu trebuie să rănesc. Şi trebuie să fiu pedepsită.

Dacă nu de mine însămi, atunci măcar de altcineva.

Atunci când am văzut pentru prima oară fotografia pe monitorul computerului, acea unică imagine alb-negru înfăţişând un act de o violenţă inimaginabilă comis asupra unui băiat atât de mic, atât de vulnerabil, ar fi trebuit să o iau pe Ree şi să plec. Acesta ar fi fost lucrul cel mai inteligent şi logic pe care aş fi putut să-l fac.

Să nu pierd timpul negând. Jason era un bărbat blând, atent şi, din câte îmi dădeam seama, un tată remarcabil. Doar nu era ceva atât de neobişnuit ca bărbaţii din familii respectabile să aibă şi ei micile lor secrete murdare, nu? Cine putea şti asta mai bine ca mine?

Intrasem oare într-un ciclu al violenţei? În încercarea mea calculată de a-mi părăsi familia, de a alege singurul bărbat despre care crezusem că era însăşi antiteza a tot ceea ce reprezenta tatăl meu, sfârşisem oare prin a mă arunca în braţele unui alt monstru? Poate că întunericul atrage întunericul. Nu mă căsătorisem cu soţul meu crezând că avea să mă salveze. Mă căsătorisem cu el pentru a nu mă despărţi de diavolul pe care ajunsesem să-l

cunosc atât de bine.

Ştiu că, în clipa când am văzut acea fotografie, am simţit o neliniște adâncă în minte, în latura aceea întunecată a mea. Gustul amar al înţelegerii. Dintr-odată, soţul meu cel perfect se dovedea a nu fi cu nimic mai bun decât mine, şi, Dumnezeu să mă ajute, descoperirea aceea mi-a făcut plăcere, oh, o nespusă plăcere.

Mi-am spus că aveam nevoie de mai multe informaţii. Mi-am zis că soţul meu merita să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Că o singură fotografie explicită găsită în Recycle Bin *nu însemna neapărat că era un agresor. Poate o primise accidental, pe e-mail, şi o ştersese pe loc. Poate apăruse din senin pe un site, şi el voise să scape de ea. Poate exista o explicaţie logică, nu-i aşa?*

Adevărul este că în noaptea aceea, când Jason a venit acasă, am putut să-l privesc în ochi. Adevărul este că, atunci când m-a întrebat cum am dormit, am fost în stare să-i răspund „Bine”.

Sunt expertă în minciuni. Excelez în mimarea normalităţii.

Şi, o parte din mine, acea parte îngrozitoare şi rea, s-a bucurat din nou că deţinea controlul.

Am înscris-o pe Ree la grădiniţă. Am început să predau educaţie civică la clasa a şasea. Şi mi-am evaluat atent opţiunile.

După patru săptămâni, am făcut primul pas. Făcusem nişte cercetări cu privire la elevii din şcoală, iar draga mea prietenă, doamna Lizbet, mă ajutase, ca de fiecare dată.

L-am găsit pe Ethan Hastings în laboratorul de informatică. A ridicat ochii spre mine când am intrat. Şi imediat s-a făcut roşu ca sfecla, şi atunci mi-am dat seama că totul avea să fie chiar mai uşor decât îmi imaginasem.

„Ethan”, am spus eu – drăguţa, respectabila doamnă Jones. „Ethan, am un proiect pentru tine. Vreau să mă înveţi tot ce ştii tu despre internet”

D.D. era nervoasă. A ieşit din casa familiei Jones, s-a strecurat în maşină şi s-a apucat să apese tastele de pe telefonul mobil. Era aproape unsprezece seara, cu mult trecut de ora potrivită pentru conversaţii politicoase, însă bărbatul pe care îl suna era şi el detectiv, deci obişnuit cu astfel de apeluri.

— Ce-i? a răspuns Bobby Dodge, detectiv al poliţiei statului Massachusetts, cu o voce adormită şi iritată, care corespundea perfect stării sufleteşti a lui D.D.

— Te-am trezit cumva, dragule?

— Da.

A închis telefonul.

D.D. a apăsat pe tasta de reapelare; ea şi Bobby se cunoşteau de multă vreme, şi la un moment dat fuseseră chiar iubiţi. Ei îi plăcea să-l sune la ore târzii din noapte. Iar lui, să-i închidă telefonul în nas. Se distrau amândoi.

— D.D., a mormăit el acum. Am fost de serviciu patru nopţi la rând. Mai scuteşte-mă!

— Văd că viaţa de bărbat căsătorit te-a înmuiat, a spus ea.

— Cred că expresia corectă politic este „stil de viaţă echilibrat”.

— Mă laşi? Pentru un poliţist, un stil de viaţă echilibrat înseamnă câte o bere în fiecare mână.

Bobby a izbucnit în râs. D.D. a auzit foşnetul cearşafurilor în momentul când bărbatul s-a întins în pat. S-a trezit că ciuleşte urechile, în aşteptarea şoaptelor soţiei. Ceea ce a făcut-o să se înroşească, să se simtă ca un *voyeur* şi să fie recunoscătoare că discuţia nu avea loc prin intermediul unei videoconferinţe.

Avea o slăbiciune pentru Bobby Dodge, o slăbiciune greu de înţeles chiar şi pentru ea. Rupsese relaţia, dar nu renunţase la el. Fapt care demonstra că duşmanii cei mai mari ai femeilor deştepte şi ambiţioase sunt chiar ele însele.

— Bun. D.D., înţeleg că ai un motiv serios de mă suni la

ora asta.

— Atunci când ai lucrat ca lunetist în echipa STOP[21], dormeai?

— Ce vrei să spui? Adică dacă dormeam mai mult decât dorm acum?

— Nu. Vreau să zic, înainte să intri în dispozitiv, trăgeai un pui de somn?

— D.D., despre ce naiba vorbeşti?

— Nu te-ai uitat la ştiri? Femeia dispărută din Southie?

— Dormeam în timpul conferinţei de presă de azi-dimineaţă, dar Annabelle mi-a spus că părul îţi stătea grozav.

D.D. s-a calmat la auzul remarcii, ceea ce era, în sine, o prostie.

— Hmm, ei bine, în seara asta am fost acasă la ea ca să confiscăm computerul şi alte chestii şi, în mijlocul agitaţiei, cu toţi legiştii foindu-se de colo-colo, ce crezi că face soţul? Trage un pui de somn pe canapea.

— Zău?

— Îhî. A închis ochii, şi-a rezemat capul şi a adormit pe loc. Spune-mi, ai mai auzit ca în toiul investigaţiei un membru al familiei persoanei dispărute să tragă un pui de somn?

— Mda, mi se pare cel puţin ciudat.

— Exact. Şi, când i-am atras atenţia, ghici ce mi-a spus: o poveste despre echipa SWAT în care, dacă eşti activat, dar încă staţionezi, cel mai bine este să tragi un pui de somn, ca să fii pregătit de acţiune.

Tăcere.

— Aminteşte-mi cu ce se ocupă individul ăsta.

— E jurnalist independent la *Boston Daily*.

— Hmm!

---

[21] Massachusetts State Police Special Tactical Operations Team, unitate specializată în intervenţii de mare risc precum luări de ostatici, acţiuni întreprinse de indivizi cu tulburări psihice, mişcări de stradă scăpate de sub control, găsirea de persoane dispărute etc. (n.tr.)

— Hmm? Cum adică hmm? Nu te-am sunat ca să-ţi aud mormăielile. Vreau părerea ta de specialist.

Şi l-a imaginat pe Bobby întins în pat, dându-şi ochii peste cap.

— Bun, uite care-i treaba. În majoritatea cazurilor, unităţile tactice de intervenţie din cadrul poliţiei sunt aproape simultan activate şi dispuse în formaţie de luptă. Dar ştiu ce vrea să spună individul – câţiva dintre tipii de la mine din echipă au lucrat înainte în forţele militare speciale. Navy SEAL[22], Marine Force Recon[23], chestii de genul ăsta. Şi, da, i-am văzut pe tipii ăştia adormind în mijlocul unor pajişti unde păşteau vaci, în sălile de sport ale unor şcoli sau în camioane cu remorcă. Am impresia că există un fel de regulă în armată – dacă nu eşti solicitat să faci ceva la un moment dat, cel mai bine este să dormi, pentru a fi pe urmă pregătit de acţiune.

— Rahat! a exclamat D.D. muşcându-şi buza de jos.

— Crezi că tipul a lucrat în armată?

— Cred că ar fi în stare să joace poker şi cu diavolul în persoană. Al naibii nemernic!

A urmat un căscat.

— Vrei să-l verific? s-a oferit Bobby.

— Hei, n-am niciun chef ca un conţopist în costum să-şi bage nasul în ancheta mea, a spus D.D. îmbăţoşându-se.

— Ia-o uşor, blondino! Tu m-ai sunat.

— Chestia cea mai tare, a continuat ea făcându-se că nu-l aude, e următoarea: tipa e dată dispărută, aşa că, bineînţeles, îi suspectăm soţul. Luăm gunoiul menajer. Şi în el găsim un test de sarcină. Pozitiv.

— Zău?

---

[22] Forţe speciale de intervenţie din cadrul marinei sau al gărzii de coastă americane, care acţionează atât pe mare (*sea*), cât şi în aer (*air*) şi pe pământ (*land*), de unde şi acronimul (n.tr.)

[23] Prescurtare de la Marine Corps Force Reconnaissance, unităţi de recunoaştere care pregătesc terenul pentru aterizări sau acostări ale echipelor operaţionale (n.tr.)

— Zău. Aşa că m-am decis să-i întind tipului o cursă. Ca să văd cum reacţionează. Pentru că nu a menţionat chestia asta, şi, în mod normal, un soţ ar trebui să ne informeze că soţia lui dispărută e însărcinată.

— Apropo…

D.D. a tăcut. A clipit des, simţind cum stomacul i se strânge.

— Doamne sfinte! a exclamat ea într-un târziu. Bine, când, cum, unde…?

Bobby a izbucnit în râs.

— Cred că putem sări peste cum şi unde. Annabelle urmează să nască pe 1 august. Are emoţii, dar se simte bine.

— Of, la naiba! Vreau să zic, felicitări. Amândurora. E, e… O veste grozavă.

Şi chiar aşa era. Iar felicitările veneau din toată inima. Sau cel puţin aşa intenţionase. Avea, într-adevăr mare nevoie de o partidă de sex.

— Aşa, a spus dregându-şi vocea şi încercând să revină la tonul ei energic dintotdeauna. „Sergent D.D. Warren, mereu la datorie.” Să ne întoarcem la posibilul suspect. În seara asta, am vrut să-l surprind cu vestea că…

— I-ai spus că soţia e însărcinată?

— Exact.

— Dar n-ai cum să ştii cu certitudine dacă testul a fost făcut de ea, nu-i aşa?

— Nu. Dar Sandra Jones este singura femeie din casă, şi ei nu primesc musafiri – vreau să zic că nu primesc *niciodată* musafiri aşa că presupunerea mea pare a fi corectă, nu? Oricum, pentru a fi siguri, legiştii o să facă un test ADN, dar rezultatul nu ne va parveni decât peste trei luni, şi adevărul este că nu ştiu dacă Sandra mai are la dispoziţie trei luni.

— Ei, întrebam şi eu, a spus Bobby.

— Şi atunci am aruncat *strategic* bomba.

— Şi?

— Nu a reacţionat în niciun fel. Nimic. *Nada*. Avea o privire atât de goală, de parcă tocmai îl informasem că afară plouă.

— Hmm.

— Mda. Imaginează-ţi! Dacă l-aş fi luat prin surprindere, s-ar fi înecat de spaimă, nu? Fiindcă asta însemna că atât soţia, cât şi copilul lui nenăscut ar putea fi în pericol. Ar fi sărit ca ars, mi-ar fi pus întrebări, ar fi vrut să afle mai multe. Orice, dar el să stea acolo încremenit, pe canapea, ca şi cum am fi discutat despre vreme.

— Cu alte cuvinte, bănuieşti că era la curent, a completat Bobby. Soţia rămâne însărcinată cu un alt bărbat, el află şi o ucide, iar acum îşi acoperă urmele. Nu trebuie să fii un geniu ca să faci asta, D.D. Ce naiba, doar a devenit un fel de sport naţional.

— Aş fi de acord cu tine dacă ar fi vorba despre o persoană normală.

— Ce înţelegi prin „normal”? a întrebat Bobby.

D.D. a oftat adânc. De aici încolo, lucrurile deveneau tot mai alunecoase.

— OK, de două zile mă ocup de tipul ăsta. E rece ca gheaţa. Şi atât de profund dereglat, încât, pentru a se face bine, ar fi nevoie de o viaţă întreagă de terapie, şase feluri de medicamente luate regulat şi un transplant complet de personalitate. În fine, e aşa cum e, dar, sub stratul ăsta gros de gheaţă al lui, am sesizat un anumit tipar.

— Şi anume?

Bobby devenise de acum nerăbdător. Nu era de mirare, era aproape miezul nopţii.

— Cu cât lucrurile devin mai personale, cu atât se închide mai mult în sine. De pildă, azi-dimineaţă. Am interogat-o pe fetiţa lui de patru ani, şi el a urmărit totul. Şi fetiţa ne-a povestit despre ultimele cuvinte spuse de mama ei, care, apropo, nu erau deloc favorabile lui. Şi tipul stă pur şi simplu rezemat de perete, de parcă fusese scos din priză. E acolo, şi totuşi nu e. La fel astă-seară,

când i-am spus că soţia lui e însărcinată. Aceeaşi chestie. Pur şi simplu, a dispărut. Eram amândoi în aceeaşi cameră, şi totuşi mă simţeam singură.

— Eşti sigură că nu vrei să mă ocup eu de el?

— Mai du-te dracului, Bobby!

— Şi eu te iubesc, scumpo. L-a auzit cum cască din nou, apoi se freacă pe faţă. OK, din câte înţeleg, ai de-a face cu un client cu o atitudine rece, distantă, care pare să aibă pregătire militară şi ştie cum să reziste la presiuni extreme. Crezi că a făcut parte din vreo unitate specială?

— I-am verificat amprentele şi n-am găsit nimic în baza de date. Dacă tipul chiar ar fi făcut la viaţa lui chestii ultrasecrete şi ultraclasificate, ca un adevărat James Bond, n-am fi avut acces la misiuni, însă ar figura în dosarele armatei, nu? Şi-am fi putut găsi piesa asta de puzzle.

— Corect. Ia spune-mi, cum arată individul?

D.D. a ridicat din umeri.

— Genul Patrick Dempsey[24]. Păr des, buclat, ochi căprui adânci…

— Pentru numele lui Dumnezeu, D.D.! Căutăm un suspect, nu un tip cu care să ieşi la o întâlnire.

D.D. s-a înroşit. Da, avea neapărată nevoie de o partidă de sex.

— Un metru optzeci, şaptezeci şi şapte de kilograme, cu puţin trecut de treizeci de ani, păr şi ochi închişi la culoare, fără semne distinctive, fără barbă sau mustaţă.

— Constituţie?

— Pare în formă.

— Ei bine, ăsta e genul selectat pentru operaţiuni speciale. Indivizii solizi nu reuşesc să treacă testul de anduranţă, şi atunci sunt preferaţi tipii mai scunzi, a rostit Bobby cu oarecare aroganţă. Ca fost lunetist, se încadra perfect în tiparul bărbatului mic şi periculos.

— Bine, dar ar fi trebuit să-i găsim dosarul, a obiectat

[24] Actor american (n. 1966), cunoscut în special pentru rolul doctorului Derek Shepherd („McDreamy”) din serialul *Anatomia lui Grey* (n.tr.)

D.D.

— La dracu'! Bobby părea de acum obosit. Bun, spune-mi, peste ce acte aţi dat până acum?

— Certificatul de căsătorie, permisul auto, carnetul de asigurări sociale şi conturi bancare. Chestiile obişnuite.

— Certificatul de naştere?

— Încă n-a apărut.

— Amenzi pentru depăşirea vitezei, citaţii pentru nerespectarea regulilor de trafic?

— *Nada.*

— Carduri de credit?

— Unul.

— Când a fost eliberat?

— Hmm… D.D. s-a concentrat ca să-şi amintească datele conţinute în raport. Cred că acum vreo cinci ani.

— Lasă-mă să ghicesc, probabil fix în perioada în care şi-a deschis şi contul bancar.

— Acum, că tot a venit vorba, activitatea lor financiară pare să fi debutat odată cu mutarea în Boston.

— Bun, asta pot să înţeleg, dar de unde provin banii?

— Nu ştim. Încă încercăm să aflăm.

Pauza s-a prelungit de această dată.

— Pe scurt, a reluat Bobby vorbind rar, ai un nume, un permis auto, un număr de asigurări sociale şi niciun fel de operaţiuni financiare până în urmă cu cinci ani.

D.D. a tresărit. Nu se gândise prea mult la asta, dar tot ce spusese Bobby era adevărat.

— Mda. Aşa e. Singurele operaţiuni par să fie din ultimii cinci ani.

— Păi atunci, D.D., gândeşte-te! Ce anume e ciudat în asta?

— Rahat! a exclamat D.D. lovind cu palma în volanul maşinii. Jones e un nume fals, nu-i aşa? Ştiam eu. Am presimţit. Cu cât săpăm mai adânc, cu atât descoperim că familia asta e mai… normală. Nici foarte activă, nici prea plicticoasă. Nu socializează, dar nici n-are manifestări

antisociale. Totul la ei e în regulă. La naiba, îmi tai mâna dacă familia nu e în programul de protecţie a martorilor.

— N-are cum să fie, a asigurat-o Bobby.

— De ce nu?

D.D. nici nu-şi dorea să aibă de-a face cu persoane din cadrul programului de protecţie a martorilor.

— Fiindcă, dacă ar fi aşa, şerifii ar fi deja pe capul tău. Au trecut patruzeci şi opt de ore de la dispariţia pe care chiar tu ai anunţat-o. Nu se poate să nu fi aflat cine se ocupă de caz.

D.D. s-a simţit uşurată. După care s-a încruntat.

— Atunci, ce mai rămâne?

— El a comis o infracţiune. Sau ea. E sarcina ta să descoperi care. Cert e că unul dintre ei are identitate falsă.

D.D. a luat părerea lui Bobby ca pe sfatul unui expert. La urma urmei, Bobby se căsătorise cu o femeie care avea douăsprezece prenume. Pe puţin. Pe urmă i-a venit o idee.

— *Domnul Smith.* Nenorocitul de Domn Smith.

— Norocosul Domn Smith[25], a corectat-o Bobby.

— Domnul Smith e motan. Motanul familiei. Fir-ar să fie, abia acum mi-a picat fisa. Ia gândeşte-te! Familia se numeşte Jones, iar motanul – Domnul Smith. E o glumă, o glumă de-a lor. Ai dreptate, îşi bat joc de noi.

— Eu, unul, cred că Domnul Arctic e cel cu identitatea falsă.

— Rahat, a gemut D.D. Aşa am eu întotdeauna noroc. Suspectul meu principal, aparent un reporter manierat, are o identitate secretă. Ştii de cine îmi aminteşte chestia asta?

— Nu. De cine?

— De Superman.

---

[25] Aluzie la o melodie a lui Frank Sinatra, *You’re a lucky fellow, Mr Smith* (n.tr.)

Capitolul 23

Când Jason avea paisprezece ani, familia l-a dus la grădina zoologică. El era deja prea mare şi cinic pentru astfel de escapade, dar sora lui mai mică, Jane, iubea la nebunie animalele păroase, aşa că, de dragul ei, acceptase să-i însoţească.

La vremea aceea, el făcea o grămadă de lucruri de dragul lui Jane, situaţie de care mama lui ştiuse să profite din plin.

Aşadar, făcuseră turul grădinii zoologice. Văzuseră lei adormiţi, urşi polari adormiţi, elefanţi adormiţi. Atât de multe animale adormite, încât Jason se săturase. Trecuseră fără un cuvânt pe lângă expoziţia de insecte, dar intraseră, în schimb, în Lumea Reptilelor. La cei zece ani ai săi, Jane nu se prea omora după şerpi, dar tot îi plăcea să ţipe când se uita la ei – ce mai, nebunie curată.

Din păcate, la principalul exponat – pitonul albinos de Burma dăduseră peste un anunţ: „Plecat la masă. Mii de scuze, Polly, pitonul”.

Janie chicotise la vederea anunţului, considerându-l amuzant. Jason ridicase din umeri, convins că pitonul n-ar fi fost altceva decât o altă creatură adormită, aşa că rămăsese cu un pas în spatele surorii sale, în timp ce tatăl lor îi conducea spre ieşire. În ultima clipă însă, se uitase peste umăr şi îşi dăduse seama că anunţul scris pe un carton nu acoperea în întregime peretele din sticlă. Din unghiul în care se afla în acea clipă, putea vedea tot ce se întâmpla în cuşcă, şi Polly nu era plecat să ia masa, Polly *mânca,* iar prânzul arăta tare drăguţ, aşa cum tremura pe podea în timp ce şarpele uriaş îşi deschidea fălcile, demarând procesul laborios al înghiţirii iepurelui.

Fără să vrea, Jason se oprise. Stătuse acolo încremenit

timp de un minut, poate două, incapabil să-şi mute privirea, urmărind cum centimetru de centimetru de blană maro din trupul abia asfixiat dispare în gâtlejul alunecos al şarpelui.

Şi, în clipa aceea, uitându-se la iepuraşul mort, se gândise: „Ştiu exact cum te simţi”.

Pe urmă, tatăl său îi atinsese braţul, şi el îl urmase spre ieşire şi apoi afară, în aerul alb, sufocant al verii din Georgia.

Tatăl îl urmărise atent tot restul zilei. În căutarea unor semne de ce? Psihoză? Cădere nervoasă iminentă? Criză de isterie?

Nimic nu se întâmplase. Aşa cum nu s-a întâmplat nici pe urmă. Jason traversa fiecare zi în parte aşa cum o traversase şi pe cea de dinainte, pas dureros după pas dureros, moment dureros după moment dureros – un băiat sfrijit, chinuitor de scund pentru vârsta lui şi înarmat doar cu o privire goală.

Până în ziua când împlinise optsprezece ani şi intrase în posesia moştenirii de la Rita. Oare părinţii săi îi pregătiseră o petrecere-surpriză? Oare Jane îi cumpărase vreun cadou?

N-avea să afle niciodată. Pentru că, în dimineaţa zilei când împlinise optsprezece ani, Jason se dusese la bancă, încasase cele 2,3 milioane de dolari în numerar şi se făcuse nevăzut.

Se întorsese o dată din morţi. Şi nu voia să-şi mai supună familia la alte chinuri.

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

În mintea lui, vestea părea cel puţin ciudată. Ceva care plutea pe deasupra lui. O chestie pe care o putea rosti, pe care o putea repeta, cu toate că acele trei cuvinte păreau într-o limbă străină.

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

Poliţia plecase. Terminase percheziţia pe la ora unu noaptea. Computerul dispăruse. La fel şi iPodul şi Leapsterul lui Ree. Şi câteva cutii din subsol, probabil nişte programe mai vechi de calculator. Nu ştia. Şi nici nu-i păsa. Semnase procesul verbal acolo unde i se spusese, fără să bage nimic în seamă.

S-a întrebat dacă al lui era copilul.

Ar trebui să o ia pe Ree şi să fugă, i-a venit brusc în minte. În pod, într-o cutie din metal subţire, ascunsă în spatele unei piese de izolaţie masive, avea două rânduri de acte de identitate false şi circa douăzeci şi cinci de mii de dolari în bancnote mari. Teancul de bani era surprinzător de mic, iar cutia metalică nu depăşea mărimea unui roman cu coperte groase. Era convins că poliţia nu o găsise în cursul percheziţiei, pentru că era acel gen de descoperire pentru care ar fi fost luat imediat la întrebări.

Va urca în pod, va scoate cutia şi o va strecura în geanta lui de laptop. Pe urmă, o va trezi pe Ree, îi va tăia buclele castanii şi îi va pune pe cap o şapcă de baseball roşie. O va îmbrăca într-o salopetă din denim şi un tricou polo albastru, făcând-o să arate ca un Charlie care îşi însoţeşte tatăl proaspăt bărbierit într-o călătorie în doi.

Vor trebui să se furişeze pe uşa din spate pentru a nu da ochii cu reporterii. Apoi să sară peste gard. Va găsi o maşină la câteva blocuri mai încolo. Poliţia se va aştepta să o ia spre gara South, aşa că el o va lua spre gara Amtrak. Acolo va lăsa prima maşină furată şi o va lua pe a doua. Poliţia va cerceta toate trenurile care pleacă în direcţia sud, pentru că aşa face toată lumea, nu? O ia spre sud, poate către New York, acolo unde e atât de uşor să-ţi pierzi urma.

Ergo, va conduce a doua maşină furată către nord, până în Canada. Îl va ascunde pe micuţul „Charlie” în portbagaj, iar el se va echipa cu o jachetă sport şi cu o pereche de ochelari cu rame groase, negre. Alt om de afaceri care

trece graniţa pentru o operaţie de miopie, mai ieftină în Canada. Poliţia de frontieră se obişnuise deja cu ei.

Odată ajunşi în Canada, vor dispărea. Canada era o ţară uriaşă, cu o suprafaţă mare şi cu multe păduri verzi. Vor găsi un orăşel în care să se stabilească şi vor lua totul de la zero. Departe de Max. Şi de suspiciunile poliţiei din Boston.

Ree ar putea să-şi schimbe prenumele. Iar el îşi va lua o slujbă, poate la magazinul universal.

Ar putea să o ducă aşa ani la rând. Cu condiţia ca el să nu se apropie de un computer.

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

Dar nu ştia ce.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că nu putea să fugă. Nu încă. Trebuia să o salveze pe Ree. Ree avea să fie mereu pe primul plan. Dar mai întâi voia – trebuia – să afle ce se întâmplase cu Sandy. Şi voia – trebuia – să afle ce se întâmplase cu copilul nenăscut. Simţea că în ultimele patruzeci şi opt de ore soarta îi retezase picioarele. Şi acum îi flutura, în mod pervers, un morcov pe la nas.

S-ar putea să fie tată.

Sau s-ar putea ca, la urma urmei, Sandy să-l urască de moarte.

Dacă tot nu putea să fugă, atunci avea nevoie de un computer. Dar nu de orice fel de computer. Avea nevoie de computerul lui, pentru a înţelege ce anume făcuse Sandy. Şi cât de multe învăţase de la puştiul de treisprezece ani, Ethan.

Din câte ştia, computerul familiei se afla şi acum, în siguranţă, în birourile ziarului *Boston Daily.* Dar cum să-l scoată de acolo? Ar putea să o ia pe Ree cu el. Numai că, de data aceasta, poliţia avea să-l urmărească, poate şi doi sau trei reporteri. Simpla lui prezenţă la sediul publicaţiei

le-ar trezi suspiciunile. Ce soţ îndurerat îşi scoală copilul din somn în toiul nopţii pentru a se duce la serviciu, a doua noapte la rând?

Şi, dacă poliţiştii intrau la bănuieli, poate se apucau să percheziţioneze computerele de la ziar. Mai ales dacă Ethan Hastings continua să dea declaraţii. Ce anume descoperise Sandy? Ce piese disparate pusese laolaltă, fără ca lui să i le spună vreodată în faţă? Fusese probabil supărată. Furioasă, înspăimântată.

Şi totuşi, nu-i spusese nimic.

Îşi făcuse un iubit? La asta se reducea, de fapt, totul? Îşi găsise un amant şi, după ce dăduse peste fişierele din computer ale soţului, se hotărâse să-l părăsească? După care descoperise că era însărcinată. Cu copilul lui? Sau al celuilalt bărbat? Poate încercase să rupă relaţia cu amantul. Şi poate asta îl înfuriase pe individ şi atunci luase măsuri.

Sau poate că, în noaptea aceea de miercuri, înarmată cu noile cunoştinţe predate de Ethan Hastings, Sandra descoperise fişierele lui Jason în computer. Şi, în clipa aceea, îşi dăduse seama că purta în pântece copilul unui monstru. Aşa că… ce făcuse? Părăsise casa în toiul nopţii, fără ca măcar să-şi ia poşeta şi câteva haine de schimb? Pentru a salva un copil abandonându-l pe celălalt?

Nu, n-avea sens.

Şi, cu asta, s-a întors cu gândul la singurul bărbat apărut de curând în viaţa lui Sandy, cel puţin după ştiinţa sa – Ethan Hastings. Era posibil ca băiatul să fi crezut că relaţia dintre ei doi era de o natură mai intimă. Iar Sandy încercase să-i arate că se înşela. Dar, după atâtea ore petrecute cu ea, după ce o ajutase să-şi depăşească în isteţime soţul, Ethan luase probabil toată chestiunea la modul personal. Venise la ei acasă în toiul nopţii şi…

Cel mai tânăr ucigaş din America fusese condamnat la închisoare pentru dublă omucidere la vârsta fragedă de doisprezece ani, aşa încât, din punctul de vedere al lui

Jason, Ethan Hastings se încadra în segmentul posibililor criminali maniaci. Totuşi, logistica acestei crime părea complicată.

Cum putuse un băiat de treisprezece ani să ajungă până la ei acasă? Cu bicicleta? Pe jos? Şi cum reuşise un puşti aşa sfrijit ca Ethan să scape de cadavrul unei femei adulte? O trăsese pe Sandy afară din casă târând-o de păr? O aruncase de la etaj peste balustradă?

Jason şi-a rezemat coatele pe blatul de bucătărie; capul îi vâjâia. Era obosit. Obosit până în măduva oaselor. Gândurile îi rătăceau acum, şi s-a trezit dintr-odată într-o încăpere care mirosea a pământ proaspăt răvăşit şi a frunze de toamnă îngălbenite. Simţea atingerea uşoară a sute de pânze de păianjen pe obraji şi în păr. Şi vedea orbecăind unu, două sau trei corpuri grase şi păroase care treceau în fugă peste pantofii lui de sport sau alunecau peste cracul pantalonilor sau peste umăr, încercând înnebunite să scape.

Pentru că trebuie să scapi. În întuneric se ascund lucruri mult mai rele decât nişte păianjeni fricoşi, intraţi în panică.

Voia să se gândească la Janie. La felul în care ea, şi numai ea, îl întâmpinase acasă cu o îmbrăţişare de bun venit. Voia să-şi amintească senzaţiile trăite atunci când stătuse pe podea, lângă ea, desenând conştiincios unicorni, în timp ce o asculta sporovăind despre importanţa culorii purpurii şi despre motivele pentru care voia să locuiască într-un castel atunci când avea să fie mare.

Voia să-şi amintească privirea ei de la aniversarea a doisprezece ani, atunci când el cheltuise toţi banii economisiţi ca să o ducă să călărească, pentru că ei nu erau genul de familie care să-şi poată permite să cumpere un ponei.

Şi voia să creadă că, în dimineaţa când el împlinise optsprezece ani, ca atunci când ea se trezise şi descoperise camera lui din nou goală, nu izbucnise în plâns şi nu-i fusese dor de el. Că nu îi sfâşiase din nou inima surorii lui

mai mici.

Şi toate astea pentru că şi el învăţase câte ceva în ultima vreme. Aflase că a fi membru al unei familii din care a dispărut cineva era aproape la fel de îngrozitor cu a fi tu însuţi acea persoană dispărută. Aflase că a trăi cu atâtea întrebări era mai greu decât a fi persoana care deţinea toate răspunsurile.

Şi, în adâncul sufletului, ştia că Burgerman era încă bine mersi în viaţă. Şi că, într-un fel sau altul, monstrul acela din copilăria lui se întorsese acum ca să-i răpească familia.

Jason s-a fâţâit de colo-colo prin casă timp de zece minute. Douăzeci, poate treizeci. Ceasul ticăia, şi fiecare minut îl îndrepta spre o nouă dimineaţă fără soţia sa.

Max avea să se întoarcă.

Poliţia avea să se întoarcă.

Şi presa urma să dea buluc. Avea să devină subiectul unor dezbateri de ştiri. Cu specialişti gen Greta Van Susteren şi Nancy Grace. Care vor face presiuni, în felul caracteristic. O soţie drăguţă, dispărută de câteva zile. Soţul cel misterios, personajul întunecat, cu un trecut neclar. Vor întredeschide uşa vieţii lui, pentru ca toată lumea să arunce o privire înăuntru. Şi undeva, în Georgia, cineva va face legătura şi va pune mâna pe telefon…

Şi atunci, Max şi poliţia vor avea toate motivele să-i ia fetiţa. Cât mai avea la dispoziţie? Până la prânz? Până la ora două? Poate că aveau să difuzeze ştirea ca principalul titlu al calupului de la ora cinci. Cu asta, şi-ar asigura o creştere a audientei. Şi un nou prezentator şi-ar vedea steaua urcând.

În timp ce el… Cum ar putea să-şi ia adio de la fiica lui?

Mai rău, ce se va alege de ea? Mama dată dispărută, singurul tată pe care l-a cunoscut vreodată târât departe de ea… „Tati, tati, tati…“

„Gândeşte. Fă ceva.”

Sandy era însărcinată.

Trebuia să facă ceva.

Nu-şi putea accesa computerul. Nu putea să stea de vorbă cu Ethan Hastings. Nu putea să fugă. Atunci, ce-i mai rămânea de făcut? Ce-i mai rămânea de făcut?

Ideea i-a venit puţin după ora două dimineaţa – singura lui opţiune.

Însemna să-şi lase fiica singură, dormind la etaj. În patru ani, nu făcuse niciodată aşa ceva. Dacă se trezea? Dacă găsea casa goală şi începea să ţipe disperată?

Şi dacă mai era cineva acolo, cineva care pândea din umbră, aşteptând ca el să facă prima greşeală pentru a se năpusti apoi şi a-i lua fiica? Ree ştia despre cele petrecute în noaptea de miercuri mai mult decât spusese. D.D. era convinsă de asta; şi el era. Dacă cineva o răpise pe Sandy şi dacă acel cineva ştia că Ree era martoră, atunci…

D.D. jurase că poliţia avea să-i supravegheze casa. O promisiune sau o ameninţare? Nu putea spera decât că fusese câte puţin din fiecare.

A urcat scările şi s-a schimbat într-o pereche de blugi negri şi un hanorac tot negru. S-a oprit în faţa dormitorului lui Ree, ciulind urechile. Tăcerea dinăuntru l-a tulburat, aşa că a întredeschis uşa pentru a se asigura că fiica lui de patru ani era încă în viaţă.

Dormea ghemuită, cu un braţ aruncat peste faţă. Domnul Smith se culcuşise în scobitura genunchilor ei.

Şi atunci, Jason şi-a amintit cu claritate imaginea vie a momentului când Ree venise pe lume. Cu pielea încreţită şi albastră şi atât, atât de micuţă. Cum îşi agita pumnişorii în aer. Gura ei rotunjindu-se în timp ce scotea primul ţipăt. Şi, în clipa aceea, el se îndrăgostise de fiecare părticică din trupuşorul ei. Fiica lui. Unicul miracol din viaţa lui.

— Eşti fetiţa mea, a şoptit.

Sandy era însărcinată.

— O să am grijă de tine.

Sandy era însărcinată.

— O să am grijă de noi toţi.

Şi-a lăsat fiica în casă şi a coborât în stradă.

Capitolul 24

Ştiţi cu ce este cel mai greu să te obişnuieşti în închisoare? Cu zgomotul. Zgomotul neîntrerupt. Douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Zgomotul bărbaţilor care mormăie, care trag vânturi, care sforăie, care se masturbează, care ţipă. Deţinuţi care bolborosesc în propria lor lume halucinantă. Criminali care vorbesc şi vorbesc, şi vorbesc, care nu se opresc din vorbit nici când stau pe WC, ca şi cum a se căca în văzul tuturor le e cumva mai uşor dacă şi vorbesc în tot acest timp.

În prima lună de după încarcerare, nu am închis un ochi. Eram prea copleşit de mirosuri, de locuri, dar mai ales de zgomotul acela înnebunitor, care nu se opreşte niciodată, care nu-ţi dă nici măcar un răgaz de treizeci de secunde pentru a te refugia într-un colţ cât mai îndepărtat al minţii, unde să te prefaci că n-ai nouăsprezece ani şi că toate astea nu se întâmplă.

Au sărit pe mine în a treia săptămână. Am simţit că avea să se întâmple după sunetul pantofilor cu talpă moale care s-au repezit dintr-odată în spatele meu. Şi pe urmă au venit alte zgomote tipice într-o închisoare – pocnetul surd al unui pumn lovind un rinichi, bufnitura unui cap izbindu-se de peretele din cauciuc, ţipetele excitate ale celorlalte animale de la grădina zoologică în timp ce eu zăceam pe jos, şocat, cu salopeta mea portocalie ajunsă, în nu ştiu ce chip, în jurul gleznelor, şi unu, doi, trei, la dracu', poate o jumătate de duzină de indivizi îşi vedeau de treabă.

Nimeni nu iese virgin din puşcărie. Nu, dom'le Bob.

Jerry a venit să mă vadă în a patra săptămână. Singurul meu vizitator. Tatăl meu vitreg s-a aşezat în faţa mea, mi-a studiat chipul învineţit, ochii rătăciţi şi a izbucnit în râs.

— Ţi-am spus eu că n-o să rezişti nici măcar o lună,

rahat fercheş şi pişăcios ce eşti.

După care s-a ridicat şi a plecat.

Tatăl meu vitreg mă denunţase. Îmi găsise vraful de scrisori către „Rachel”. Sunase la poliţie, dar nu înainte de mă prinde la înghesuială în clipa când venisem de la şcoală. Mă lovise deasupra ochiului cu lădiţa din metal pe care o folosisem ca să-mi depozitez cele câteva lucruri personale. Apoi tăbărâse pe mine cu pumnii.

Jerry avea un metru optzeci şi cinci şi o sută de kilograme. Pe vremuri, fusese vedeta echipei de fotbal a liceului, apoi lucrase pe bărci de pescuit homari, înainte de a-şi pierde două degete şi a se dedica extorcării femeilor. Mama fusese prima. Dar, după moartea ei, când eu aveam şapte ani, îi găsise diverse înlocuitoare. Şi atunci, eu devenisem obiectul distracţiei – nu mai eram parte a familiei, ci doar puştiul blond pe care Jerry îl folosea ca momeală pentru a agăţa tipele. Nici măcar nu era tatăl meu adevărat, încercam eu să le previn, dar tipelor părea să nu le pese. Pentru ele, văduvii erau nişte bărbaţi tare sexy, chiar şi cei cu burdihane mari de la atâta bere şi cu numai opt degete a mâini.

Jerry lovea ca un camion Mack, şi mă doborâse din primul pumn. Îmi mai cărase încă vreo douăzeci, doar aşa, ca să fie sigur. Şi abia când mă văzuse chircit la podea, scuipând sânge, sunase la poliţie. Ca să vină să strângă gunoiul.

Curcanii nu ziseseră nimic în clipa când intraseră pe uşă. Dăduseră din cap spre Jerry şi se uitaseră în jos, la prăpăditul de mine.

— El e? întrebaseră.

— Da, dom’le. Şi fata aia n-are decât paişpe ani. Vă zic io, băiatu’ ăsta e bolnav la cap.

Poliţiştii mă luaseră pe sus. Scuipam în continuare sânge, mă clătinam pe picioare şi aveam ochii atât de umflaţi, că nu-i puteam ţine deschişi.

Şi atunci, apăruse Rachel. Mergea pe trotuar, tocmai

coborâse din autobuzul pentru elevii de şcoală generală şi era pierdută în gânduri. Şi pe urmă observase, cu întârziere, că uşa din faţă era deja deschisă şi că o grămadă de oameni în uniforme albastre se înghesuiau înăuntru. Cu toţii sesizaserăm imaginea aceea a compătimirii lăţindu-i-se treptat pe faţă.

Şi apoi, holbându-se la nasul meu zdrobit şi la ochiul care se umfla cu repeziciune, începuse să urle şi să urle şi să tot urle.

Am vrut să-i spun că totul avea să fie bine.

Am vrut să-i spun că-mi părea rău.

Am vrut să-i spun că o iubeam şi că meritase. Meritase durerea, meritase totul. Pentru că o iubeam atât de mult.

Dar n-am apucat să scot niciun sunet. Am leşinat. Şi când mi-am revenit, eram închis într-o celulă, şi după aceea n-am mai văzut-o niciodată pe Rachel.

Am pledat vinovat, scutind-o de trauma unui proces, exact aşa cum îmi sugerase procurorul. Am renunţat la libertate. Am dat cu piciorul viitorului.

Dar orice tribunal îţi va spune că asta nu e dragoste adevărată.

Ştiu ce am de făcut la noapte, şi chestia asta mă scoate din sărite. Poliţista aia drăguţă se va întoarce. Are ea o privire a ei. Ca de câine care a pus laba pe un os. Şi tipii de la atelier o să vină. Dar cu bâte de baseball artizanale şi cu fişicuri de monede de douăzeci şi cinci de centi în pumni. Şi ei au o privire anume – ştiţi voi, privirea aceea cretină şi surescitată de indivizi numai muşchi şi înarmaţi cu furci.

Până şi Wendell m-a sunat astăzi, exhibiţionistul ăla nenorocit din grupul de terapie. Niciunul dintre noi n-ar trebui să cunoască datele personale ale celorlalţi, însă Wendell a mituit, fără îndoială, pe careva ca să mă pună pe mine pe jar. Urmărise conferinţa de presă despre femeia dată dispărută şi voia să afle totul. Nu mă sunase pentru

că m-ar fi crezut, Doamne fereşte, nevinovat. Nu ca să-mi ofere sprijin. Nu, doar ca să mă tragă de limbă. Ca să-i povestesc exact cum arăta Sandra Jones, şi ce mi-a spus, şi cum a reacţionat ea atunci când am strâns-o de gât. Wendell e foarte sigur că eu am omorât-o. Şi nu-i pasă. Vrea doar să împartă cu mine gloria şi să aibă ceva nou la care să se gândească în timp ce se masturbează.

Toată lumea şi-a format o părere despre mine, iar eu sunt sătul până în gât de asta.

Aşa că intru în magazinul de băuturi alcoolice. La dracu' cu termenii eliberării condiţionate! Oricum voi fi arestat şi fără să fi făcut nimic rău. Aşa că aş putea la fel de bine să urmez tradiţia aceea respectabilă şi să comit crima, dacă tot ispăşesc o pedeapsă pentru o astfel de vină. O să mă îmbib cu alcool. Nu bere, mulţam frumos. Dacă e s-o fac, măcar s-o fac cum trebuie.

Whisky Maker's Mark. Asta era ceea ce obişnuia să bea tatăl meu vitreg. L-am folosit şi eu în prima noapte când am sedus-o pe Rachel. Am turnat pentru amândoi cantităţi uriaşe, amestecate cu limonadă. La urma urmei, ce altceva pot face doi copii plictisiţi când se întorc de la şcoală, dacă nu să fure alcool din bufet?

Cumpăr două sticle şi practic alerg cu ele în braţe până acasă, pentru că acum, după ce m-am decis să fiu băiat rău, nu vreau să pierd nicio clipă. Desfac prima sticlă şi beau direct din ea. Iau o înghiţitură zdravănă. Tuşesc din greu, aproape să-mi scuip un plămân. N-am fost niciodată un mare băutor, nici măcar pe vremea când eram un pierde-vară de şaişpe ani. Aşa că uitasem cât de tare poate să-ţi ardă whisky-ul gâtlejul.

— Iisuse Hristoase! bolborosesc cu respiraţia tăiată. Dar nu renunţ. O, nici gând să renunţ.

După vreo şase sorbituri, îmi simt stomacul cald şi plăcut, şi deja sunt mai calm, chiar destins. Perfect pentru ceea ce urmează să fac.

Mă duc la dulap. Scot toate hainele, şi iat-o! O ladă

metalică uriaşă. Obiectul peste care sunt aproape sigur că a dat poliţista blondină mai devreme şi despre care vrea să-mi pună o grămadă de întrebări. N-are decât! Nici că-mi pasă.

Iau lada – ultima rămăşiţă din vechea mea viaţă – şi mă împleticesc cu ea în braţe până afară, în curtea din spate. E o noapte rece. Ar trebui să-mi pun un trening pe mine. Altul decât cel alb şi urât pe care-l port de obicei. În schimb, mai trag o duşcă de Maker's Mark. Care te încălzeşte până în vârful picioarelor, da, dom'le Bob.

Deschid lada. E plină de hârtii. Nu ştiu de ce nu le-a aruncat Jerry. Îmi place să cred că Rachel a găsit cutia şi a pus-o deoparte. A păstrat-o pentru mine.

Şi, pe urmă, într-o după-amiază când eu lucram în atelierul lui Vito, a reuşit într-un fel sau altul să mi-o lase pe treptele de la uşa din faţă. Am ajuns acasă şi – bum! – iat-o! Neîmpachetată. Fără nicio notiţă. Nici măcar cu un număr de telefon scris alături. Bănuiesc că ea a fost, cine altcineva ar fi putut să fie? Şi asta mă făcuse să mă gândesc la ea: acum avea şaptesprezece ani, vârstă la care avea, probabil permis de conducere, astfel că putea străbate lungul drum din Portland, Maine, până în marele Boston.

Poate îmi descoperise adresa pe cecurile pe care i le trimiteam lui Jerry. Şi, după ce aflase unde locuiesc, simţise nevoia să-mi facă o vizită. Ca să vadă ce mai fac.

Citise scrisorile? Şi asta o ajutase să înţeleagă de ce făcusem ceea ce făcusem?

În primele săptămâni, răsfoisem des conţinutul lădiţei. Din câte îmi dădeam seama, nu lipsea nicio scrisoare, nici schiţele poeziilor jalnice pe care i le compusesem, nici felicitarea de grabnică însănătoşire trimisă când avusese mononucleoză, nici fragmentele de versuri pe care încercasem să le scriu când, de fapt, ar fi trebuit să mă ocup de reparaţia motoarelor. Am căutat comentarii pe care ar fi putut să le mâzgălească pe margini, urme de ruj

sau pete de grăsime de pe palmele ei.

Într-o noapte, într-un acces de inspiraţie, am pulverizat suc de lămâie pe ele, pentru că tocmai urmărisem episodul din *Mythbusters*[26] în care folosiseră acid citric pentru a da la iveală cerneala dispărută. Nimic.

Aşa că am aşteptat-o să se întoarcă. Zi după zi. Ştia unde locuiesc şi – Dumnezeule! – am sperat, m-am rugat să o revăd, să stau cu ea măcar cinci minute, să-i spun ceva, să îi spun totul. Doar… s-o văd.

Aşteptarea a semănat cu jocul de-a descoperirea mâzgăliturilor de pe marginile scrisorilor. După atâtea luni, tot nu aveam nimic.

Şi mă întreb, aşa cum o făcusem şi în fiecare nenorocită de noapte petrecută în închisoare, dacă ea m-a iubit.

Dau pe gât o altă înghiţitură de Maker's Mark şi pe urmă, înainte ca arsura să-mi dispară din gâtlej, aprind un băţ de chibrit şi urmăresc cum cea mai scumpă colecţie de scrisori de dragoste din lume se face scrum. Mai vărs şi nişte whisky peste ele, şi focul mugeşte, înghiţindu-l aprobator. În ultima clipă, mă răzgândesc. Nu pot s-o fac. Pur şi simplu, nu pot.

Cu mâinile goale, dau să le scot din foc. Apuc bucăţelele şi încep să le netezesc, în timp ce focul îmi linge încheieturile şi îmi topeşte firele de păr de pe dosul mâinilor. Rămăşiţele de hârtie se încovoaie, dezintegrându-se la atingerea mea şi plutind în aer ca nişte fulgi de cenuşă.

— Nu, ţip eu prosteşte. Nu, nu, ce faceţi? Întoarceţi-vă. Nu.

Alerg după bucăţile aprinse care zboară prin curtea din spate; alerg cu antebraţele arzând şi picioarele clătinându-se, şi atunci aud pentru prima oară: îmi revine în minte pentru prima oară sunetul acela.

Niciodată nu uiţi sunetele închisorii.

---

[26] *Distrugătorii de mituri*, documentar ştiinţific difuzat de Discovery Channel (n.tr.)

Şi acum asta aud, sunete de închisoare, venind din cealaltă parte a curţii.

Părul mi-a luat foc. În momentul acela nu mi-am dat seama, şi probabil că tocmai din acest motiv vecinul a scăpat cu viaţă. Mă zbat să ajung la intrarea în casă, dând sălbatic din mâini, în timp ce din păr îmi ies flăcări de un portocaliu aprins.

Dau colţul împleticindu-mă, şi trei tipi îşi ridică simultan ochii spre mine.

— Aidan, zice unul din ei prosteşte. Îl cheamă Carlos, îi recunosc imediat vocea. Lucrează la atelier.

Şi pe urmă toţi trei se uită în jos la grămada neagră de pe trotuar.

— Rahat! zice al doilea tip.

— Bine, da' dacă ăsta e Aidan… dă să spună al treilea tip, cel care gândeşte cel mai încet dintre toţi.

Îşi ţine un picior încălţat în cizmă pe spinarea omului căzut la pământ şi stă aplecat peste el cu braţul drept împins în spate, pregătit să lovească.

În clipa aceea îmi dau seama că încă mai ţin în mână sticla de Maker's Mark, aşa că fac ceea ce trebuie să fac, îi sparg fundul de colţul casei îmbrăcate în lambriuri a doamnei H. Ridic sticla spartă deasupra capului şi, surescitat de whisky-ul ieftin şi de iubirea neîmpărtăşită, mă arunc la bătaie ţipând din toţi rărunchii, ca o *banshee*[27].

Cele trei figuri îmbrăcate în negru se împrăştie. Carlos sare în picioare şi o ia iute la sănătoasa. Holteiul numărul trei se dovedeşte din nou cel mai încet şi mai tâmpit dintre ei. Îl prind de partea de sus a braţului şi îl tai cu arma mea improvizată, iar el începe să miorlăie ca o pisică la vederea sângelui.

— Rahat, rahat, repetă tipul numărul doi. Dau să-l

[27] Personaj mitologic în folclorul scoţian şi irlandez, zână care anunţă moartea unui membru al familiei strigând sub ferestrele casei (n.tr.)

împung în lateral. Se fereşte. Îl nimeresc mai jos, în coapsă. Carlos, urlă el acum. Carlos, ce mama dracului faci?

Mă agit ca un apucat. Sunt beat, sătul şi obosit să mai fiu covoraşul de şters pe picioare în acest joc al vieţii. Mă clatin de colo-colo spre Tipul Încet şi Tâmpit. Dau să-l crestez pe Tipul Rahat, Rahat. Mi-am ieşit din minţi, şi norocul lor este că sunt cel mai prost bătăuş din lume chiar şi atunci când sunt treaz, darămite la beţie. Scot flăcări din mine, dar nu mă pot concentra.

Destul de curând, cei doi tipi reuşesc să scape din bălăngănelile mele nebuneşti de moară de vânt şi să o ia la goană pe strada întunecată, în urma lui Carlos, cel de mult dispărut. Rămân singur să fugăresc umbrele cu sticla mea spartă şi să urlu obscene ameninţări cu moartea – şi abia atunci simt că scalpul mă doare înfiorător şi percep mirosul de ars.

Arunc sticla de whisky spartă şi încep să ţopăi de colo-colo prin mijlocul străzii, încercând să sting tăciunii care îmi ard înăbuşit în părul topit.

— Rahat, rahat, rahat!

E rândul meu să fiu ăl mai tâmpit tip de pe lume. Înnebunit, mă frec şi mă tot frec pe cap, până când am senzaţia că durerea începe să dispară. Abia apoi, răsuflând greu şi aşteptând să-mi revin, îmi dau seama pe deplin de gravitatea faptelor mele. Sunt beat. Mi-am pârlit aproape tot părul. Braţele îmi sunt ciuruite de arsuri negre şi de băşici. Mă doare tot corpul.

Grămada neagră de pe trotuar mormăie, dând primele semne de viaţă.

Mă duc spre el şi îl întorc cu faţa-n sus.

Şi-l văd pe Jason Jones, vecinul meu.

— Ce dracu’ cauţi aici la ora asta? îl întreb zece minute mai târziu.

Am reuşit să-l târăsc pe Jones până înăuntrul

apartamentului, unde l-am proptit pe canapeaua de două locuri cu motive florale a doamnei H., cu o pungă cu gheaţă pe cap şi cu o alta în zona coastelor.

Ochiul lui stâng s-a umflat deja pe jumătate, şi mai are un bandaj care îmi sugerează că asta n-a fost prima bătaie încasată pe ziua de azi.

— Eşti idiot sau ce ai? vreau să aflu.

Adrenalina începe să se evapore din mine. Umblu de colo-colo prin faţa chicinetei, trăgând de elasticul verde de la mână şi dorindu-mi din toată inima să pot să ies din propria-mi piele.

— Ce-ai păţit la păr? croncăne Jones.

— Dă-l naibii de păr! Tu să-mi spui de ce te furişezi noaptea pe străzi, îmbrăcat ca un ninja din suburbii. Nu ţi-a fost de-ajuns spectacolul de la tine de-acasă?

— Te referi la presă?

— Nişte canibali.

— Având în vedere că şi eu sunt unul dintre ei, găsesc analogia foarte potrivită.

Mă încrunt la el şi mai furios. În starea în care sunt acum, mă doare în fund de *analogiile potrivite.*

— Ce naiba cauţi pe aici? repet.

— Te căutam.

— De ce?

— Mi-ai spus că ai văzut ceva în noaptea când a dispărut soţia mea. Vreau să ştiu ce anume.

— Şi n-ai putut să pui mâna pe telefon şi să mă suni?

— Dar aşa n-aş fi avut cum să te văd la faţă şi să-mi dau seama dacă mă minţi sau nu.

— Mă laşi? N-ai decât să te uiţi la mine cât pofteşti, tot n-o să ştii dacă mint sau nu.

— Eşti sigur? zice el încet, şi ceva în ochiul lui pe jumătate umflat mă tulbură mai mult decât cei trei bătăuşi care săriseră pe el.

— Atunci, încerc eu să mă dau *macho,* dacă eşti aşa mare şi tare, cum de *eu* am alungat banda aia de mardeiaşi

şi cum de te-am cules *pe tine* de pe trotuar?

— Au sărit pe mine pe la spate, se scuză Jason jalnic, aranjându-şi mai bine punga de gheaţă pe faţă. Cine erau, nişte prieteni de-ai tăi?

— A, nu, doar câţiva vecini care tocmai au aflat că în cartier locuieşte un agresor sexual înregistrat în evidenţele poliţiei. O să vină şi mâine-noapte, mai mult ca sigur. Aşa că o să ai, probabil, ocazia să revezi spectacolul, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

— Văd că-ţi plângi de milă, zice el încetişor.

— Absolut.

— Asta explică whisky-ul.

— Mai am o altă sticlă plină. Vrei?

— Nu beau.

Din nu ştiu ce motiv, chestia asta mă enervează.

— Nu bei, nu fumezi, atunci ce naiba faci?… *Goody two, goody two*, *goody goody two shoes.*

Jason se uită la mine mirat.

— Iisuse! exclam eu, e Adam Ant[28]. Un cântec din anii ’80. Unde Dumnezeu ai crescut, sub o stâncă?

— De fapt, într-un beci. Nu eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti melodii din anii ’80?

Ridic din umeri, stânjenit, dându-mi seama abia acum că i-am spus prea multe despre mine.

— Am cunoscut o fată, bolborosesc eu. Mare fană al lui Adam Ant.

— Fata pe care ai violat-o? mă întreabă direct.

— Ia mai taci! Taci naibii din gură. M-am săturat ca toată lumea să-şi dea cu presupusul despre mine şi să-şi

[28] Muzician englez (n. 1954), lider al formaţiei postpunk Adam and the Ants şi ulterior interpret solo. Melodia sa *Goody Two-Shoes* face referire la cunoscuta „Poveste a micuţei Goody Two-Shoes”, publicată în 1755, în care o fetiţă orfană (Margery Meanwell) este atât de săracă, încât nu îşi permite să cumpere decât un singur pantof. Un domn bogat îi face cadou o pereche de pantofi, şi ea le spune tuturor, fericită, că are doi pantofi (*two shoes*). Expresia *goody two-shoes* a ajuns să fie folosită pentru a desemna o persoană excesiv de virtuoasă.

închipuie că ştie totul despre viaţa mea sexuală. N-a fost aşa. N-a fost deloc *aşa.*

— Am făcut nişte cercetări despre tine, continuă el la fel de monoton. Ai făcut sex cu o fată de paisprezece ani. Din punct de vedere legal, înseamnă viol. Chiar aşa!

— Am iubit-o! explodez.

Se holbează la mine.

— Între noi a fost ceva cu totul special. Nu a fost vorba numai despre sex. Eu aveam nevoie de ea. Ea avea nevoie de mine. Eram doi oameni care nu ne aveam decât unul pe celălalt. Şi asta e ceva special. La naiba, asta-i *dragoste!*

Se holbează la mine.

— Aşa e, cum îţi spun! N-ai cum să ştii dinainte de cine o să te îndrăgosteşti. Te îndrăgosteşti, şi gata.

Într-un final, catadicseşte să deschidă gura:

— Ştii că trăsătura comună a majorităţii pedofililor înrăiţi este faptul că au avut prima experienţă sexuală cu un adult, înainte de a împlini cincisprezece ani?

Îmi închid ochii.

— Să te ia dracu'! spun obosit.

Găsesc a doua sticlă de Maker's Mark pe blatul de bucătărie şi-mi fac de lucru cu dopul, deşi simt că mă ia cu greaţă şi nu am niciun chef să mai beau.

— N-ar fi trebuit să o atingi, continuă el. Dacă te-ai fi abţinut, atunci da, ai fi dat dovadă de iubire. Dacă ai fi aşteptat să mai crească, ai fi dat dovadă de iubire. Nu profitând de o elevă în ultimul an la şcoală generală, singură şi vulnerabilă. Dacă aţi fi rămas prieteni, ai fi dat dovadă de iubire.

— Ştii ceva, n-ai decât să te duci înapoi şi să zaci pe trotuar, îi spun. Sunt sigur că se va găsi cineva care să te salveze.

Însă tipul mai are multe de zis.

— Ai sedus-o. Cum ai procedat? Cu droguri, alcool, cuvinte frumoase? Te-ai gândit dinainte, ai pus totul la cale. Pentru că, fiind mai mare ca vârstă şi mai matur,

aveai şi mai multă răbdare. Poate ai stat să aştepţi momentul potrivit. Momentul când era singură şi tristă, din cine ştie ce motiv. Şi atunci, ai apărut tu. Te-ai oferit să o masezi pe spate. Poate i-ai turnat băutură în pahar. „Uite, ia o înghiţitură”, i-ai spus. „Asta o să te ajute să te relaxezi.” Şi ea poate nu se simţea în largul ei şi te-a rugat să te opreşti…

— Tacă-ţi gura! îi spun pe un ton dur, ameninţător,

Se mulţumeşte să dea din cap spre mine.

— Aha, asta nu face decât să-mi confirme supoziţia. Sunt sigur că te-a rugat să te opreşti, şi tu n-ai vrut. Ai continuat să o atingi, s-o mângâi, profitând de avantajul pe care-l aveai. Ce ar fi putut să facă? Nu avea decât paisprezece ani, nu ştia cum să-şi interpreteze toate sentimentele, nu ştia dacă voia să te opreşti sau să continui, nu ştia dacă ceea ce făceai era bine sau rău, ştia doar că se simţea ciudat de stânjenită…

Traversez camera din trei paşi mari şi-l lovesc peste faţă cu dosul palmei. Pocnitura răsună surprinzător de tare. Capul îi zvâcneşte într-o parte. Punga de gheaţă cade peste un milieu. Se răsuceşte încet, îşi freacă aproape gânditor barba, apoi ia punga de gheaţă şi şi-o aşază din nou pe creştet.

Mă fixează cu privirea, şi mă cutremur la ceea ce descopăr în ochii lui. Niciun muşchi nu i se clinteşte pe faţă. Nici pe a mea.

— Spune-mi ce-ai văzut miercuri noaptea, mi se adresează el încet.

— O maşină a trecut pe stradă.

— Ce fel de maşina?

— Dintr-alea cu antene. Semăna cu o limuzină de închiriat, un Sedan închis la culoare.

— Ce le-ai spus poliţiştilor?

— Că eşti un nenorocit de criminal, scuip eu acum vorbele. Care a vrut să mă ofere poliţiei pe tavă ca să-şi apere el fundul.

Mă măsoară din priviri, se uită la cap, la mâini, la antebraţele mele.

— La ce-ai dat foc astă-seară?

— La ce-am avut eu chef.

— Faci colecţie de pornografie, Aidan Brewster?

— Nu-i treaba ta.

Jason lasă jos punga de gheaţă. Se ridică şi se postează în faţa mea. Cad pe canapea. Fără să vreau. Ochii ăia adânci şi întunecaţi, încercuiţi de cheaguri de sânge, de vânătăi şi de mai ştiu eu ce. Am o senzaţie de déjà-vu, simt că am mai văzut astfel de ochi. Poate în închisoare. Poate la primul tip care m-a făcut zob şi şi-a făcut pe urmă treaba cu mine. Pentru prima oară îmi dau seama că vecinul meu are ceva neomenesc în el.

Jones face un pas în faţă.

— Nu, mă aud cum icnesc. Am ars nişte scrisori de amor. Nişte bileţele de-ale mele. Crede-mă, nu sunt pervers.

Jason mătură încăperea din priviri.

— Ai computer, Aidan?

— Nu. N-am voie. Am fost eliberat condiţionat.

— Să nu te prind că te apropii de internet. O singură vizită într-o sală de internet, un singur cuvânt adresat unei adolescente, şi s-a zis cu tine. O să-ţi înghiţi singur limba, numai ca să scapi de mine.

— Dar cine mama dracului eşti tu?

Se apleacă spre mine.

— Sunt cel care ştie că ţi-ai violat sora vitregă, Aidan. Sunt cel care ştie de ce îi plăteşti tatălui tău vitreg câte o sută de dolari pe săptămână. Şi sunt cel care ştie cât o va costa toată viaţa *dragostea* ta pe victima devenită între timp anorexică.

— Dar n-ai de unde să ştii, mă revolt eu prosteşte. Nimeni nu ştie. Am trecut testul cu detectorul de minciuni. Îţi spun, am trecut testul.

Zâmbeşte acum, dar ceva din privirea lui, combinat cu

ochii aceia goi, îmi dă fiori pe şira spinării. Se întoarce şi traversează holul.

— M-a iubit, strig încet în urma lui.

— Dacă te-ar fi iubit, s-ar fi întors până la acum la tine, nu crezi?

Jason iese din casă şi închide uşa. Stau singur la mine în apartament, cu pumnii arşi încleştaţi pe lângă corp şi gândindu-mă cât de mult îl urăsc. Apoi scot capacul celei de-a doua sticle de Maker’s Mark şi mă pun pe treabă.

Capitolul 25

La început, mi-am făcut griji din două pricini: cum să-i pun întrebări lui Ethan Hastings fără să-i trezesc bănuielile şi cum să complotez împotriva soţului meu având atât de puţin timp liber la dispoziţie. Soluţia la ambele probleme s-a dovedit surprinzător de simplă.

Mă întâlneam zilnic cu Ethan, în recreaţie. I-am spus că vreau să creez un modul de predat navigarea pe internet la clasa a şasea. Am folosit acest proiect ca pretext, şi Ethan mi-a răspuns la toate întrebările, ba chiar mai mult.

Am început cu protejarea datelor. Doar nu voiam ca puştii de clasa a şasea să aibă acces la site-uri porno, nu-i aşa? Ethan mi-a arătat cum să administrez un cont şi să folosesc interdicţiile browserului pentru a limita accesul.

În noaptea aceea, după ce am dus-o pe Ree la culcare, am pornit computerul şi m-am apucat de lucru. Am deschis fereastra de securitate din AOL şi am scos icoana „Permis". Stând după aceea în pat, mi-am dat seama că Jason s-ar putea să nu folosească AOL pentru a naviga pe net. Poate că folosea Internet Explorer sau alt browser.

A doua zi m-am întâlnit cu Ethan.

„Există vreo modalitate de a vedea ce site-uri au fost vizitate de pe un computer? Ştii, ca să verific dacă fiecare elev în parte intră pe paginile de web pe care ar trebui să le acceseze şi în acelaşi timp să ştiu dacă protocoalele noastre de securitate funcţionează sau nu."

Ethan mi-a explicat că, de fiecare dată când un utilizator dă clic pe un site, pe acel site se creează automat un cookie*, şi copii temporare ale paginilor respective de web sunt salvate în fişierele ascunse ale computerului, în* cache*. Computerul păstrează şi un istoric al browserului, aşa că, parcurgându-l, puteam afla cu exactitate ce site-uri*

fuseseră accesate.

*A trebuit să aştept cinci nopţi înainte ca Jason să fie din nou de serviciu şi Ree să adoarmă liniştită la ea în cameră. Ethan îmi arătase cum să dau clic pe meniul „*Pull-down*” al barei de căutare pentru a vedea site-urile recent vizitate. Am selectat bara de căutare, am ajuns la meniul „*Pull-down*” şi am găsit trei opţiuni:* www.drudgereport.com, www.usatoday.com *şi* www.nytimes.com.

De la bun început, m-a frapat numărul mic de variante, pentru că, atunci când Ethan îmi arătase cum să procedez în laboratorul de informatică, apăruseră douăsprezece sau cincisprezece site-uri. Aşa că am dat clic pe Internet Explorer şi pe urmă pe istoric, cu exact aceleaşi rezultate.

Eram în ceaţă.

După aceea, am continuat ceva vreme să verific periodic istoricul. O dată la câteva zile, la ore alese la întâmplare, atunci când mă gândeam că pot să arunc repede un ochi fără ca Jason să se prindă. De fiecare dată dădeam peste aceleaşi trei site-uri, ceea ce nu avea niciun sens. Jason stătea ore în şir la computer. Imposibil să nu fi făcut altceva decât să acceseze site-urile de ştiri.

După trei săptămâni, m-a lovit inspiraţia.

Am formulat o întrebare de educaţie civică pentru lecţia mea de ştiinţe sociale, referitoare la cele cinci libertăţi garantate de Primul Amendament la Constituţie. Pe urmă, am dat veselă o căutare pe Google. Am găsit site-uri de istorie, am găsit site-uri guvernamentale, Wikipedia şi tot felul de alte lucruri folositoare. Le-am accesat pe toate pe rând şi, când am terminat, meniul Pull-down *arăta o listă frumoasă şi cuprinzătoare de pagini recent vizitate.*

A doua zi m-am dus la şcoală şi le-am oferit elevilor o lecţie improvizată despre libertatea cuvântului, libertatea religioasă, libertatea presei, dreptul la întruniri paşnice şi de a trimite petiţii autorităţilor statului.

Apoi m-am grăbit să ajung acasă, abia aşteptând să o culc pe Ree şi să verific din nou istoricul pe Internet

Explorer.

Şi ştiţi ce-am găsit? Trei site-uri: Drudge Report, USA Today, New York Times. *Toate paginile de web accesate de mine cu douăzeci şi patru de ore înainte dispăruseră din istoric. Şterse.*

Într-un fel sau altul, soţul meu îşi acoperea urmele online.

A doua zi, m-am repezit la Ethan cu întrebările imediat ce a intrat în laboratorul de informatică.

„Ieri am discutat cu un alt profesor, care mi-a spus că verificarea istoricului browserului pe computer nu e de ajuns. Se pare că poţi falsifica accesările sau aşa ceva, nu?”

Am ridicat neajutorată din umeri, şi Ethan s-a aşezat repede la cel mai apropiat computer şi l-a deschis.

„A, sigur că da, doamnă Jones. Poţi curăţa fişierul ascuns după ce ieşi de pe net. Ca şi cum site-ul respectiv nu a fost niciodată vizitat de pe computerul acela. Uitaţi, vă arăt.”

Ethan s-a logat la site-ul National Geographic, apoi a ieşit de pe el şi mi-a arătat opţiunile de ştergere din fişierele ascunse.

M-a lăsat cu gura căscată.

„Deci nu pot verifica, de fapt, ce fac copiii, nu-i aşa? Dacă vreunul dintre ei descoperă cum să-şi şteargă urmele pe fişierele ascunse – la un singur clic distanţă – înseamnă că pot intra pe orice site atunci când nu mă uit la ei, iar eu n-o să-mi dau seama.”

„Păi, aveţi funcţiile de securizare de bază”, a încercat Ethan să mă liniştească.

„Dar nici ele nu sunt infailibile. Mi-ai demonstrat atunci când le-ai instalat. Am impresia că, de fapt, nu pot să controlez ce fac copiii. Poate că modulul ăsta de predare a navigării pe internet nu e, până la urmă, o idee atât de bună.”

Ethan a căzut câteva clipe pe gânduri. Ethan e un copil

tare inteligent. Serios, dar singuratic. Bănuiesc că părinţii îl iubesc, dar nu ştiu cum să se poarte cu el. E prea deştept, chiar intimidant pentru adulţi. Genul de copil destinat să îşi petreacă primii douăzeci de ani din viaţă suferind, după care, la douăzeci şi unu de ani, să ajungă să-şi listeze firma de software la bursă, sfârşind prin a se căsători cu un supermodel şi a conduce un Ferrari.

Dar încă nu ajunsese atât de departe, şi mi-a părut rău pentru timiditatea lui chinuitoare, pentru felul în care se uita la lume prin lentilele lui mult prea analitice pe care noi, ceilalţi, nu le vedeam.

„Nu ştiu dacă aţi înţeles că, atunci când ştergeţi ceva de pe computer, de fapt lucrul acela nu dispare niciodată”, mi-a spus.

Am clătinat din cap.

„Nu, sinceră să fiu, n-am înţeles asta.”

S-a luminat la faţă.

„O, dar aşa e. Cum să vă spun, computerele sunt de felul lor leneşe.”

„Zău?”

„Sigur. Funcţia cea mai importantă a unui computer este aceea de a stoca informaţii. Dacă stai să te gândeşti, la început un hard drive nu e altceva decât o bibliotecă imensă cu rafturi goale. Pe urmă tu, utilizatorul, începi să introduci documente, să descarci date sau să navighezi pe internet. Creezi „cărţi” de date, pe care computerul le aşază pe rafturi.”

„OK, până aici am priceput.”

„La fel ca orice altă bibliotecă, computerul are nevoie să ştie în orice moment unde se află o anumită carte. Aşa că îşi creează un director, care înseamnă varianta lui de cartotecă, pe care îl foloseşte atunci când trebuie să ajungă la o anumită carte de pe raft. Aţi înţeles?”

„Da”, l-am asigurat.

Ethan m-a privit radios. Aparent, nu eram numai un bun profesor, ci şi un elev strălucit. Şi-a continuat prelegerea.

„Ei, de aici încolo computerul devine leneş. Atunci când ştergi un document, computerul nu se mai oboseşte să-l caute pe raft şi să-l arunce la gunoi. Pentru că dacă ar încerca să-l depisteze, ar munci prea mult. În loc să facă asta, el şterge în director trimiterea la documentul respectiv. Cartea rămâne acolo, dar indexul nu mai arată unde se află."

M-am holbat la partenerul meu cu părul roşcat.

„Vrei să spui că, şi atunci când ştergi documentele ascunse, paginile acelea de internet sunt încă undeva în computer?"

Am fost răsplătită cu un al doilea zâmbet.

„Bravo, aţi înţeles!"

Nu m-am putut abţine şi i-am întors zâmbetul. Ceea ce l-a făcut pe Ethan să roşească, amintindu-mi că trebuia sa mă port prudent cu el. Faptul că mă foloseam de el nu însemna că trebuia să-i rănesc sentimentele.

„Deci, dacă referinţa a fost ştearsă din catalog, cum dau de informaţia respectivă?" am întrebat.

„Dacă vreţi să ştiţi chiar tot ce se află în istoric, vă recomand Pasco."

„Pasco?"

„E un program de recuperare a datelor pe care îl puteţi descărca online. Uitaţi care e treaba: atunci când cineva «curăţă fişierele ascunse», computerul nu şterge decât foarte rar totul. Rămân întotdeauna cel puţin câteva fişiere indexate. Deci, după ce daţi clic pe istoric, rulaţi programul Pasco, şi de aici ajungeţi la un CSV..."

„CSV?"

„Comma Separated Values, care va deschide o filă în Excel care vă va arăta fiecare URL vizitat de computer într-o perioadă anume. Puteţi copia un URL direct în motorul de căutare, şi veţi ajunge la site-ul pe care îl cântaţi. Voilà, în felul acesta veţi afla toate paginile web accesate de pe acel computer."

„Cum de ştii atât de multe despre computere?" l-am

întrebat curioasă.

Ethan s-a înroşit de enervare.

„Din cauza… familiei.”

„A familiei tale? “

„Mama rulează programul Pasca pe computerul meu o dată pe săptămână. Nu pentru că n-ar avea încredere în mine!” a exclamat şi mai îmbujorat la faţă. Hmm… ea doar «îşi face datoria», aşa zice. Ştie că sunt mai deştept decât ea, aşa că încearcă şi ea să facă ce poate.”

„Mama ta are dreptate, Ethan. Eşti un geniu, şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat cu modulul de predare.”

Ethan a zâmbit, de data aceasta ceva mai gânditor.

În noaptea aceea, acasă, m-am apucat serios de treabă. După două poveşti, un cântec şi o jumătate de spectacol de Broadway, Ree adormise, Jason nu era acasă, iar eu eram singură, cu proaspăt dobânditele mele cunoştinţe informatice şi cu o mulţime de suspiciuni. Prima chestiune pe ordinea de zi: descărcarea şi instalarea programului Pasco de pe Foundstone.

Următorul pas: am accesat meniul, identificând posibilele fişiere vechi şi rulând programul Pasco. Cocoşată, cu capul plecat, am tot tastat cu ochii lipiţi de scrisul microscopic de pe ecran şi cu urechile ciulite ca să aud zgomotul maşinii lui Jason intrând pe alee.

Nu ştiam prea bine ce făceam, şi totul a durat mai mult decât anticipasem. M-am trezit că trecuse de miezul nopţii, şi Jason urma să se întoarcă din clipă în clipă. În timp ce eu încă verificam fişierele fără a mă dumiri cum să dezinstalez programul Pasco, a cărui simplă prezenţă pe Desktop avea să-l prevină pe Jason că bănuiam ceva.

În momentul în care am ajuns la fereastra unde eram întrebată dacă voiam să deschid sau să salvez CSV-ul, eram surescitată şi nervoasă. Habar n-aveam ce trebuia să fac, dar eram în criză de timp, aşa că am apăsat pe butonul „Deschide” şi am urmărit cum o filă Excel umple ecranul.

Îmi închipuisem că aveam să descopăr zeci de URL-uri. Site-uri porno? Video chat? Alte fotografii îngrozitoare cu băieţi înspăimântaţi? Dovezi că bărbatul cu care alesesem să mă căsătoresc era un pedofil înrăit sau unul dintre acei indivizi bolnavi care bântuie pe MySpace, pândind fetiţe de doisprezece ani? Nu eram sigură ce speram sau mă temeam să descopăr. Mi-am ţinut ochii strâns închişi. Cu greu mi-am adunat curajul să mă uit pe monitor.

Ce Dumnezeu făcea soţul meu în toate nopţile alea?

Trei factori umpleau ecranul. Am ştiut ce erau încă dinainte de a introduce URL-urile lor pe browser. Drudge Report, USA Today *şi* New York Times.

Soţul meu se ţinea cu dinţii de secretele lui.

A doua zi, în recreaţie, Ethan mă aştepta în laboratorul de informatică.

„A funcţionat?" m-a întrebat

N-am ştiut ce să răspund.

„Ei?" a insistat el nerăbdător. „Aţi aflat sau nu ce face soţul dumneavoastră pe net?"

M-am holbat la elevul meu genial.

Ethan a rămas la fel de pragmatic ca de obicei.

„Elevii de clasa a şasea nu sunt atât de cunoscători întrale internetului. Sigur, eu eram, dar la dumneavoastră în clasă n-aveţi pe nimeni care să se compare cu mine şi deci n-aveţi de ce să vă faceţi griji în această privinţă. Sigur, ar mai fi şi slujba dumneavoastră de profesoară, dar eu intru în computerul şcolii tot timpul, şi n-am văzut acolo nimic interesant..."

„Ethan!"

A ridicat din umeri.

„Aşadar, nu mai rămâne decât o singură variantă: sunteţi îngrijorată de ceva ce se întâmplă acasă. Ree n-are decât patru ani, deci nu poate fi vorba despre ea. Aşa că mai rămâne doar soţul"

M-am aşezat. În clipa aceea, îmi era greu să stau în

picioare.

„Ce e? Porno?” m-a întrebat Ethan uitându-se la mine cu ochii lui albaştri nevinovaţi. „Sau pariuri?”

„Nu ştiu”, am răspuns într-un târziu.

„N-aţi rulat programul Pasco?”

„Ba da. Nu a afişat decât trei URL-uri, aceleaşi pe care le văzusem şi înainte.”

Ethan s-a îndreptat în scaun.

„Zău?”

„Zău!”

„Uau, înseamnă că e un shredder*. Am auzit de el, dar n-am mai văzut până acum. Trăsnet!”*

„Shredder-ul ăsta e un lucru bun?”

„Da, dacă vrei să-ţi acoperi urmele. Un shredder *sau un program* scrubber *e ca o greblă care curăţă toate amprentele din fişierele ascunse.”*

„E un program care şterge ceea ce computerul leneş nu se oboseşte să şteargă?”

„Nu. Şi shredder-ul *e leneş. El curăţă automat fişierele cache pentru ca utilizatorul să nu fie nevoit să o facă manual. Prin urmare, poţi să navighezi oriunde vrei, şi pe urmă* shredder-ul *«face bucăţi» toate dovezile că ai trecut pe acolo. Dar, cum lipsa site-urilor din istoric este şi ea un semnal de alarmă, soţul dumneavoastră face pe deşteptul şi creează istorice false. Din fericire pentru noi, nu e atât de bun pe cât se crede. “*

Am rămas tăcută.

„Vestea bună e că nici shredder-ul *nu e infailibil.”*

„OK“, am reuşit să îngaim.

„De fiecare dată când dai clic pe o pagină de internet, computerul creează atât de multe fişiere temporare, încât shredder-ul *nu are cum să le cureţe pe toate. În plus, e încurcat şi de director. Deci fişierele sunt încă în computer. Nu trebuie decât să le găsim.”*

„Cum?”

„Cu un software mai bun. Pasco e uşor de procurat de

către toată lumea. Nouă ne trebuie medicamente cu reţetă.“

„Nu cunosc niciun farmacist”, am spus pe un ton sec.

Ethan Hastings a rânjit.

„Nu-i nicio problemă. Cunosc eu. “

Capitolul 26

D.D. visa din nou friptură de vită. Se afla la bufetul ei favorit, încercând să se decidă între vinetele cu parmezan şi friptura în sânge. A optat pentru ambele şi şi-a cufundat mâna dreaptă în tava cu vinete, apucând în acelaşi timp cu stânga felii subţiri, suculente de carne. Pe un braţ avea dâre de brânză topită, iar pe bărbie i se prelingea zeama de la carnea de vită.

Nicio problemă. S-a cocoţat direct pe masa acoperită cu o faţă albă, plantându-şi fundul între cercul cu jeleu de fructe şi colecţia de budinci cu glazură de cireşe. Cu mâna făcută căuş, a adunat jeleul moale, lingând simultan *tapioca* direct din cupele cu cremă de ciocolată.

Îi era foame. Era de-a dreptul lihnită. Şi apoi, mâncarea a dispărut, şi ea era culcată pe o saltea uriaşă, acoperită cu o cuvertură din satin. Zăcea pe burtă, cu faţa în jos, cu trupul gol răsucit ca al unei pisici care toarce, şi nişte mâini necunoscute făceau minuni, coborând pe şira spinării spre şoldurile cambrate, pipăind şi găsindu-i interiorul coapselor. Ştia unde îşi dorea să ajungă acele mâini. Ştia unde voia să fie atinsă, pe unde să fie luată. Şi-a ridicat şoldurile îndatoritoare, şi dintr-odată a fost răsucită pe spate, cu picioarele depărtate, pentru a primi împingeri imperioase, în timp ce se uita în sus la faţa mustăcioasă a lui Brian Miller.

În patul ei din dormitor, D.D. s-a trezit din somn cu o smucitură. Mâinile îi erau încleştate pe cearşaf, corpul scăldat în sudoare şi răsuflarea tăiată. Un timp îndelungat, nu a făcut altceva decât să se holbeze la pereţii zugrăviţi în gri, cu zorii ivindu-se în mohoreala ploioasă.

Şi-a descleştat mâinile de pe cearşaf. A împins pătura în lături. Când s-a putut ţine pe picioare, s-a dus la baie, unde

s-a uitat în oglinda fixată deasupra chiuvetei.

— Asta, i-a spus propriei reflexii, nu se va întâmpla niciodată.

La cinci şi jumătate în zori, s-a spălat pe dinţi, pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă.

D.D. era o tipă realistă. În meseria ei, n-aveai cum să rezişti douăzeci de ani fără a învăţa câteva adevăruri crude despre natura umană. În primele douăzeci şi patru de ore după dispariţia unei persoane, şansele de-a o găsi în viaţă erau de cincizeci la sută. Oameni în toată regula îşi luau picioarele la spinare. Cuplurile se certau. Unii indivizi rezistau într-o atmosferă conjugală încărcată, alţii aveau nevoie să scape o zi, două. Aşa că, în primele douăzeci şi patru, poate chiar treizeci şi şase de ore, fusese dispusă să creadă că Sandra Jones era în viaţă şi că ei, bunii detectivi ai poliţiei din Boston, aveau să găsească şi să o aducă acasă.

La cincizeci şi două de ore de la dispariţie, D.D. îşi luase gândul de la localizarea unei mame dispărute. Se concentra acum asupra recuperării cadavrului, şi, chiar şi cu această idee în minte, timpul era extrem de preţios.

Crimele şi anchetele au un ritm al lor. În primele douăzeci şi patru de ore, există speranţa găsirii victimei în viaţă, precum şi cea a descoperirii unei greşeli făcute de ucigaş. Răpirile, atacurile, omuciderile, cu toate implică emoţii puternice. Indivizii prinşi în freamătul emoţiilor turbulente fac adesea greşeli. Cu adrenalina pulsând în vene, tulburat sau chiar împovărat de remuşcări, criminalul intră în panică. „Am făcut un lucru rău. Cum să scap, cum să scap, cum să scap?”

Din nefericire, cu fiecare zi care trece fără ca poliţiştii să pună mâna pe el, subiectul câştigă timp să se calmeze, să se simtă în largul lui. Să înceapă să se gândească raţional la paşii pe care are să-i facă, să-şi traseze un plan concret pentru a-şi acoperi urmele. Îşi construieşte apărarea,

scapă de dovezile incriminatorii, îşi cizelează povestea, uneori câştigă de partea sa un martor-cheie, precum fetiţa lui de patru ani. Cu alte cuvinte, face tranziţia de la statutul de amator şi de cârpaci la cel de geniu diabolic.

Lui D.D. nu-i convenea să-şi bată capul cu genii diabolice. Tot ce-şi dorea era un cadavru şi o arestare, făcută tocmai la timp pentru ştirile de la ora cinci. Prins omul la înghesuială, presat puţin, apoi prezentat cazul rezolvat opiniei publice – aceasta era înşiruirea de fapte care o făcea fericită.

Din păcate, avea cam prea mulţi candidaţi pe care să-i preseze. De pildă, Ethan Hastings. Treisprezece ani, înspăimântător de inteligent, îndrăgostit fără speranţă de profesoara dată dispărută. Un Lothario[29] în devenire? Sau un monstru adolescent?

Apoi, mai era Aidan Brewster. Un criminal perfect cu un trecut marcat de alegeri sexuale nepotrivite. Susţinea că nu o cunoscuse pe Sandra Jones, însă locuia la numai câteva case distanţă. Agresor sexual reformat sau infractor care îşi lărgise sfera de activitate, descoperind plăcerile violenţei?

Nu trebuia uitat nici tatăl lui Sandy, onorabilul Maxwell Black. Părintele înstrăinat, apărut, ca prin minune, imediat după dispariţia fiicei. Dacă era să se ia după ofiţerul Hawkes, Black îl ameninţase pe Jones şi îşi pusese în cap să-şi revadă, cu orice chip, nepoata. Tată îndurerat sau bunic oportunist, în stare să facă orice pentru a o căpăta pe Ree?

Şi, în cele din urmă, Jason Jones, soţul cu sânge rece care nu se obosise deocamdată să facă nimic pentru a-şi găsi soţia. Pretindea că nu era gelos. Nu avea niciun fel de

[29] Prenume masculin asociat cu imaginea seducătorului lipsit de scrupule. Derivă dintr-o povestire din cadrul romanului *Don Quijote* de Miguel de Cervantes, în care un bărbat pe nume Anselmo îşi convinge prietenul Lothario să îi testeze fidelitatea soţiei, Camila, cu rezultatul că Lothario se îndrăgosteşte de aceasta. (n.tr.)

documente care să ateste ce făcuse până în urmă cu cinci ani, când se însurase cu Sandy. În mod cert, folosea o identitate falsă.

D.D. s-a tot învârtit în cerc, revenind de fiecare dată la Jason. La declaraţia fiicei cu privire la ceea ce se petrecuse la ei în casă în noaptea de miercuri. La comportamentul lui detaşat, la asumarea unui nume de împrumut. Jones avea un secret – *ergo,* era suspectul cel mai probabil în cazul anchetat de ea, cel al dispariţiei soţiei însărcinate.

Bun, asta era. O s-o aducă pe Ree, cât de curând, la un nou interogatoriu. Va cere ca doi ofiţeri să se ocupe de ceilalţi subiecţi, cercetându-le trecutul, verificându-le alibiurile. Mai mult, va desemna doi dintre cei mai buni anchetatori ai ei specializaţi în fraude să verifice conturile lui Jones. Să descopere provenienţa banilor, să afle numele adevărat al lui Jones, trecutul său real.

Să distrugă identitatea falsă. Să-l distrugă definitiv pe Jason.

Satisfăcută, a scos carneţelul şi şi-a notat principalul obiectiv pentru ziua aceea: „Stoarce-l pe Jason Jones”.

Zece minute mai târziu, îi suna mobilul. Era abia şapte, dar, una peste alta, nici D.D. nu ducea acel gen de viaţă în care era sunată numai la ore normale. A luat încă o înghiţitură de cafea şi a răspuns:

— Alo, da?

— Sergent D.D. Warren?

— În persoană.

Apelantul a făcut o pauză. D.D. a sorbit din nou din cappuccino.

— La telefon e Wayne Reynolds. De la poliţia stalului Massachusetts. Sunt… unchiul lui Ethan Hastings.

D.D. a făcut un efort de memorie. Numărul afişat pe ecran i se părea familiar. După o clipă, şi-a amintit.

— N-aţi încercat să mă contactaţi şi ieri?

— Ba da. Pe pager. Am urmărit conferinţa de presă şi m-

am gândit că n-ar strica să stăm de vorbă.

— Despre Ethan?

Din nou tăcere.

— Cred că ar fi mai bine dacă ne-am întâlni. Ce spuneţi? Fac cinste cu micul dejun.

— Vă temeţi să nu-l arestăm pe Ethan?

— Mă tem că, dacă aţi face-o, aţi comite o mare greşeală.

— Aveţi de gând să profitaţi de poziţia dumneavoastră în poliţie ca să-mi cereţi să vă las nepotul în pace? Trebuie să ştiţi ceva de la bun început: nu-mi plac intervenţiile, şi un corn cu brânză nu va schimba situaţia.

— Ce-ar fi să ne întâlnim şi, după aceea, n-aveţi decât să alegeţi dacă să fiţi ostilă sau indiferentă?

— Bine, dacă aşa doriţi, a răspuns D.D.

Şi-a notat numele unei cafenele din apropiere, şi-a luat umbrela şi a ieşit din casă.

Mario’s era un local de cartier. Micuţ, cu barul original de melamină din 1949 şi un borcan imens din sticlă plin cu *biscotti* proaspete, lângă casa de marcat antică. Mario II, fiul, era cel care se ocupa acum de afacere. Servea ouă, pâine prăjită, *pancetta* şi cea mai bună cafea de pe lume, desigur, cu excepţia Italiei.

D.D. şi-a croit cu greu loc spre o masă mică şi rotundă din colţ, din faţa ferestrei. Ajunsese mai devreme, cu gândul de a bea încă o ceaşcă de cafea în linişte şi a da câteva telefoane. O intrigase intervenţia unchiului. Ea se gândea cum să-l preseze mai tare pe soţ, în timp ce familia presupusului îndrăgostit adolescent sărea la bătaie. Îl cocoloşeau pe băiat sau se simţeau vinovaţi? Hmm, interesant.

A apăsat o tastă de apelare rapidă şi şi-a dus telefonul subţire la ureche. Nu fantezia sexuală pe care o avusese în noaptea aceea în vis era motivul pentru care îl suna pe Bobby Dodge.

— Alo, a răspuns o voce feminină.

— ’Neaţa, Annabelle, a spus D.D. fără să-şi trădeze tulburarea resimţită involuntar.

Nu se lăsa intimidată de femei. Era o regulă pe care şi-o impusese cu ani în urmă, atunci când descoperise că era mai drăguţă decât nouăzeci la sută din populaţia de sex feminin şi că arăta mai bine ca oricine cu pistolul în mână. Annabelle era, desigur, excepţia de la regulă, şi ea fusese cea care pusese, în cele din urmă, mâna pe Bobby Dodge. Ceea ce o califica pentru rolul de nemesis personală al lui D.D., cu toate că amândouă se comportau civilizat în prezenţa celeilalte. Annabelle, spune-mi, te rog, s-a trezit Bobby?

— Nu l-ai sunat şi în toiul nopţii? a întrebat Annabelle.

— Ba da. Hei, am înţeles că am motive să te felicit. Felicitări.

— Mersi!

— Ăăă… cum te simţi?

— Bine, mulţumesc.

— Când trebuie să naşti?

— În august.

— Ce e? Băiat sau fată?

— N-am vrut să aflăm. Vrem să fie o surpriză.

— Foarte bine. Bobby e pe acolo?

— O să-ţi trântească telefonul în nas.

— Da, ştiu. E din cauza farmecului meu irezistibil.

Un târşâit îndepărtat de papuci, în timp ce Annabelle îi ducea telefonul soţului, apoi un mormăit bărbătesc. Bobby era, fără îndoială, înghiontit să se trezească.

— Spune-mi că visez, a mârâit el în receptor.

— Nu ştiu. Cum mă vezi? Goală şi acoperită cu frişcă?

— D.D., ce naiba, doar am vorbit acum opt ore.

— Ei, asta-i treaba cu criminalii. Nu dorm niciodată.

— Dar detectivii da.

— Zău? Probabil am lipsit când ne-au predat asta la academie. Uite de ce te-am sunat. În legătură cu un poliţist

de-al nostru, din Boston. Wayne Reynolds. Îţi pune ceva numele ăsta?

A urmat o pauză lungă, dar oricum mai plăcută decât obişnuitul zgomot al telefonului trântit în nas.

— Wayne Reynolds? a repetat Bobby. Nu, nu-mi amintesc de niciun detectiv cu numele ăsta.

D.D. a încuviinţat din cap în tăcere. Atât departamentul de poliţie din Boston, cât şi cel al statului Massachusetts erau organizaţii mari, care păstrau însă un aer de afacere de familie. Chiar dacă nu lucrai direct cu cineva anume, aveai toate şansele să-i auzi numele rostit pe hol, să-l vezi scris într-un raport sau chiar menţionat în ultima bârfă vehiculată între colegi.

— Ia stai puţin, am auzit totuşi de el. Dar nu e detectiv. E informatician. S-a ocupat de analiza criminalistică a unor telefoane mobile la cazul de anul trecut, cu jaful de la bancă.

— Vrei să zici că e un tocilar, genul care stă toată ziua cu nasul în computer?

— Cred că expresia potrivită este „specialist criminalist”.

— Oho!

— Ce-i? Ai confiscat nişte computere şi ai cerut ajutorul departamentului de poliţie al statului?

— Am confiscat nişte computere şi am cerut ajutorul CRIB, mersi mult de sugestie.

CRIB sau Centrul Regional de Informaţii Boston îşi avea sediul în departamentul de poliţie din Boston, fiind, de fapt, brigada lor de criminalişti – asta pentru că, în buna tradiţie birocratică, poliţia din Boston voia să aibă propriile jucării. Era o chestie care se înţelegea de la sine.

— Păi, de ce nu suni la CRIB? a bodogănit Bobby. Presupun că ei au avut de-a face cu Wayne Reynolds. Eu nu-l cunosc personal.

— OK. Noapte bună, Bobby.

— Pe dracu’, s-a făcut deja dimineaţă. Trebuie să mă

scol.

— Atunci, bună dimineaţa, Bobby.

D.D. a închis telefonul fără să-i mai dea ocazia să înjure din nou. Şi-a prins mobilul la brâu şi şi-a contemplat cana goală. Wayne Reynolds era un tocilar profesionist cu un nepot tocilar amator. Şi-a umplut cana cu cafea. Hmm, devenea din ce în ce mai interesant.

Wayne Reynolds a intrat pe uşa localului Mario’s la ora opt fix. D.D. l-a recunoscut imediat după părul roşcat strălucitor, nu foarte diferit de al nepotului. Orice asemănare cu băiatul de treisprezece ani începea şi se oprea însă la podoaba capilară.

Wayne Reynolds era înalt, avea peste un metru optzeci şi cinci. Constituţie atletică. Se mişca degajat. Un tip care făcea, fără îndoială, sport, în ciuda îndatoririlor sale profesionale care îl obligau să spargă zilnic nu ştiu ce hard. Era îmbrăcat cu un sacou din flanel de culoarea părului de cămilă, care contrasta plăcut cu cămaşa verde pădure şi cu pantalonii în nuanţă închisă. Mai multe capete s-au întors la vederea lui şi D.D. a simţit un mic fior când bărbatul s-a îndreptat, dintre atâtea femei, direct spre ea. Dacă Ethan Hastings avea să arate aşa la maturitate, atunci poate că Sandra Jones ştia ea ce ştia.

— Sergent Warren, a salutat-o Wayne, întinzându-i mâna.

D.D. a dat uşor din cap, acceptând strângerea de mână. Bărbatul avea mâini aspre. Unghii tăiate scurt. Degete frumoase, fără verighetă.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu i-ar strica nişte şuncă!

— Vrei să mănânci ceva? l-a întrebat.

Bărbatul a clipit mărunt.

— Sigur.

— Bine. O să comand eu pentru amândoi.

D.D. a folosit timpul petrecut la coadă pentru a-şi recăpăta suflul şi a-şi reaminti că era o profesionistă

experimentată care nu putea în niciun caz să se lase impresionată de faptul că lua micul dejun cu o sosie a lui David Caruso[30]. Din păcate, nici ea nu credea ce-şi spunea; dintotdeauna avusese o slăbiciune pentru David Caruso.

S-a întors la măsuţă aducând şerveţele şi tacâmuri pentru amândoi şi o ceaşcă de cafea simplă pentru el. Wayne a luat cana de ceramică supradimensionată între degetele sale frumoase, iar ea şi-a muşcat buza pe dinăuntru.

— Aşadar, a spus D.D. sec, înţeleg că lucrezi la poliţia statului.

— Sunt criminalist. La Unitatea de Analize Computerizate din New Braintree. Ne ocupăm de majoritatea analizelor electronice, după cum probabil ţi-ai dat seama din titulatură.

— Şi de când lucrezi acolo?

Bărbatul a ridicat din umeri, a luat o înghiţitură de cafea fără zahăr, şi ochii i s-au mărit când a simţit gustul amărui.

— De vreo cinci, şase ani. Înainte, am fost detectiv, dar, fiind de felul meu un împătimit al calculatoarelor, am avut întotdeauna tendinţa de a mă concentra asupra aspectelor tehnice ale cazurilor. Şi, cum în zilele noastre toată lumea – de la traficanţii de droguri la lorzii crimei – foloseşte computere, telefoane mobile, PDA-uri şi alte asemenea, cererea pentru abilităţile mele tehnice a crescut. Aşa că am absolvit cursul de optzeci de zile şi am devenit CFCE[31], după care m-am mutat la laboratorul de informatică.

— Îţi place ceea ce faci?

— Da. Hard drive-urile sunt ca nişte *piñata*[32]. Conţin

[30] Actor american (n. 1956), remarcabil în rolurile de poliţist din serialele TV *NYPD Blue* şi *CSI Miami,* dar şi pentru inconfundabilul său păr roşcat (n.tr.)

[31] Certified Forensic Computer Examiner - expert autorizat în analize criminalistice (n.tr.)

[32] Principala atracţie la petrecerile pentru copii din America. Sunt figurine din hârtie creponată de diverse forme şi mărimi, umplute cu bomboane, dulciuri, jucării şi apoi atârnate pentru a fi lovite cu un băţ

toate comorile care ar putea să-ţi treacă prin minte. Nu trebuie decât să ştii cum să spargi *piñata.*

A sosit comanda. Ouă jumări cu câte o *pancetta* la grătar. Miroseau bine şi îmbietor. D.D. şi-a înfipt imediat furculiţa în mâncare.

— Cum analizezi conţinutul unui hard? a întrebat ea cu gura plină.

Wayne se pregătea să ia o gură zdravănă de ouă. A privit-o gânditor, ca şi cum cântărea seriozitatea întrebării. Avea ochi căprui adânci, cu mici irizaţii verzui. D.D. a încercat să se arate cât mai interesată.

— De pildă, să luăm regula lui 5-12, a spus el. Ăsta e numărul magic în analizele criminalistice computerizate. Uite de ce: în interiorul unui hard drive există nişte discuri rotunde care se învârt şi care citesc şi scriu date. Aceste plăcuţe conţin bucăţi de date, sau *chunk*-uri, de câte 512 byţi, aranjate unul sub celălalt într-o stivă, care se rotesc în mod constant sub capul de citire. Capul de citire trebuie să împartă toate informaţiile în *chunk*-uri de câte 512 byţi pentru a stoca datele pe discuri.

— OK, a spus D.D. continuând să taie *pancetta.*

— Acum, să zicem că nu salvezi pe hard drive un fişier care se împarte exact la 512. Nu are, de pildă, 1024 de byţi, ci 800. Atunci, computerul va umple complet un *chunk* şi jumătate dintr-un altul. Şi pe urmă? Computerul nu porneşte de unde s-a oprit, adică de la *chunk*-ul umplut pe jumătate. Va stoca date pe un *chunk* nou, cu spaţiu liber de 512, ceea ce înseamnă că pe *chunk*-ul anterior a rămas spaţiu liber sau „spaţiu deschis”, cum spunem noi. Cel mai adesea, datele vechi sunt stocate în aceste spaţii deschise. Să zicem că la un moment dat ai deschis fişierul acela vechi, ai făcut câteva modificări şi l-ai salvat din nou. Ceea ce scrii acum nu se salvează întotdeauna exact peste

---

de copiii legaţi la ochi. Iniţial, piñta erau folosite în timpul ceremoniilor religioase, dar acum şi-au pierdut în mare parte conotaţiile religioase. (n.tr.)

datele vechi, aşa cum cred cei mai mulţi oameni. În schimb, poate fi ascuns undeva, în interiorul aceluiaşi *chunk*. Şi atunci, un tip ca mine poate cerceta *chunk-ul* de 512 byţi. Şi poate găsi în spaţiul deschis documentul vechi, de pildă scrisoarea originală în care îi cereai amantului să-ţi omoare soţul, precum şi documentul refăcut, în care şterseseşi acest paragraf. Şi uite-aşa descoperim probe care duc la condamnare.

— Eu n-am niciun soţ, l-a informat D.D. luând o altă înghiţitură de ouă. Dar am acum suspiciuni mari în privinţa computerului meu.

Wayne Reynolds a rânjit.

— Aşa şi trebuie. Oamenii nici n-au idee câtă informaţie este păstrată, împotriva voinţei lor, pe hard drive. Mie îmi place să spun că un computer e ca o conştiinţă vinovată. Îşi aminteşte totul, şi niciodată nu poţi să fii sigur că nu va începe să mărturisească.

— L-ai învăţat pe Ethan ceea ce ştii?

— N-am avut de ce. Copiii învaţă singuri ceea ce-i interesează. Dar, dacă voi reuşi să-l fac să îşi pună cunoştinţele în slujba binelui, va ajunge cândva un criminalist de prima clasă.

— Care e latura întunecată a tehnologiei informaţiei?

Wayne a ridicat din umeri.

— *Hacking*-ul, spargerea codurilor, căutarea ilegală de date. Ethan e un copil bun, dar n-are decât treisprezece ani, şi ideea de a o lua pe urmele unchiului nu mai e acum la fel de incitantă ca pe vremuri. Opţiunile sunt: fie intri în poliţie, fie devii un pirat al internetului. Grea alegere.

— Se pare că Ethan pune mare preţ pe părerile Sandrei Jones.

D.D. îşi terminase micul dejun; a împins deoparte farfuria mare din ceramică albă.

Wayne a rămas câteva clipe tăcut.

— Ethan îşi închipuie că e îndrăgostit de profesoară, a admis el în cele din urmă.

— A făcut sex cu ea?
— Mă îndoiesc.
— De ce?
— Nu asta o interesa pe ea.
— De unde ştii?
— Pentru că am cunoscut-o şi eu pe Sandra. Ne întâlneam în fiecare joi, la meciurile de baschet.

— Ethan mi-a cerut părerea în legătură cu Sandra, a început Wayne să explice câteva minute mai târziu.

Plătiseră consumaţia, după care ieşiseră din cafenea. O discuţie la o plimbare părea o idee mai bună, având în vedere subiectul conversaţiei. Au pornit fără ţintă spre faleză, urmărind traseul marcat cu linie roşie care refăcea drumul parcurs cândva de Paul Revere[33].

— Din câte am înţeles, a continuat Wayne, Sandra apelase la Ethan pentru a o ajuta în dezvoltarea unui modul de predare a navigării pe internet. Lui Ethan nu i-a luat însă mult timp ca să priceapă că interesul ei pentru protejarea datelor era mai profund decât cel normal pentru un proiect şcolar. El bănuia că soţul Sandrei avea anumite preocupări mai speciale, poate legate de pornografia infantilă, şi că ea dorea cu disperare să afle despre ce era vorba.

— Şi n-ai deschis un dosar oficial?

Wayne a clătinat din cap.

— Nu, n-am putut. Atunci când am cunoscut-o, mi-a spus foarte clar că îmi acceptă ajutorul doar ca pe o favoare de ordin strict personal. Până când nu afla exact ce se întâmpla, nu dorea ca poliţia să se implice. Din cauza fetiţei. Ree ar fi fost traumatizată dacă tatăl ei ar fi fost

[33] Erou legendar (1735-1818) al Revoluţiei Americane. A jucat rolul de curier călare înaintea bătăliilor de la Lexington şi Concord. Celebrul său „drum nocturn“ a avut loc în noaptea de 18-19 aprilie 1775, când a mers de la Boston la Lexington pentru a-i avertiza pe colonişti de înaintarea armatei britanice, (n.tr.)

închis pe nedrept.

D.D. şi-a arcuit sprâncenele.

— Dacă Sandra îl suspecta pe Jason de pornografie infantilă, atunci ar fi trebuit să-şi facă alte griji decât arestarea tăticului.

Wayne a ridicat din umeri.

— Ştii cum e în familie. Dacă o mamă îşi întreabă fetiţa de şapte ani ce e cu rochiţa ei pătată de spermă, copilul va insista că există o explicaţie logică.

D.D. a oftat adânc. Wayne avea dreptate, şi amândoi ştiau asta. Când era vorba despre abuzuri sexuale asupra copiilor, Nilul[34] era mai mult decât un fluviu.

— Bun, deci Ethan te-a sunat. Şi pe urmă?

— Părea foarte îngrijorat în privinţa profesoarei, aşa că am fost de acord să mă duc la un meci de baschet ca să vorbesc personal cu Sandra. Mărturisesc, am fost convins că o să avem o conversaţie scurtă, că o să-i dau câteva sfaturi de specialitate şi gata. Dar…

Vocea lui Wayne s-a stins.

— Dar? a insistat D.D.

Wayne a ridicat din umeri. Cu un aer aproape plin de amărăciune.

— Dar, când am văzut-o pe Sandra Jones…

— Nu era tocmai profesoara tipică de educaţie civică, a remarcat D.D.

— Nu. Nici pe departe! Mi-am dat seama instantaneu de ce făcuse Ethan o pasiune pentru ea. Era mai tânără decât mă aşteptasem. Şi mult mai drăguţă. Şi, când am văzut-o stând acolo, pe banca aia de lemn, cu fetiţa ei adorabilă lipită de genunchi… Nu ştiu, i-am aruncat o simplă privire şi am simţit că *trebuia* să o ajut. Că avea nevoie de mine.

— Of, Doamne! Mary Kay Letourneau, Debra Lafave,

[34] Joc de cuvinte intraductibil. *De Nile* este o altă modalitate de scriere a cuvântului *denial* („negare”). (n.tr.)

Sandra Beth Griesel[35]. Femei frumoase. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că numai femeile drăguţe întreţin relaţii sexuale cu băieţi de doisprezece ani? Ce zici de chestia asta?

— Repet, Sandra nu avea acest gen de relaţii cu Ethan.

— Dar cu tine?

Wayne a privit-o drept în ochi.

— Uite ce-i! Vrei sau nu să afli ce-am de spus?

D.D. şi-a fluturat braţele în aer.

— OK. Dă-i drumul!

— În acea primă seară, Ethan a rămas cu Ree, în timp ce eu şi Sandra am făcut o scurtă plimbare în jurul şcolii şi am stat de vorbă. Mi-a povestit că găsise o fotografie tulburătoare în computerul familiei, aruncată în Recycle Bin. Atâta tot – de atunci nu mai descoperise nimic. Între timp, aflase însă despre istoricul motoarelor de căutare şi despre stocarea informaţiilor şi era convinsă că soţul ei umbla la date, falsificându-le, ceea ce o făcea să se întrebe ce anume voia el să ţină ascuns.

— În ce sens umblase Jason la computer?

— Ethan o învăţase pe Sandra cum să depisteze site-urile accesate de pe un computer. Aceste informaţii sunt păstrate în istoricul hard drive-ului şi pot fi recuperate. Şi ea făcuse mai multe încercări de a reconstitui istoricul, folosind diverse unelte disponibile pe internet. Dar, de fiecare dată dăduse peste numai trei URL-uri – Drudge Report, *USA Today* şi *New York Times.*

— Nu înţeleg de ce asta i-a trezit bănuieli, a spus D.D. nedumerită.

— Pentru că Sandra însăşi accesase mai multe pagini web pentru a-şi pregăti lecţiile de la clasă. Şi toate aceste site-uri ar fi trebuit să apară în istoric, ceea ce nu s-a întâmplat. Asta însemna că cineva curăţase fişierele ascunse, după care construise deliberat un istoric fals,

[35] Profesoare condamnate în anii 2000, în cadrul unor procese răsunătoare, pentru întreţinerea de relaţii sexuale cu minori (n.tr.)

accesând cele trei site-uri. O dovadă de lenevie crasă, a murmurat Wayne, mai mult pentru sine. La fel ca toţi infractorii, până şi cei care au cunoştinţe tehnice fac, mai devreme sau mai târziu, o prostie şi se trădează.

— Stai aşa puţin, dă filmul înapoi! De ce-ar vrea cineva să creeze un istoric fals?

Ajunseseră de acum pe faleză, şi mergeau de-a lungul docurilor, spre acvariu. Burniţa în continuare, şi faleza era mai pustie decât de obicei. Wayne s-a apropiat de balustradă, s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea.

— Tocmai. De ce-ar vrea cineva să creeze un istoric fals? O întrebare de un milion de dolari. Ethan îi recomandase Sandrei un program de recuperare a datelor, care se dovedise însă ineficient. El bănuia că soţul Sandrei folosea, pentru a-şi acoperi urmele, un aşa-zis *shredder* sau un software de ştergere a datelor. Şi atunci, Ethan m-a sunat, apelând, ca să zic aşa, la artileria grea.

D.D. a clipit mărunt.

— Şi tu i-ai fost de ajutor Sandrei?

— Am încercat. Nu uita, eram în decembrie, şi totul începuse cu numai câteva luni înainte, şi, având în vedere suspiciunile pe care ea le avea faţă de soţul său, trebuia să procedăm cu prudenţă. La recomandarea lui Ethan, Sandra rulase deja programul Pasco, însă acesta nu poate depista decât ceea ce îi spui tu să caute. Nu e la fel de versatil ca, de pildă, EnCase, programul folosit de noi la laboratorul de criminalistică. EnCase poate să sape adânc în hard drive, să inventarieze spaţiul liber, să analizeze spaţiile nealocate, mă rog, tot felul de chestii utile. Şi, în plus, face exact ceea ce o interesa pe Sandra, adică foloseşte o unealtă specială pentru a dezgropa toate imaginile aflate cândva pe hard drive – practic e capabil să scuipe sute de mii de fotografii. Nu în ultimul rând, cu EnCase poţi reconstitui istoricul unui browser…

— Deci să înţeleg că ai rulat programul ăsta pe computerul Sandrei?

— Nu, din păcate, a zis Wayne şi şi-a dat peste cap ochii căprui. În primul rând, niciodată nu trebuie să lucrezi asupra sursei, asta contravine protocolului. În al doilea rând, era nevoie de maximă discreţie, şi rularea programului pe computerul familiei timp de trei sau patru zile nu ar fi scăpat neobservată. Confiscarea unui calculator e o treabă uşoară. Dar desfacerea lui în bucăţi şi analizarea tuturor datelor nu…

— Şi atunci ce-ai făcut?

— Am început să lucrez cu Sandra la crearea unei copii a hard drive-ului. Am învăţat-o ce fel de hard drive gol să cumpere şi pe urmă cum să îl ataşeze la computerul familiei şi să transfere datele. Din nefericire, Jason achiziţionase recent un hard drive de 500 GB şi numai copierea dura mai bine de şase ore. Sandra a avut câteva tentative, dar nu a reuşit să termine înainte ca Jason să se întoarcă acasă.

— În concluzie, Sandra a petrecut ultimele trei luni complotând împotriva soţului? a întrebat D.D.

Wayne a ridicat din umeri.

— Aş zice că Sandra Jones a petrecut ultimele trei luni încercând să-şi depăşească soţul în privinţa abilităţilor tehnice. Cum nu a reuşit să copieze hard drive-ul, iar eu n-am reuşit să rulez programul EnCase, n-am cum să ştiu dacă suspiciunile ei erau îndreptăţite şi dacă avea motive întemeiate să se teamă de Jason.

D.D. i-a aruncat un zâmbet.

— Ei, ca să vezi! Atunci îmi face o deosebită plăcere să te informez că, începând de noaptea trecută, poliţia din Boston a devenit mândra proprietară a computerului familiei Jones.

Wayne a făcut ochii mari.

— Tare aş vrea să…

— Hei, nepotul tău este implicat în acest caz. Dacă atingi, chiar şi cu vârful degetelor, vreo probă, judecătorul o să mă dea afară din tribunal înainte să apuce să

rostească fraza aia celebră cu „conflictul de interese”.

— Dar pot măcar să capăt o copie a raportului criminalistic?

— O să-i rog pe cei de la CRIB să ţi-l trimită atunci când va fi gata.

— Pune-l pe Keith Morgan să se ocupe. E cel mai bun când vine vorba despre desfacerea unui hard drive în bucăţi.

— O să mă gândesc la asta, a spus D.D. uitându-se lung la Wayne. Ascultă, Sandra nu a bănuit nici măcar o clipă că soţul ei îşi dăduse seama de ceea ce se întâmpla? La urma urmei, trecuseră câteva luni bune de când descoperise fotografia aceea pe computer. Destul de mult timp pentru cineva obligat să trăiască alături de un om pe care îl suspecta de pedofilie. Presupun că, pe zi ce trecea, a devenit tot mai nervoasă.

Wayne a şovăit, şi, pentru prima dată, o umbră de stânjeneală i-a traversat chipul.

— Ultima dată am văzut-o acum două săptămâni, la un meci. Părea retrasă cumva în sine, deloc dornică să discute. Mi-a spus că nu se simţea bine şi imediat după meci a plecat cu Ree. Am avut impresia că era, într-adevăr, bolnavă. Cel puţin aşa mi s-a părut mie.

— Ştiai că e însărcinată?

— Cum? Wayne a părut că păleşte uşor, vizibil surprins. Nu, n-am ştiut… Ei bine, atunci nu mă mir că era aşa agitată. Doar urma să aibă un al doilea copil cu un bărbat pe care îl bănuia de perversiuni.

— Nu ţi-a povestit nimic despre trecutul soţului ei? Despre copilăria lui, despre felul în care se cunoscuseră?

Wayne a clătinat din cap.

— Dar a menţionat vreodată posibilitatea ca „Jones“ să fie un nume fals?

— Glumeşti? Nu, n-a zis niciodată nimic despre asta.

D.D. a căzut câteva clipe pe gânduri.

— Bun, înţeleg că Jason e un tip destul de priceput la

computere.

— Chiar foarte.

— Suficient de priceput pentru a folosi computerul cu scopul de a-şi ascunde adevărata identitate sau de a-şi crea una nouă?

— Ambele, a confirmat Wayne. Online poţi să deschizi conturi bancare, să te racordezi la utilităţi, inventezi un istoric al creditelor luate. Un bun cunoscător al computerelor poate deopotrivă crea şi ascunde identităţi.

D.D. a dat aprobator din cap, răsucind pe toate părţile noile informaţii.

— Şi de ce anume ar avea nevoie pentru asta, în afara computerului?

— Hmm, de o adresă sau de o căsuţă poştală. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-ţi dai adresa. Să zicem că o poţi închiria. O căsuţă poştală. Mai trebuie să ai şi un număr de telefon, deşi în zilele noastre poţi cumpăra unul de unică folosinţă. Cu alte cuvinte, e nevoie de câteva obiecte palpabile care să îţi susţină identitatea, însă toate astea sunt uşor de procurat.

Căsuţă poştală. D.D. nu se gândise la asta. Închiriată la un oficiu poştal, pe numele lui Jason sau pe al celui de fată al Sandrei. Va pune pe cineva să facă săpături…

— L-a menţionat Sandra vreodată pe un oarecare Aidan Brewster?

Wayne a clătinat din cap.

— Şi poţi să juri, în calitatea ta de criminalist şi de om al legii, că, din câte ştii, Sandra Jones nu s-a aflat niciodată singură în compania nepotului tău?

— Ethan nu mi-a spus decât că se întâlnea cu ea în laboratorul de informatică în timpul recreaţiilor. Mda, sigur că erau de cele mai multe ori singuri în sală, dar asta se întâmpla în mijlocul zilei şi într-o şcoală publică, plină de elevi şi de profesori.

— Ţi-a spus Sandra vreodată că ar intenţiona să fugă de acasă?

— Nu şi-ar fi părăsit niciodată fiica.

— Nici măcar pentru tine, Wayne?

El i-a aruncat din nou acea privire ucigătoare, însă D.D. nu şi-a retras întrebarea. Wayne Reynolds era un bărbat plăcut la înfăţişare, iar Sandra Jones – o femeie tânără şi foarte singură…

— Eu, unul, cred că Jason Jones a ucis-o, a spus Wayne pe un ton ferm. A sosit acasă miercuri noaptea, a găsit-o pe Sandra la computer, încercând să copieze hard drive-ul, şi şi-a ieşit din minţi. Individul punea ceva la cale, asta e cert, iar Sandra a descoperit despre ce era vorba, aşa că el a ucis-o. La asta m-am gândit încă din clipa când am urmărit conferinţa de presă de ieri, aşa că, în caz că mă întrebi dacă sunt implicat la modul personal în povestea asta, îţi răspund afirmativ. Am încercat să ajut o mamă tânără şi speriată, şi în felul acesta am împins-o, foarte probabil, la moarte. Chestie care mă scoate din sărite. De fapt, mă înnebuneşte de-a dreptul.

— OK, a încuviinţat D.D. Sper că-ţi dai seama că voi avea nevoie de o declaraţie oficială din partea ta.

— Sigur.

— Astăzi, la trei după-amiaza? La secţie?

— În regulă.

D.D. a încuviinţat din cap şi s-a răsucit ca să plece, însă i-a venit brusc o idee.

— Hei, Wayne, de câte ori te-ai întâlnit cu Sandra?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. De vreo opt, poate zece ori. Şi numai la meciurile de baschet, după cum ţi-am spus.

D.D. a clătinat din cap gânditoare. „De ciudat de multe ori”, şi-a zis, având în vedere că Sandra nu reuşise între timp să copieze hard drive-ul şi să i-l dea lui Wayne spre analiză.

Capitolul 27

Jason s-a trezit într-un zumzet crescând, apoi câteva raze puternice l-au lovit în ochi. S-a uitat buimac la ceasul de la mână – era cinci dimineaţa după care, şi mai nedumerit, la obloanele acum luminate din spate. În martie, soarele nu răsărea atât de devreme.

Într-un târziu, şi-a dat seama. Reflectoarele. De pe cealaltă parte a străzii. Carele de luat vederi se întorseseră şi acum se alimentau cu electricitate, pregătindu-se pentru ştirile de dimineaţă cu noi imagini filmate la locul crimei, adică în curtea din faţa casei.

Şi-a lăsat capul să cadă înapoi pe pernă, întrebându-se dacă în cele trei ore cât dormise apăruse vreo noutate pe care ar fi bine să o afle şi el. Pentru asta, trebuia să deschidă televizorul. Să vadă dacă mai descoperiseră ceva despre el. Dintotdeauna avusese un simţ al ironiei extrem de dezvoltat. Acum a aşteptat ca acesta să se manifeste şi să-l facă să savureze momentul. Însă, mai mult decât orice, se simţea îngrozitor de obosit, tras în prea multe direcţii în încercarea simultană de a-şi proteja fiica, de a-şi găsi soţia şi de a se ţine departe de închisoare.

Şi-a întins braţele şi picioarele, cercetându-le cu atenţie după loviturile încasate cu o noapte în urmă. A constatat că toate cele patru membre păreau în stare de funcţionare, deşi îl dureau. Şi-a pus mâinile sub cap, holbându-se la tavan cu singurul ochi pe care îl putea ţine deschis şi încercând să întocmească un plan pentru ziua aceea.

Max avea să se întoarcă. Tatăl Sandrei nu bătuse atâta drum până în Massachusetts doar ca să stea liniştit într-o cameră de hotel. Avea să vrea s-o vadă pe Ree, ameninţând… cu ce? Cu o plângere penală sau poate chiar cu dezvăluiri legate de trecutul lui Jason? Nu îşi putea da

seama ce aflase bătrânul despre viaţa lui anterioară. Doar nu se aşezaseră împreună la masă, ca să stea la taclale. Jason o cunoscuse pe Sandra într-un bar, şi ea prelungise cât de mult putuse rutina întâlnirilor în astfel de localuri. Numai fetele bune îşi invită prietenii acasă, pentru a-i cunoaşte părinţii, îi spusese ea în prima seară, vrând să stabilească, de la bun început, faptul că ea nu făcea parte din acea categorie. Jason o lua din bar şi o conducea la micul lui apartament închiriat, unde îi pregătea cina şi se uitau împreună la filme sau jucau diverse jocuri. Orice, numai ceea ce aştepta ea nu, şi asta o făcea să revină noapte de noapte.

Asta până când Jason a observat că burta ei începuse să crească. Până când s-a apucat să-i pună întrebări. Până în noaptea când ea a izbucnit în plâns, şi pentru el soluţia problemelor pe care le aveau amândoi a devenit, dintr-odată, clară. Din cine ştie ce motive, Sandy voia să scape de tatăl ei. Iar el dorea să plece. Aşa că fugiseră pur şi simplu împreună, într-un oraş nou, cu un nume de familie nou, pentru a lua totul de la capăt. Şi, până în noaptea de miercuri, lui Jason nu îi trecuse niciodată prin cap că vreunul dintre ei regretase acest pas.

Acum însă, Max îşi făcuse intrarea în scenă. Era un om cu bani, inteligent, cu relaţii în lumea locală a avocaţilor şi a judecătorilor. Un om care îi putea face mult rău. Cu toate astea, Jason refuza să-i acorde dreptul de a o vedea pe Ree. Îi promisese lui Sandy că nu avea să-i permită bătrânului să o atingă niciodată pe fetiţa lor. Şi avea de gând să-şi ţină promisiunea, mai ales acum, când fiica lui avea mai multă nevoie de el ca oricând.

Deci Max avea să facă valuri, în timp ce poliţia avea să-l urmărească pas cu pas. Îi luaseră computerul. Şi acum făceau probabil săpături în conturile lor bancare. Îi interogau şeful, poate chiar cercetau toată redacţia *Boston Daily.* Dacă găseau computerul pe care îl ascunsese acolo şi îşi dădeau seama că era al lui?

Cât avea, oare, să dureze acest joc de poker pe mize mari?

După ce se căsătorise, Jason îşi luase cele mai elementare precauţii. Îşi desfăşura „celelalte” activităţi sub un alt nume, pentru care deschisese un alt cont bancar, avea o altă carte de credit şi o căsuţă poştală. Confirmările de plată şi extrasele de cont de la acea singulară carte de credit soseau pe adresa unui oficiu poştal din Lexington. La care se ducea o dată pe lună, luând documentele, sortându-le şi aruncând apoi tot ce putea constitui o probă împotriva sa.

Toate planurile bune au însă, din păcate, câte o hibă esenţială. În cazul lui, computerul familiei conţinea suficiente date incriminatorii pentru a-l condamna de la douăzeci de ani la închisoare pe viaţă. Sigur, folosise un software de curăţire relativ bun, dar orice accesare a unui site genera mai multe fişiere temporare decât poate şterge un program. Avea să dureze trei, cel mult patru zile, şi-a dat el seama. Pe urmă, specialistul avea să se prindă că era ceva în neregulă cu computerul confiscat, şi poliţia avea să-şi intensifice eforturile.

Asta presupunând că nu descoperiseră deja cadavrul lui Sandy şi că nu se postaseră pe verandă, aşteptând să se trezească pentru a-l aresta.

Jason s-a dat jos din pat, prea agitat pentru a adormi la loc. Coastele au protestat când a făcut prima mişcare. Nu-şi putea ţine deschis ochiul stâng. Rănile nu aveau însă nicio importanţă, Nimic nu conta. Cu excepţia unui singur lucru.

Trebuia să se asigure că Ree dormea în siguranţă în camera ei – o siluetă ghemuită, având la picioare un motan de un portocaliu aprins.

A străbătut încet coridorul, cu toate simţurile în alertă. Casa mirosea la fel ca întotdeauna, avea acelaşi aer. A întredeschis uşa dormitorului şi şi-a descoperit fiica stând culcată în pat, dreaptă ca o săgeată, uitându-se la el cu

ochii ei căprui. Era trează şi, a observat el cu întârziere, plânsese. Avea săpate în obraji dâre adânci de lacrimi.

— Hei, iubito, a spus el încet intrând în cameră. Ce faci? Te simţi bine?

Domnul Smith şi-a ridicat privirea spre el, a căscat şi a întins o lăbuţă lungă, portocalie. Ree s-a mulţumit să se holbeze la el, fără să spună nimic.

Jason s-a aşezat pe marginea patului, înfăşurând în jurul degetului câte o şuviţă din părul castaniu care cădea pe fruntea umezită a fetei.

— O vreau pe mămica mea, a murmurat Ree.

— Da, ştiu.

— Mami mi-a promis că se va întoarce întotdeauna la mine.

— Da, ştiu.

— Atunci de ce nu se întoarce, tati? De ce nu se întoarce mami la mine?

Jason nu a putut să-i ofere niciun răspuns. S-a băgat în pat, lângă ea, şi a luat-o în braţe. I-a mângâiat părul, lăsând-o să plângă, lipită de umărul lui. A inspirat parfumul pielii ei, care mirosea a săpun Johnson & Johnson, şi-a întipărit în memorie imaginea capului ei lângă umărul său, sunetul suspinelor ei obosite.

Ree a plâns până n-a mai putut. Apoi şi-a pus mâna peste a lui, cu degeţelele ei boante sprijinite peste ale lui, mai lungi şi mai mari.

— O să trecem cu bine peste asta, ai să vezi, i-a şoptit Jason.

Ea a încuviinţat încet din cap.

— Vrei să luăm micul dejun?

Alt semn aprobator din cap.

— Te iubesc, Ree.

Micul dejun s-a dovedit o provocare mult mai mare decât prevăzuse. Nu mai aveau ouă. Şi nici pâine feliată, iar fructele proaspete erau pe terminate. Şi laptele era

cam puţin, dar s-a gândit că putea fi de ajuns pentru două castroane cu cereale. Cutia de cereale Cheerio părea suspect de uşoară, aşa că a ales Rice Crispies. Lui Ree îi plăceau aceste cereale „guralive” şi el făcea întotdeauna un spectacol din descifrarea cuvintelor scoase de orezul care îi trosnea între dinţi.

— Ce-ai zis? Să-i cumpăr un ponei fiicei? A, nu, vrei să-mi cumpăr eu o maşină Corvette. Ei, aşa mai vii de-acasă.

Jason a făcut-o pe Ree să zâmbească şi apoi să chicotească, şi amândoi s-au simţit ceva mai bine.

El şi-a terminat bolul cu cereale. Ree a mâncat jumătate din al ei, după care s-a apucat să creeze modele suflând în pufuleţii de orez rămaşi. Asta o amuza, iar lui i-a dat un răgaz de gândire.

Îl durea tot trupul. Şi atunci când stătea aşezat, şi atunci când mergea sau se ridica. S-a întrebat cum arătau bărbaţii din gaşca de bătăuşi. Îl atacaseră pe la spate – nu apucase să-i vadă apropiindu-se, aşa erau, probabil, în formă prin comparaţie cu el.

Devenea tot mai neglijent pe măsură ce înainta în vârstă, a constatat. Pus mai întâi în dificultate de un puşti de treisprezece ani, pentru ca apoi să încaseze acea mamă de bătaie. Cu astfel de abilităţi de luptător, n-avea să reziste nici măcar o săptămână în puşcărie. Ce gând îmbucurător pentru un început de zi!

— Tati, ce-ai păţit la faţă? a întrebat Ree în timp ce el se dădea jos de pe scaunul înalt din faţa blatului de bucătărie, pregătindu-se să spele vasele.

— Am căzut.

— Nu se poate.

— Ba da.

A pus farfuriile în chiuvetă, apoi a deschis uşa de la frigider pentru a inspecta opţiunile pentru masa de prânz. Nu mai aveau lapte, ci doar un bax cu şase sticle din nepreţuitul Dr. Pepper al lui Sandy, patru cutii de iaurt degresat şi nişte frunze cam veştede de salată verde. O

nouă veste îmbucurătoare, însă, chiar dacă eşti inamicul public numărul unu, tot trebuie să mergi la supermarket. Aşa că, dacă voia să mănânce la prânz ceva, trebuiau neapărat să facă nişte cumpărături.

S-a întrebat dacă era cazul să-şi lege o bandană pe cap. Sau să poarte un tricou având inscripţionat pe faţă cuvântul „Nevinovat” şi pe spate „Vinovat”. Ceea ce ar fi fost amuzant.

— Ree, a spus el pe un ton degajat, închizând uşa frigiderului şi uitându-se la fiica sa, ce-ai zice să dăm o tură pe la magazin?

Ree s-a luminat imediat la faţă. Adora cumpărăturile. Era o îndatorire oficială a lor, a tatei şi a fiicei, pe care o îndeplineau cel puţin o dată pe săptămână, înainte ca Sandy să se întoarcă de la şcoală. El se străduia mereu să respecte lista de cumpărături alcătuită de Sandy. În timp ce Ree încerca să-l convingă să-i adauge articole de primă necesitate, precum biscuiţeii Barbie Island Princess sau gogoşi cu glazură de sirop de arţar.

Jason obişnuia să se bărbierească înainte de plecare, iar Ree se împopoţona cu o rochiţă de bal şi cu o coroniţă cu strasuri. În definitiv, ce rost avea să parcurgi douăzeci de culoare într-un supermarket dacă nu făceai din asta un adevărat spectacol?

În dimineaţa aceea, Ree s-a repezit în sus pe scări pentru a se spăla pe dinţi, apoi a revenit în bucătărie îmbrăcată cu o rochiţă albastră cu floricele şi cu aripioare de zână în toate culorile agăţate pe mâneci şi încălţată cu pantofi roz cu paiete. I-a înmânat lui Jason o fundiţă roz transparentă şi i-a cerut să-i prindă părul într-o coadă de cal. Jason a făcut tot ce a putut.

A scris apoi lista de cumpărături şi a făcut o tentativă de a-şi îmbunătăţi imaginea personală. Bărbieritul a scos la iveală o vânătaie urâtă. Iar pieptănatul pe spate al părului îi sublinia şi mai tare ochiul învineţit. Fără umbră de îndoială, arăta ca dracu’. Sau, mai exact, ca un ucigaş cu

toporul A treia constatare îmbucurătoare în acea dimineaţă.

A renunţat să se mai ferchezuiască şi a coborât scările, unde Ree îl aştepta nerăbdătoare la uşa din faţă, ţinând în mână gentuţa ei pictată cu narcise.

— Îi mai ţii minte pe reporteri? a întrebat-o el. Oamenii aceia cu aparate de filmat şi cu microfoane, strânşi pe trotuarul de vizavi?

Fetiţa a încuviinţat solemn din cap.

— Ei bine, iubito, probabil sunt şi acum acolo. Şi, când voi deschide uşa, o să ne bombardeze cu întrebări şi o să ne facă poze. Nu uita, nu-şi fac decât meseria, ai înţeles? Dar o să fie o adevărată nebunie. Noi doi o să mergem însă liniştiţi până la maşină, şi după aia o să ne ducem la magazin. OK?

— Da, tati. I-am văzut de la fereastra de la etaj. De-asta mi-am pus aripioarele de zână. Ca să pot zbura peste capetele lor, în caz că ţipă prea tare.

— Eşti o fetiţă isteaţă foc, a spus el, după care, pentru a nu mai pierde timpul, a deschis grăbit uşa.

Ţipetele au început imediat ce vârful pantofului său a apărut în prag.

„Jason, Jason, vreo veste de la Sandy?”

„Astăzi te vei duce la poliţie ca să dai vreo declaraţie?”

„Când va avea loc o conferinţă de presă?”

Jason a împins-o pe Ree afară, ţinând-o aproape de el în timp ce închidea şi încuia uşa în urma lor. Mâinile îi tremurau. A încercat să se mişte încet, calculat. Fără grabă, fără gesturi bruşte, vinovate. Soţul îndurerat care îşi lua fiica la cumpărături strict necesare – lapte şi pâine.

„Vei ajuta şi tu patrulele de căutare, Jason? Câţi voluntari s-au oferit până acum să participe?”

„Ce aripioare frumoase, drăguţo! Ce eşti? Un îngeraş?”

Această remarcă i-a atras în cele din urmă atenţia lui Jason, făcându-l să arunce priviri tăioase. Se resemnase cu ţipetele la adresa lui, dar nu voia ca vulturii să se repeadă

asupra lui Ree.

— Tati? a şoptit fiica lui, şi el şi-a plecat privirea, pentru a vedea tulburarea de pe chipul ei.

— O să ne urcăm în maşină şi o să mergem la magazin, a repetat el pe un ton plat. Totul e în regulă, Ree. Ei sunt cei care se poartă urât, nu noi.

Fetiţa l-a luat de mână, lipindu-se de picioarele lui în timp ce coborau scările de la intrarea din faţă, croindu-şi apoi drum peste peluză şi îndreptându-se către maşina parcată pe alee. Jason a numărat şase care de luat vederi, cu două mai multe decât cu o zi în urmă. De la distanţă, nu a reuşit să descifreze siglele companiilor de televiziune. Mai târziu avea să verifice dacă ştirea ajunsese de interes naţional.

„Ce-ai păţit la faţă, Jason?“

„Poliţia ţi-a învineţit ochiul?”

„Te-ai bătut cu cineva?”

A continuat să înainteze, cu Ree alături, mişcându-se încet şi hotărât, traversând curtea şi îndreptându-se spre Volvo. A scos cheile şi a descuiat portierele.

„Brutalitatea poliţiei”, şi-a spus el într-o doară, în timp ce reporterii nu încetau cu întrebările despre faţa lui, iar coastele i-au mârâit în semn de protest atunci când a deschis uşa grea a maşinii.

Ree s-a urcat, şi el a închis portiera din spate, pe urmă s-a suit şi el, şi a închis portiera din dreptul scaunului şoferului. A pornit motorul, şi ţipetele ascuţite ale reporterilor au fost imediat reduse la tăcere.

— Bravo, a felicitat-o pe Ree.

— Nu-mi plac reporterii, l-a informat ea.

— Ştiu. Oricum, data viitoare o să-mi prind şi eu nişte aripi de zână.

La magazin s-a înmuiat. Nu a găsit în el tăria de a-i refuza fiicei lui atât de traumatizate biscuiţii Oreo, gogoşile cu glazură din sirop de arţar şi pungile de

prăjiturele proaspăt scoase din cuptor şi învelite în fulgi de ciocolată. Ree îşi dăduse seama de slăbiciunea lui de moment, şi la sfârşitul incursiunii coşul era pe jumătate plin cu mâncare nesănătoasă. Reuşise totuşi să cumpere şi lapte, pâine, paste şi fructe, deşi adevărul era că mintea nu-i stătea deloc la ele.

Îşi omora timpul alături de fiica lui, asta făcea, încercând cu deznădejde să-i ofere şi să-şi ofere o brumă de normalitate într-o lume care o luase pur şi simplu razna. Sandy dispăruse. Apăruse, în schimb, Max. Poliţia avea să continue cu întrebările, iar el fusese un idiot că folosise computerul familiei…

Jason nu îşi dorea o astfel de viaţă. Voia să dea timpul înapoi cu şaizeci, poate şaptezeci de ore, ca să poată rosti acele vorbe pe care ar fi trebuit să le rostească, să facă acele lucruri pe care ar fi trebuit să le facă pentru ca toate acestea să nu se fi întâmplat. La naiba, ar fi dispus să ia înapoi până şi vacanţa aceea din februarie.

Casiera a zâmbit la vederea ţinutei strălucitoare a lui Ree. Pe urmă, s-a uitat la el, reacţionând cu întârziere. Jason a ridicat stângaci din umeri, urmărindu-i privirea până la standul de ziare, unde şi-a zărit chipul într-o fotografie alb-negru postată pe prima pagină din *Boston Daily.* „Reporterul cel blând ascundea, probabil, secrete întunecate”, aşa suna titlul.

Folosiseră poza de pe legitimaţia lui oficială de acces şi o măriseră zdravăn, obţinând o imagine doar cu o idee mai bună decât portretele reproduse pe căni. De deasupra îndoiturii ziarului, figura lui părea hotărâtă, ba chiar avea un aer vag ameninţător.

— Tati, uite, tu eşti în poza aia! a declarat Ree cu voce tare.

A ţopăit până la stand, holbându-se la ziar mai de aproape. Alţi cumpărători observaseră scena şi o urmăreau acum pe fetiţa cea drăgălaşă uitându-se la fotografia tulburătoare a unui bărbat adult De ce e poza ta în ziar,

tati?

— E ziarul la care lucrez, a răspuns el pe un ton lejer, dorindu-şi să nu fi cumpărat atâtea produse, dorindu-şi să poată ieşi în goană din magazin.

— Şi ce scrie acolo despre tine?

— Că sunt un om blând.

Casieriţa a făcut ochii cât cepele. Jason a săgetat-o cu privirea, fără să-i mai pese dacă arăta ameninţător sau nu. Pentru numele lui Dumnezeu, era vorba despre fiica lui!

— Ar trebui să luăm ziarul, a spus Ree. Lui mami i-ar plăcea să-l vadă.

A scos ziarul de pe raft şi l-a plasat pe banda de cumpărături. Jason a remarcat că articolul era semnat „Greg Bart”, superiorul lui şi redactorul-şef al departamentului de ştiri. Acum nu mai avea niciun dubiu cu privire la citatele incluse de Greg în articol; cuprindeau, în cea mai mare măsură, declaraţiile făcute de el cu o zi în urmă, la telefon.

A întins mâna spre buzunarul de la spate pentru a scoate portofelul, apoi s-a enervat atât de tare, încât a simţit că-l lasă nervii. „Plăteşte cumpărăturile şi urcă în maşină. Plăteşte cumpărăturile şi urcă în maşină. Du-te acasă, unde de-abia aşteaptă să te hărţuiască din nou.”

A scos cardul de credit şi i l-a înmânat casieriţei. Mâinile femeii tremurau aşa tare, încât abia la a treia tentativă a reuşit să-l ia. Să-i fi fost frică de el? Să fi fost ferm convinsă că tocmai încheia o tranzacţie cu un criminal psihopat care, cel mai probabil, îşi strangulase nevasta, îi ciopârţise cadavrul şi apoi îl aruncase în port?

Lui Jason îi venea să râdă de absurditatea ideii, însă era conştient că râsul ar fi sunat fals. Prea ascuţit, prea ostentativ dezinvolt. Viaţa lui o apucase pe un drum strâmb, iar el nu ştia cum să-l îndrepte.

— Pot să mănânc gogoşi în maşină, tati? Hai, te rog, te rog, îmi dai voie? l-a întrebat Ree.

Casiera a reuşit, într-un târziu, să finalizeze operaţiunea,

să-i înapoieze cardul şi să-i dea bonul.

— Da, da, a răspuns Jason semnând bucata de hârtie şi luându-şi cardul, disperat să iasă cât mai repede din magazin.

— Te iubesc, tati, a intonat Ree triumfătoare.

Iar el a sperat că toată lumea din nenorocitul ăla de magazin o auzise.

Capitolul 28

După ce a ajuns acasă cu Ree şi s-a văzut nevoit să treacă de şase ori printre şirurile de reporteri pentru a duce cumpărăturile în casă, Jason se simţea epuizat. A pus un DVD cu filme pentru copii, fără să ia în seamă mustrarea de conştiinţă care îl avertiza că prea multe filme îi puteau face rău fetiţei şi că ar trebui să se străduiască mai mult să fie alături de ea în acele clipe grele, bla-bla-bla, bla-bla-bla.

Aveau ce să mănânce. Motanul se întorsese acasă. Iar el nu fusese încă arestat.

Pentru moment, era tot ce putuse face.

Tocmai scotea ouăle din pungă, când a sunat telefonul. A ridicat receptorul absent, fără să verifice pe ecran identitatea celui care suna.

— Ce-ai păţit la faţă, fiule?

Vocea lui Maxwell Black, cu accentul său sudist tărăgănat care lungea propoziţiile, l-a făcut pe Jason să revină pentru o clipă într-un loc pe care îşi dorea să-l poată da pentru totdeauna uitării.

„Te crezi deştept, băiete? Eşti al meu. Al meu cu totul. Îmi aparţii."

— Am căzut pe scări, a răspuns pe un ton lejer, alungându-şi imaginile într-un colţ îndepărtat al minţii.

S-a văzut pe el însuşi trântind capacul peste ele, răsucind cheia în broască şi încuind-o.

Max a râs. Un chicotit cald, grav, în maniera în care făcea probabil glume la tribunal sau când se întreţinea cu admiratorii la petrecerile cu cocktailuri date de vecini. Sau poate la fel reacţionase şi atunci când o profesoară oarecare îl abordase pentru întâia oară pentru a discuta despre Sandy. „Ştiţi, domnule, sunt îngrijorată de cât de…

predispusă la accidente… este fiica dumneavoastră.” Şi atunci Max râsese, cu râsul acela subtil şi fermecător al său. „O, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Nu vă bateţi căpşorul ăla drăguţ cu asta. Fetiţa mea e bine.“

Un nou val de dezgust l-a cuprins pe Jason.

— Ei bine, fiule, se pare că amândoi am pornit cu stângul ieri după-amiază, a rostit Max vorbele.

Jason nu a răspuns. Tăcerea s-a prelungit. După o clipă, bătrânul s-a grăbit să o umple, adăugând pe un ton lejer:

— Aşa că te-am sunat ca să îndrept lucrurile.

— Nu e nevoie, l-a asigurat Jason. E de ajuns să te întorci în Georgia.

— Uite ce-i, Jason, mi se pare că, dacă ar trebui să poarte cineva cuiva pică, atunci eu ar trebui să fiu acela. Ai atras-o pe unica mea fiică de partea ta, ai răpit-o şi ai dus-o în nordul ăsta afurisit, şi după aia nu te-ai obosit să mă inviţi la nuntă, ca să nu mai spun că nu m-ai anunţat că am devenit bunic. Nu aşa te porţi cu rudele, fiule.

— Ai dreptate. Şi, dacă aş fi în locul tău, n-aş vrea să mai am niciodată de-a face cu mine şi cu Sandy.

Acelaşi chicotit cald şi dulce ca melasa.

— Din fericire pentru tine, fiule, a continuat Max expansiv, sunt hotărât să pun lucrurile în ordine. N-am decât o fiică şi o singură nepoată. Ar fi o prostie să lăsăm trecutul să stea în calea viitorului.

— Să-ţi spun eu cum o să procedăm. Când Sandra se întoarce, o să-i transmit mesajul tău.

— Când? a întrebat Max pe un ton tăios. Poate vrei să spui *dacă.*

— Nu, vreau să spun *când,* a ripostat Jason ferm.

— Soţia ta a fugit cu un alt bărbat, fiule?

— Lumea aşa pare să creadă.

— N-ai fost în stare să o faci fericită? Nu te învinovăţesc pentru asta, eu am crescut-o singur după ce iubita ei mama a decedat, aşa că ştiu cât de dificilă poate fi uneori.

— Sandra e o soţie minunată şi o mamă devotată.

— Recunosc, am fost surprins să aflu că fiica mea s-a făcut profesoară. Azi-dimineaţă am stat de vorbă cu directorul ei, un tip tare drăguţ. Cum îl cheamă?… A, da, Phil. Phil Stewart, nu-i aşa? Mi-a împuiat capul cu poveşti despre cât de bine se descurcă Sandra cu elevii. Aşa că, una peste alta, presupun că ai tratat-o cum trebuie – şi să ştii că apreciez asta, fiule.

— Nu sunt fiul tău.

— Bun, dacă aşa vrei, Jason *Jones.*

Jason a sesizat din nou aluzia, ameninţarea voalată. Şi-a încleştat degetele, refuzând cu încăpăţânare să răspundă.

— Nu prea mă placi, este, Jason?

A tăcut din nou. Judecătorul părea să vorbească mai degrabă pentru sine.

— Nu înţeleg de ce. Doar noi doi n-am discutat niciodată. Ai vrut-o pe fiica mea şi ai avut-o. Ţi-ai dorit să pleci din Georgia, mi-ai luat fiica şi aţi dispărut împreună. După cum văd eu lucrurile, eu sunt cel care are suficiente motive de supărare. Un tată are destule de reproşat unui băiat care fuge cu unica lui fiică, nu crezi?… Deci ce ţi-am făcut de mă urăşti atât de mult? Spune-mi, ce ţi-am făcut?

— Ţi-ai lăsat fiica de izbelişte, s-a pomenit Jason că răspunde. Avea nevoie de tine, şi tu ai abandonat-o.

— Despre *ce* naiba vorbeşti?

— Despre soţia ta! Despre soţia ta nebună şi beţivă care o bătea pe Sandy în fiecare zi, iar tu nu i-ai zis niciodată nimic. Ce fel de tată îşi abandonează copilul în asemenea hal? Ce fel de tată îşi lasă copilul să fie torturat zilnic, fără a face nimic pentru a-i alina chinurile?

S-a aşternut tăcerea.

— Soţia mea o bătea pe Sandy? *Asta* ţi-a povestit ea?

Jason nu s-a grăbit să răspundă. Pauza se prelungea. De data aceasta, el a fost cel care a întrerupt-o.

— Da.

— Stai puţin. Judecătorul părea acum jignit. Mama lui Sandy nu a fost, într-adevăr, nici pe departe mama

perfectă. Realitatea e că bea. Pe vremea aia, eu lucram mult şi o lăsam pe Missy singură cu Sandra. Sunt sigur că asta o călca pe nervi, poate chiar o înfuria, făcând-o mai irascibilă ca mamă. Dar să o bată pe Sandra… să o chinuiască… zău aşa, asta mi se pare cam melodramatic. Vorbesc serios.

— Vrei să spui că n-a atins-o niciodată pe Sandy?

— Ştii cum se zice, că bătaia e ruptă din rai. Am văzut-o dându-i o palmă sau două la fund de câteva ori, dar nu mai mult decât ar face-o orice părinte ajuns la exasperare.

— Şi că nu bea niciodată peste măsură?

— Păi, ce să zic, avea, într-adevăr, o slăbiciune pentru gin. Poate că, de câteva ori pe săptămână, mai exagera şi ea cu băutura… Dar nu devenea violentă la beţie. Dacă depăşea numărul de pahare, se ducea la culcare. Missy n-ar fi lovit nicio muscă, darămite pe propria ei fiică.

— Dar nu te alerga în jurul casei cu un cuţit în mână?

— *Poftim?*

Judecătorul părea acum de-a dreptul şocat.

— Soţia ta i-a făcut mult rău lui Sandy. I-a prins degetele în uşă, a forţat-o să bea înălbitor de rufe şi să înghită tot felul de lucruri de prin casă, după care o ducea la spital. Soţia ta era o femeie dusă rău de tot cu pluta.

Acum tăcerea a durat mai mult. Într-un final, când judecătorul s-a hotărât să vorbească, a părut cu adevărat consternat.

— Asta ţi-a povestit Sandy? Asta ţi-a spus despre mama ei? Atunci, nu mă mir că te-ai purtat atât de nepoliticos cu mine. Îmi retrag toate acuzaţiile. Pe cuvânt. Acum pot să îţi înţeleg poziţia. Of, Doamne, dintre toate nebuniile de pe lumea asta… Măi, măi, a adăugat, aparent rămas fără cuvinte.

Jason s-a trezit că-şi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, mai puţin sigur pe sine. A simţit cum primul fior de nelinişte îi urca pe şira spinării.

— Am dreptul să vorbesc în apărarea mea? a întrebat

judecătorul.

— Bănuiesc că da.

— În primul şi în primul rând, îţi jur, fiule, că n-am mai auzit până acum de aceste fapte absolut îngrozitoare. Presupun că e posibil ca între Sandy şi sărmana mea soţie să se fi petrecut anumite lucruri de care eu nu am avut habar. Deşi, sincer să fiu, nu prea cred. Îmi iubesc fiica, Jason. Am iubit-o întotdeauna. Dar, în acelaşi timp, mă număr printre acei puţini bărbaţi de pe lumea asta care pot declara cu mâna pe inimă că şi-au iubit nebuneşte soţia. Am cunoscut-o pe Missy când aveam nouăsprezece ani şi din clipa aceea am ştiut că aveam să mă căsătoresc cu ea, că avea să fie a mea şi numai a mea. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere nu numai pentru că era frumoasă – deşi şi asta a contat. Nu numai pentru că era blândă şi bine educată – deşi şi asta a contat. Ci pentru că era Missy, iar pentru mine asta a fost de ajuns. Poate ţi se pare că bat câmpii. Că tot ce-ţi povestesc eu acum n-are nimic de-a face cu toate celelalte. Dar, vezi tu, cam pe vremea când Sandy a împlinit doisprezece ani, lucrurile astea au început să capete importanţă. Pentru că Sandy a devenit geloasă. Pe mine, pentru că îi luam mereu apărarea lui Missy, sau pe florile pe care i le aduceam, fără vreo ocazie specială, sau pe bibelourile pe care îmi plăcea să i le dăruiesc alesei inimii mele. Când ajung la o anumită vârstă, fetele încep, conştient sau nu, să intre în competiţie cu mamele lor. Şi presupun că Sandy credea că nu putea câştiga competiţia. Ceea ce a făcut-o să se întoarcă împotriva mamei ei, să devină din ce în ce mai ostilă. Şi pe urmă Missy a murit înainte ca ea şi Sandy să aibă şansa de a-şi rezolva problemele. Sandy a fost teribil de afectată. Scumpa de ea… S-a schimbat peste noapte. Şi-a dezvoltat o latură sălbatică, a început să o ia razna. Dacă îşi punea ceva în cap, atunci n-aveai cum s-o clinteşti. A făcut un avort. Ştiai asta, Jason? Ree nu a fost primul ei copil, poate nici măcar al doilea. Nu ţi-a spus asta niciodată, nu-i aşa?

Nici eu n-ar fi trebuit să aflu, însă oamenii de la clinica la care a apelat au recunoscut numele de familie şi m-au sunat. Le-am dat acceptul. Ce altceva aş fi putut face? Nu era decât o copilă – prea tânără şi instabilă emoţional pentru a deveni mamă. M am rugat, Jason, m-am rugat pentru binele fetiţei mele, mai mult decât ţi-ai putea închipui tu vreodată – şi asta până în clipa când ai apărut tu şi ai scos-o cu totul din viaţa mea. Judecătorul a oftat. Cred că întotdeauna am sperat în sinea mea că Sandy va depăşi perioada aceea de nechibzuinţă. Şi azi dimineaţă, după ce am discutat cu directorul şcolii, m-am gândit că se maturizase în cele din nună. Pentru ca acum, după ce te-am ascultat… Cred că fiica mea are probleme grave, Jason. A fugit de mine. Şi acum, poate ar fi cazul să recunoşti că a fugit şi de tine.

Jason a dat să-l contrazică, dar cuvintele refuzau să iasă. Nesiguranţa prindea rădăcini tot mai puternice în el. La urma urmei, ce anume ştia el cu certitudine despre Sandy şi familia ei? Întotdeauna luase de bun ceea ce îi povestise ea. Ce motive ar fi avut să-l mintă?

Dar, pe de altă parte, ce motive avea el să o mintă? Cam patru milioane de motive.

— Poate ar fi cazul să ne întâlnim, a spus Maxwell. Să stăm de vorbă ca de la om la om, să încercăm să găsim împreună o soluţie. Nu-ţi port ranchiună, fiule. Nu-mi doresc decât tot ce e mai bine pentru fiica şi pentru nepoata mea.

— Cum a murit Missy? a întrebat brusc Jason.

— Poftim?

— Soţia ta. Cum anume a murit?

— Atac de cord, a răspuns judecătorul prompt. Pur şi simplu, a căzut moartă. Ce tragedie, era o femeie aşa tânără! Am fost cu toţii distruşi.

Jason a strâns mai tare receptorul în mână.

— Unde s-a întâmplat? Unde a murit?

— Ăăă, acasă. De ce întrebi?

— Cumva în garaj? La volanul maşinii?

— Da, aşa a fost. Presupun că tot Sandy ţi-a povestit şi asta.

— De atac de cord? Eşti sigur că a fost un atac de cord?

— Absolut. Ce lucru îngrozitor! Nu cred că mica mea Sandy şi-a revenit vreodată complet după întâmplarea asta.

— Am citit raportul autopsiei, a insistat Jason. Din câte îmi amintesc, scria acolo negru pe alb că doamna Black a fost găsită cu faţa roşie ca o cireaşă. Ceea ce este un indiciu clar de otrăvire cu monoxid de carbon.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat o tăcere profundă. Care s-a prelungit preţ de treizeci de secunde, poate chiar un minut. Lui Jason i-a dispărut brusc nodul din stomac şi şi-a îndreptat umerii. Sandy avusese dreptate: tatăl ei era un mincinos foarte, foarte abil.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, domnule *Jones,* a ripostat Max într-un târziu.

Pe un ton mai puţin amabil. Mai degrabă iritat. Un bărbat bogat şi puternic care totuşi nu izbutea să se impună.

— Chiar aşa? Aş fi crezut că eşti conştient că, în epoca aceasta a arhivelor computerizate, toate informaţiile sunt accesibile publicului, mai ales dacă ştii unde să le cauţi.

— Asta e la fel de valabil şi în cazul tău, Jason. Tu faci săpături despre mine, eu fac săpături despre tine.

— N-ai decât! Când ai ajuns în Boston?

— Când ai întâlnit-o pe Sandy? a contracarat Max.

— Ai închiriat o maşină sau ai luat autobuzul de aeroport?

— Ai de gând să oferi de bunăvoie o mostră de ADN pentru testul de paternitate sau să aştepţi ca tribunalul să-ţi ordone să o faci?

— Testul ăsta n-are nicio importanţă. Aici suntem în statul Massachusetts, unde căsătoriile între homosexuali sunt legale şi *in loco parentis* contează mai mult decât

biologia în stabilirea unei custodii.

— Crezi că, dacă te descurci cât de cât la latină, cunoşti legislaţia mai bine decât mine, fiule?

— Ceea ce ştiu este că am scris recent un articol despre un bunic care a încercat să câştige custodia nepotului pe motiv că nu era de acord cu părinţii gay ai copilului. Tribunalul a decis ca băiatul să rămână cu singurii părinţi pe care îi cunoscuse vreodată – chiar dacă cele două nu erau mamele lui biologice.

— Interesant. Ei bine, uite încă un exemplu de latină. Poate că în documentarea ta ai dat şi peste expresia asta: *ex parte.*

Jason a rămas încremenit în mijlocul bucătăriei, aruncându-şi tardiv privirea pe fereastră. L-a văzut pe agentul în uniformă apropiindu-se de alee şi îndreptându-se spre uşa de la intrare.

— Înseamnă „în caz de urgenţă”, a explicat Max calm, păstrându-şi râsul grav în fundul gâtlejului. De pildă, un bunic poate depune o moţiune *ex parte* la tribunalul pentru minori, iar tribunalul poate emite un ordin *ex parte* care îi conferă dreptul la vizite, fără măcar ca judecătorul să fie nevoit să ştie că au loc audieri pe acesta temă. La urma urmei, eşti principalul suspect într-un caz de dispariţie. A sta cu suspectul principal în dispariţia mamei sale nu este în interesul unui copil, nu-i aşa?

— Fiu de… a şuierat Jason.

A auzit soneria.

— Ar fi bine să te duci să deschizi, a spus Max. Te văd perfect de unde mă aflu acum. Şi, odată cu mine, întreaga lume.

În clipa aceea, Jason l-a zărit pe Max, stând în picioare lângă carele de luat vederi ale televiziunilor, cu telefonul mobil la ureche. Bătrânul i-a făcut semn cu mâna, aparent vesel, îmbrăcat într-un costum albastru bine călcat, care îi punea în valoare coama de păr argintiu. Apelul de pe mobil era motivul pentru care Maxwell se arătase atât de dispus

să discute cu el, ca să îl ţină pe Jason ocupat, totul sub pretextul de a pune lucrurile la punct… A auzit iar soneria.

— Răspund eu, tati, a spus Ree.

Nu conta. Nimic nu mai conta. Jason murise o dată, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Acum era însă şi mai rău. Lumea lui se năruia cu totul. Şi, în timpul acesta, Ree se ridicase pe vârfuri şi deschidea prima încuietoare, apoi pe a doua.

După care a deschis uşa larg şi s-a trezit în faţa agentului în uniformă.

Omul ţinea în mâini o hârtie albă îndoită. Şi-a trecut privirea peste capul lui Ree şi l-a văzut la intrarea în bucătărie pe Jason, care ţinea în continuare telefonul la ureche.

— Jason F. Jones.

În cele din urmă, Jason a pus jos receptorul. S-a mişcat automat, păşind în faţă şi întinzând braţul.

— Aţi primit o notificare, a spus poliţistul.

După care, o dată misiunea îndeplinită, s-a răsucit scurt pe călcâie şi a luat-o înapoi spre scările din faţă. Imediat ce a început să traverseze strada, aparatele de fotografiat au intrat în funcţiune.

Jason a despăturit foaia de hârtie. A citit documentul oficial care îi cerea să se prezinte cu copilul a doua zi, la unsprezece dimineaţa, pe terenul de joacă din vecinătate, unde onorabilul Maxwell M. Black urma să îşi vadă nepoata timp de o oră. O audiere completă privind drepturile de vizitare fusese stabilită peste patru săptămâni. Până atunci, lui Maxwell Black i se permisese să petreacă zilnic o oră cu nepoata sa, Clarissa Jane Jones. Aşa hotărâse tribunalul.

Zilnic. Zi după zi. Max avea să stea cu Ree. Să o vadă pe Ree, să-i vorbească, să o atingă. În timp ce lui Jason i se refuza dreptul de a supraveghea întâlnirea. În timp ce Jason era obligat să îşi lase fiica singură cu un bărbat care participase la abuzarea *propriului* său copil.

— Ce-i, tati? a întrebat Ree tulburată. Ai câştigat ceva? Ce ţi-a adus omul acela?

Jason a făcut un efort să se adune. A împăturit foaia de hârtie şi a vârât-o adânc în buzunarul de la spate.

— Nimic important, şi-a liniştit el fiica. Nu e nimic. Hei, ce-ai zice sa jucăm Candy Land[36]?

Ree a câştigat de trei ori la rând. Tot trăgea cartea cu Prinţesa Frostine la fiecare patru runde sau chiar mai puţin, semn clar că trişa, Jason era însă prea buimac pentru a-i atrage atenţia, fapt care pe Ree a enervat-o şi mai tare. O căuta cu lumânarea. Pe lumea aceasta existau reguli, şi tocmai acele reguli o făceau să funcţioneze.

Jason a renunţat la jocuri şi a pregătit pentru prânz brânză la grătar şi supă de roşii. Ree s-a aşezat îmbufnată pe scaun şi şi-a înmuiat sendvişul în supă. În timp ce el s-a mulţumit să plimbe lingura prin farfurie, uitându-se la crutoanele care căpătaseră o culoare sângerie.

Ordinul judecătoresc se afla în continuare împăturit bine şi vârât adânc în buzunarul de la spate. Ca şi cum faptul că îl redusese la o bucăţică de hârtie îi limita puterea pe care o deţinea asupra vieţii lui şi a fiicei sale. Abia acum începea să înţeleagă cum de Sandra îşi părăsise cu atâta uşurinţă tatăl, fără a se lăsa tentată, nici măcar o singură dată, să-l sune în ultimii cinci ani.

Maxwell Black nu glumea. Şi judecătorul ştia cum să răstălmăcească legile în aşa fel încât să obţină ceea ce îşi propusese. Nenorocitul!

— Vreau să o caut pe mami, a anunţat Ree.

— Ce?

Fetiţa a încetat să mai înmoaie brânza la grătar în supă, fixându-l cu o privire încăpăţânată.

— Ai zis că poliţia şi prietenii se vor întâlni la şcoală şi o

[36] Joc simplu pentru copiii preşcolari constând într-o cursă pe un carton marcat cu spaţii divers colorate şi populat de personaje precum Prinţesa Frostine sau Bunicuţa Nutt (n.tr.)

vor căuta pe mami. Vreau să mă duc şi eu la şcoală. Vreau să o caut şi eu pe mami.

Jason s-a holbat la copila lui, întrebându-se în ce carte cu sfaturi pentru părinţi putea da peste un capitol dedicat unor astfel de situaţii.

A auzit soneria. S-a ridicat imediat şi s-a dus să deschidă uşa.

Sergentul D.D. Warren şi detectivul Miller stăteau pe veranda din faţa casei. Instinctiv, Jason s-a uitat în spatele lor, în căutarea altor poliţişti. Cum cei doi anchetatori erau singuri, a dedus că nu veniseră ca să-l aresteze. A deschis uşa mai larg.

— Aţi găsit-o pe soţia mea? a întrebat.

— Ai început să o cauţi? i-a întors D.D. vorba, pe un ton sec.

Prin comparaţie, o prefera totuşi pe ea lui Max.

I-a poftit pe cei doi detectivi să intre, spunându-i lui Ree să aleagă un al doilea film, fiindcă tăticul trebuia să discute cu poliţiştii aceia drăguţi. Drept răspuns, fetiţa s-a încruntat la el, apoi a strigat:

— O sa mă duc s-o caut pe mami şi *n-ai cum să mă opreşti.*

A intrat apoi ca o vijelie în camera din faţă, dând drumul la televizor şi punând un alt DVD, mulţumită că avusese ultimul cuvânt.

— A fost o zi lungă, a spus Jason în chip de scuză.

— Nu e decât unsprezece şi jumătate dimineaţa, a remarcat D.D.

— Grozav! Mă aşteaptă încă vreo zece ore, fără îndoială la fel de plăcute,

I-a invitat pe cei doi reprezentanţi de frunte ai poliţiei bostoniene în bucătărie, în timp ce fiica lui se aşeza, în sfârşit, în linişte, să urmărească *Ţinutul uitat de timp,* filmul ei favorit cu dinozauri.

— Apă? Cafea? Supă de roşii rece? le-a oferit el vizitatorilor cu jumătate de gură.

D.D. şi Miller l-au refuzat clătinând din cap. S-au aşezat amândoi pe câte un scaun înalt, în faţa blatului de bucătărie. Jason s-a rezemat de frigider, cu braţele încrucişate peste piept. „Soţul îndurerat. Tatăl ucigaş. Nenorocitul de soţ îndurerat.”

— Ce-ai păţit? s-a interesat D.D.

— Am intrat cu capul într-un zid.

— Cu ambele părţi ale feţei?

— M-am lovit de două ori.

D.D. a ridicat din sprâncene. Jason s-a menţinut pe poziţie. Ce puteau să-i facă, să-l arunce în închisoare fiindcă fusese învineţit în bătaie?

— O să vrem o declaraţie cum că nu noi suntem responsabili pentru asta, a spus Miller.

— Cum adică noi?

— Poliţia din Boston. Nici măcar nu te-am chemat încă la secţie, aşa că n-aveam cum să-ţi învineţim faţa.

— Din câte ştiu eu, voi preferaţi Taserul[37] în locul zidurilor, aşa că da, aveţi dreptate, nu sunteţi voi cei în cauză.

Replica nu l-a făcut mai simpatic în ochii lui Miller, însă, oricum, Jason era aproape convins că detectivul îşi formase deja o părere şi îl considera vinovat.

— *Când* s-a întâmplat? a insistat D.D., în mod evident jumătatea mai inteligentă a tandemului. Ne-am văzut imediat după ce-ai fost atacat de Hastings. Imposibil ca Ethan să fi lăsat asemenea urme.

— Poate îmi ia ceva timp ca să mă învineţesc.

D.D. şi-a arcuit din nou o sprânceană. Jason a rămas pe poziţie. N-avea decât să insiste cu întrebările – el, unul, putea să o ducă aşa la nesfârşit. De fapt, dacă se gândea mai bine, şi ea era capabilă de acelaşi lucru. Din acest punct de vedere, ei doi erau suflete-pereche. Predestinaţi să se scoată reciproc din sărite.

---

[37] Pistol cu electroşocuri aflat în dotarea unor departamente de poliţie din lumea întreagă (n.tr.)

Îi era dor de Sandy. Tânjea să-şi întrebe soţia dacă el era tatăl copilului. Să o asigure că era dispus să facă orice, numai să-i acorde o a doua şansă. Să-i spună cât de rău îi părea, mai ales pentru vacanţa din februarie. Avea atâtea lucruri pe care le regreta.

— Sandra era la curent cu ceea ce făceai? a întrebat D.D.

Jason a scos un oftat şi a muşcat momeala.

— La ce te referi, sergent?

— Ştii foarte bine, la ceea ce făceai pe computer.

Nu s-a lăsat impresionat. Din cauza lui Ethan, îşi dăduse seama încotro avea să se îndrepte ancheta. Era nevoie de acuze mult mai precise pentru a-l face să se clintească.

— Sunt reporter de meserie. Bineînţeles că lucrez la computer.

— OK, am să reformulez. Sandy a aflat ce făceai pe internet?

Ei, acum devenea ceva mai interesant.

— Şi ce anume v-a povestit Ethan Hastings că făceam eu pe internet?

— A, nu de la Ethan ştim.

— Poftim?

— Nu, nu cu el am stat de vorbă în dimineaţa asta. Am discutat cu Ethan aseară, şi ne-a relatat câteva lucruri interesante, printre care faptul că i-a prezentat-o pe Sandra unchiului lui, care lucrează în calitate de criminalist la laboratorul poliţiei statului Massachusetts.

— Ţi-am analizat datele bancare, a intervenit Miller. Şi am aflat că banii nu provin din jocuri de noroc. Mai rămân pornografia infantilă şi/sau cybersexul pentru adulţi. De ce nu vrei să-ţi uşurezi situaţia şi să ne spui exact despre ce este vorba? Poate reuşim să fim de ajutor, dacă accepţi să cooperezi.

— N-am făcut nimic rău, a răspuns Jason automat, în timp ce mintea îi lucra febril, analizând toate posibilităţile.

Sandra reuşise, într-un fel sau altul, să îi descopere

activităţile din toiul nopţii. Când se întâmplase asta? Şi ce anume descoperise, de fapt? Nu totul, altfel nu ar fi fost nevoită să apeleze la Ethan Hastings. Un specialist în criminalistică era însă cu totul altceva. Rahat. Un expert al poliţiei, cu acces la un laborator de criminalistică bine dotat…

— Ţi-am confiscat computerul, a continuat D.D., ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui juriu. Fiind priceput la informatică, îţi poţi da seama şi singur că vom afla până la urmă totul. Absolut totul.

Jason a încuviinţat vag din cap. Femeia avea dreptate. Cu programele actuale de depistare a datelor ascunse, mai bine ar fi trecut cu camioneta peste hard drive, ar fi zdrobit calculatorul şi ar fi aruncat bucăţile de plastic într-un cuptor, după care ar fi dat foc întregii încăperi. Numai aşa ar fi putut să scape. Îi venea să alerge la sediul *Boston Daily.* Să pună mâna pe vechiul său computer şi să-şi ruleze disperat propriul soft de recuperare a informaţiilor. Cât anume descoperise Sandra? Câte dintre straturile de siguranţă clădite de el cu atâta trudă izbutise să le dea deoparte? Accesase camerele de *chat?* Fişierele cu tranzacţiile financiare? Pagina MySpace? Sau poate pozele? Doamne, Dumnezeule, pozele.

N-avea cum să se întoarcă în birourile ziarului *Boston Daily*. Nu-şi putea permite să rişte să mai pună vreodată mâna pe computerul pe care îl ascunsese acolo. Totul se terminase. Cel mai bine era să înşface cutia metalică din pod şi să treacă, împreună cu Ree, graniţa în Canada.

D.D. şi Miller se uitau la el cu atenţie. S-a forţat să ofteze zgomotos şi să pară profund decepţionat.

— Îmi pare rău că soţia nu mi-a spus nimic despre bănuielile ei, a continuat.

D.D. l-a privit chiorâş, evident sceptică.

— Vreau să spun, a continuat el să joace rolul soţului rănit, dacă mi-ar fi mărturisit temerile şi grijile ei, i-aş fi explicat bucuros totul.

— Ce înţelegi prin *totul?* a întrebat Miller.

Jason a oftat din nou.

— Bine, m-aţi prins. Adevărul este că am un avatar.

— Un ce? a întrebat Miller uitându-se spre partenera lui şi mângâindu-şi mustaţa.

— Un avatar. O identitate generată pe computer, pe un site denumit Second Life.

— Ia mai lasă-mă cu căcaturile astea! a mârâit poliţista.

— Hei, şi copiii de patru ani au urechi să audă, a admonestat-o Jason arătând spre încăperea din faţă unde, fără îndoială, Ree era în continuare total captivată de filmul ei de desene animate.

— Aiurea, n-ai niciun avatar! a spus D.D. pe un ton mânios.

— Ba am. Ăăă, iniţial m-am logat la pagina asta de web ca parte a documentării pentru un articol la care lucram. Voiam să aflu cât mai multe. Dar… nu ştiu cum să vă explic. E un spaţiu virtual tare interesant. Mai complex decât orice văzusem până atunci. Vreau să spun, din punct de vedere social. Cu reguli şi convenţii proprii. De exemplu, atunci când te loghezi pentru prima dată, începi cu o siluetă umană şi cu articolele de îmbrăcăminte de bază. La vremea aceea, nu ştiam nimic, aşa că am început să caut prin diverse baruri şi magazine online. Am observat imediat că femeile nu doreau să discute cu mine. Şi asta pentru că mă aflam încă la stadiul de garderobă de bază. Cu alte cuvinte, eram un „novice”, ca un elev care se transferă la un alt liceu. Nimănui nu-i place de puştiul cel nou, doar ştiţi asta. Aşa că trebuie să-ţi câştigi tresele.

D.D. i-a aruncat aceeaşi privire sceptică. Dar se pare că reuşise totuşi să stârnească interesul lui Miller.

— Vrei să zici că stai toată noaptea pe net şi pretinzi că eşti altcineva într-un joc pe calculator?

Jason a ridicat din umeri, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Păi, ce să zic? Nu e genul de lucru pe care un adult îl

poate recunoaşte cu uşurinţă, mai ales faţă de soţie.

— Şi ce rol anume joci în această a doua viaţă? a întrebat Miller. Cel al unui bărbat bogat, chipeş şi plin de succes? Sau poate eşti o blondă cu o mică slăbiciune pentru motociclişti?

— De fapt, sunt scriitor. Lucrez la un roman de aventuri care poate fi – sau nu – autobiografic. Un tip misterios. Genul care place femeilor.

— Se pare că aşa eşti şi în realitate, a comentat D.D. pe un ton sec. Nu era nevoie să-ţi faci cont pe un site pentru asta.

— Tocmai din această cauză nu i-am spus nimic Sandrei. Asta mai lipsea! Sandra munceşte în timpul zilei, şi seara are grijă de Ree, în vreme ce eu fac reportaje despre subiectele de interes local pentru *Boston Daily.* Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l afle era că soţul ei se juca pe computer când venea noaptea acasă. Credeţi-mă, asta ar fi dus, în mod cert, la o dispută conjugală.

— Aşa că te-ai gândit că cel mai bine e să ascunzi totul, a comentat D.D.

— M-am ferit să o pun pe Sandy la curent, a răspuns Jason ambiguu.

— Zău? Atât de mult ai vrut să ţii totul secret, încât ştergeai istoricul din browser de fiecare dată când intrai pe net?

Fir-ar să fie! Ethan şi celălalt împătimit al computerelor o instruiseră bine pe Sandy.

— Fac asta în calitatea mea de reporter, a răspuns Jason calm.

Şi-a dat brusc seama că minţea la fel de uşor ca Maxwell Black. Oare de asta se căsătorise Sandra cu el? Pentru că îi amintea de tatăl ei?

— Poftim?

— Şterg istoricul ca să-mi protejez sursele, a explicat el. E o chestie pe care am învăţat-o la facultate, la orele de etică în era computerelor. Teoretic, ar trebui să lucrez

numai pe laptopul meu, dar computerul familiei e mult mai comod. Aşa că acolo obişnuiesc să mă documentez online şi pe urmă îmi transfer informaţiile. Şi, cum computerul familiei nu este protejat împotriva percheziţiilor informatice şi confiscărilor – le-a aruncat el o privire –, şterg de fiecare dată istoricul. E o procedură standard.

— Minţi, s-a înfuriat D.D. profund frustrată şi părând pe punctul de a da cu pumnii în ceva.

Sau în cineva. Poate chiar în el.

Jason a ridicat din umeri, ca şi cum voia să spună că n-avea cu ce altceva să o convingă.

— Ce facultate? a întrebat ea brusc.

— Poftim?

— La ce facultate ai urmat cursurile alea de etică?

A pronunţat cuvântul „etică” de parcă era o înjurătură.

— A, asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Am făcut nişte cursuri online.

— Spune-mi numele facultăţii, l-a presat ea. Până şi colegiile online sunt obligate să aibă o evidenţă a studenţilor.

— Nu mai ţin minte. O să-l caut.

D.D. clătina însă deja din cap.

— Nu există nicio facultate. Sau poate există, dar nu ai absolvit-o sub numele de Jason Jones, nu-i aşa? Din câte ştim noi, Jones nu a apărut decât în ultimii cinci ani. Cum te chema înainte? Smith? Brown? Şi, spune-mi, atunci când îţi schimbi numele, şi motanul e rebotezat?

— Nu ştiu, a spus Jason. Motanul n-are decât trei ani.

— Minţi, Jason, ne minţi în faţă. D.D. s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre el, ca şi cum această apropiere ar fi putut să-l zdruncine şi să-l facă să mărturisească lucruri pe care ar fi vrut să le ţină ascunse. Avatar, pe naiba! Singura a doua viaţă pe care o ai este cea pe care o trăieşti aici şi acum. Ai fugit de ceva. De cineva. Şi te-ai străduit din greu să-ţi acoperi urmele, nu-i aşa? Numai că Sandra şi-a dat seama că era ceva în neregulă. A mirosit

ceva. Aşa că a apelat la Ethan, iar Ethan – la artileria grea. Şi, dintr-odată, te-ai trezit că poliţia statului Massachusetts este foarte interesată de activităţile tale online. Cât de mult te-a speriat asta, Jason? Ce secret atât de teribil ascunzi, încât a meritat să-ţi ucizi soţia şi copilul nenăscut?

— Chiar e însărcinată? a şoptit Jason fără să vrea.

A aşteptat totuşi răspunsul, pentru că voia să îl audă rostit din nou. Să îl simtă din nou. Ca pe o durere desăvârşită, ca şi cum cineva îi sfredelea pielea cu un cuţit de măcelărie.

— Chiar nu ştiai?

— În câte luni? Vreau să spun că în ultima vreme nu prea era în apele ei. Am crezut însă că are gripă… Nu mi-a zis nimic.

D.D. îl studia cu atenţie.

— N-ai cum să stabileşti în câte luni e o femeie însărcinată pe baza unui test de sarcină cumpărat de la farmacie, Jason. Lucrul de care poţi fi însă sigur este că vom efectua analiza ADN-ului. Sunt chiar curioasă să aflu dacă tu eşti tatăl.

Jason nu a răspuns. Nu avea cum. Pentru că tocmai îi venise o idee.

— Expertul acela în computere… a spus el.

D.D. l-a privit încruntată.

— … Se întâlnea cu Sandra la şcoală?

— Aşa a declarat.

— În timpul orelor?

— Nu. La meciurile de baschet din serile de joi.

Şi, din privirea ei, Jason şi-a dat seama că se gândeau amândoi la acelaşi lucru – el insistase tot timpul că Sandra era prea ocupată cu Ree pentru a avea un amant. Şi totuşi, Sandra găsise o soluţie pentru a-şi da întâlniri. În serile de joi. În fiecare seară de joi. Soţia lui se ducea la şcoală în fiecare joi seara, unde avea rendez-vous cu un alt bărbat.

— Cum îl cheamă? a întrebat Jason ridicând un pic vocea.

Un alt moment de slăbiciune pe care nu reuşise să-l mascheze.

D.D. a clătinat din cap.

Şi apoi, ca din senin, lui i-a venit o altă idee.

— Ce fel de maşină are expertul în computere? E înmatriculată aici?

— Spune-mi numele tău, Jason Jones. Numele *adevărat.*

— Aţi discutat cu Aidan Brewster? L-aţi întrebat ce a văzut miercuri noaptea? Trebuie să vorbiţi cu el despre maşina pe care a văzut-o. Să-i cereţi detalii despre ea.

— Spune-ne ce anume făceai pe computer, Jason. Spune-ne ce ai încercat să ascunzi cu atâta disperare.

— N-am încercat să ascund nimic! a insistat el nervos, simţindu-se încolţit şi înnebunit.

Era doar o chestiune de zile, poate chiar de ore, până să fie prins. Poliţia trebuia să-l asculte, să analizeze toate faptele. La mijloc era viaţa fiicei lui.

— Uite ce-i, a continuat el, din câte mi-aţi spus, înţeleg că un specialist în computere de la poliţia statului a ajutat-o pe Sandra să examineze hard drive-ul computerului familiei. Cert e că n-a găsit nimic, altfel nu aţi sta acum pe capul meu. *Ergo,* nu. am avut nimic de ascuns.

— Ce s-a întâmplat cu viaţa ta secretă ca avatar?

— Expertul în computere, el e, a repetat Jason. Trebuie să verificaţi ce-i cu el. Poate că relaţia lui cu Sandra a fost mai mult decât profesională. Poate o dorea, şi a devenit gelos când Sandra a refuzat să o. părăsească pe Ree.

— Pe Ree, nu pe tine?

— Nu i-am făcut niciun rău soţiei mele! N-aş despărţi-o niciodată pe Ree de mama ei. În timp ce poliţistului ăluia nu i-ar păsa. Mai e ceva: gândiţi-vă la Maxwell Black! Ştiţi că a obţinut un ordin judecătoresc *ex parte* care îi dă dreptul să o viziteze pe Ree? Ceea ce înseamnă că Max a bătut tot drumul de acasă până aici *nu* ca să ajute la găsirea fiicei sale, ci pentru a declanşa bătălia pentru custodia nepoatei. Pe care n-ar fi avut cum să o câştige

dacă Sandra ar fi fost prin preajmă. Pentru că atunci n-ar fi avut motive să ceară custodia fetiţei. În timp ce acum, că Sandy e dată dispărută, iar eu sunt considerat principalul suspect… Nu credeţi că situaţia asta este al naibii de convenabilă pentru el? Prea convenabilă pentru a fi o simplă coincidenţă?

D.D. s-a mulţumit să-l fixeze cu privirea.

— Asta e tot ce poţi să spui în apărarea ta, Jason? Ai găsit ţapul ispăşitor? Am crezut că o să arăţi cu degetul spre agresorul sexual din cartier.

— Nu sunt sigur că o cunoştea pe Sandy.

— Înţeleg. Aşa că te-ai gândit că tatăl Sandrei şi expertul în computere la care a apelat pentru a-ţi investiga activităţile online sunt candidaţi mai buni.

— Şi nu-l omiteţi pe Ethan Hastings. Era conştient că mersese prea departe, dar nu se putea abţine. Cunosc destule cazuri de băieţi de treisprezece ani care au făcut lucruri îngrozitoare, a adăugat.

— Nu, zău? Deci care dintre ei e vinovatul, Jason? Aidan Brewster, Ethan Hastings, Wayne Reynolds, sau Maxwell Black? Sau poate Zâna Măseluţă?

— Wayne Reynolds? a repetat el.

D.D. s-a înroşit la faţă, dându-şi seama cu întârziere că dezvăluise numele criminalistului. A schimbat repede vorba.

— Jason, ne minţi. Ne minţi în legătură cu identitatea ta, cu activităţile tale nocturne pe computer, cu toată viaţa ta nenorocită. Şi pe urmă susţii că îţi iubeşti soţia şi că tot ce îţi doreşti este ca ea să se întoarcă acasă. Dacă o iubeşti aşa mult, atunci fii sincer cu noi. Spune-ne ce se petrece. Spune-ne ce Dumnezeu s-a întâmplat.

Jason i-a oferit singurul răspuns pe care îl putea da:

— Sergent, pe cuvântul meu că n-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 29

Totul a început cu o întâlnire la un meci de baschet. Ethan avea un unchi expert autorizat în computere. L-a adus cu el ca să mă cunoască.

Wayne Reynolds nu era deloc aşa cum mă aşteptasem. În mintea mea, tehnicienii de computere aduceau mai degrabă cu actorii din Răzbunarea tocilarilor[38]*, şi mai puţin cu gazda unui show TV pe teme criminalistice. Nu-şi pieptănase prea bine părul roşcat şi lucios şi avea cravata strâmbă. Dar tocmai părul ciufulit şi hainele un pic boţite îi adăugau farmec, o putere de atracţie specială care te făcea să vrei să îi netezeşti gulerul cămăşii şi să-i dai la o parte firele de păr căzute pe frunte. Era înalt şi atletic şi în acelaşi timp abordabil. Chiar foarte abordabil.*

Mi-am petrecut toate cele patruzeci şi cinci de minute ale primei noastre conversaţii cu mâinile încleştate, pe lângă corp, de teamă să nu fac vreun gest penibil.

Mi-a vorbit despre computere. Mi-a explicat cum se pot copia hard drive-urile. Cum se analizează spaţiile nealocate din fişierele ascunse. Şi cât de important este să foloseşti un program bun de recuperare a datelor.

L-am privit în timp ce străbătea coridorul cu picioarele lui lungi. Întrebându-mă dacă sub pantalonii de culoarea pielii coapsele şi gambele erau la fel de elegante şi de musculoase pe cât păreau la prima vedere. Avea tot corpul acoperit de păr roşu-deschis sau numai capul? Şi era mătăsos la atingere, aşa cum bănuiam?

Spre sfârşitul meciului, când ne-am întors în sala de sport, eram cu răsuflarea tăiată, iar Ethan m-a privit suspicios. M-am ferit să mă uit spre unchiul lui. Ethan e un băiat înspăimântător de perceptiv, aşa cum mă

---

[38] *Revenge of the Nerds,* film regizat în 1984 de Jeff Kanew (n.red.)

convinsesem pe propria piele.

Wayne mi-a lăsat un bilet cu denumirea unui hard drive pe care urma să îl achiziţionez. L-am băgat, împreună cu cartea lui de vizită, în geantă, şi m-am întors cu Ree acasă.

În noaptea aceea, după ce am culcat-o pe Ree, am memorat adresa de e-mail şi numărul de telefon ale lui Wayne. Apoi am rupt în bucăţi cartea de vizită şi am aruncat-o în vasul de toaletă. La fel am procedat şi cu hârtiuţa pe care notase denumirea hard drive-ului. Pe urmă am tras apa. Intrasem într-o etapă în care nu-mi puteam permite nicio neglijenţă.

Jason a ajuns acasă după ora două noaptea. I-am auzit paşii în camera de zi, apoi scârţăitul scaunului vechi din lemn pe care l-a tras de sub masa din bucătărie atunci când s-a aşezat la locul lui obişnuit, în faţa computerului.

M-am trezit din nou la patru, în clipa când a intrat în dormitor. Nu a aprins lumina; s-a dezbrăcat într-un colţ, pe întuneric. De data aceasta, am fantazat în privinţa lui. Ce muşchi zvelţi se ondulau pe sub pantalonii lungi şi cămăşile uni, cu nasturi de sus până jos, pe care le purta întotdeauna? Avea cârlionţi de păr întunecat pe piept? Care coborau până spre vintre?

După ce văzusem filmul Brokeback Mountain*, începusem să mă amăgesc că Jason era homosexual, şi că din cauza asta refuză să mă atingă. Nu eram eu de vină, îmi spuneam. El prefera bărbaţii, asta era tot. Însă, din când în când, îl surprindeam urmărindu-mă pe furiş, cu o licărire întunecată în ochi. Ceva înăuntrul lui reacţiona la mine, de asta eram sigură. Din nefericire era de ajuns doar pentru a mă ţine lângă el, nu şi pentru a mă face să mă simt iubită.*

Mi-am închis ochii, şi soţul meu s-a urcat lângă mine în pat. M-am prefăcut că dorm.

Mai târziu, pe la patru jumate, m-am rostogolit pe o parte şi i-am atins umărul cu mâna. Mi-am odihnit degetele pe tricoul lui cald la atingere. I-am simţit muşchii tresărind

şi mi-am zis că măcar atâta lucru…

Şi pe urmă mi-a prins în pumn încheietura mâinii. Şi a îndepărtat-o.

„Nu”, a spus.

„De ce nu?”

„Culcă-te la loc, Sandy.”

„Mai vreau un copil”, am spus. Ceea ce nu era tocmai o minciună. Tânjeam, într-adevăr, după un alt copil sau după altcineva care să mă iubească.

„Am putea adopta unul. “

„Dumnezeule, Jason. Chiar atât de mult mă urăşti?”

Nu a răspuns. Am ieşit din dormitor ca o vijelie, am coborât scările cu paşi apăsaţi şi m-am aşezat în faţa computerului. După care, la fel de copilăreşte, am verificat Recycle Bin, care era gol, şi cele trei URL-uri lăsate în istoric: New York Times, USA Today *şi Drudge Report.*

În clipa aceea, mi-am dispreţuit soţul. L-am urât pentru că mă luase de acasă, dar nu mă salvase. L-am urât pentru că îmi arăta respect, dar nu mă făcea să mă simt dorită. L-am urât pentru tăcerile lui lungi, şi pentru secretele lui, şi pentru acea unică fotografie alb-negru, obsedantă, a unui băieţel înspăimântat „Ce fel de monstru eşti?” m-am întrebat cu voce tare. Însă computerul nu mi-a putut oferi răspunsul.

Aşa că m-am logat la AOL*. Şi, scriind adresa de e-mail din memorie, am compus următorul mesaj: „Dragă Wayne, mersi că ţi-ai făcut timp să stai de vorbă cu mine. Am început să lucrez la proiectul nostru. Sper să te văd din nou, joi seară, la meci…”*

Capitolul 30

— Cum adică nu puteţi găsi banii? Sunt patru milioane, ce Dumnezeu! Doar nu pot fi ţinuţi într-o puşculiţă.

D.D. vorbea tare, ţinându-şi telefonul mobil lipit de ureche. Tocmai ieşeau din casa lui Jones, şi o jumătate de duzină de fotografi au sărit imediat pe ei. Cum îi zicea cursului aceluia pe care ar fi trebuit să-l ţină cei de la şcoala de detectivi? A, da. Cum să ai întotdeauna părul coafat ca să arăţi perfect în poze.

— Nu, nu vreau să implicăm FBI-ul. Am mai descoperit şi cu alte ocazii provenienţa unor bani, putem s-o facem şi acum… OK, OK, deci nu e o chestie de o zi. Bun, am înţeles, vă mai dau două ore… Bine, ştiu, mişcaţi-vă fundurile şi treceţi la treabă!

Şi-a închis telefonul cu un pocnet sec, încruntându-se.

— Veşti proaste? a întrebat Miller.

Îşi mângâia timid mustaţa, în mod evident la fel de deranjat de bliţuri ca ea. S-au oprit la baza scărilor de la uşa din faţă, pentru ca discuţia să nu ajungă la urechile jurnaliştilor, care începuseră deja să îi asalteze cu întrebări.

— Cooper s-a blocat încercând să dea de urma banilor lui Jones, l-a informat D.D. Se pare că banii au fost transferaţi în contul bancar actual dintr-un alt cont, *offshore,* iar băncile astea *offshore* nu prea sunt dispuse să ofere informaţii. Potrivit lui Cooper, trebuie mai întâi să-l acuzăm pe Jones de ceva, şi abia după aceea banca ar putea să accepte să ne dea datele. Iar noi, desigur, trebuie să aflăm sursa banilor pentru a şti adevărata identitate a lui Jones şi a-l putea pune sub acuzare. Aşa că, deocamdată, scorul e unu la zero pentru el.

— Nasol, colega, a spus Miller.

D.D. şi-a dat ochii peste cap şi şi-a muşcat buza de jos.

— Am impresia că suntem în mijlocul unui episod prost din *Lege şi ordine.*

— Cum aşa?

— Gândeşte-te la suspecţii pe care îi avem! Soţul cel misterios, implicat probabil în afaceri porno pe internet. Vecinul de pe stradă, care e un agresor sexual cu antecedente penale. Un elev de treisprezece ani îndrăgostit de profesoara dată dispărută. Un criminalist, angajat la laboratorul de informatică al poliţiei statului, care pare să aibă interese personale în cadrul anchetei. Şi tatăl înstrăinat care avea sau nu cunoştinţă de abuzurile suferite de fiica lui în copilărie şi care dispune de o mulţime de mijloace pentru a ţine totul sub tăcere. Un caz desprins parcă din titlurile de ziare… Atâta doar că n-am idee din ce titlu.

— Poate e ca în filmul ăla vechi, *Crima din Orient Express.* Toţi sunt vinovaţi. Asta chiar ar fi o chestie mişto.

D.D. i-a aruncat o privire cercetătoare.

— Ştii ceva, Miller? Chiar ai un simţ neobişnuit al umorului.

— Mda, e din cauza meseriei.

Atunci când ai îndoieli, fă-i pe ceilalţi să vorbească. D.D. voia ca micuţa Ree să fie din nou chestionată, însă experta, Marianne Jackson, s-a opus. Trei interogatorii în trei zile consecutive nu numai că erau prea mult pentru un copil atât de mic, dar puteau fi interpretate drept o încercare de hărţuire. Chiar dacă Ree le-ar fi oferit acum informaţii utile, un bun avocat al apărării ar fi putut susţine că fetiţa făcuse mărturisiri sub presiune. Trebuiau să lase să treacă o zi sau, şi mai bine, să descopere ceva nou care să justifice un al treilea interogatoriu. Pentru a proceda ca la carte.

Aşa că D.D. şi Miller au fost nevoiţi să revină la lista lor de suspecţi. În ultimele patruzeci şi opt de ore, se

ocupaseră de Jason Jones, Ethan Hastings, Aidan Brewster şi Wayne Reynolds. Mai rămăsese Maxwell Black. Judecătorul se afla în acel moment chiar vizavi de ei, pe stradă, vrăjindu-i pe reporteri, cam în acelaşi fel în care un politician se ocupă de o sală plină de susţinători suspuşi.

D.D. era deja suspicioasă în privinţa lui. Tipul nu îşi vede fiica de cinci ani, află că este dată dispărută, se urcă imediat în avion şi aterizează la Boston – şi cu ce scop? Ca să zâmbească la fotografi şi să se gudure pe lângă noile personalităţi din presa locală?

În plus, domnul judecător părea şi teribil de relaxat. Spilcuit, într-un costum albastru-deschis, cu cravată pastel şi batistă roz asortată, părea întruchiparea gentlemanului sudist. Şi pe urmă mai era şi modul acela tărăgănat de a vorbi, atât de lin şi de dulce din pricina „r"-ului înghiţit şi al „a"-ului rostit din gâtlej.

S-au apropiat de carele de luat vederi ale televiziunilor, cu Miller rămas un pic în urmă, lăsând-o pe D.D. în frunte. Aceasta s-a avântat în luptă.

„Hei, doamnă detectiv", au început să urle hoardele.

— Sergent, i-a pus D.D. la punct.

Pentru că meritau.

„Vreo noutate cu privire Ia Sandy?"

„O să-l arestaţi pe Jason?"

„Cum rezistă micuţa Ree? Educatoarea ei ne-a spus că n-a mai fost la grădiniţă de miercuri".

„E adevărat că Jason i-a interzis lui Sandy să ia legătura cu tatăl ei?"

D.D. i-a aruncat o privire lui Maxwell Black. În mod cert, judecătorul le servise această bârfă. I-a ignorat pe reporteri, şi-a pus mâna ferm pe umărul lui Maxwell şi l-a scos afară din învălmăşeala de microfoane şi obiective de aparate de fotografiat.

— Sergent D.D. Warren şi detectiv Brian Miller. Dacă nu vă supăraţi, domnule, am vrea să stăm un pic de vorbă cu dumneavoastră.

Judecătorul nu a protestat. S-a mulţumit să încline elegant din cap în semn de încuviinţare, făcând în acelaşi timp cu mâna noilor săi tovarăşi de joacă din mass-media. „Tipul pune probabil în scenă adevărate spectacole la el în tribunal”, şi-a spus D.D. iritată. Precum marele-maestru al unui circ cu trei arene.

L-a condus spre Miller, şi toţi trei au pornit către maşină, cu reporterii pe urmele lor, încercând să prindă o frântură de conversaţie, o dezvăluire suculentă, orice. Cum că Sandy fusese găsită moartă. Sau că urmau să-i aresteze soţul. Sau poate că poliţia voia să-l chestioneze pe tată în chip de nou suspect.

Oricum ar fi, rotiţele industriei de ştiri aveau să se învârtă, iar interesul faţă de caz avea să crească exponenţial în rândurile opiniei publice.

Maxwell s-a urcat pe bancheta din spate a maşinii lui D.D. Au plecat, cu D.D. claxonând şi imitând-o cât putea de bine pe Britney Spears, luând la ţintă piciorul celui mai apropiat fotograf. Acesta a luat-o imediat la goană, şi au putut parcurge strada fără alte incidente, fapt care a dezamăgit-o puţin.

— Sunteţi detectivii însărcinaţi cu cazul fiicei mele? a rostit Maxwell de pe bancheta din spate, lungind vorbele.

— Da, domnule.

— Excelent! De-abia aşteptam să discut cu dumneavoastră. Am nişte informaţii cu privire la ginerele meu. Şi prima dintre ele este că *nu* se numeşte Jason Jones.

L-au dus pe judecător la secţia de poliţie. Era modul cel mai ortodox de a chestiona pe cineva, şi tocmai de aceea Jason Jones se eschivase. D.D. era acum încântată că putea respecta protocolul măcar în privinţa unei persoane. Camera de interogatoriu era mică şi cafeaua îngrozitoare, însă Maxwell Black şi-a păstrat pe chip acelaşi zâmbet fermecător în timp ce se aşeza pe scaunul pliant, metalic şi

tare înghesuit într-un colţ, între masă şi peretele vopsit într-un alb strălucitor. Ca şi cum fusese invitat la conacul de pe moşia lor de la ţară.

Judecătorul o enerva pe D.D. Era prea sigur de sine, prea destins. Fiica lui era dată dispărută. Fusese adus într-o secţie mare de poliţie şi într-o încăpere fără aerisire. Ar fi trebuit să asude niţel. Cel puţin, aşa ar fi făcut oamenii normali, chiar şi cei nevinovaţi.

D.D. nu s-a grăbit. S-a aşezat, şi-a scos tacticos o agendă cu foi galbene cu antet, apoi a aşezat mini-reportofonul în mijlocul mesei. Miller s-a rezemat de spătarul scaunului său metalic, cu braţele încrucişate la piept. Şi cu un aer plictisit. O strategie întotdeauna potrivită atunci când aveai de-a face cu un om căruia îi plăcea, în mod evident să i se acorde atenţie, precum judecătorul Black.

— Aşadar, când aţi ajuns în Boston? i s-a adresat D.D. pe un ton neutru. De parcă stăteau la taclale.

— Ieri, pe la începutul după-amiezii. Urmăresc întotdeauna ştirile de dimineaţă atunci când îmi beau cafeaua. Vă imaginaţi surprinderea mea când am văzut fotografia lui Sandy la televizor. Din clipa aceea, am ştiut că soţul ei făcuse ceva oribil. Am ieşit imediat din birou şi m-am dus direct la aeroport. Mi-am lăsat cafeaua nebăută şi toate celelalte lucruri baltă.

D.D. a făcut un întreg spectacol din aranjatul pixurilor.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi îmbrăcat în acelaşi costum pe care l-aţi purtat şi ieri? a întrebat ea, pentru că ţinuta judecătorului nu corespundea cu ceea ce îşi amintea ea că văzuse la ştirile din ziua precedentă.

— Am trecut pe acasă şi mi-am luat nişte lucruri, s-a corectat bărbatul. Mi-am dat imediat seama că nu avea să fie o călătorie scurtă.

— Înţeleg. Deci aţi văzut fotografia fiicei la televizor şi v-aţi dus acasă să împachetaţi câteva lucruri, poate să faceţi şi puţină curăţenie…

— Am o menajeră care se ocupă de toate astea, doamnă.

Am sunat-o de pe drum, şi ea a aranjat totul, aşa că iată-mă.

— Unde v-aţi cazat?

— La Ritz-Carlton, desigur. Ador ceaiul lor.

D.D. a clipit mărunt. Poate nu era suficient de sudistă, pentru că niciodată până atunci nu se gândise să aleagă un hotel după calitatea ceaiului servit.

— Cu ce companie aeriană aţi zburat?

— Delta.

— Numărul zborului? La ce oră a aterizat?

Maxwell i-a aruncat o privire intrigată, dar a oferit detaliile.

— De ce mă întrebaţi?

— Proceduri standard, l-a asigurat ea. Mai ţineţi minte serialul acela vechi, *Dragnet*[39]? Cum suna replica aceea celebră? „Faptele, doamnă, să ne limităm la fapte. “

Judecătorul s-a uitat radios la ea.

— Mi-a plăcut la nebunie serialul ăla.

— Păi, vedeţi? Ăsta e şi scopul nostru, al poliţiei din Boston: să ne facem plăcuţi.

— Acum nu credeţi că e cazul să discutăm şi despre ginerele meu? Pentru că, vă spun, sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le ştiţi despre el.

— Toate la timpul lor, l-a asigurat D.D. politicoasă, rămânând stăpână pe situaţie.

Lângă ea, la masă, Miller a început să se joace cu pixul între degete, distrăgându-i atenţia lui Maxwell.

— Când aţi vorbit ultima dată cu fiica dumneavoastră, Sandra Jones? a întrebat D.D.

Judecătorul a clipit mărunt, părând derutat pentru o clipă.

— Ăăă, păi, să tot fie câţiva ani de atunci. Sandra nu e

---

[39] Serial poliţist difuzat la televiziune între 1949-1957, reluat între 1967-1970, în 1989 şi 2003, iar la radio între 1949-1957, şi avându-l ca personaj principal pe detectivul Joe Friday de la secţia de poliţie din Los Angeles (n.tr.)

genul care să se omoare cu telefoanele.

— Şi dumneavoastră nu aţi sunat-o niciodată în tot acest timp?

— Dacă vreţi să ştiţi, eu şi Sandra ne-am certat rău, chiar înainte să plece din oraş. La vremea aceea, fiica mea nu avea decât optsprezece ani, era prea mică pentru a umbla cu indivizi de tipul lui Jason, iar eu i-am spus-o. Black a oftat din greu. Din păcate, Sandra a fost dintotdeauna foarte încăpăţânată. A fugit în toiul nopţii. Cu Jason, aşa presupun. Şi, de atunci, am tot aşteptat un telefon sau măcar o carte poştală.

— Aţi depus o plângere la poliţie după dispariţia fiicei?

— Nu, doamnă. Pentru că nu am considerat-o dispărută. Ştiam că a fugit cu tipul ala. Era exact genul de gest pe care l-ar fi făcut Sandra.

— Chiar aşa? Mai fugise şi înainte de acasă?

Black s-a înroşit la faţă.

— Un părinte trebuie să cunoască slăbiciunile copilului, a afirmat el afectat. Fiica mea… Sandy n-a suportat prea bine moartea mamei ei. A trecut printr-o fază de răzvrătire. Bea, stătea noaptea până târziu în oraş. Era o adolescentă… ăăă… activă.

— Activă sexual, asta vreţi să spuneţi? a cerut D.D. lămuriri.

— Da, doamnă.

— Cum de-aţi aflat?

— Pentru că n-a făcut niciun secret din asta. Venea acasă în zori, duhnind a tutun, a băutură şi a sex. Şi eu am fost tânăr, sergent, ştiu de ce sunt capabili copiii.

— Şi cât a durat faza asta?

— Mama ei a murit când Sandy avea cincisprezece ani.

— Cum a murit?

— De atac de cord, a spus Black, apoi a părut că devine reticent. S-a uitat mai întâi spre D.D., apoi spre Miller, care învârtea în continuare pixul între degete, după care şi-a îndreptat iar atenţia spre sergent. De fapt, nu a fost un

atac de cord. Asta e o poveste pe care o repet de atâta vreme, încât pentru mine s-a transformat în adevăr, aşa cum se întâmplă câteodată. Soţia mea, mama Sandrei, s-a sinucis. Otrăvire cu monoxid de carbon. Sandra a fost cea care i-a descoperit trupul în garaj.

— Soţia dumneavoastră s-a sinucis acasă?

— Da, în Cadillacul ei.

— Era depresivă?

O nouă ezitare aproape imperceptibilă.

— Doamnă sergent, soţia mea obişnuia să bea ceva mai mult decât cantitatea recomandată în scopuri medicinale. Meseria mea este extrem de solicitantă, cred că înţelegeţi. Presupun că singurătatea şi-a pus amprenta asupra ei.

— Soţia dumneavoastră avea o relaţie bună cu Sandy?

— N-o fi fost mama perfectă, dar, în orice caz se străduia din greu.

— Dar dumneavoastră ce fel de relaţie aveaţi cu Sandra?

— După cum v-am spus, stăteam acasă mai puţin decât ar fi trebuit, însă şi eu mi-am iubit fiica.

— În asemenea măsură încât n-aţi încercat niciodată să daţi de ea în ultimii cinci ani?

— O, ba am încercat. Şi încă cum.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am angajat un detectiv particular. Unul dintre cei mai buni din comitat. Şi uite ce bombă a aflat: bărbatul pe care Sandra mi-l prezentase drept viitorul ei soţ se numeşte Jason Johnson, nu Jason *Jones.*

D.D. s-a scuzat şi a ieşit ca să bea un pahar cu apă. A trecut pe la biroul detectivului Cooper şi i-a dat ca temă să facă verificări de rutină pe numele Jason Johnson şi Jason Jones.

Cooper s-a mulţumit să-i arunce o privire. Era cel mai bun om din unitate în aceste chestiuni, dar fără iniţiala celui de-al doilea prenume sau alte informaţii suplimentare, identificarea suspectului în mulţimea de

Jason Johnson de pe lumea aceasta era la fel de dificilă ca a lui Jason Jones.

— Ştiu, l-a asigurat D.D. Îţi place la nebunie meseria ta, şi, cu fiecare zi care trece, ea îţi oferă tot mai multe satisfacţii. Aşa că, distracţie plăcută!

S-a întors în sala de interogatoriu, dar, în loc să intre în încăpere, a preferat să stea de cealaltă parte a oglinzii şi să urmărească spectacolul. Judecătorul Black se simţea prea în largul lui în prezenţa femeilor. Era capabil să îşi reverse farmecul sudist asupra lor şi să le toarne poveşti la nesfârşit. În consecinţă, D.D. s-a gândit că putea fi mai util să îl lase pe Miller să îşi încerce norocul.

Până în acel moment, Miller nu făcuse nicio tentativă să se trezească din toropeală, iar lipsa lui de interes începuse să-l calce pe Maxwell pe nervi. Judecătorul s-a jucat cu cravata, şi-a netezit batista din buzunarul de la haină, apoi a luat câteva guri de cafea. Mâna i-a tremurat uşor când a dus ceaşca la buze. Din unghiul în care se afla, D.D. îi putea vedea petele de bătrâneţe de pe dosul palmei. Faţa îi rămăsese însă relativ neridată.

Era un bărbat chipeş. Bogat, fermecător, puternic. Ceea ce a făcut-o să se întrebe de ce nu exista o a doua doamnă Black.

— Ştiaţi că Sandra călcase pe bec? a întrebat Miller brusc. Vreau să spun, înainte de a fugi din oraş.

Judecătorul a clipit de câteva ori, fixându-şi cu întârziere atenţia asupra detectivului.

— Poftim?

— V-a spus Sandra că Jason Johnson, sau Jones, sau cum l-o chema, a lăsat-o însărcinată?

— Ăăă… da, am ştiut că e însărcinată.

— Pe mine asta m-ar fi scos din sărite, a replicat Miller pe un ton de conversaţie. Un individ de treizeci de ani care să-mi fecundeze fiica de optsprezece. Aş fi înnebunit, pur şi simplu.

— Hmm… ei bine… aşa cum v-am spus, Sandra n-avea

prea multă minte. Era doar o chestiune de timp înainte să rămână gravidă… dacă nu mai rău. În plus, nu cred că Jason e tatăl copilului.

Miller a încetat să învârtă pixul.

— Zău? Nu credeţi?

— Nu, domnule. Îmi aminteam perfect starea pe care o avusese mama lui Sandy în perioada de sarcină. În primele trei luni, Missy abia putea să se dea jos din pat, atât era de obosită. Îi era şi greaţă. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Sandra. Dintr-odată, se simţea rău, nu ieşea din casă şi dormea tot timpul. La început, am crezut că luase un virus, dar, când am văzut că starea aceea se prelungea, am intrat la bănuieli. După puţină vreme, a părut că-şi revine. Ba chiar a început să iasă din nou în oraş. Şi abia atunci mi-a spus despre bărbatul pe care îl cunoscuse, un oarecare Jason Johnson.

— Staţi aşa! Vreţi să spuneţi că Sandra a călcat pe bec, apoi a pus mâna pe un individ mai în vârstă, şi bogat pe deasupra, pe care l-a convins să o ia de nevastă?

— Mda, cam aşa ceva.

— Hei, scuzaţi-mă, dar ăsta n-ar fi motiv de bucurie? Fiica dumneavoastră trece de la statutul de mamă adolescentă necăsătorită la cel de mireasă-trofeu în numai şase luni, poate chiar mai puţin. N-aveţi de ce să-l urâţi pe Jason pentru asta.

— Jason Johnson mi-a răpit copila.

— Dar i-aţi interzis să se căsătorească. Doar vă cunoşteaţi fiica. Ştiaţi foarte bine că, în clipa în care spuneaţi nu, avea să fugă de acasă.

— Era prea tânără pentru măritiş.

— Asta să i-o spuneţi celui care a lăsat-o însărcinată. Mie mi se pare că a avut noroc să-l găsească pe Jason, care a fost dispus să cureţe mizeria altuia.

— Johnson a profitat de vulnerabilitatea ei. Dacă n-ar fi fost atât de speriată, nu m-ar fi părăsit pentru un străin.

— Să vă părăsească?

— Să părăsească siguranţa oferită de căminul ei, s-a corectat Maxwell. Gândiţi-vă bine, domnule detectiv. Acest bărbat de treizeci de ani apare de nicăieri, îmi vrăjeşte fiica şi o ia cu el fără ca măcar să se obosească să-mi ceară acordul.

— V-aţi înfuriat pe el pentru că nu v-a cerut mâna fiicei?

— Acolo de unde sunt eu, lucrurile astea sunt importante, domnule detectiv. E o chestiune de protocol. Mai mult decât atât… E vorba despre bune maniere.

— L-aţi întâlnit vreodată pe Jason?

— O singură dată. Într-o noapte, eram treaz când s-a întors Sandra din oraş. Am ieşit din casă când am auzit maşina oprind pe alee. Jason a coborât şi a condus-o până la scară.

— O dovadă că e un bărbat bine-crescut, eu aşa zic.

— O ţinea strâns de braţ, domnule detectiv, foarte strâns, chiar deasupra cotului. Îmi amintesc că m-a şocat modul în care o atingea. Posesiv. Ca şi cum îi aparţinea.

— Ce i-aţi spus?

— L-am întrebat dacă ştia că fiica mea nu avea decât optsprezece ani.

— Şi ce v-a răspuns?

— Citez: „Bună seara, domnule”. Nu mi-a răspuns la întrebare. Ca şi cum nu m-a auzit. A trecut pe lângă mine, a condus-o pe Sandra până la uşă, după care a coborât calm scara şi s-a urcat în maşină. În ultima clipa, a înclinat capul spre mine. Mi-a spus: „Noapte bună, domnule”. Şi asta a fost tot. Fiul ăsta de căţea a plecat, pur şi simplu, ca şi cum ar fi avut tot dreptul din lume să se plimbe ţanţoş prin oraş cu o elevă de liceu. Maxwell s-a foit în scaun. Şi să vă mai spun ceva, domnule detectiv. Chiar dacă n-a rostit decât câteva cuvinte, mi s-a părut că vorbea ca un tip de prin părţile noastre. Poate că acum se dă drept yankeu, dar la origine e sudist, sunt sigur de asta. Scoate-l în oraş şi oferă-i nişte terci de porumb, şi pun pariu că o să-ţi devină cel mai bun prieten.

De cealaltă parte a oglinzii, D.D. şi-a făcut o notă mentală. „Jason Johnson, născut probabil în Georgia sau într-un stat învecinat.” Interesant. Acum, că bunul judecător adusese vorba despre asta, şi-a dat seama că şi ea sesizase din când în când o inflexiune în vocea lui Jason. Pe care el şi-o controla întotdeauna, aplatizându-şi glasul. Dar ceva tot persista undeva, în fundal. Aparent, principalul lor suspect vorbea tărăgănat.

— Şi, la numai două săptămâni după asta, Sandra a plecat, a continuat judecătorul. I-am găsit patul făcut, şi jumătate dintre lucrurile din şifonier dispăruseră. Fugise de acasă.

— V-a lăsat vreun bilet?

— Nimic, a răspuns judecătorul pe un ton emfatic, dar fără să se uite la Miller. Prima lui minciună sfruntată. Acum, spuneţi-mi, domnule, a schimbat Maxwell repede vorba, ce fel de bărbat încurajează o fată să fugă de acasă şi să înceapă o viaţă nouă, sub un nou nume? Cine ar face aşa ceva? Şi de ce?

Miller a ridicat din umeri.

— Dumneavoastră să-mi spuneţi. De ce credeţi că Jason şi-a schimbat numele din Johnson în Jones?

— Pentru a o izola pe fiica mea! a răspuns Maxwell prompt. Pentru a o despărţi complet de casă, de oraş, de familie. Pentru a se asigura că Sandra nu va avea pe nimeni la care să ceară ajutor după ce el avea să înceapă să facă ceea ce intenţiona cu adevărat.

— Şi ce anume intenţiona?

— După cum aţi observat şi dumneavoastră, domnule detectiv, ce motiv ar putea avea un bărbat să „cureţe” mizeria lăsată în urmă de altul? Ce alt motiv decât să vrea copilul? Sau, mai bine zis, accesul la un copil a cărui mamă este prea tânără, prea depăşită de evenimente, prea tulburată pentru a-l proteja. Sunt judecător de peste douăzeci de ani şi am avut ocazia să văd astfel de situaţii nenorocite de nenumărate ori. Jason Johnson e un pervers,

care a luat-o la ochi pe micuţa Clarissa. N-am niciun dubiu că o pregăteşte deja pentru ceea ce va urma. Şi pentru asta avea nevoie să o dea pe Sandy la o parte, o dată pentru totdeauna.

„Fir-ar al dracului”, şi-a spus D.D. S-a aplecat în faţă, apropiindu-se şi mai mult de oglindă. Oare bunul judecător voia să spună ceea ce credea ea?

— Credeţi deci că Jason Jones e pedofil? a întrebat Miller pentru a fi consemnat pe bandă.

— Absolut. Cunoaşteţi profilul la fel de bine ca mine, domnule detectiv. Tânăra soţie extenuată, cu antecedente de depresie, activitate sexuală intensă, băutură, abuz de droguri. Izolată de masculul mai vârstnic, dominant, care încet, dar sigur o face din ce în ce mai dependentă de el. Jason stă singur cu Clarissa în fiecare după-amiază. Chestia asta nu vă ridică părul de pe ceafă?

Miller a părut să cadă pe gânduri, abţinându-se de la comentarii. Între timp, D.D. simţea cum o duzină de becuri îi explodau în cap. Profilul oferit de judecător era extrem de adecvat. Şi ar fi explicat o grămadă de lucruri – afinitatea lui Jason pentru numele de împrumut, modul în care îşi ţinea fiica şi soţia în frâu, controlându-le cercul de cunoştinţe, panica lui evidentă când Sandy începuse să-i cerceteze activităţile pe computer.

Trebuia să trimită imediat prin fax fotografia lui Jason la Centrul Naţional pentru Copiii Dispăruţi şi Abuzaţi. Pentru a fi căutată în baza lor de imagini cu abuzuri sexuale asupra copiilor, fie recuperate de pe internet, fie din diverse cazuri penale. Dacă îl identificau, aveau motive pentru a efectua arestul şi, în plus, pentru a programa un nou interogatoriu al Clarissei Jones. Dintr-odată, lucrurile păreau să fi pornit în direcţia bună.

Şi totuşi, ceva nu era în regulă. Şi-a amintit cum, după interogatoriu, Ree se aruncase în braţele tatălui. Şi tandreţea pe care o citise atunci pe chipul lui. În momentul acela, D.D. fusese convinsă că dragostea dintre ei era

autentică, dar poate că asta se datora faptului că Ree nu le trădase secretul.

Meseria ei era uneori o pacoste, iar alteori – o adevărată porcărie.

Miller îl presa pe onorabilul Maxwell Black cu noi întrebări.

— Credeţi că fiica dumneavoastră e moartă?

Maxwell i-a aruncat o privire compătimitoare.

— S-a găsit vreodată în viaţă vreo femeie implicată într-un caz similar? Da, Jason Johnson mi-a ucis fiica, n-am absolut niciun dubiu. Tot ce îmi doresc acum e răzbunarea.

— De aceea v-aţi străduit să obţineţi ordinul judecătoresc prin care vi se dă dreptul s-o vizitaţi pe nepoată?

— Sigur că da. Şi eu am făcut nişte cercetări pe aici, nu numai dumneavoastră – am pus întrebări în dreapta şi-n stânga, şi nu mi-a plăcut deloc ce-am aflat. Nepoata mea nu are prieteni apropiaţi, nici, alte rude în afara părinţilor sau pe altcineva care să o îngrijească. Şi se pare că tatăl i-a ucis mama. În mod cert, e un moment când are neapărată nevoie de bunicul ei.

— Aveţi de gând să cereţi custodia copilului?

— Sunt dispus să duc o astfel de bătălie.

— Jason Jones ne-a spus că Sandra nu ar fi fost de acord cu un asemenea aranjament.

— Zău aşa, domnule detectiv… Jason Jones e un mincinos. Căutaţi date despre Jason Johnson. Măcar ca să ştiţi cu cine aveţi de-a face.

— Aţi închiriat o maşină?

— Poftim?

— De la aeroport. Aţi închiriat o maşină sau aţi luat autobuzul spre oraş?

— Aaa… am închiriat o maşină, desigur. M-am gândit că o să am nevoie de maşină ca să mă deplasez prin oraş.

— O să-mi trebuiască numele firmei de închirieri. Cu specificarea orei la care aţi ridicat maşina şi a datei la care

urmează să o returnaţi.

— Bine, bine. Nu înţeleg de ce mă bateţi la cap. Nu eu sunt suspectul. Ci Jason Johnson.

— Jason Jones, alias Jason Johnson. OK, am reţinut. Şi, dacă tot aveţi maşină, de ce nu aţi pornit în căutarea fiicei?

— V-am spus. Pentru că singurul mod de a da de Sandy este să-l demascaţi pe soţ.

— Ar fi aşa trist să vă pierdeţi fiica, după ce v-aţi pierdut soţia. Amândouă atât de tinere!

— Mă concentrez asupra nepoatei mele. Nu-mi pot permite să mă autocompătimesc pentru tragediile prin care am trecut. Nepoata mea e tot ce contează acum.

— Asta şi distrugerea lui Jason Jones.

— Mi-a răpit fiica.

— N-aţi fost surprins să aflaţi că fiica dumneavoastră s-a descurcat atât de bine aici? Mamă devotată, profesoară respectată, vecină bună. N-am găsit nimic care să sugereze depresie, abuz de alcool sau vreo altă tendinţă spre autodistrugere. Poate că, după naşterea fetiţei, Sandra şi-a pus, în sfârşit, ordine în viaţă.

Maxwell s-a mulţumit să zâmbească.

— Domnule detectiv, e clar că nu o cunoaşteţi deloc pe Sandy a mea.

Capitolul 31

Vă amintiţi clipa în care v-aţi îndrăgostit? Felul în care vă tremura corpul atunci când vă apropiaţi prea mult de el? Sau cum vă forţaţi să vă uitaţi la un punct, peste umărul lui, pentru că, dacă aţi fi privit în ochii lui, în minunaţii lui ochi căprui, cu mici irizaţii verzi, aţi fi roşit prosteşte?

Joia a devenit ziua mea favorită. Punctul culminant al unui edificiu ridicat încet din e-mailurile pe care eu şi Wayne le schimbam între timp. Nimic pasional. Nimic păcătos. Eu îi povesteam despre Ree, despre faptul că folosea singură cuţitul de unt şi acum nu mai mânca decât ceea ce putea tăia în jumătăţi, fie că erau fâşii crocante de pui sau struguri verzi. El îmi povestea despre cele mai recente sarcini primite, poate despre telefonul mobil folosit la un jaf asupra unei bănci pe care trebuia să-l analizeze sau despre o iniţiativă de a ajuta populaţia să securizeze reţelele wireless deschise. Eu îi descriam tentativa amuzantă petrecută la clasa a şasea, atunci când un copil încercase să localizeze Bulgaria pe hartă. El îmi relata cum decursese cina luată la sora lui acasă, unde Ethan pătrunsese fraudulos mai întâi în Blackberry-ul tatălui său, apoi în baza de date a unei bănci importante.

Miercurea începeam deja să fredonez încet, în aşteptarea evenimentului. De care mă despărţea o singură noapte. Eu şi Ree ne îmbrăcam în rochii de bal mascat, zbierând melodii de-ale Loreenei McKennitt[40] şi ţopăind prin casă precum două zâne invitate la o petrecere în căsuţa din copac. Şi pe urmă luam cina în farfurii strălucitoare, decorate cu flori, turnam laptele în mici

[40] Muziciană şi compozitoare de origine canadiană, născută în 1957 (n.tr.)

pahare de cristal pentru suc şi toastam ţinând degetul mic în aer.

Faptul că mă îndrăgosteam de Wayne Reynolds mă făcea să mă simt mai tânără. Mai uşoară, mai fericită în propria piele. Acum purtam mai mult fuste decât pantaloni. Îmi vopseam unghiile de la picioare în roz aprins. Mi-am cumpărat lenjerie intimă nouă, inclusiv un sutien WonderBra de la Victoria Secret, imitaţie de piele de leopard.

Am devenit o mamă mai bună. Mai răbdătoare cu rutina nesfârşită a hrănirii, îmbăierii şi îngrijirii unui copil mic. Mai dispusă sa râd de pretenţiile precoce ale lui Ree de-a aşeza furculiţa exact aşa cum voia ea faţă de farfuria colorată.

Ironia face că am devenit şi o soţie mai bună. Pe de o parte, am reuşit să achiziţionez un hard drive gol pe care ar fi trebuit să copiez conţinutul computerului familiei. Dar, pe de altă parte, am renunţat încetul cu încetul să fac acea „copie bună", pentru ca asta ar fi însemnat că n-aş mai fi avut motive să mă întâlnesc cu Wayne.

Aşa că am început să-i caut scuze soţului meu. O singură fotografie descoperită de mine după atâta timp petrecut împreună nu făcea automat din el un dependent de pornografie. Cel mai probabil, imaginea fusese descărcată pe computerul nostru din greşeală. Jason dăduse din întâmplare peste un site şi copiase fără să vrea imaginea. Soţul meu nu putea fi pedofil. Era de ajuns să-mi amintesc cum îi zâmbea fiicei noastre sau modul în care accepta, răbdător, încercările neobosite ale lui Ree de a-i împleti părul des şi buclat în codiţe, sau plimbatul ei prin cartier, în mica sanie violetă, atunci când cădea prima zăpadă. Fotografia nu era decât o anomalie, o ciudăţenie vag înfricoşătoare.

Îi preparam soţului meu mâncărurile lui preferate, îi lăudam articolele din ziar. Şi-l alungam din casă, îndemnându-l să se ducă la muncă; cu cât pleca mai

repede, cu atât mai repede puteam intra eu pe net pentru a discuta cu Wayne.

Jason nu a făcut niciun comentariu cu privire la starea mea de spirit mult îmbunătăţită. Eram convinsă că nu uitase dorinţa mea, exprimată în toiul nopţii, de a avea un alt copil, şi că era recunoscător că nu mai adusesem subiectul în discuţie.

N-am mai încercat să-l ating şi am văzut că era mulţumit de asta.

Eu şi Ree am dezvoltat o nouă rutină pentru zilele de joi. O luam de acasă şi mergeam împreună la micul bistrou din colţ pentru o cină timpurie, numai pentru doamne. După aceea, ne întorceam la sala de sport de la şcoală, unde Ree se aşeza lângă Ethan şi, imediat ce meciul de baschet începea, eu mă făceam dispărută alături de Wayne.

„Mergem să facem o mică plimbare", îi spuneam eu lui Ree, iar ea încuviinţa placid, prinsă deja de joc şi ocupată să-l bată la cap pe Ethan.

Întotdeauna începeam conversaţia discutând despre computere. Wayne mă întreba dacă reuşisem să copiez hard drive-ul. Eu îi povesteam despre încercările melc eşuate. Jason nu avea un program fix. Putea ajunge acasă oricând după ora unsprezece seara, în timp ce eu trebuia mai întâi s-o duc pe Ree la culcare, după care să corectez temele elevilor, şi, când terminam, intram deja în panică la gândul că Jason putea intra pe uşă în orice clipă. Încercasem, dar fără succes. Şi îmi era foarte greu să mă concentrez...

„Mă cam lasă nervii", mă plângeam lui Wayne.

El mă strângea de mână în chip de încurajare, şi la contactul cu degetele lui simţeam un fior urcându-mi pe braţ.

Nu ne ţineam de mână. Nu căutam colţuri întunecoase. Nu ne retrăgeam pe bancheta din spate a maşinii pentru a ne giugiuli ca nişte puşti. Eram tot timpul conştientă că mă aflam la locul de muncă şi că puteam fi urmăriţi de o

mulţime de ochi şi de urechi. În plus, eram conştientă şi de prezenţa lui Ree, mereu în apropiere, care putea avea oricând nevoie de mine.

Aşa că ne mulţumeam să străbatem coridoarele. Şi să vorbim – despre lucruri cu adevărat nevinovate. Şi, cu cât Wayne nu mă atingea, cu cât mâinile lui nu îmi mângâiau sânii, iar buzele nu îi alunecau în jos, de-a lungul claviculelor mele, cu atât îl doream mai mult. Iraţional, nebuneşte, până când, de fiecare dată când mă uitam la el, aveam senzaţia că trupul avea să-mi explodeze brusc.

Şi el mă dorea. Ştiam asta din modul în care palma îi zăbovea pe coapsele mele în timp ce mă ajuta să urc în tribună. Sau din felul în care se oprea în capătul câte unui coridor pustiu, fără să zică nimic, dar privindu-mă cu ochi arzători, până când, într-un târziu, amândoi ne întorceam, cu părere de rău, în zonele mai intens populate.

„Îl iubeşti?“ m-a întrebat într-o seară, fără să fie nevoie să specifice la cine se referea.

„Este tatăl copilului meu”, am spus.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”

„Ba cred că da. “

Nu i-am povestit niciodată despre viaţa mea sexuală – sau, mai bine, zis despre absenţa ei. Ar fi fost o violare a codului familiei. Îmi puteam permite să flirtez cu un străin, îmi puteam permite să-i dezvălui că bănuiam că soţul meu era implicat în afaceri ilegale pe internet. Însă nu-i puteam mărturisi că soţul meu nu mă atinsese niciodată. Pentru că asta ar fi însemnat o încălcare a principiilor care guvernau familia noastră.

Şi nici nu voiam să-l rănesc pe Jason. Atâta doar că… îl doream pe Wayne. Voiam să mă simt tot timpul aşa cum mă simţeam atunci când eram cu el. Tânără. Drăguţă. Demnă de a fi dorită.

Puternică.

Wayne mă dorea şi el, dar nu mă putea avea, şi asta îl făcea să mă dorească şi mai mult

Spre sfârşitul lui ianuarie, e-mailurile au fost înlocuite cu SMS-uri. Schimbate numai în timpul orelor mele de curs. Wayne nu era prost. Îmi trimitea feţe zâmbitoare. Sau câte o fotografie a unei flori, făcută cu telefonul mobil la magazinul universal. Şi pe urmă a început cu întrebările.

Poate găseam o bona pentru Ree sau îi spuneam soţului că mă înscrisesem într-un club de lectură. Cât durau pauzele mele de prânz?

Niciodată nu mi-a cerut să fac sex cu el. Niciodată nu a făcut comentarii despre corpul meu şi nici nu a exagerat cu aluziile. Dar a început o campanie activă în favoarea unui rendez-vous privat. În cursul căruia se înţelegea de la sine ce aveam să facem.

M-am opus ideii pauzei de prânz. Timpul era îmi scurt, şi situaţia – impredictibilă. Dacă Jason apărea la şcoală, însoţit de Ree, sau dacă mă căuta vreun elev? Dacă Ethan ne vedea părăsind şcoala împreună? În mod cert, ne-ar fi luat la întrebări.

Nici nu se punea problema unei bone. După atâţia ani, nu cunoşteam pe nimeni din vecini. În plus, Ree era la vârsta la care vorbea mult, iar Jason ar fi vrut, fără îndoială, să afle ce avusesem de făcut mai important decât să am grijă de fiica noastră.

Cât despre clubul de lectură… Chestiile de genul acesta sunt mai uşor de spus decât de făcut. Cine ar fi găzduit întâlnirile? Ce număr de contact i-aş fi servit lui Jason şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să mă sune acolo? Pentru că ar fi făcut-o, măcar o dată, aşa bănuiam. Avea tendinţa să mă controleze.

Puteam aranja o seară la „spa“. Însă nu îi povestisem lui Wayne despre aranjamentul meu conjugal atât de neobişnuit şi nu aveam de gând să o fac nici acum. Nopţile la spa erau dedicate străinilor. Iar el nu era un străin. Întâlnirea noastră ar fi fost ceva complet diferit.

Aşa că am continuat să ne învârtim în jurul cozii. Să ne trimitem e-mailuri şi SMS-uri, mai ales anticipând serile

noastre caste de joi şi plimbările în jurul şcolii, în cursul cărora bărbatul acesta mă privea cu o foame neobosită, dorindu-mă, cerându-mi din ochi să fiu a lui...

Iar eu l-am lăsat să o facă.

*

În a doua săptămână din februarie, Jason m-a luat prin surprindere. Se apropia vacanţa şcolară de o săptămână, şi ne-a anunţat că sosise vremea pentru un concediu în familie. Eu eram în faţa aragazului, preparând nişte burgeri. Şi gândindu-mă, probabil, la Wayne, fiindcă aveam un zâmbet pe faţă. Anunţul lui Jason m-a readus însă cu picioarele pe pământ.

„Ura!" a strigat Ree, care era aşezată la blatul de bucătărie. „Concediu în familie."

I-am aruncat o privire goală. Nu fuseserăm niciodată în concediu, deci de unde ştia ea că era un lucru bun?

Jason nu se uita însă la fiica noastră. Mă privea pe mine, cu o expresie contemplativă, în aşteptare. Punea ceva la cale.

„Unde am putea merge?" am întrebat pe un ton lejer, întorcându-mă la tigaie.

„În Boston."

„Păi locuim în Boston"

„Ştiu. M-am gândit să o luăm uşor. Am închiriat o cameră la un hotel din centru. Piscină, atriu, tot felul de posibilităţi de distracţie. Pentru câteva zile, putem fi turişti în propriul oraş."

„Ai făcut deja rezervarea? Ai ales hotelul, ai făcut toate aranjamentele?"

A dat aprobator din cap, cu ochii fixaţi în continuare pe mine.

„M-am gândit că am putea petrece ceva timp împreună", a spus cu o figură impenetrabilă. „Am crezut că e o idee bună."

Am turnat condimentele din pachetul Hamburger Helper. Un concediu în familie. Ce-aş fi putut spune?

I-am transmis ştirea lui Wayne prin e-mail. Nu mi-a răspuns două zile. Când a făcut-o, mi-a scris: „Crezi că vei fi în siguranţă?”

Asta m-a pus pe gânduri. De ce n-aş fi fost în siguranţă cu Jason? Şi apoi mi-am amintit de fotografie şi de cercetările pe care ar fi trebuit să le fac pe computerul familiei, numai că fusesem atât de prinsă de flirtul meu cu unchiul lui Ethan, încât uitasem că apelasem la el pentru a-mi oferi consultanţă de specialitate.

„Avem cu noi o însoţitoare de patru ani”, i-am răspuns într-un târziu. „Ce-ar putea să se întâmple?“

Mi-am dat însă seama că Wayne nu agrea ideea, pentru că a pus capăt schimbului de mesaje. Era gelos, iar eu am fost atât de naivă, încât m-am simţit flatată.

Duminică noaptea i-am trimis o poză făcută cu telefonul mobil, în care Ree era îmbrăcată într-un costum de baie trăsnet, de culoare roz, cu un tub de oxigen violet, o mască albastră şi o pereche de labe de scafandru uriaşe, tot albastre. „Însoţitoarea se pregăteşte de misiune”, am scris şi am adăugat o a doua fotografie, a valizei lui Ree, debordând de cele circa cinci sute de lucruri considerate de ea indispensabile pentru o şedere de patru nopţi la hotel.

Wayne nu mi-a răspuns. Am şters toate mesajele din mobil şi din contul meu AOL *şi m-am pregătit pentru concediul în familie.*

„Soţul meu nu mi-ar face niciodată rău”, mi-am spus. Bănuiesc că până în acel moment niciunul dintre noi nu-şi dăduse seama că îşi trăia toată viaţa în minciună.

Capitolul 32

D.D. era pe val. O simţea. Mai întâi conversaţia cu Wayne Reynolds, apoi interogatoriul lui Maxwell Black. Ancheta luase o turnură bună, şi piesele de puzzle păreau să se aşeze, în sfârşit, la locul lor.

Imediat ce terminaseră discuţia cu tatăl lui Sandy, D.D. trimisese fotografia lui Jason la Centrul Naţional pentru Copiii Dispăruţi şi Abuzaţi şi la Biroul de Investigaţii din Georgia. Încetul cu încetul, strânseseră suficiente date pentru un profil bine documentat al suspectului – nume de împrumut cunoscute, posibile conexiuni geografice, informaţii financiare cheie şi perioade de timp relevante. După ce dispăruse de pe radar, Jason lăsase în ultimii cinci ani o mulţime de documente în urma lui. Acum puteau pune informaţiile cap la cap pentru a scoate la lumină adevărata lui identitate, inclusiv pentru a dezgropa contul *offshore.*

În acest moment al investigaţiei, D.D. putea paria că o altă agenţie guvernamentală dintr-o altă parte a ţării cerceta exact acelaşi dosar ca ea, numai că sub un alt nume. Atunci când avea să facă legătura cu acea agenţie, Jason Jones/Johnson urma să fie demascat, iar ea putea avea parte de arestarea spectaculoasă pe care şi-o dorea. De preferinţă, înaintea ştirilor de la ora unsprezece.

Între timp, continuau – desigur – verificările de rutină. D.D. analiza în prezent raportul preliminar privind urmele de sânge găsite pe pătura prelevată din maşina de spălat a familiei Jones. Din nefericire, „urmele de sânge” nu reprezentau nici pe departe o justificare pentru a cere un mandat de arestare. Urme, pentru că restul sângelui fusese spălat? Urme, pentru că Sandrei Jones îi cursese sânge din nas cândva, în ultimele săptămâni? Grupa de

sânge corespundea cu cea a Sandrei, însă, cum nu cunoşteau grupa de sânge a lui Ree şi a lui Jason, urmele le puteau aparţine – teoretic – şi lor.

Cu alte cuvinte, raportul criminalistic nu oferea pe moment prea multe indicii, însă poate că ulterior, când avea să fie coroborat cu alte date, urma să devină una dintre gratiile închisorii pe care o construiau în jurul lui Jason Jones.

D.D. a luat legătura cu echipa CRIB însărcinată cu analizarea computerului familiei Jones. Având în vedere urgenţa situaţiei, echipa lucra non-stop. Specialiştii petrecuseră aproape toată noaptea făcând o copie a hard drive-ului. Acum analizau totul pe rând, concentrându-se asupra e-mailurilor şi asupra activităţii pe internet. Intenţionau să încheie actualizarea la primele ore ale dimineţii. Fapt care îi dădea speranţe lui D.D. că, în cazul în care rata ştirile de la unsprezece seara, să apuce jurnalul de dimineaţă.

Acesta era genul de moment de avânt care îl motivează pe un sergent de la omucideri şi oferă întregii echipe imboldul de a lucra încă o noapte lungă, după două zile de muncă asiduă, încheiată la miezul nopţii. Dar, în acelaşi timp, nu justifica interesul subit al lui D.D. faţă de onorabilul Maxwell Black sau dorinţa ei de a readuce la lumină moartea lui Missy Black, petrecută cu opt ani în urmă. Biroul şerifului local o informase că poliţia nu deschisese niciodată un dosar în acest caz, dar îi oferise datele de contact ale anatomopatologului din comitat, pe care îl putea suna în dimineaţa următoare. Verdictul oficial fusese cel de sinucidere, însă şeriful fusese suficient de ezitant atunci când discutase cu ea la telefon, astfel că îi stârnise curiozitatea.

Maxwell Black o intriga. Felul lui tărăgănat de a vorbi, şarmul său, modul pragmatic în care îşi etichetase unicul copil drept o tânără nesăbuită, capabilă să mintă din obişnuinţă şi dedată promiscuităţii. Pe D.D. a izbit-o ideea

că Sandy îşi petrecuse primele două treimi ale copilăriei şi adolescenţei alături de un tată prietenos şi prea guraliv, şi ultima treime din tinereţe cu un soţ extrem de închis în sine şi tăcut. Tatăl susţinea că soţul era pedofil. Soţul insinua că tatăl participase la abuzurile comise asupra fetei sale în copilărie.

D.D. s-a întrebat dacă Sandy Jones îşi iubise soţul. Dacă îl privise drept cavalerul ei neprihănit sosit pe un cal alb, drept salvatorul ei cel viteaz – asta până miercuri noaptea, când ultimele ei iluzii fuseseră violent, şi în chip trist, spulberate.

Sandra Jones dispăruse de trei zile.

D.D. nu credea că aveau să o găsească pe tânăra mamă în viaţă.

Tot ce mai spera însă acum era să o poată salva cumva pe Ree.

Ethan Hastings trecea printr-o criză de conştiinţă. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Fiind mai inteligent decât toţi adulţii pe care îi cunoştea, tentaţia lui firească era să îi privească de sus. N-aveau de ce să ştie ceea ce nu puteau ghici şi singuri.

Însă acum, stând pe podea cu iPhone-ul mamei în mână – din cauza incidentului de la şcoală, din ziua precedentă, i se interzisese accesul la computer timp de o lună, dar nimeni nu îi spusese că nu avea voie să cotrobăie în poşeta mamei, îşi trecea în revistă e-mailurile, gândindu-se dacă era sau nu cazul să sune la poliţie.

Îşi făcea griji pentru doamna Sandra. Îşi făcea griji încă din noiembrie, când îşi dăduse seama pentru prima oară că interesul ei faţă de metodele de securizare a datelor online depăşea cu mult necesităţile predării unui curs de educaţie civică la clasa a şasea.

Doamna Sandra nu îi mărturisise niciodată că şi-ar suspecta soţul, ceea ce însemna, desigur, că omul era, cel mai probabil, vinovat. De asemenea, nu rostise niciodată

cuvintele „pornografie pe internet”, dar ce alt motiv ar fi avut o profesoară tânără şi frumoasă să îşi petreacă toate cele trei pauze zilnice de la şcoală cu un puşti ca el?

A, sigur că se purta drăguţ cu el. Era conştientă că el o venera, şi asta pentru că Ethan nu se prea pricepea să îşi ascundă sentimentele. În acelaşi timp însă, îi lăsase să înţeleagă cât se poate de clar că nu îi împărtăşea sentimentele. Avea totuşi nevoie de el. Îi respecta abilităţile. Îi aprecia ajutorul. Şi asta era de ajuns pentru el.

Doamna Sandra discuta cu el de la egal la egal. Puţini adulţi făceau asta. Fie nu vorbeau pe înţelesul lui, fie erau atât de speriaţi şi de descumpăniţi de geniul lui, încât evitau cu totul să-l atragă în vreo conversaţie. Pe urmă mai erau şi cei făcuţi din acelaşi aluat ca părinţii lui. Amândoi dornici să comunice cu el, dar părând, de fiecare dată când încercau, că nu fac altceva decât să scrâşnească din dinţi.

Nu şi doamna Sandra. Ea îi vorbea cald, în acel ritm vioi de care el nu se sătura niciodată. Şi mirosea a portocale. Ethan nu povestise nimănui, însă o dată reuşise să o facă să-i spună ce parfum folosea. Şi după aceea cumpărase un flacon mare, pentru a-i putea simţi parfumul şi atunci când ea nu era prin preajmă. Ascunsese sticluţa cu parfum în şifonierul tatălui său, în spatele unor costume pe care el nu le purta niciodată, şi asta pentru că îşi dăduse seama, cu mult timp în urmă, că mama îi percheziţiona zilnic camera.

Mama lui se străduia foarte tare. Îi venea, probabil, greu cu un copil aşa inteligent. Pe de altă parte, nu era vina lui că e atât de isteţ. Aşa se născuse.

În noiembrie, după ce sesizase că doamna Sandra era îngrijorată din cauza activităţii online a soţului şi după ce înţelesese că soţul doamnei Sandra era surprinzător de priceput la computere, Ethan se hotărâse să ia alte măsuri pentru a-şi proteja profesoara favorită.

Se gândise din primul moment la unchiul său, singurul

adult pe care Ethan îl considera un om inteligent. Unchiul Wayne era un profesionist în sfera computerelor. Mai mult decât atât, lucra la poliţie, ceea ce însemna că, dacă se dovedea că soţul doamnei Sandra era implicat în afaceri ilegale, unchiul Wayne avea să-l aresteze, şi soţul doamnei Sandra avea astfel să dispară pentru totdeauna din peisaj. O idee excelentă. Unul dintre cele mai bune planuri pe care le făcuse vreodată.

Numai că soţul doamnei Sandra nu dispăruse. Şi nici unchiul Wayne. Care îşi descoperise brusc un interes statornic faţă de campionatul de baschet pentru juniori. În fiecare joi seara, unchiul Wayne se prezenta la şcoală, şi pe urmă o ştergea cu doamna Sandra, lăsându-l pe Ethan să aibă grijă de pisăloaga de Ree.

Pe Ethan începuseră să-l enerveze serile de joi. Pentru a intra în computerul cuiva, n-aveai nevoie de trei luni de întâlniri săptămânale. Ce naiba, lui i-ar fi luat cel mult cinci minute!

Şi pe urmă îi venise o altă idee. Poate că, la urma urmei, nici nu avea nevoie de implicarea unchiului sau a poliţiei. Poate că tot ce trebuia să facă era să elaboreze un cod. Un aşa-numit Cal Troian. Pe care să-l ascundă într-un e-mail. Pe care să i-l trimită doamnei Sandra. Iar Calul Troian avea să deschidă, numai pentru el, poarta computerului familiei Jones.

Avea să obţină accesul.

Avea să vadă ce punea la cale soţul doamnei Sandra.

Avea să rezolve el totul.

Numai că Ethan nu scrisese niciodată un astfel de cod. Aşa că mai întâi se văzuse nevoit să studieze procedura. Apoi să o testeze. Şi, în final, să o revizuiască.

Terminase cu toate etapele în urmă cu trei săptămâni. După care îi scrisese un e-mail nevinovat doamnei Sandra, în care inclusese câteva linkuri considerate de el – chipurile – utile pentru cursul ei de educaţie civică. La final, înglobase codul, apoi se pusese pe aşteptat.

Sandra nu deschisese e-mailul decât după două zile, fapt care îl deranjase puţin. Oare profesorii nu ar fi trebuit să aibă reacţii mai prompte?

Însă Calul lui Troian trecuse de poartă, şi virusul se impregnase instantaneu în hard drive-ul Sandrei. Ethan îl testase în a treia zi şi, da, dobândise acces la computerul familiei Jones. Acum, tot ce-i mai rămânea de făcut era să aştepte răbdător pentru a-l prinde – efectiv – pe domnul Jones asupra faptului.

Ethan se entuziasmase peste măsură. Avea să apară la *48 Hours Investigates*[41]. Urma să-i dedice două episoade întregi băiatului genial care îl înfundase pe un cunoscut pedofil. Leslie Stahl[42] avea să-i ia un interviu, reţelele de socializare urmau a se întrece în oferte de angajare. Avea să devină, peste noapte, specialistul numărul unu în probleme de securitate pe internet. Un puşcaş marin în varianta modernizată, cibernetică.

În primele trei nopţi, Ethan începuse să afle câte ceva despre domnul Jones. De fapt, o mulţime de lucruri. Şi despre unele dintre ele chiar ar fi preferat să nu ştie.

Surprinzător pentru el fusese însă cât de multe aflase despre doamna Sandra.

Acum era prins în cursă. A scăpa de domnul Jones însemna automat a scăpa şi de doamna Sandra şi de unchiul Wayne.

Ştia prea puţin şi, totodată, prea mult.

Iar Ethan Hastings era un băiat suficient de inteligent pentru a-şi da seama că poziţia în care se afla era extrem de periculoasă.

A luat iPhone-ul mamei şi a verificat din nou mesajele. A încercat să se autoconvingă să sune la 911, apoi a lăsat

---

[41] Emisiune TV documentară, unul dintre cele mai vechi şi mai cunoscute programe tip „reality show” din SUA, difuzată începând cu anul 1988 (n.tr.)

[42] Cunoscută jurnalistă TV, prezentatoare a emisiunilor *48 Hours Investigates* şi *60 Minutes* (n.tr.)

iPhone-ul din mână. Poate ar fi mai bine să o sune pe doamna sergent cu părul blond. Părea destul de amabilă. Pe de altă parte, aşa cum îi spusese mama de nenumărate ori, minciunile prin omisiune erau tot minciuni, iar el era destul de sigur că, dacă ar încerca să toarne minciuni poliţiei, ar da de necazuri şi mai mari decât suspendarea de la şcoală sau interzicerea accesului la computer timp de patru săptămâni.

Ethan n-avea niciun chef să intre la puşcărie.

Dar era teribil de îngrijorat cu privire la doamna Sandra.

A luat din nou în mână iPhone-ul, a verificat mesajele şi a oftat din greu. Într-un final, a făcut singurul lucru de care se simţea în stare. A deschis o fereastră nouă şi a început să compună un mesaj: „Dragă unchiule Wayne…“

Wayne Reynolds nu era, de felul lui, un om răbdător. Sandra Jones dispăruse de mai multe zile, şi, din punctul de vedere al expertului criminalist, detectivii însărcinaţi cu găsirea ei se mişcau atât de încet, că parcă traversau oceanul dinspre China pe o corabie cu pânze. Ce naiba, doar li-l servise practic pe tavă pe Jason Jones, şi totuşi nicio menţiune despre arestarea lui nu apăruse la ştirile de la ora cinci.

În schimb, reporterii luaseră urma unui agresor sexual aflat în evidenţele poliţiei şi care locuia la câteva case mai jos de Sandra. Un puşti palid, cu înfăţişare ciudată şi cu scalpul plin de băşici, pe care îl prinseseră mergând pe stradă şi îl fugăriseră la modul propriu până la o casă din anii ’50. „N-am făcut nimic rău”, strigase puştiul peste umăr. „N-aveţi decât să vorbiţi cu ofiţerul meu supraveghetor. Prietena mea era minoră, asta-i tot, asta-i tot.“

Perversul dispăruse apoi înăuntru, şi reporterii făcuseră o jumătate de duzină de instantanee cu uşa închisă şi cu ferestrele acoperite de obloane. Ce mai ştire cutremurătoare!

Bine măcar că în scenă intrase tatăl Sandrei, care îl ridiculizase pe Jason Jones, descriindu-l drept un bărbat extrem de periculos şi capabil să-şi manipuleze soţia, izolând-o pe tânăra şi frumoasa femeie de propria familie. Bătrânul cerea acum custodia lui Ree şi obţinuse deja dreptul la vizită. Voia răzbunare pentru fiica sa şi protecţie pentru nepoată.

Mass-media înghiţise totul pe nemestecate. Şi totuşi, poliţia nu efectuase încă nicio arestare!

Iar Wayne nu înţelegea de ce. Soţul era întotdeauna suspectul principal, iar Jason Jones corespundea perfect cerinţelor. Lipsa ciudată de informaţii cu privire la trecutul său. Faptul că propria soţie îl bănuia de activităţi dubioase online. Dispariţiile prelungite, după miezul nopţii, sub pretextul unei slujbe care nu îi oferea, în fapt, alibiuri concrete. Ce naiba mai aştepta sergentul D.D. Warren? Să-i fie adus Jason într-un pachet legat frumos cu fundiţă?

Jason trebuia arestat. Pentru ca Wayne Reynolds să poată dormi, în sfârşit, noaptea. Dumnezeu ştie cât de mult se străduise în ultimele zile să-şi cureţe calculatorul personal şi Treo, telefonul său ultraperformant. Mai mare râsul; cine să ştie, mai bine decât el, că niciun dispozitiv electronic nu putea fi curăţat sută la sută? Ar trebui să-şi cumpere un nou hard drive pentru computer şi să-şi „facă dispărut” Treo-ul, de preferinţă atunci când tundea gazonul. Sau poate era mai bine să-l calce cu maşina? Ori să-l arunce în apă de pe chei?

Ironia face ca outsiderii să presupună că oamenii legii ar fi în avantaj – doar ei lucrează în cadrul sistemului şi cunosc cel mai bine ce pas greşit îl poate da de gol pe un răufăcător. Şi tocmai aici era, de fapt, problema. Wayne ştia foarte bine cât de greu este să acoperi urmele electronice şi, fiind pe deplin conştient de aceasta, înţelegea, pe de altă parte, şi cât de dificil ar fi pentru un alt expert să-i evalueze activităţile pe computer.

Timp de trei luni, făcuse plimbări cu Sandra Jones, atât

şi nimic mai mult, dar, dacă nu era atent, avea să fie etichetat drept amantul ei şi obligat să-şi dea demisia, devenind subiectul unei anchete interne. Mai ales dacă expertul criminalist avea să-şi „facă pierdut” Treo-ul sau să-şi „înlocuiască” drive-ul. Chestiile astea pur şi simplu nu ţineau.

Fapt care l-a făcut să se întrebe cum de poliţia bostoniană nu reuşise încă să pătrundă în computerul lui Jason Jones. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore. Cinci sau şase ore pentru a face o copie bună, apoi rularea programului EnCase şi…

„Are să mai dureze încă una sau două zile”, şi-a spus oftând. Nu credea că avea să mai reziste atât.

Fără a mai lua în considerare ce însemna o perioadă atât de lungă pentru Sandy.

A încercat să-şi abată gândurile. Toate cazurile acelea la care avusese ocazia să lucreze de-a lungul anilor, fotografiile de la locul crimei pe care le vedea atât de des din cauza profesiei… Asfixiere? Înjunghiere? O singură rană de glonţ în cap?

Încercase să o prevină pe Sandy: ar fi trebuit să-l asculte şi să nu plece în vacanţa din februarie.

A oftat din nou zgomotos. S-a uitat iar la ceas. S-a hotărât să mai zăbovească puţin în laborator, să-şi mai facă de lucru. În clipa aceea, a auzit bâzâitul telefonului. A privit ecranul: primise un mesaj de pe adresa de e-mail a surorii sale.

L-a deschis, încruntându-se.

5.45 dimineaţa. Wayne a citit uimitoarea confesiune a nepotului său.

Şi a început să asude serios.

Ora şase seara. Maxwell Black era aşezat la o masă acoperită cu o pânză albă de olandă, într-un colţ al salonului de la Ritz. Raţa pe care o comandase tocmai sosise, preparată cu sos de fructe de pădure, şi acum

savura un Pinot Noir de Oregon remarcabil. Mâncare bună, vinuri fine, serviciu excelent. Ar fi trebuit să se simtă un răsfăţat al soartei.

Numai că nu era aşa. După discuţia cu detectivii, judecătorul se întorsese la hotel şi îşi sunase imediat consilierul juridic, cerându-i să se documenteze în numele lui. Din nefericire, precedentul descoperit de funcţionar nu părea prea promiţător.

Majoritatea tribunalelor pentru copii – şi statul Massachusetts nu făcea excepţie – dădeau verdicte în favoarea părinţilor naturali în disputele privind custodia copiilor. Evident, în aceste condiţii, bunicii nu aveau garantate de la bun început niciun fel de drepturi, iar curtea accepta, de regulă, decizia părinţilor.

Maxwell se baza însă pe faptul că absenţa Sandrei – şi, drept consecinţă, poziţia lui Jason ca suspect viabil în dispariţia soţiei sale – avea să încline balanţa în favoarea sa. În plus, era convins că Jason nu era tatăl biologic al Clarissei. Rezulta deci că, odată cu dispariţia Sandrei, Max era ruda cea mai apropiată a fetiţei. Fapt care nu putea fi trecut cu vederea.

Şi totuşi, nu. Asta se putea întâmpla numai într-un stat care legalizase căsătoriile între homosexuali şi care accepta ca tutore legal *in loco parentis,* adică persoana care acţiona în calitate de părinte. Ceea ce îl obliga pe Max să revină la necesitatea de a dovedi că Jason constituia o ameninţare iminentă la adresa Clarissei, pentru a putea ataca aranjamentul curent cu şanse reale de reuşită,

Max avea nevoie ca trupul Sandrei să fie găsit. Şi ca Jason să fie arestat. Atunci, statul avea să o ia pe Clarissa sub protecţia sa, iar el putea susţine că, fiind bunicul biologic al fetiţei, ar fi în interesul copilului să locuiască împreună cu el. Pledoarie care ar trebui să îl înduplece pe orice judecător.

Numai că nu ştia cât avea să dureze până când trupul

Sandrei avea să fie găsit. Adevărul e că, trecând prin dreptul docurilor de patru ori deja, ajunsese la concluzia că Jason ar fi putut să arunce cadavrul aproape oriunde. Aveau să treacă săptămâni, dacă nu luni sau chiar ani, până să fie descoperit.

Ceea ce îl făcea să ia în considerare posibilitatea de a depune o plângere împotriva lui Jason la tribunalul civil, unde povara probelor atârna mai uşor. Totuşi, şi în tribunalele de drept civil era dificil să deschizi un caz în absenţa cadavrului. Pentru că lipsa cadavrului însemna că Sandra Jones ar fi putut să fugă cu grădinarul şi să se afle acum, bine mersi, în Mexic.

În ultimă instanţă, totul se reducea la cadavre.

Max avea nevoie de un cadavru.

Şi atunci i-a venit o idee. Da, avea nevoie de un cadavru. Dar trebuia să fie neapărat al Sandrei?

Opt fără un sfert dimineaţa. Aidan Brewster era la o spălătorie automată, împăturind ultima tranşă de rufe. În faţa lui se aliniau patru mormane de tricouri albe, două de blugi şi o jumătate de duzină de grămăjoare de chiloţi albi şi şosete cu bandă elastică albastră. Totul începuse la şase, când ofiţerul său supraveghetor îl răpise, îndatoritoare, cu maşina de pe proprietatea infestată de reporteri. Colleen se oferise să-l ducă la un hotel, unde să rămână peste noapte, până când lucrurile aveau să se mai liniştească. El o rugase însă să îl lase la o spălătorie automată din suburbii, undeva departe de South Boston, unde reporterii n-aveau motiv să-l caute, iar el putea să-şi spele în pace lenjeria de corp.

Şi-a dat seama că lui Colleen nu i-a convenit. Sau poate că o deranjaseră sacii cu rufe murdare pe care îi cărase, unul după altul, din casă în portbagaj, în timp ce trei fotografi îi urmăreau de pe cealaltă parte a străzii. După ce maşina plecase, fotografii îşi abandonaseră şi ei posturile. N-are niciun rost să pândeşti o casă când ştii că ţinta nu se

mai află acolo.

— Ce-ai păţit la cap? îl întrebase Colleen în timp ce ieşea de pe stradă.

— Un mic incendiu la bucătărie. Am lăsat o farfurie de carton prea aproape de aragaz. Cenuşa a început să zboare, şi mi-a luat foc părul, dar eram prea ocupat să presar făina în tigaie ca să observ.

Ea nu păruse deloc convinsă.

— Eşti sigur că eşti bine, Aidan?

— Mi-am pierdut slujba. Mi-am dat foc la păr. Fotografia mi-a apărut la ştirile de seară. Cum naiba să mă simt bine? Mersi totuşi pentru interes.

— Ascultă, Aidan…

O fixase cu privirea, sfidând-o. Îi era milă de el. Ce păcat că i se întâmplau asemenea lucruri. Dar urma să vadă el, lucrurile aveau să reintre în normal. Cu condiţia ca el să reziste.

Orice platitudine de genul acesta era o porcărie. O ştiau şi el, şi Colleen.

Ea parcursese restul drumului în tăcere, şi asta fusese cea mai mare favoare pe care i-o putea face.

Acum terminase de împăturit prosoapele, cearşafurile şi restul lenjeriei de pat, până şi trei milieuri. Spălase tot ce fusese material textil în apartament, cu înălbitor Clorox, care nu decolora ţesăturile.

Poliţia n-avea decât să-şi bată capul cu asta. Şi să-l urască de moarte.

El, unul, urma să se întoarcă acasă şi să-şi împacheteze toate posesiunile lumeşti în patru saci gunoieri negri, după care avea să se facă nevăzut. Se săturase. Gata cu toate! Terminat. Ofiţerul său supraveghetor n-avea decât să-l vâneze. Iar poliţia – să-şi iasă din minţi în căutarea unui nou agresor sexual care spălase putina.

Respectase regulile, şi uite unde ajunsese. Poliţia stătea pe capul lui; foştii lui colegi de muncă încercaseră să-l snopească în bătaie; iar vecinul său, Jason Jones, era un tip

care pur şi simplu îl înfricoşa. Şi pe urmă mai erau şi reporterii… Trebuia să scape. Ut revedere. Ne vedem când ne-ntâlnim. Pa şi pusi!

Şi totuşi, stătea în continuare acolo, pe podeaua murdară a unei spălătorii automate, trăgând de banda elastică verde de la încheietura mâinii şi ţinând strâns în mâna un pix cu pastă albastră. Holbându-se de mai bine de trei minute la foaia albă de caiet. Într-un târziu, a început să scrie.

Dragă Rachel,
Sunt un măgar. Ar trebui să mă urăşti.

S-a oprit din scris. A ros capătul pixului. A tras de banda elastică.

Mersi că mi-ai scris. ~~Poate că acum îţi pare rău. Poate că nu mai vrei să vezi scrisorile în faţa ochilor. Nu te pot învinovăţi pentru asta.~~

A tăiat cuvinte. A luat-o de la capăt. Tăind altele. Şi tot aşa.

~~Te iubesc.~~
Te-am iubit Am greşit şi îmi pare rău.
N-am să te mai deranjez niciodată.

„Doar dacă…“ şi-a spus. Fără să îndrăznească să aştearnă gândul pe hârtie. Impunându-şi să nu-l scrie. Dacă ea ar fi vrut să-l vadă, ar fi putut să o facă până acum. „Aşa că e cazul să înţelegi aluzia, Aidan, bătrâne. Ea nu te-a iubit. Şi nu te iubeşte. Ai făcut puşcărie de pomană, gunoi mizerabil şi jalnic ce eşti…”

A luat din nou pixul în mână.

Ai grijă de tine.

Apoi, aproape ca un gând întârziat:

Şi nu-l lăsa pe Jerry să-ţi facă vreun rău. Pentru că nu meriţi. Pe bune, nu meriţi.

Îmi pare rău că am stricat totul. Îţi doresc o viaţă frumoasă.

Aidan

A pus pixul jos. A recitit scrisoarea. Dezbătând în sinea lui dacă s-o facă bucăţi sau să o arunce în foc. Cel mai bine era, totuşi, să o păstreze. N-avea s-o expedieze niciodată. În cadrul terapiei de grup, exerciţiul nu consta decât din scrierea biletului în sine. Fapt care se presupunea că avea să-l ajute pe agresor să înveţe ce înseamnă empatia şi remuşcarea. Ceea ce el credea ca simţea deja, din moment ce pieptul părea să-l strângă, nu mai putea să respire şi voia să plece din mijlocul acelei spălătorii automate jegoase. Voia să se întoarcă în apartamentul lui şi să stea culcuşit, sub păturile trase până peste cap. Să stea într-un loc în care să se piardă în întuneric şi în care să nu se mai gândească la iarna aceea şi la cât de plăcut fusese să simtă pielea ei lipită de a lui şi la cât de mult reuşise el să distrugă vieţile amândurora.

Dumnezeu să-l ajute, încă o mai iubea. Cu adevărat. Fusese singurul lucru bun care i se întâmplase în viaţă, însă ea era sora lui vitregă, iar el, cel mai rău dintre toţi monştrii de pe pământ, şi poate că tipii de la atelier avuseseră dreptate să vrea să-l snopească în bătaie. Poate că bătaia era unica soluţie pentru un nenorocit ca el. Un pervers. Cu nimic mai bun decât psihopatul şi exhibiţionistul de Wendell. Ar fi trebuit să-l distrugă.

Atâta doar că, aidoma tuturor perverşilor, el nu voia să moară. Nu voia decât să treacă peste noaptea care urma şi poate peste ziua ce avea să vină.

Aşa că şi-a adunat rufele şi a oprit un taxi.

— Acasă, James, i-a spus şoferului.

Şi apoi, stând pe bancheta din spate a taxiului, a rupt scrisoarea în bucăţele mici, mici şi le-a aruncat pe geam, urmărind cum vântul le purta mai departe în noapte,

Nouă şi cinci seara. Jason izbutise, în sfârşit, să o culce pe Ree. Nu fusese deloc uşor. Tabăra reporterilor luase proporţii şi îi ţinuse blocaţi în casă cea mai mare parte a zilei, iar Ree era agitată din cauza lipsei de aer curat şi de mişcare. După cină, când se aprinsese primul reflector, casa lor devenise atât de iluminată, încât putea fi zărită din spaţiul cosmic.

Ree se plânsese de reflectoare. Se văitase de zgomot. Îi ceruse să îi alunge pe reporteri şi, după ce văzuse că nimic bun nu se întâmpla, bătuse din picior şi îi ordonase să o ducă *acum* să-şi caute mama.

Drept răspuns, el se oferise să coloreze împreună cu ea. Sau să facă amândoi un origami. Sau poate să joace o partidă de dame.

Nu-i purta pică pentru că se încruntase la el şi se năpustise ca o furtună prin casă. Şi el dorea ca reporterii să plece. Şi el voia să-şi reia viaţa, aşa cum fusese, pentru numele lui Dumnezeu.

Îi citise fiicei lui un întreg basm cu zâne, de la început şi până la sfârşit. Îl durea gâtul, îşi pierduse controlul asupra limbii engleze, dar izbutise să-şi adoarmă fiica.

Şi acum era singur în camera de zi, cu obloanele şi perdelele trase, încercând să-şi dea seama de pasul următor. Niciun semn de viaţă de la Sandra. Maxwell obţinuse un ordin judecătoresc care îi dădea dreptul să o vadă pe Ree. Iar el era în continuare principalul suspect în cazul dispariţiei soţiei.

Sperase, în felul lui, că Sandy fugise cu un amant. Nu că ar fi crezut cu adevărat, dar totuşi sperase, şi asta pentru că, analizând toate opţiunile, aceasta era singura care garanta ca Sandy era vie şi nevătămată. Şi poate că, într-o

bună zi, ea avea să se răzgândească şi să se întoarcă la el. Iar el avea s-o primească. De dragul lui Ree, dar şi al lui. Era conştient că nu e soţul perfect, ştia că făcuse o eroare gravă în timpul vacanţei lor din februarie. Dacă ea dorea să-l pedepsească pentru asta, era dispus să accepte pedeapsa.

Însă acum, când a treia zi se apropia de sfârşit şi orele păreau a se târî una după alta, era forţat să ia în considerare şi alte variante. Şi anume, că soţia lui nu fugise cu un amant. Că i se întâmplase ceva îngrozitor chiar acolo, în casă, şi că Ree scăpase ca prin minune. Poate că Ethan Hastings devenise frustrat din cauza dragostei lui neîmpărtăşite. Poate că Maxwell dăduse, în sfârşit, de urma lor şi o răpise pe Sandy, complotând astfel să obţină custodia nepoatei. Sau poate că Sandra avea un alt iubit, pe misteriosul expert în computere, care se săturase să o aştepte să-şi părăsească soţul.

Sandra era însărcinată. Era copilul lui? Al altui bărbat? Şi toată povestea să fi plecat, de fapt, de aici? Poate reuşise, cu ajutorul lui Ethan Hastings, să-şi dea seama cine era el cu adevărat şi dăduse înapoi, înfricoşată la gândul că purta în pântece copilul unui monstru. Nu putea s-o învinuiască pentru asta. Şi pe el îl înspăimânta ideea de a procrea.

Şi totuşi, nu… Tot ce voise era să… Tot ce sperase era să…

Dacă ar fi trăit acea clipă, dacă Sandy i-ar fi mărturisit, nervoasă, că avea să devină tată, s-ar fi simţit tulburat, îngrozit, umil. Şi recunoscător pe vecie.

Dar ei nu trăiseră niciodată un astfel de moment. Soţia lui dispăruse, lăsându-l singur cu fantoma a ceea ce ar fi putut fi.

Şi cu spectrul unei arestări iminente.

Îşi va lua cu el fiica şi vor fugi. Era singurul lucru pe care-l putea face, pentru că, mai devreme sau mai târziu, sergentul Warren avea să apară pe verandă cu un mandat

de arestare, însoţită de un ofiţer de la Protecţia Copilului. Iar el avea să fie dus la închisoare. Şi, mai rău, Ree avea să fie dată în custodia statului.

Nu putea accepta asta. Nici pentru el şi nici pentru fiica lui.

Trebuia să urce în pod.

Panoul de acces se afla în şifonierul dormitorului principal. A prins mânerul încastrat în tavan şi a tras în jos scara pliantă şubredă. Pe urmă, a aprins o lanternă şi a pătruns în camera cufundată într-un întuneric deplin.

Podul n-avea decât nouăzeci de centimetri înălţime şi era destinat depozitării unor obiecte, nu confortului. S-a târât de-a lungul podelei placate cu foaie de furnir, mutând în drum cutiile cu decoraţiuni de Crăciun, până ce a ajuns în colţul cel mai îndepărtat. Uitându-se în sus, a numărat doi căpriori, apoi a dat deoparte materialul de izolaţie expus la vedere şi a întins mâna spre cutia metalică plată.

A scos-o, gândindu-se că părea mai uşoară decât îşi amintea. A îndreptat fascicolul de lumină înspre podea, a ridicat capacul…

Cutia metalică era goală. Banii, documentele de identitate, toate dispăruseră. Înghiţite de întuneric.

Poliţia? Sandy? Altcineva? Nu ştia ce să creadă. Nu povestise nimănui niciodată despre setul lui de urgenţă. Era micul lui secret, cel care îl împiedicase, noapte de noapte, să se trezească din somn urlând. Siguranţa faptului că nu era încolţit. Că avea un plan de rezervă. Disponibil oricând.

Şi atunci, în timp ce mintea lui încerca disperată sa dea un sens întâmplării, să afle cum de fusese posibil, dintr-odată a devenit conştient de un alt lucru. Un zgomot venit de jos, de undeva, nu departe de el.

Scârţâitul unei scânduri de podea.

Dinspre camera fiicei sale.

Capitolul 33

Pentru o vacanţă în familie, hotelul ales de Jason m-a luat prin surprindere. Mă aşteptasem la un stabiliment cu preţuri medii şi cu facilitaţi pentru copii. Când colo, m-am trezit într-o staţiune de cinci stele, cu un centru spa dotat cu toate serviciile şi o piscină interioară deschisă. Un băiat de serviciu îmbrăcat cu o tunică roşie cu fireturi aurii ne-a condus până la ultimul etaj, unde nu se putea ajunge decât introducând cheia de la cameră în fanta specială din ascensor. Pe urmă ne-a deschis uşa unui apartament de două camere, dispus pe coiful clădirii.

Prima încăpere conţinea un pat matrimonial cu lenjerie albă somptuoasă şi suficiente perniţe bogat brodate pentru a acoperi necesarul unui harem. Ferestrele dădeau spre port. Baia era placată de sus până jos cu marmură roz.

În salonul de alături am descoperit o canapea extensibilă, două scaune joase de culoarea părului de cămilă şi cel mai lat ecran TV din lume. Atunci când Jason ne-a anunţat că asta va fi camera lui Ree, ochii fiicei noastre aproape că au ieşit din orbite. Şi ai mei la fel.

„Îmi place la nebunie”, a strigat Ree şi s-a apucat imediat să-şi golească valiza supraîncărcată şi să-şi împrăştie lucrurile prin camera de lux. În cinci secunde, dacă nu mai puţin, spaţiul era plin de păturici de prinţesă roz aprins, o jumătate de duzină de păpuşi Barbie, şi, desigur, Iepuraşului Lil’ i s-a rezervat locul de onoare din mijlocul canapelei. „Putem să ne uităm la un film?”

„Mai încolo. Mai întâi, m-am gândit să ne punem nişte ţinute de gală, iar eu le voi escorta pe cele două doamne ale inimii mele la cină. “

Ţipătul de încântare al lui Ree ameninţa să scoată ferestrele din ţâţâni. Eu am continuat să-l privesc pe Jason

şocată. „Dar nu mi-am luat nimic elegant la mine... Nu mă aşteptam...“

„Mi-am luat libertatea să-ţi împachetez eu o rochie şi cizmele.”

M-am uitat la el cu ochii mari, însă Jason îşi păstra expresia impenetrabilă. Punea ceva la cale. Eram sigură de asta. Şi, în clipa aceea, mi-am amintit avertismentul lui Wayne. Poate că Jason ştia ce făcusem. Ghicise că luasem urma activităţilor lui online şi acum voia... Să ce? Să mă ucidă cu mâncare şi vin? Să mă subjuge oferindu-mi un tratament la spa într-un hotel elegant?

M-am retras în jumătatea noastră de apartament, unde mi-am pus pe mine rochia albastră sclipitoare pe care mi-o împachetase Jason şi cizmele negre de piele înalte până la genunchi. Încă nu purtasem rochia aceea pentru Wayne. M-am întrebat dacă Jason ştia asta, şi neliniştea m-a cuprins din nou.

Şi pe urmă Ree a năvălit în cameră, învârtindu-se într-o rochiţă de culoarea coacăzelor, stropită cu flori brodate şi închisă la spate cu o fundă uriaşă. „Mami, aranjează-mi părul. Coafează-mă, mami. Vreau să arăt fabulos!”

Aşa că i-am strâns părul într-un coc pe creştetul capului, lăsând câteva şuviţe ondulate să-i încadreze faţa. După care mi-am aranjat propriile bucle blonde şi m-am dat cu fixativ, ba chiar am găsit şi cosmeticele împachetate de soţul meu cel grijuliu pentru vacanta noastră în familie. Am aplicat fardul de pleoape şi de obraz şi luciul de buze, şi doar puţin gloss pentru Ree, care s-a bosumflat imediat, pentru că era de părere că un machiaj puternic te ajuta să arăţi „fabulos”.

Jason s-a ivit în pragul băii. Purta nişte pantaloni negri pe care nu-i mai văzusem şi o cămaşă de culoarea prunei, într-o nuanţă intensă, peste care îşi asortase un sacou sport în picăţele. Nu avea cravată. Iar ultimii doi nasturi de sus ai cămăşii bine călcate erau lăsaţi deschişi, dând la iveală gâtul musculos. Şi atunci am simţit un fior, în partea

de jos a pântecelului, o senzaţie pe care nu o mai trăisem în ultimele patru luni.

Soţul meu este un bărbat chipeş. Un bărbat foarte, foarte chipeş.

Privirea mea a urcat spre faţa lui. Ochii noştri s-au întâlnit, şi atunci am simţit-o, puternică, furnicându-mă adânc, până în şira spinării.

Frica de el.

Jason a vrut să mergem pe jos. Aerul nopţii de februarie era răcoros şi înviorător şi nu ploua, trotuarele fiind uscate. Lui Ree i-a plăcut ideea, aşa cum îi plăcuse deocamdată toată vacanţa noastră în familie. A mers între noi, cu mâna stângă în mâna lui Jason şi cu cea dreaptă într-a mea. Număra până la zece, după care noi o săltăm în sus, şi ea ţipa spre trecători.

Aceştia ne zâmbeau – o familie îmbrăcată la patru ace care ieşise la plimbare şi la cină în oraş.

Am urmat traseul turistic marcat cu linie roşie care recrea drumul parcurs călare de Paul Revere până la Primăria Veche, apoi am cotit la stânga şi am trecut pe lângă parcul Boston Commons, intrând în cartierul de teatre. În drum, am recunoscut hotelul Four Seasons, unde îmi petreceam aşa-zisele nopţi de spa, şi, îndreptându-mă spre el, cu mâna fiicei mele strânsă într-a mea, nu mi-am putut aduna curajul de a arunca o privire spre uşile din sticlă. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi uitat la scena unei crime.

Din fericire, Jason s-a îndepărtat de hotel, şi curând am ajuns la un bistrou încântător, unde mirosea a ulei de măsline proaspăt presat şi a Chianti rubiniu. Un şef de sală în smoching ne-a condus la masă şi un alt bărbat tânăr în vestă neagră a vrut să afle dacă doream apă minerală plată sau gazoasă. Eram pe cale să-i răspund „de la robinet“, când Jason a intervenit, precizând că voiam o sticla de Perrier şi, desigur, lista de vinuri.

Am clipit mărunt spre bărbatul care îmi era soţ de cinci

ani, rămasă din nou mută, în timp ce Ree se foia în scaunul ei din lemn, asta până când a descoperit coşuleţul cu pâine. Şi-a înfipt degetele sub pânza care îl acoperea, dând la iveală un corn lung şi subţire. L-a rupt în doua, vizibil amuzată de zgomotul făcut de aluatul crocant, şi s-a apucat să mestece.

„Ar trebui să-ţi aşezi şervetul în poală", i-a spus Jason. „Uite, aşa."

I-a făcut o demonstraţie cu propriul şervet, iar Ree a fost atât de impresionată, încât a copiat gestul. Apoi Jason a ajutat-o să-şi tragă scaunul mai aproape de masă şi i-a explicat la ce folosea fiecare tacâm în parte.

A apărut chelnerul A turnat elegant ulei de măsline peste farfurioare, o mişcare pe care Ree a recunoscut-o din incursiunile noastre obişnuite în cartierul North End. A început să înmoaie în ulei fiecare bucată de pâine din coşuleţ şi să le sugă, în timp ce Jason s-a întors spre chelner şi a comandat foarte calm o sticlă de Dom Pérignon.

„Dar tu nu bei", am obiectat în timp ce chelnerul dădea eficient din cap şi se făcea din nou nevăzut.

„N-ai vrea un pahar de şampanie, Sandra?"

„Poate."

„Atunci, mi-ar face plăcere să bem împreună."

„Bine, dar de ce?"

S-a mulţumit să zâmbească, revenind la studierea meniului. Am făcut şi eu la fel, deşi mintea îmi lucra cu viteză. Poate că Jason voia să mă îmbete. Şi apoi să prindă momentul când Ree nu era atentă şi să mă împingă de pe chei în apă. La întoarcere, aveam să refuz să merg pe faleză, m-am hotărât, vag conştientă de isteria care ameninţa să mă cuprindă. Să rămân pe celălalt trotuar.

Ree s-a decis să comande paste cabellini cu unt şi brânză. Şi-a făcut mândri părinţii comandând cu un glas clar şi plăcut şi amintindu-şi să rostească „vă rog" şi „mulţumesc". Eu însă m-am bâlbâit ca o proastă, reuşind

cu chiu, cu vai să comand escalop cu risotto de ciuperci sălbatice.

Jason a vrut friptură de viţel.

A sosit şampania. Chelnerul a făcut un spectacol discret din desfacerea sticlei cu un mic pocnet. A turnat în două pahare cu picior înalt şi subţiri ca foaia de hârtie, care lăsau să se vadă bulele spumoase. Ree a declarat că era cea mai drăguţă băutură pe care o văzuse vreodată şi a vrut să guste şi ea.

Jason i-a răspuns că va putea bea şampanie după ce va împlini douăzeci şi unu de ani.

Ea s-a bosumflat, apoi s-a întors la înmuiatul pâinii în uleiul de măsline.

Jason a ridicat paharul. L-am ridicat şi eu pe-al meu.

„Pentru noi", a spus el. „Şi pentru viitorul nostru fericit"

Am dat uşor din cap şi am luat, ascultătoare, o înghiţitură. Bulele m-au gâdilat la nas, şi pentru o clipă am crezut, în chip absurd, că voi izbucni în lacrimi.

Cât de bine o cunoşti pe persoana cu care te-ai căsătorit? Cu care ai schimbat jurăminte şi verighete, cu care ai construit o casă şi ai întemeiat o familie? Dormiţi unul lângă celălalt noapte de noapte, şi te uiţi la trupul gol al soţului tău atât de des, încât îl cunoşti ca pe propriul corp. Poate ai simţit degetele soţului săpând adânc în tine, trăgându-te mai aproape, îndemnându-te să te mişti mai iute, poate că l-ai auzit întrebându-te cu un glas răguşit: „Îţi place? E bine?" Şi e acelaşi om care, şase ore mai târziu, se va ridica din pat pentru a pregăti vafe, legat la brâu cu şorţul preferat, cu volănaşe, al fiicei tale, şi poate chiar cu părul strâns într-o agrafă în formă de fluture oferită cu graţie de fetiţa ta de patru ani.

Dacă te minunează dulceaţa lui, abilitatea soţului tău de a fi deopotrivă amantul tău şi tatăl indulgent al fiicei tale, atunci poate nu e complet deplasat să te întrebi ce alte roluri mai e capabil să joace. Ce alte laturi ale

personalităţii sale aşteaptă să fie puse în valoare.

Pe tot parcursul cinei, Ree a chicotit, Jason a zâmbit, iar eu am sorbit din şampanie. Mă gândeam întruna la soţul meu şi la lipsa lui de rude şi de prieteni. Şi am continuat să beau. Mi-am amintit cu câtă uşurinţă mă convinsese să adopt un alt nume de familie atunci când ne mutaserăm în Boston – totul pentru a mă proteja de tatăl meu, aşa pretinsese atunci. Şi am continuat sa beau. Am revăzut în minte nopţile când stătea aplecat asupra computerului. Paginile web frecventate şi pe care se străduise atât de mult să le ascundă. Şi fotografia aceea. Într-un sfârşit, la şase luni distanţă de clipa când o văzusem, mă concentram asupra acelei unice fotografii alb-negru cu un băiat înspăimântat, cu un păianjen negru şi păros perfect vizibil pe pieptul lui gol.

Şi am continuat să beau.

Soţul meu intenţiona să mă omoare.

Acum, totul mi se părea atât de clar, încât m-am mirat cum de nu-mi dădusem seama mai devreme. Jason era un monstru. Poate nu un pedofil – poate, dimpotrivă, ceva şi mai rău. Un agresor cu mintea atât de rătăcită, încât rămânea indiferent la farmecele soţiei sale tinere şi frumoase, cultivând în acelaşi timp, în chip lasciv, imagini teribile cu copii înspăimântaţi.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Wayne. Ar fi trebuit să-i spun la ce hotel urma să ne cazăm, numai că nu-mi trecuse prin cap să întreb. Nu. Eu aveam încredere în soţul meu şi îl lăsasem să mă ducă la moarte fără să-i cer niciun amănunt. Eu, cea care îşi petrecuse toată copilăria învăţând că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

Am sorbit din şampanie şi am plimbat escalopul cu furculiţa prin farfurie. M-am întrebat ce avea să-i spună lui Ree când totul urma să se sfârşească. S-a întâmplat un accident. Mami nu va mai veni acasă, îmi pare aşa rău, puiule, aşa rău.

I-am turnat lui Jason un alt doilea pahar de şampanie.

Nu era un mare băutor. Poate că, dacă îl îmbătăm, n-avea să reuşească să mă prindă, şi urma să cadă el în apă. Şi astfel avea să se facă dreptate.

Jason a terminat de mâncat. La fel şi Ree. Chelnerul cu vestă neagră şi-a făcut apariţia, gata să debaraseze. S-a holbat consternat în jos, la farfuria mea plină.

„Nu v-a plăcut mâncarea? Doriţi să vă ofer altceva?“

L-am îndepărtat cu scuze vagi, cum că mâncasem un prânz copios. Jason mă urmărea, dar nu a comentat minciuna. Părul întunecat îi căzuse peste frunte. Avea un aer dezinvolt, aşa cum stătea acolo, cu gulerul cămăşii lui elegante descheiat, cu părul des şi castaniu ciufulit şi cu adâncimile impenetrabile ale ochilor lui căprui. Celelalte femei din local îi aruncau probabil ocheade atunci când îşi închipuiau că nu eram atentă. Poate că toată lumea ne admira. „Uitaţi-vă la familia aceasta frumoasă, cu fetiţa aceea superbă şi atât de bine-crescută. “

Nu-i aşa că formam o imagine plăcută? O familie mică şi perfectă, asta dacă reuşeam să supravieţuim nopţii care urma.

Ree a cerut îngheţată la desert. Chelnerul a condus-o la frigiderul cu gelato pentru a-şi alege aroma. Am umplut paharul lui Jason cu restul de şampanie. Abia dacă se atinsese de al doilea pahar. Ceea ce mi s-a părut absolut lipsit de fairplay.

„Vreau să propun un toast”, am declarat, de acum clar ameţită şi nepăsătoare.

A încuviinţat din cap şi a ridicat paharul.

„Pentru noi”, am spus. „Împreună la bine şi la greu, în bogăţie şi în sărăcie, în sănătate şi în boală. “

Am dat pe gât paharul. Soţul meu a luat, prudent, numai o înghiţitură.

„Deci ce altceva vom mai face în vacanţă?” am vrut să aflu.

„M-am gândit să mergem la acvariu, poate să facem un

circuit cu tramvaiul şi să ne oprim în Newbury Street[43]. Sau, dacă nu, să vizităm muzeele ori să facem o programare sau două la spa."

„De ce faci asta?"

„Ce vrei să spui?"

„De ce faci asta?" Mi-am fluturat mâna în direcţia sălii de mese, împroşcând cu şampanie. „Asta. Hotelul extravagant, restaurantul elegant. Vacanţa în familie. N-am mai făcut aşa ceva niciodată."

Nu mi-a răspuns pe loc, mărginindu-se să învârtă paharul între degete.

„Poate ar fi trebuit să o facem mai demult", a spus într-un sfârşit. „Poate că noi doi ne petrecem prea mult timp mulţumindu-ne să supravieţuim, în loc să ne bucurăm de viaţă."

Ree s-a întors la masă, sprijinindu-se de braţul chelnerului cu o mână şi ţinând în cealaltă cea mai mare cupă de îngheţată din lume. Din câte se părea, alegerea unei singure arome fusese prea dificilă, aşa că se oprise la trei. Chelnerul ne-a făcut cu ochiul, a aşezat trei linguriţe pe masă şi s-a făcut nevăzut în tăcere.

Jason şi Ree au atacat îngheţata. Eu am rămas să-i privesc, cu stomacul strâns, simţindu-mă precum o condamnată la moarte care urcă treptele eşafodului, aşteptând ca securea să cadă.

*

Jason a chemat un taxi care să ne ducă înapoi la hotei. Ree ajunsese în punctul în care combinaţia dintre surescitarea datorată nivelului de zahăr din îngheţată şi ora târzie o făcuse să devină extrem de irascibilă. Eu mă clătinam pe picioare. Cele trei pahare de şampanie mi se urcaseră la cap.

Mi s-a părut că nici Jason nu se mai ţinea atât de drept

[43] Arteră istorică din Boston, cu clădiri din secolul al XIX-lea şi multe magazine şi restaurante, o destinaţie turistică importantă a oraşului (n.tr.)

atunci când a deschis portiera şi a încercat să o împingă pe Ree înăuntru, dar poate mă înşelam. Era omul cel mai stăpân pe sine din câţi cunoscusem vreodată, şi cele două pahare de alcool păreau să nu-l fi afectat prea tare.

Am ajuns la hotel şi am reuşit să găsim apartamentul. I-am scos rochiţa de gală lui Ree şi am îmbrăcat-o în cămăşuţa de noapte. O cameristă transformase ca prin minune canapeaua în pat, aşezând deasupra pături groase, patru perne şi două ciocolate învelite în staniol. Ree a mâncat ciocolatele în timp ce eu îi căutam periuţa de dinţi, apoi a încercat să ascundă ambalajul îndesându-l sub pernă. Poate că ar fi reuşit să mă păcălească dacă nu s-ar fi mânjit cu ciocolată pe gură.

Am mânat-o spre baie pentru a se spăla pe faţă şi pe dinţi şi a-i peria părul. A ţipat, s-a smiorcăit şi s-a văicărit mai tot timpul. Apoi am dus-o de guler înapoi spre dormitorul ei, vârând-o în pat, cu Iepuraşul Lil' aşezat confortabil la ea în braţe. Ree luase cu ea douăsprezece cărţi. I-am citit două, şi avea deja pleoapele grele înainte să termin ultima propoziţie.

Am redus luminozitatea veiozei, apoi m-am strecurat afară din cameră, lăsând uşa întredeschisă. Nu s-a plâns, semn clar că adormise.

În dormitorul principal, l-am găsit pe Jason întins pe pat. Îşi scosese pantofii, şi sacoul era aruncat pe un scaun. Se uita la televizor, dar l-a stins când am intrat.

„Ce face Ree?" a întrebat.

„E obosită moartă."

„S-a descurcat foarte bine în seara asta."

„Da. Mulţumesc"

„Tu te-ai distrat?" m-a întrebat.

„Da." M-am apropiat de pat, simţindu-mă stânjenită, nesigură de ceea ce voiam să fac, de ceea ce aştepta din partea mea. Şampania mă cam buimăcise şi-mi era somn. Dar, când m-am uitat la soţul meu, aşa cum stătea întins pe patul acela mare cu lenjerie albă, oboseala mi-a pierit.

N-am ştiut ce să fac, aşa că am rămas în picioare, frângându-mi mâinile.

„Stai jos”, a spus el „O să te ajut să-ţi scoţi cizmele.”

M-am aşezat pe marginea patului. El s-a ridicat şi a îngenuncheat în faţa mea, luându-mi piciorul în mâini. Degetele lui au deschis fermoarul, trăgându-l încet în jos, de-a lungul gambei, cu grijă pentru a nu ciupi pielea. A scos cizma din piciorul drept şi a trecut la stângul

M-am trezit că mă întind pe spate, simţind cum degetele îi alunecă pe gambe şi îmi prind în palmă laba piciorului, după ce îmi scosese dresul. Îmi mai atinsese vreodată picioarele? Poate doar atunci când fusesem însărcinată în luna a noua şi nu mai puteam să mă aplec şi să-mi văd picioarele. Dar pot jura că atunci nu simţisem la fel. Pentru că mi-aş fi amintit.

Îmi scosese ciorapii, dar degetele lui îmi mângâiau în continuare pielea. Degetul mare i s-a oprit în curba interioară a labei piciorului meu. Am tresărit, pe punctul să-mi retrag piciorul, dar mi l-a prins cu cealaltă mână. Apoi a început să-şi plimbe ambele degete mari pe pielea mea cu mişcări delicate, iar eu m-am pomenit că-mi arcuiesc spatele, scoţând un mic geamăt în faţa decadenţei acestui masaj, după o noapte lungă petrecută în cizme de piele strânse pe picior.

A trecut de la piciorul drept la cel stâng, apoi degetele au început să-i urce pe gambe, găsind mici noduri, masându-le. I-am simţit răsuflarea în spatele genunchiului – şoaptele gurii lui mângâindu-mi interiorul coapselor. Senzaţii noi, care mă ţineau încremenită, incapabilă să mă mişc, de teamă să nu rup vraja.

Dacă deschideam ochii, totul avea să dispară, şi urma să mă trezesc din nou singură. Dacă îi rosteam numele, îl readuceam la realitate, şi atunci ar fi coborât în fugă scările, spre nenorocitul lui de computer. Nu, nu trebuia să mă clintesc, nu trebuia să reacţionez în niciun fel.

Şi totuşi, şoldurile mele începeau să se rotească din

proprie voinţă, şi eram conştientă de fiecare atingere a degetelor lui aspre, de fiecare gâdilătură a părului lui ondulat, de netezimea mătăsoasă a obrajilor săi proaspăt bărbieriţi. Şampania îmi încălzise pântecele. Mâinile lui îmi înfierbântau acum pielea.

Şi atunci, s-a ridicat şi s-a îndepărtat de pat

Mi-am muşcat buzele ca să-mi maschez geamătul. Lacrimile începuseră să mi se adune în colţurile ochilor, şi în clipa aceea am simţit cum singurătatea creşte în mine mai acut decât în toate acele nopţi când mă părăsea pentru a coborî la computer. „Nu e corect", mi-a venit să ţip. „Cum ai putut să-mi faci una ca asta?"

Numai că, în clipa următoare, am auzit clănţănitul uşii pe care o închidea între dormitorul nostru şi camera lui Ree. Şi apoi un zăngănit uşor, în timp ce încuia uşa.

Şi după aceea patul s-a lăsat, când el s-a întors, întinzându-se lângă mine. Am deschis ochii şi l-am descoperit pe cel care îmi era soţ de cinci ani uitându-se în jos la mine. Ochii lui întunecaţi nu mai erau acum aşa calmi şi impenetrabili. Părea nervos, poate chiar timid.

Însă m-a întrebat cu aceeaşi voce liniştită pe care ajunsesem s-o cunosc atât de bine:

„Îmi dai voie să te sărut, Sandra?"

Am încuviinţat din cap.

Soţul meu m-a sărutat, încet, atent, dulce.

Şi atunci, mi-am dat seama că mă auzise în noaptea aceea. Şi că nu voia să mă omoare. Ci să-mi dăruiască un al doilea copil.

Există lucruri pe care îţi doreşti întotdeauna să le fi cunoscut mai devreme decât mai târziu. Să fi vorbit mai demult, înainte ca minciuna să capete asemenea proporţii. Sau să fi provocat discuţia de la bun început, înainte ca, prin simpla ei omisiune, să devină o povară prea greu de suportat.

Am făcut sex cu soţul meu. Sau, mai bine zis, am făcut

sex unul cu celălalt. Delicat, încet, atent. După cinci ani, încă mai trebuia să învăţăm ce senzaţie ne producea atingerea pielii celuilalt, gâfâitul acela care putea o dată să însemne că făcusem ceva aşa cum trebuia, iar altă dată că trebuia să o iau mai încet.

Am avut impresia că, dintre noi, eu aveam mai multă experienţă. Şi totuşi, pentru el era important să preia controlul. Dacă insistam prea tare, dacă mă grăbeam, totul avea să se năruie. Aveam să închid întrerupătorul pentru a reveni la ceea ce fuseserăm, doi străini care împărţeau patul.

Aşa că i-am lăsat degetele să danseze pe pielea mea, descoperindu-i între timp, sub palme, linia suplă a coastelor, unduirea muşchilor care o încadrau, fundul tare ca piatra. Avea crestături pe spate, nişte semne necunoscute. Dar, dacă încercam să le ating, se retrăgea, aşa că m-am mulţumit să îi trasez cu degetele cârlionţii pufoşi de păr de pe piept şi umerii laţi, solizi.

M-am desfătat la atingerea trupului lui, sperând că şi el găsea plăcere în corpul meu. Apoi a apărut cumva între picioarele mele, iar eu le-am desfăcut recunoscătoare, arcuindu-mi şoldurile, primindu-l în mine. În prima clipă a penetrării, poate am scos un mic ţipăt, pentru că îl doream atât de mult.

Şi pe urmă a început să se mişte, şi m-am mişcat şi eu, şi am renunţat amândoi la orice prudenţă şi la orice stânjeneală. Totul se întâmpla exact aşa cum trebuia să se întâmple, şi era minunat.

După aceea, l-am ţinut în braţe. Cu capul lipit de umărul meu, mângâindu-i părul. A rămas tăcut, şi pe obraji avea o umezeală care putea fi sudoare, dar la fel de bine şi altceva. Mi-a plăcut să stau aşa, alături de el, cu picioarele încolăcite în jurul lui, cu răsuflările noastre împletindu-se.

La viaţa mea, făcusem sex cu mulţi bărbaţi, dar dragoste – cu puţini, şi am simţit că îi datoram asta soţului meu.

Am adormit cu gândul că ideea cu vacanţa în familie

fusese absolut strălucită.

Şi m-a trezit un plânset gutural.

Soţul meu se legăna, lângă mine. În întunericul camerei, mai mult îi simţeam mişcările decât le vedeam. Părea să se fi strâns ghem, prins în ghearele unui coşmar. Am întins o mână şi l-am atins pe umăr. A tresărit, retrăgându-se.

„Jason?“ am şoptit.

A suspinat încet, rostogolindu-se departe de mine.

„Jason?” am încercat din nou, de data aceasta vorbind mai tare, dar nu atât cât să o trezesc pe Ree. „Trezeşte-te, Jason.“

A continuat să se legene.

Mi-am aşezat ambele mâini pe spatele lui şi l-am zgâlţâit puternic. A ţâşnit din pat, clătinându-se prin cameră, lovindu-se de un scaun cu spătar înalt, împiedicându-se de un lampadar.

„Să nu dea naiba să-ndrăzneşti să mă atingi” a ţipat, refugiindu-se împleticit într-un colţ. „Te-am omorât. Eşti mort, eşti mort, eşti mort “

M-am ridicat din pat şi am întins mâinile spre el, ca şi cum voiam să-l îmbrăţişez.

„Şşt, şşt, şşt, şşt. Jason, nu e decât un vis. Trezeşte-te, iubitule, te rog. Ai avut un coşmar.“

Am aprins veioza de pe noptieră, sperând ca lumina să-l facă să-şi revină.

Şi-a întors chipul, apucând draperia şi ţinând-o în faţa lui, ca pentru a-şi ascunde goliciunea.

„Pleacă“, a scâncit. „Te rog, lasă-mă, pleacă de-aici.” Nu l-am ascultat. Am făcut un pas înainte, apropiindu-mă. Apoi un altul. Dorindu-mi din tot sufletul ca soţul meu să se trezească, iar Ree să rămână adormită.

Într-un final, şi-a întors, foarte încet, chipul spre mine.

Şi la vederea ochilor lui întunecaţi măriţi de groază, încă dilataţi de spaimă, mi s-a oprit respiraţia. Ceva mi-a ticăit undeva, într-un colţ al mintii, şi toate piesele acelui puzzle

nebunesc s-au aşezat, în cele din urmă, la locul lor.

„O, Doamne, Jason”, am şoptit.

Şi în clipa aceea am ştiut că făcusem o greşeală teribilă.

Capitolul 34

Taxiul a oprit în faţa casei lui Aidan la puţin timp după ora zece seara. Aidan nu a coborât imediat din maşină. A numărat fără să se grăbească un teanc de bancnote boţite, trăgând pe furiş cu ochiul la tufişurile din apropiere, în căutarea unor eventuale pericole. Umbra aceea uriaşă să fie rododendronul doamnei H. Sau unul dintre mardeiaşii de la atelierul auto al lui Vito? Dar pata aceea întunecată din dreapta ce era? Nişte fotografi ascunşi pe după copaci? Şi tot cvartalul înghiţit de beznă care se căsca în spatele lui? Poate că pe acolo, pe undeva, Jason Jones stătea la pândă, aşteptând să-l cureţe.

„La dracu'. Mişcă-te!"

I-a azvârlit doisprezece dolari şoferului, a înşfăcat sacii cu rufe şi a coborât împleticindu-se din maşină, cu cheile de la casă strânse în pumn. A parcurs aleea, în timp ce şoferul încă mai zăbovea în stradă. A lăsat sacii să cadă, a înfipt cheia în broască şi a reuşit să o deschidă din prima încercare, cu toate că mâinile îi tremurau acum şi era aşa inundat cu adrenalină şi copleşit de spaimă, încât abia dacă mai era în stare de funcţionare.

A auzit taxiul accelerând şi luând-o din loc. „Mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te!"

A împins uşa, azvârlind sacii cu rufe înăuntru şi folosindu-şi apoi picioarele pentru a trânti uşa în urma lui şi a se rezema de ea, pentru orice eventualitate, în timp ce se străduia să încuie broasca.

După care a alunecat la podea, cu spatele lipit de uşă, copleşit de uşurare. Deocamdată era în viaţă. Mardeiaşii nu săriseră pe el, vecinii nu îi pichetau casa, iar fotografii nu se zgâiau la ferestre. Gloata care voia să-l linşeze nu-şi făcuse încă apariţia.

A început să râdă răguşit, poate puţin isteric, pentru că, Dumnezeu îi era martor, din închisoare nu se simţise atât de secătuit. Acum era însă un om liber – cu alte cuvinte, la ce altceva se mai putea aştepta? Cât avea să mai plătească după ce-şi termina de ispăşit sentinţa?

S-a forţat să se ridice, luând sacii cu rufe şi târându-i de-a lungul holului. Trebuia să-şi împacheteze lucrurile. Trebuia să doarmă. Trebuia să plece de acolo. Pentru a deveni o altă persoană. De preferinţă, una mai bună. Genul de tip onest care poate dormi noaptea.

A ajuns în camera de zi şi a lăsat sacii să cadă pe canapeaua cu motive florale. Tocmai dădea să se întoarcă spre baie, când şi-a dat seama că o adiere îi mângâia faţa. O pală care plutea prin spaţiul înghesuit.

Glasvandul era deschis.

Şi Aidan a ştiut atunci că nu era singur în casă.

D.D. îşi făcea de lucru cu hârţogăraia cotidiană, când telefonul a început să bâzâie la brâu. A recunoscut numărul mobilului lui Wayne Reynolds şi a dus telefonul la ureche.

— Sergent Warren.

— Aţi confiscat alt computer, a spus Wayne.

Cu răsuflarea uşor greoaie, ca şi cum ar fi alergat.

— Poftim?

— Am primit un e-mail de la Ethan. Puştiul e mai isteţ decât ne-am închipuit noi. I-a trimis lui Sandy un mesaj infestat cu un Cal Troian…

— Cu ce?

— E un fel de virus care îţi permite accesul în hard drive-ul unui computer. Transmiţi un e-mail prietenos care îţi deschide, de fapt, porţile…

— Rahat! a exclamat D.D.

— Asta e. Nepotul meu a considerat probabil că nu mă mişcăm suficient de repede pentru a o proteja pe Sandy de soţul ei, aşa că a luat măsuri pentru a-l demasca el însuşi

pe Jason.

D.D. auzea acum tropăitul unor paşi pe o scară.

— Unde naiba eşti, Wayne?

— La laborator. Tocmai am terminat de vorbit cu Ethan, şi acum cobor la maşină. I-am spus că mă duc să-l iau de acasă şi ne întâlnim pe urmă cu tine.

— Unde? a întrebat ea uimită.

— Uite care-i treaba. Ethan are şi acum acces la computerul lui Sandy, şi, din câte spune el, în ultimele patruzeci şi opt de ore mai bine de o duzină de utilizatori au folosit computerul pentru a face diverse cercetări online.

— Sunt cei de la criminalistică? Tehnicienii noştri care au spart codurile de protecţie?

— Nici vorbă! Niciodată nu se lucrează direct pe sursă, ci pe o copie. Dacă ar fi oamenii tai, nu ar exista niciun fel de activitate pe computer.

— Nu înţeleg.

— Nu aţi confiscat hard drive-ul lui Jason. L-a înlocuit. Fie cu un alt hard drive, fie cu un alt computer. Ştiu, e greu de crezut. Oricum, tipul a găsit o ascunzătoare al naibii de bună pentru adevăratul computer.

— Unde? La dracu', am să obţin un nou mandat de confiscare în douăzeci de minute.

— La *Boston Daily.* Ethan poate citi adresele de e-mail ale utilizatorilor, şi toate aparţin reporterilor de la ziar. Presupun, aşadar, că Jason a ascuns computerul în redacţia de ştiri, probabil l-a aşezat pe un birou oarecare. Recunosc, nemernicul e deştept.

În fundal, s-a auzit scârţâitul unei uşi de incendiu din oţel care era împinsă, apoi pocnetul ei, în timp ce Wayne ieşea din clădire.

D.D. a ascultat zornăitul unor chei şi bocănitul unor paşi. Wayne se îndrepta acum spre parcare. Şi-a închis ochii, încercând să proceseze noile informaţii, să prevadă implicaţiile legale.

— La dracu’, a spus într-un final. Niciun judecător nu îmi va elibera un mandat de confiscare a tuturor computerelor de la o publicaţie importantă.

— Nici nu e nevoie.

— Nu e nevoie?

— Ethan urmăreşte acum activitatea de pe computer folosind iPhone-ul mamei lui. În clipa când un utilizator se loghează, el poate să-i vadă adresa de e-mail. Ceea ce înseamnă că trebuie să mergem la birourile *Boston Daily,* să identificăm utilizatorul cu adresa respectivă de e-mail şi să vedem la ce computer lucrează. Un alt sunet, de data aceasta înăbuşit, apoi o frază scurtă: Stai puţin, să deschid portiera.

S-a auzit scârţâitul uşii, apoi bufnitura de închidere. D.D. se ridicase deja de pe scaun şi îşi luase jacheta. Trebuia să pregătească rapid cererea pentru mandatul de percheziţie, să găsească o modalitate succintă de a defini o situaţie atât de avangardistă şi a decide apoi cărui judecător putea să se adreseze la acea oră târzie…

— Deci, a revenit Wayne, mă duc să-l iau pe Ethan. Tu fă rost de mandat. Ne întâlnim la ziar.

— *Eu* o să mă duc să-l iau pe Ethan, l-a corectat ea ieşind din birou. Miller se va ocupa de mandat. *Tu* n-ai ce căuta acolo.

— Dar…

— N-ai voie să fii singur în prezenţa unui martor şi nici la locul percheziţiei. Conflict de interese, distrugerea probelor, exercitare de presiuni asupra martorului. E nevoie să mai continui?

— Fir-ar al dracului! a explodat Wayne. Nu i-am făcut niciun rău Sandrei! Eu sunt cel care te-a sunat. În plus, e vorba despre nepotul meu. Puştiul e înnebunit de spaimă!

— Spune-mi că nu te-ai culcat niciodată cu Sandra Jones, a replicat D.D. pe un ton plat.

— Zău aşa! Uite, deja sunt în maşină. Măcar lasă-mă să fiu alături de Ethan. N-are decât treisprezece ani, pentru

numele lui Dumnezeu! Nu e decât un puşti.

— Nu pot.

— Nu vrei.

— Nu pot

— Eşti o dură. Totuşi, casa surorii mele e o ţintă uşoară.

— Să nu îndrăzneşti! a dat să spună D.D.

Dar nu a apucat să termine. A auzit huruitul motorului în momentul când Wayne a băgat cheia în contact. Apoi un declic ciudat.

Wayne l-a auzit şi el.

— *La dracu', nu!* a ţipat expertul în computere.

Şi pe urmă maşina a explodat în mijlocul parcării laboratorului de criminalistică.

Lui D.D. i-a căzut telefonul din mână. A rămas încremenită, ţinându-se cu mâinile de urechile care îi ţiuiau şi strigând spre Wayne să iasă din maşină, să iasă naibii din maşină, deşi, evident, era prea târziu.

Detectivii alergau în jurul ei. Cineva i-a spus să se aşeze. Şi pe urmă primul dintre pagerele din secţie a început să bâzâie: „Ofiţer rănit, ofiţer rănit."

„Ethan", şi-a spus D.D.

Trebuia să ajungă la el. Înaintea lui Jason Jones.

Aidan Brewster n-a implorat îndurare.

Poate că, în urmă cu ceva vreme, ar fi făcut-o. Ar fi luptat ca să rămână în viaţă, ar fi încercat să explice că nu era un om de lepădat, ci un tânăr cu mult potenţial. Ce naiba, când se băga sub capota unei maşini şi punea mâna pe motor…

Acum însă era obosit. Obosit să fie tot timpul înspăimântat, obosit să se simtă hăituit. Dar mai ales obosit să ducă dorul unei fete de care n-ar fi trebuit niciodată să se îndrăgostească.

Aşa că a rămas încremenit în picioare, în mijlocul camerei de zi. Chiar lângă canapeaua cu motive florale a doamnei H., cu mâna pe milieul ei favorit.

În timp ce pistolul a apărut în faţa lui şi i-a luat pântecele la ţintă.

Acum nu mai avea de ce să-şi facă griji.

S-a gândit la Rachel. A văzut-o cu ochii minţii. Zâmbea. Întindea braţele spre el, şi, de data aceasta, atunci când el a prins-o, n-a mai ţipat.

Pistolul s-a declanşat.

Aidan s-a prăbuşit la podea.

Moartea dura mai mult decât crezuse. Fapt care l-a enervat, aşa că, în ultima clipă, s-a rostogolit pe burtă şi a încercat să se târască spre telefon.

Al doilea glonţ l-a nimerit între omoplaţi.

„Asta e, să mă ia dracu'", şi-a spus. Apoi a rămas locului nemişcat.

Jason a stins lanterna. A apucat strâns cutia grea de metal, ţinând-o ca pe o armă, şi s-a strecurat tiptil spre scările şubrede ale podului. Lumina lăsată aprinsă pe hol se răsfrângea pe podeaua dormitorului. S-a îndreptat într-acolo, punând piciorul stâng pe prima stinghie a scării, apoi pe dreptul. Treapta de sus a scârţâit, şi scara s-a clătinat sub greutatea lui.

La naiba! Jason a alunecat grăbit în jos, aterizând cu un zgomot puternic şi ghemuindu-se în întunericul dormitorului principal. După care s-a ridicat, gata să se repeadă în camera fiicei şi să lupte pentru viaţa ei.

Şi atunci şi-a descoperit soţia stând în faţa lui.

Capitolul 35

— Nu înţeleg, s-a bâlbâit el.

— Da, ştiu.

— Eşti vie? Nu visez? Unde-ai fost?

Sandra i-a luat lanterna din mână. Jason şi-a dat seama cu întârziere că o fluturase ameninţător spre soţia lui, aparent întoarsă din morţi.

Era îmbrăcată toată în negru. Pantaloni negri, cămaşă neagră. O ţinută pe care n-o recunoştea, ieftină şi care îi venea prost. A observat acum că pe pat se afla şi o şapcă de baseball neagră. Echipamentul perfect pentru o spargere. Dar ce voia să fure? Să introducă sau să ia ceva din casă? Cum Dumnezeu de nu reuşea să înţeleagă ce se petrecea?

— Am văzut ştirile la televizor, a spus Sandra calmă.

Jason s-a holbat la ea.

— L-am văzut pe tata la jurnalul de la ora cinci. Va cere custodia lui Ree. Atunci mi-am dat seama că trebuie să mă întorc.

— Susţine că eşti o mincinoasă, a murmurat Jason. Ca mama ta era o femeie cinstită şi de treabă şi ca singurul lui păcat e că a iubit-o pe ea mai mult decât pe tine.

— *Ce* a spus? a întrebat Sandy pe un ton tăios.

— Că ai probleme grave, antecedente cu băutura, promiscuitatea, plus, probabil, mai multe avorturi la activ.

Sandra s-a înroşit, fără să scoată o vorbă.

— Dar că ei au fost nişte părinţi buni. Tu ai fost geloasă pe mama ta, apoi furioasă pentru moartea ei prematură. Aşa că ai fugit de tatăl tău şi pe urmă… ai fugit şi de mine. Ne-ai părăsit. Acum, când rostea vorbele cu voce tare, Jason a constatat surprins cât de mult îl dureau. Ne-ai părăsit, pe mine şi pe Ree.

— N-am vrut să plec, a răspuns Sandra. Trebuie să mă crezi. S-a întâmplat ceva rău. N-a reuşit să mă ucidă miercuri noaptea, dar era, probabil, o chestiune de zile. Dacă rămâneam acasă, unde mă putea găsi… N-am ştiut cum să procedez… Mi s-a părut că era mai bine să mă fac nevăzută pentru un timp. Dacă dispăream, nu mă mai dorea. Şi pe urmă aş fi putut să pun lucrurile la punct.

— Cine? Cum? Despre ce naiba vorbeşti?

— Şşşt. I-a luat mâinile în ale ei, şi el s-a simţit brusc zdruncinat.

Nu ştia dacă atingerea degetelor ei pe pielea lui era lucrul cel mai bun sau cel mai rău care i se întâmplase vreodată. O dorise. Se rugase pentru întoarcerea ei. Cu disperare. Şi acum, Dumnezeu să-l ierte, voia să-şi încolăcească palmele în jurul gâtului ei alb şi să strângă, pentru a o răni la fel de tare cum îl rănise pe el plecarea ei…

Probabil că ea a sesizat ceva în ochii lui, pentru că l-a prins de mână cu şi mai mare forţă, aproape dureros. L-a împins spre pat, şi, după o clipă, el a urmat-o. S-au aşezat amândoi pe marginea saltelei, un cuplu revenit în patul conjugal – însă el tot nu înţelegea nimic.

— Jason, am dat-o rău de tot în bară.

— Eşti însărcinată? a întrebat el.

— Da.

— E copilul meu?

— Da.

— Din… timpul vacanţei noastre în familie?

— Da.

Jason a rămas fără suflare. Şi cu umerii căzuţi. Era uluit, însă durerea se mai atenuase. S-a smucit din strânsoare, pentru că trebuia s-o atingă. Asta visase să facă, asta îşi dorise încă din prima clipă când aflase vestea.

Şi-a aşezat palma cu degetele răsfirate peste întinderea plată a stomacului ei, în căutarea unui semn de viaţă. A unui indiciu că acel mic miracol exista cu adevărat. O

viaţă, o viaţă în toată puterea cuvântului. Creată de ei amândoi şi – cel puţin din punctul lui de vedere – cu dragoste.

— Încă nu a început să se vadă, a murmurat el.

— Iubitule, nu au trecut decât patru săptămâni.

Într-un târziu, el şi-a ridicat privirea. S-a uitat la ea, la ochii ei albaştri încercănaţi, la obrajii supţi. Pe tâmpla dreaptă îi rămăsese urma unei vânătăi. Pe buza de sus o tăietură se umflase. Mâinile lui se mişcau acum din proprie voinţă, dinspre stomac spre mijloc, spre umeri, braţe, picioare. Trebuia să îi pipăie fiecare părticică a corpului, să se asigure că totul era la locul lui, intact. Şi că ea era teafără şi nevătămată.

— A trebuit să aflu de la poliţie că eşti însărcinată. De la un sergent care e la un pas de a mă spânzura.

— Îmi pare rău.

A presat-o şi mai tare.

— Dacă mă arestau, Ree ar fi fost dată în custodia statului. Şi plasată unei familii adoptive.

— N-aş fi lăsat niciodată să se întâmple aşa ceva. Jason, te rog, trebuie să mă crezi. Atunci când am dispărut, eram conştientă că-mi asumam un risc, însă am fost convinsă că vei avea grijă de Ree. Eşti persoana cea mai puternică pe care o cunosc. Dacă n-ai fi fost, n-aş fi avut curajul să plec de acasă.

— Şi să mă laşi să fiu acuzat că mi-am ucis soţia însărcinată?

Ea a zâmbit vlăguită.

— Cam aşa ceva.

— Mă urăşti? a şoptit el,

— Nu.

— Mica noastră familie ţi se pare atât de greu de suportat?

— Nu.

— Îl iubeşti mai mult pe celălalt bărbat?

Sandy a ezitat, şi el a simţit-o ca pe o nouă rană pe care

avea s-o oblojească în nopţile şi în zilele ce vor urma.

— Aşa am crezut, a răspuns ea într-un târziu. Şi pe urmă mi-am spus că soţul meu este Jason Jones. Deci presupun că amândoi ne dorim ceea ce nu putem avea.

El s-a cutremurat, apoi a dat din cap în semn de încuviinţare. La urma urmei, la asta se reducea totul. El fusese cel care începuse căsnicia lor cu o minciună, aşa că, dacă ea dorea s-o încheie tot cu o minciună, cum putea el să o judece?

Şi-a dezlipit mâinile de pe trupul ei, S-a aşezat mai bine, îndreptându-şi umerii şi pregătindu-se să ia în piept ceea ce avea să urmeze.

— Te-ai întors din cauza lui Ree, a spus. Ca să nu fie luată de tatăl tău.

Dar Sandra a clătinat din cap. Şi-a ridicat mâna şi i-a şters obrajii umezi.

— Nu, Jason. Vad că tot nu înţelegi. M-am întors şi pentru Ree, şi pentru tine. Te iubesc, Joshua Ferris.

D.D. a ieşit din sediul poliţiei din Roxbury în timp record. Cu sirena şi cu girofarurile pornite pe tot parcursul drumului. În paralel, vorbea la staţie, cerând ca agenţii să se îndrepte de urgenţă spre locuinţa familiei Hastings. Voia să-l ia *imediat* pe Ethan în custodia poliţiei.

În acelaşi timp, voia ca detectivii poliţiei din Boston să se deplaseze la scena crimei din parcarea laboratorului de criminalistică, chiar cu riscul de a-i scoate din sărite pe şefii de la departamentul statului Massachusetts. Wayne Reynolds era angajatul lor, dar martorul poliţiei din Boston, şi, fără urmă de îndoială, fusese ucis din cauza a ceea ce ştia despre Sandra Jones.

În plus, dorea ca alţi agenţi să fie trimişi la sediul ziarului *Boston Daily*. Să ceară să nu mai fie atins niciun computer până când nu primeau veşti despre Ethan Hastings.

În cele din urmă, le-a dat instrucţiuni explicite celor doi

agenţi care supravegheau reşedinţa familiei Jones. Dacă Jason Jones se apropia de uşa de la intrare, trebuia arestat pe loc. Ridicat sub acuzaţia de vagabondaj, amenzi de parcare neachitate, orice, nu conta. Numai să nu fie lăsat să părăsească locuinţa neîncătuşat.

Poliţia tocmai pierduse un om, iar ea era furioasă.

Aşa că nu i-a picat deloc bine atunci când dispeceratul a informat-o că doi ofiţeri ajunseseră la reşedinţa familiei Hastings. Din nefericire, adolescentul de treisprezece ani nu se afla în camera lui, iar părinţii n-aveau nici cea mai vagă idee unde plecase.

Era ora unsprezece şi trei minute. Ethan Hastings dispăruse.

— Cum ţi-ai dat seama? şi-a întrebat Jason soţia.

— Din cauza zilei tale de naştere. Am instalat software de iPod pe computer şi am găsit în Recycle Bin o poză.

— Ce poză?

— O poză în care erai dezbrăcat şi bătut crunt. Şi cu o tarantulă pe piept.

Jason a dat uşor din cap. Cu ochii fixaţi pe podea.

— Asta a fost cel mai greu, a spus el încet. Pe de o parte, asta se întâmpla acum mai bine de douăzeci de ani. Am scăpat de-acolo. Am lăsat trecutul în urma. Pe de altă parte, omul acela a făcut atât de multe poze şi… filme. Le vindea. Aşa îşi câştiga existenţa. Vânzând pornografie infantilă altor pedofili, care le revindeau, desigur, la rândul lor, şi tot aşa. Circulă atât de multe imagini, în sute de ţări, pe zeci de mii de servere. Nu ştiu cum să le recuperez pe toate. Mi-e imposibil să le şterg pe toate.

— Ai fost răpit, a şoptit ea.

— În 1985. Un an foarte prost pentru mine.

— Când ai scăpat?

— După trei sau patru ani. M-am împrietenit cu o femeie mai în vârstă care locuia alături – Rita. Şi m-a luat la ea.

— Şi bărbatul acela te-a lăsat, pur şi simplu, să pleci?

— A, nu. A venit după mine. A legat-o pe Rita, mi-a întins puşca şi mi-a ordonat să o ucid. Asta era pedeapsa pentru că nu-l ascultasem.

— Dar n-ai ucis-o.

— Nu. Jason şi-a ridicat privirea spre ea. L-am împuşcat pe el. Şi, după ce a căzut, am continuat să-l împroşc cu gloanţe, ca să fiu sigur că a murit.

— Îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

— A trecut mult de atunci. L-am omorât. Poliţia m-a dus înapoi la părinţi. Cazul a fost clasat şi mi s-a spus să-mi văd mai departe de viaţă.

— Membrii familiei cum s-au purtat cu tine? Au fost răi? Ţi-au reproşat ceea ce se întâmplase, ceea ce fuseseşi obligat să faci?

— Nu. Însă ei erau nişte oameni normali. Iar eu, nu.

A privit-o gânditor. În interiorul casei, dormitorul era întunecat şi sumbru. Afară, reporterii îi asaltau cu miile de waţi ai reflectoarelor aprinse. Fapt care lui i se părea oarecum nimerit. Erau doi copii ascunşi sub pături care îşi povesteau unul altuia istorii înfricoşătoare cu stafii, după ce adulţii se duseseră la culcare. Asta ar fi trebuit să facă în prima lor noapte împreună, şi-a dat el seama acum. Alte cupluri plecau în luna de miere. Dar ei exact asta ar fi trebuit să facă.

Simţea piciorul Sandrei lipit de-al lui, degetele ei împletite cu ale lui. Soţia lui, stând lângă el. Iar el voia să rămână acolo.

— Mi-ai spus odată că ceea ce e făcut nu poate fi desfăcut, a zis el. Şi că nu poţi uita ceea ce ştii. Ai avut dreptate. Noi suntem doi oameni taraţi. Ne-am simţi singuri şi în mijlocul unei camere pline de lume. Şi asta pentru că ştim lucruri pe care ceilalţi nu le cunosc, pentru că am făcut cândva – sau am fost obligaţi să facem – lucruri pe care alţii nu le-au făcut niciodată. Poliţia m-a trimis acasă, dar nici măcar pentru părinţii mei nu m-am

putut transforma, ca prin minune, într-un băiat ca toţi ceilalţi. Fapt care pe ei îi întrista profund. Aşa că, în dimineaţa zilei când am împlinit optsprezece ani şi am putut intra în posesia averii lăsate moştenire de Rita, am fugit. Numele de Joshua Ferris nu mi s-a părut potrivit, aşa că mi-am luat un altul. Şi apoi un altul, şi un altul. Am devenit un fel de expert în inventarea de noi identităţi. Chestia asta îmi alina durerea.

Sandra i-a mângâiat dosul palmei.

— Joshua…

— Jason, te rog. Dacă aş fi vrut să fiu Joshua, aş fi rămas în Georgia. Dar m-am mutat aici, cu tine, şi am avut un motiv întemeiat pentru asta.

— Dar nu înţeleg, a scuipat Sandra vorbele cu repeziciune. Tu însuţi spui că avem multe în comun. Atunci de ce nu mi-ai povestit toate astea mai demult? Mai ales după ce-ai aflat despre mama mea. Ai fi putut să-mi împărtăşeşti secretul.

Jason a privit-o şovăielnic.

— Pentru că nu doar retrag fotografiile porno de pe paginile de web. Ci… Uite ce-i, am încercat să fac terapie, dar n-a mers. Şi într-o seară am intrat pe computerul părinţilor şi am început să intru pe chat. Am… făcut turul, am descoperit indivizi cărora le plăcea să se uite la puşti ca mine. Şi mi-am creat un sistem: îi ademenesc să îmi comunice numerele cardurilor lor de credit şi alte date personale în schimbul vechilor mele fotografii pornografice. Şi pe urmă îi pun cu spatele la zid. Le lichidez conturile, deschid linii de credit pe numele lor, le transfer toate lichidităţile către Centrul Naţional pentru Copiii Dispăruţi şi Abuzaţi. Îi termin şi îi secătuiesc de bani. Ca un păianjen. Bănuiesc că am devenit, cu timpul, un prădător la fel de bun ca individul care m-a exploatat. Totul e ilegal, a continuat el. Dar e singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd minţile.

— Deci asta faci noaptea? De-asta îţi petreci tot timpul

pe internet?

Jason a ridicat din umeri.

— Am probleme cu somnul. Presupun că n-o să scap niciodată de ele. Aşa că e mai bine să-mi petrec timpul cu folos.

— Ce s-a întâmplat cu familia ta?

— Familia mea îl voia pe Joshua, şi Joshua nu mai exista. În schimb, Jason Jones are o soţie frumoasă şi o fetiţă minunată. Ce altceva mi-aş putea dori de la viaţă?

— Tot nu înţeleg, a spus Sandra. De ce te-ai însurat cu mine? Dacă tot ce-ţi doreai era un copil, sunt atâtea metode mai bune decât să te legi la cap cu o nevastă…

Jason şi-a pus două degete pe buzele ei, făcând-o să tacă.

— Despre tine e vorba, Sandy, a şoptit el. Numai şi numai despre tine, şi aşa a fost mereu. Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut că eşti femeia pe care o voiam. Sunt un soţ îngrozitor Nu pot… să fac… tot ce trebuie să facă un soţ. Îmi pare rău pentru asta. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, dacă aş putea să nu mai fiu în ziua aceea pe drum, pe bicicletă, şi bărbatul acela să nu apară brusc în faţa mea, iar eu să nu cad, şi pe urmă să nu-l văd cum se apleacă peste mine… A scuturat din cap. Ştiu că nu sunt nici pe departe bărbatul perfect. Dar, atunci când sunt cu tine, când sunt cu Ree, vreau să încerc să fiu. Poate nu voi reuşi niciodată să redevin Joshua Ferris. Dar m-am străduit mult să fiu Jason Jones.

Ea plângea acum. Îi simţea lacrimile scurgându-i-se printre degete. A ridicat cealaltă mână spre faţa ei, ştergându-i-le cu degetul mare. Blând, insuportabil de conştient de tăietura de pe buza ei, de vânătaia de pe tâmplă, de restul poveştii ei, pe care urma să i-o spună şi care avea să-i frângă inima, fără nicio urmă de îndoială.

Soţia lui fusese bătută, iar el nu fusese alături de ea. Soţia lui fusese rănită, iar el nu fusese acolo ca s-o protejeze.

— Te iubesc, a auzit şoapta ei printre degete. M-am îndrăgostit de tine în ziua când s-a născut Ree, şi de-atunci am aşteptat să mă iubeşti şi tu.

El a privit-o şocat.

— Şi, atunci de ce m-ai părăsit? Din cauza lui Aidan Brewster?

Acum era rândul ei să-l privească derutată.

— Aidan Brewster? Cine e Aidan Brewster?

D.D. tocmai intra în South Boston, când a auzit dispeceratul anunţând: „S-au raportat focuri de armă, cele mai apropiate unităţi rugăm interveniţi”. Apoi sunetul cârâit al adresei. D.D. a pus imediat lucrurile cap la cap.

A apăsat instantaneu pe butonul staţiei de emisie.

— Nu e adresa unei doamne Margaret Houlihan? a întrebat. Rog confirmaţi.

Răspunsul înăbuşit a venit o clipă mai târziu.

— La naiba! D.D. a apăsat pe acceleraţie. E adresa lui Brewster. Cine se află acum la faţa locului?

— Ofiţerii Davis şi Jezakawicz. Niciun răspuns din interior când au bătut repetat în uşă.

— S-o spargă. Ajung şi eu într-un minut.

A tras de volan, virând scurt la stânga şi gonind în direcţia apartamentului lui Aidan Brewster. O explozie. Un adolescent dispărut de acasă. Împuşcături. Ce naiba se petrecea?

— Din septembrie, a mărturisit Sandra acum, am început să-mi fac griji că eşti agresor sexual şi că faci tot felul de lucruri îngrozitoare pe internet, Aşa că m-am apucat să studiez mai mult despre computere, şi, făcând asta, l-am cunoscut pe Wayne Reynolds.

— Te-ai îndrăgostit de criminalistul de la poliţia statului, a afirmat Jason.

Şi-a retras mâinile, strângându-le pumn în poală. Poate nu era cel mai potrivit gest. Dar mai mult de atât nu putea

oferi.

— Îmi ieşisem din minţi.

— Te-ai culcat cu el.

Ea s-a grăbit să nege, clătinând din cap.

— Dar, când mergeam la spa, uneori, noaptea…

— Ştiu ce făceai când ziceai că te duci la spa, i-a tăiat Jason vorba.

— Şi atunci de ce m-ai lăsat să mă duc?

El a inspirat adânc, apoi a oftat cu putere.

— Am crezut că nu e corect să te pedepsesc pentru propriile mele eşecuri.

— Pentru că nu poţi face sex.

— Am făcut sex cu tine.

— Şi ţi-a plăcut? a întrebat ea curioasă.

Jason a rânjit strâmb.

— Sunt dispus să mai încerc o dată.

Asta a făcut-o să zâmbească, eliberând o parte din tensiune. Dar imediat a redevenit serioasă, iar el s-a aplecat spre ea, pentru a-i vedea mai bine ochii în întunericul camerei.

— După vacanţa noastră în familie, a spus Sandra, când am înţeles că fotografia pe care o văzusem nu era ceva ce făcuseşi tu, ci ceva ce ţi se făcuse ţie, am încercat să rup relaţia cu Wayne. N-a suportat prea bine. Te suspecta că mă forţezi cu ceva, credea că nu eram capabilă să gândesc aşa cum trebuia. A ameninţat că te toarnă la poliţie dacă pun capăt întâlnirilor noastre.

— Te voia numai pentru el.

— Şi pe urmă am aflat că sunt însărcinată, a şoptit Sandra. Am făcut testul vineri. Şi atunci mi-am dat seama că trebuia s-o rup cu totul cu Wayne. Că fusesem o proastă, că mă purtasem complet aiurea. Dar, Jason, îţi jur, tot ce voiam era să fiu cu tine şi cu Ree şi să ne continuăm viaţa împreună. Aşa că i-am trimis un e-mail lui Wayne. I-am scris că făcusem o greşeală şi că îmi părea rău, dar voiam să-mi salvez căsnicia. M-a sunat imediat. Agitat şi

furios. Repetându-mi la nesfârşit că nu ştiu ce fac, că nu gândesc limpede. Credea că mă ai cu ceva la mână, că mă supui cu forţa. Nu ştiu exact ce-şi închipuia. Dar, cu cât insistam că totul era în regulă, cu atât părea mai sigur că trebuia să mă salveze. Şi atunci am întrerupt orice legătură cu el. Nu i-am mai răspuns la telefoane, la SMS-uri, la e-mailuri. Mi-am curăţat conturile de pe internet. Am făcut tot ce-am putut ca să şterg orice urmă a relaţiei noastre. Nu-mi doream decât să scap de el. Însă miercuri noaptea…

A tăcut, ferindu-şi privirea. Jason a prins-o de bărbie şi i-a întors faţa spre el.

— Povesteşte-mi, Sandy! Spune-mi tot, ca să ştim amândoi cum stăm şi cum să mergem mai departe.

— Wayne a apărut. Chiar aici. În dormitorul nostru. Cred că a făcut o copie a cheii de la casă ultima dată când ne-am întâlnit. Era roşu la faţă, furios. Şi ţinea o bâtă de baseball în mână.

Sandra a tăcut. Acum nu-şi mai focaliza privirea; se uita într-un punct vizibil numai pentru ea. Jason nu a întrerupt-o. A aşteptat-o să continue.

— Am încercat să-l opresc, a şoptit ea. Să-l liniştesc, să-l asigur că totul avea să fie bine. I-am promis că o să mă întâlnesc din nou cu el, că o să mă duc iar la meciurile de baschet, că o să fac orice. Numai să plece. Să plece acasă. M-a lovit. Cu palma. Aici. Degetele ei au atins uşor vânătăile de pe faţă. Am căzut pe pat, şi el a venit după mine. Şi atunci nu m-am mai zbătut. Ce rost avea? mi-am spus. Dacă îi cedam, poate că avea să-i mai treacă din furie. Şi, după ce termina, avea să plece, înainte să se întâmple ceva şi mai rău. Eram îngrozitor de speriată din cauza copilului şi, desigur, a lui Ree. Şi din cauza ta. Dacă veneai acasă şi ne găseai pe amândoi în dormitor, iar el punea mâna pe bâta de baseball…? Mi se învârtea capul de atâtea gânduri, unul mai rău decât altul. Şi pe urmă… a intrat Ree. Auzise zgomotul şi venise la noi în dormitor.

Stătea în prag, pe jumătate adormită. Şi a spus: „Mami“. Iar el a încremenit în clipa când a auzit-o. M-am gândit că ăsta era sfârşitul. Şi că avea s-o omoare şi să mă omoare şi pe mine. L-am împins. I-am spus să nu se mişte. Mi-am tras cămaşa de noapte în jos, m-am dus spre Ree şi am condus-o înapoi la ea în cameră. I-am spus că mami şi cu tati se luptaseră în joacă. Şi că totul era în regulă. Şi că ne vedem a doua zi dimineaţă. La început, nu voia să-mi dea drumul la mână. Ceea ce m-a îngrijorat. Dacă nu ieşeam din cameră suficient de repede, era posibil ca Wayne să vină după noi. Cu bâta Louisville Slugger. Aşa că i-am jurat lui Ree că n-o să lipsesc decât o clipă, o să mă întorc imediat. Şi că totul era OK.

— Şi atunci te-a lăsat să pleci.

Sandra a încuviinţat din cap.

— Şi, când m-am întors în dormitorul nostru, Wayne nu mai era acolo. Cred că Ree l-a speriat. Poate că l-a făcut să se ruşineze şi să-şi vină în fire. Nu ştiu, nu sunt sigură. Am coborât la parter şi-am încuiat din nou uşa, nu că asta ar mai fi contat, având în vedere că avea cheia. Şi pe urmă m-am apucat să fac curat. Pătura pătată de sânge, veioza spartă. Numai că…

Jason i-a mângâiat dosul palmei.

— Numai că…

Ea şi-a ridicat ochii spre el.

— Numai că mi-am dat seama că, indiferent ce făceam, nu era de ajuns. Wayne lucra la poliţie. Avea cheia casei. Chiar dacă nu mă ucisese în noaptea aceea, cine îmi garanta că n-avea s-o facă peste o zi sau două? Doar nimeni nu apare la cineva acasă cu o bâtă de baseball în mână atunci când tot ce vrea este să stea de vorbă. Putea depune o plângere împotriva ta, pentru fotografia aceea, şi să te arunce în închisoare. Sau, Doamne fereşte, putea încerca s-o răpească pe Ree. Ea îl consideră prieten. S-ar urca oricând cu el în maşină. Cu alte cuvinte, am înţeles că o dădusem rău de tot în bară.

— Aşa că ai fugit.

Ea a zâmbit slab, sesizându-i accentul, în ciuda străduinţelor lui de a-şi stăpâni glasul.

— M-am gândit că singura modalitate de a scăpa de un om ca Wayne Reynolds era să fac publică legătura dintre noi. Dacă se afla că era implicat într-o relaţie cu mine, atunci nu mai avea cum să ne facă rău nici unuia dintre noi, nu-i aşa? Ar fi devenit, automat, suspect.

Jason îi urmărea cu greu firul gândirii.

— Da, aşa bănuiesc.

— Şi-atunci am decis să dispar. Pentru că, dacă dispăream, poliţia avea să intervină şi să înceapă o anchetă, nu? Şi avea să afle despre Wayne, şi atunci eu puteam să mă întorc acasă. Fără să-mi asum riscuri. Pentru că el n-ar fi îndrăznit să facă nimic; şi-ar fi pierdut slujba. Am luat cutia metalică din pod şi…

— Dar nu ţi-am povestit niciodată despre ea.

— Tu nu, dar mi-a spus Ree. Te-a văzut după Crăciun, când ai strâns ornamentele şi le-ai urcat în pod. M-a bătut la cap toată luna ianuarie cum că ai o ladă cu comori în pod şi mă bate şi acum la cap că vrea să meargă la „vânătoare de comori”. Am crezut că e vorba despre o cutie cu amintiri sau aşa ceva, dar, având în vedere cele petrecute în ultimele luni, am intrat la bănuieli. Mi-am amintit cât de uşor ţi-a fost să-ţi schimbi numele din Johnson în Jones. Mi-am amintit de suma considerabilă din contul nostru bancar, despre care nu vorbeşti niciodată, dar despre care aflasem din extrase. M-am decis să caut prin pod. După mai multe încercări, am descoperit cutia metalică. Banii mi-au fost de mare folos, dar documentele de identitate falsificate… m-au cam speriat.

— Întotdeauna e bine să ai un plan de rezervă, a spus Jason.

— Actele sunt numai pentru tine. Nu şi pentru restul familiei.

— Asta se poate schimba.

Sandra i-a aruncat un zâmbet, mai cald de această dată, iar el s-a trezit că o ia din nou de mână, strângându-i degetele în palmă.

— M-am îmbrăcat cu nişte haine mai vechi de-ale tale, toate negre, a continuat ea. Mi-am vârât banii şi actele în buzunar – banii ca să-i folosesc mai târziu, actele ca să mă asigur că n-ai să dispari câtă vreme eram plecată. Am încuiat uşa în urma mea cu o cheie de rezervă şi m-am ascuns în tufişuri, aşteptând să te întorci acasă.

— Te-ai ascuns în tufişuri?

— N-am avut inima s-o las singură pe Ree, a mărturisit ea. Am vrut să stau pe aproape, în caz că se întorcea Wayne. Mi-a fost foarte greu, a continuat cu vocea sugrumată. Nici n-ai idee ce greu mi-a fost. Să vă las singuri… Mi-am tot spus că n-o să dureze decât câteva zile, că o să mă dau la fund, că o să-mi găsesc un motel ieftin, că o să plătesc numai în numerar. Şi că, atunci când poliţia îl va lua la întrebări pe Wayne, o să reapar şi o să pretind că mă simţeam extenuată sau o să născocesc eu o scuză potrivită pentru o mamă depăşită de situaţie, şi, după câteva zile de disconfort, se va aşterne praful peste toate şi vom putea să ne vedem de vieţile noastre. Nu m-am aşteptat să apară tata. Şi nici ca poliţia să facă presiuni asupra lui Ethan. Sau… toate celelalte chestii. Totul a căpătat o amploare prea mare. Presa care a dat năvală, poliţia care a pus casa sub supraveghere. Situaţia a scăpat, pur şi simplu, de sub control.

— Nici nu-ţi închipui.

— A trebuit să trec prin patru curţi din spate ca să intru în propria mea casă. O adevărată nebunie.

— Şi cum crezi că o să rezolvăm treaba asta?

Ea a ridicat din umeri.

— O să deschid uşa din faţă şi-o să declar că m-am întors… Şi fotografii n-au decât să păcăne din aparate.

— Presa o să te mănânce de vie.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să plătesc

pentru greşelile mele.

Lui Jason nu-i surâdea ideea. În plus, câteva piese din puzzle nu-i dădeau pace. Iubitul lui Sandy nu-i acceptase refuzul, şi ea ce făcuse? Se hotărâse să dispară pentru a demasca relaţia lor? N-ar fi fost mai simplu să o expună public? De ce nu anunţase poliţia? Dispariţia Sandrei i se părea un gest extrem. Pe de altă parte, Sandy fusese atacată şi era îngrozită de ceea ce i se putea întâmpla lui Ree. Rezistenţa ei fizică probabil cedase, ca să nu mai pună la socoteală şi epuizarea psihică…

Şi-a dorit din nou să fi fost acasă în noaptea aceea de miercuri. Pentru a-şi apăra familia.

— Bine, a zis. O s-o facem împreună. O să ieşim împreună. Eu sunt deja soţul cel periculos, tu poţi fi soţia ţicnită. Mâine, presa o să ne răstignească; până la sfârşitul săptămânii, vom avea propria noastră emisiune TV – un reality show – şi vom împărţi canapeaua cu Oprah.

— Nu putem să lăsam totul pe mâine? a întrebat Sandy. Vreau să mă trezesc odată cu Ree. Să-i arăt că m-am întors acasă şi că sunt bine. Şi că totul e în regulă.

— N-am nimic împotrivă.

Au rămas alături, umăr lângă umăr. Tocmai când dădeau să se mişte, au auzit dintr-odată un zgomot înfundat venind de afară. Curios, Jason s-a apropiat de fereastră.

Unul după altul, toate carele de luat vederi ale televiziunilor, cu reflectoarele lor imense, cu echipele de cameramani şi de reporteri de ştiri s-au apucat să-şi strângă lucrurile şi să se îndepărteze. L-a urmărit pe primul cum face o întoarcere în U, apoi pe al doilea şi pe al treilea.

— Ce naiba se întâmplă? a murmurat el.

Sandra a venit lângă el.

— Cred că au prins o ştire şi mai tare.

— Mai tare decât întoarcerea ta din morţi?

— Încă n-au aflat despre asta.

— Da, aşa e. Însă, după două nopţi cu lumini orbitoare,

întunericul brusc îl deconcerta. Apoi a auzit un alt zgomot. Un scârţâit ascuţit, precum sunetul scos de ramurile unui copac care zgârie o fereastră. Numai că în apropierea casei nu exista niciun pom. Zgomotul venea dinspre curtea din spate, şi-a dat el seama, şi se apropia acum de ei, îndepărtându-se de fereastră şi înaintând spre hol.

— Stai aici, a ordonat.

Dar era prea târziu. L-au auzit amândoi simultan: zdrăngănitul unui geam spart, în timp ce cineva intra prin fereastra din spatele casei.

Capitolul 36

— Împuşcat cu două gloanţe, îl informa D.D. pe Miller, abia sosit la apartamentul lui Aidan Brewster, după ce fusese trezit din somn de un apel telefonic. D.D., care se afla deja acolo de aproape douăzeci de minute, îl punea la curent. Prima împuşcătură în stomac, a doua în spate, între omoplaţi, din câte se părea trasă în clipa când încerca să scape târându-se.

— A făcut multă mizerie, a remarcat Miller.

— În mod cert, n-a fost un profesionist. O afacere strict personală, de la un capăt la altul.

Miller s-a îndreptat de spate, ştergându-şi picăturile de loţiune Vicks care îi căzuseră pe mustaţă. Împuşcăturile erau nu numai o chestie murdară, dar şi urât mirositoare. Excremente, sânge şi bilă, toate revărsate şi impregnate în covor.

— Dar Wayne Reynolds a fost lichidat cu o bombă plasată în maşină, a obiectat el. Ceea ce e o treabă de profesionist.

D.D. a ridicat din umeri.

— N-ai cum să fii în două locuri în acelaşi timp. Deci tipul declanşează o explozie pentru burlacul numărul unu, după care îi face o vizită burlacului numărului doi. Indiferent cum a procedat, şi-a eliminat amândoi rivalii într-o singură noapte.

— Să înţeleg că eşti de părere că Jason Jones e autorul?

— Cine altcineva avea legături cu ambii?

— Deci Jones îşi ucide mai întâi soţia, într-un acces de gelozie, după care se răzbună pe bărbaţii cu care bănuieşte că ea a întreţinut relaţii.

— Hei, s-au văzut şi lucruri mai nebuneşti!

Miller şi-a arcuit sprâncenele, pentru a-şi exprima

îndoiala.

— Ce-i cu Ethan Hastings?

— A dispărut de-acasă. Poate a aflat ce i s-a întâmplat unchiului şi l-a speriat gândul că ar putea fi următoarea victimă. La naiba, chiar ar putea fi următoarea victimă.

Miller a oftat.

— La dracu', urăsc cazul ăsta. OK, deci unde se află acum Jason Jones?

— La el acasă, păzit de majoritatea canalelor importante de ştiri, dintre care două sunt printre cele mai bune din ţară.

— Nu, carele de reportaj nu mai sunt acolo, a corectat-o Miller. Au auzit şi jurnaliştii împuşcăturile. Când am ajuns eu, trăseseră deja aici, în faţa casei. Poate n-ar fi rău să-ţi aranjezi puţin părul. Mâine o să apari la prima ştire a zilei.

— Fir-ar să fie! De ce nu se poate ca lucrurile să decurgă şi ele firesc?

Atenţionată, D.D. şi-a dus mâna la păr. Trecuseră aproape douăzeci de ore de când nu mai făcuse un duş şi nu se mai ocupase de igiena personală. Nu avea nici pe departe înfăţişarea cu care o femeie s-ar fi mândrit să apară la televizor. A clătinat din cap. Mai e ceva, l-a informat ea pe Miller. Vino cu mine!

Miller a urmat-o ascultător spre glasvandul care dădea afară din casă. Curtea din spate era cufundată în întuneric, comparativ cu luminile care ardeau orbitor în partea din faţă a casei. Însă în South Boston majoritatea caselor aveau curţi mici, de obicei împrejmuite cu garduri, care ţineau presa la distanţă.

D.D. l-a condus pe Miller spre copacul în care se căţărase în cursul primei lor vizite la Aidan. Cel al cărui trunchi drept asigura o vedere perfectă spre casa familiei Jones. Lui Miller i s-a părut că ramurile pomului alcătuiau o scară tocmai bună pentru a sări peste gard, în curtea vecinului. Şi pe ele a zărit ceea ce voia să-i arate D.D.

Pe a doua ramură se vedea o mică pată întunecată care,

la o inspecţie mai atentă, cu ajutorul lanternelor, s-a dovedit a fi o mănuşă de piele de culoare maro-închis.

— Ce zici, crezi că e măsura lui Jason Jones? a întrebat D.D,

— Tot ce cred e că există un singur mod de-a afla.

— Ascunde-te, a şoptit Jason pe un ton imperios, în şifonier. Grăbeşte-te! Eşti dată dispărută. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute.

Sandy a rămas încremenită locului, aşa că Jason a împins-o în şifonier, lăsând uşa întredeschisă.

Paşii se auzeau acum pe scări. Urcând încet, ferm. Jason a înşfăcat două perne şi le-a vârât sub cearşafuri, într-o încercare neizbutită de a crea imaginea unui trup adormit. Apoi s-a lipit de peretele de lângă uşă şi a aşteptat. Era perfect conştient de prezenţa fiicei sale de patru ani în dormitorul situat la numai şase metri distanţă. Era perfect conştient de prezenţa soţiei lui însărcinate ascunse în şifonier, la numai trei metri de el. Şi asta îl făcea să fie perfect stăpân pe sine, nefiresc de calm. Şi să pătrundă adânc într-o zonă dinăuntrul fiinţei sale în care, dacă ar fi avut o armă la îndemână, nu ar fi pregetat nicio clipă să înfigă un glonţ în intrus.

Paşii s-au oprit pe palier, probabil în faţa uşii dormitorului lui Ree. Jason s-a trezit că-şi ţine respiraţia, imaginându-şi cum intrusul deschide uşa, o trezeşte pe Ree şi încearcă să o înşface…

Un sunet uşor, un târşâit înfundat al picioarelor, în timp ce intrusul înainta cu un pas, apoi cu încă unul.

Altă pauză. Jason a zărit o umbră profilându-se în prag şi a auzit zgomotul unei respiraţii uşoare, regulate.

— Cred că de acum e cazul să ieşi, fiule, a rostit tărăgănat Maxwell Black. Te-am auzit mişcându-te când urcam scările, deci ştiu că eşti treaz. Nu complica şi mai mult lucrurile, şi atunci fiica ta nu va păţi nimic.

Jason nu s-a clintit. A ţinut lanterna grea de metal pe

lângă şold, analizând în sinea sa opţiunile. Maxwell nu pătrunsese în cameră, deci n-avea niciun rost să încerce să-l atace. Bătrânul cel şiret rămăsese pe hol, la un pas de uşa deschisă, suficient de aproape pentru a vedea ce se petrecea înăuntru şi totodată a se proteja.

Podeaua de pe hol a scârţâit – un bărbat care făcea un pas în spate, apoi încă unul şi încă unul.

— Am ajuns la uşă, fiule. Tot ce trebuie să fac este să apăs pe clanţă şi să aprind lumina. Fetiţa o să se trezească. Şi-o să-l strige pe tăticu'. Ce-ai vrea să-i spun atunci? Ce-ai vrea să afle fiica ta despre tine?

Jason s-a dezlipit de perete. S-a mişcat foarte puţin, atât cât Maxwell să-l poată vedea din profil, dar fără să-şi expună tot corpul. A ţinut lanterna la spate.

— Cam târziu pentru o vizită de curtoazie, a spus el pe un ton sec.

Bătrânul a chicotit. Stătea în mijlocul holului iluminat, în faţa camerei lui Ree. Nu blufase; avea o mână pe clanţa uşii dormitorului fetiţei. În cealaltă mână, îmbrăcată într-o mănuşă neagră, ţinea un pistol.

— Ai avut o noapte agitată, a spus Maxwell ridicând arma şi ţintind spre umărul stâng al lui Jason. Păcat că ai fost nevoit să-l împuşti pe tânărul Brewster. Deşi, pe de altă parte, mulţi cred că moartea e o pedeapsă prea blândă pentru perverşii de teapa lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Poliţia nu e de aceeaşi părere. Pun pariu că acum întorc casa băiatului cu fundul în sus. Şi vor găsi nişte scrisori de dragoste vechi de câţiva ani ale lui Sandy, ascunse sub saltea. Şi pe urmă mai este şi mănuşa uitată în copac, şi creanga ruptă. În douăzeci, hai, treizeci minute, vor fi aici ca să te aresteze. Şi tocmai de-asta ar trebui să ne grăbim.

— Să ne grăbim cu ce?

— Cu sinuciderea ta, fiule. Dumnezeule, doar ţi-ai ucis soţia şi i-ai împuşcat amantul. Eşti copleşit de remuşcări şi

clachezi. Un bărbat ca tine nu poate fi un tată potrivit pentru un copil. Aşadar, vii acasă şi-ţi tragi un glonţ în cap. Detectivii ăia de treabă îţi vor descoperi cadavrul, vor citi biletul tău de adio. Sunt oameni deştepţi, vor înţelege imediat ce-ai făcut. Şi atunci o s-o pot duce pe Ree departe de toată nenorocirea asta, ca să înceapă o viaţă nouă, în Georgia. Nu-ţi face griji, o să mă ocup de ea aşa cum se cuvine.

Jason a auzit dinspre şifonier sâsâitul iute al unei răsuflări trase. S-a apropiat cu un pas de uşă, încercând să menţină atenţia lui Maxwell îndreptată spre el.

— Înţeleg. Ei bine, Maxwell, n-am ce zice, pare un plan bun. Deşi mi se pare că sesizez deja o lacună.

— Care?

— N-ai cum să mă împuşti de pe hol. Sunt convins că atâta lucru ai învăţat şi tu din cazurile pe care le-ai judecat. Primul lucru care îl dă de gol pe cel care înscenează o sinucidere este absenţa reziduurilor de praf de puşcă de pe rana făcută prin pătrunderea glonţului. Ceea ce înseamnă că rana nu a fost autoprovocată. Teamă mi-e că, dacă vrei ca asta să pară o sinucidere, va trebui să găseşti ceva mult mai elaborat.

Maxwell l-a contemplat de pe hol.

— M-am gândit şi eu la asta, a spus el. OK, acum o să te rog să păşeşti în lumină.

— Dacă nu, ce-o să faci, o să mă împuşti? Nu prea cred.

— Nu pe tine. Pe Ree.

Jason s-a cutremurat. După care s-a forţat să respingă cacealmaua.

— Aiurea! Tu însuţi susţii că ai pus la cale toată povestea asta cu scopul de-a obţine custodia lui Ree. Uciderea ei ar fi ca şi cum ţi-ai tăia nasul ca să te scuipi în faţă.

— Atunci mă duc s-o trezesc.

— Nu, Maxwell. Pe mine mă vrei. Uite, sunt gata. Sunt înarmat numai cu inteligenţa şi cu farmecul meu personal.

Hai, vino să mă prinzi!

Jason a dispărut într-un colţ întunecat al încăperii. Era acum recunoscător pentru obloanele trase şi pentru lipsa de umbre. Camera nu era mare şi n-avea cum să fugă mai repede ca un glonţ, însă era dormitorul lui, pe care îl străbătuse la toate orele nopţii. În plus, avea un secret: pe Sandra, ascunsă în siguranţă în şifonier.

A urmat o pauză de o clipă, după care Jason şi-a dat seama că Maxwell înainta, pentru că lumina s-a stins pe hol. Alte şase sau şapte secunde, cât bătrânul şi-a obişnuit ochii cu întunericul, apoi primii paşi, făcuţi cu prudenţă, în interiorul camerei.

Şi pe urmă loviturile în uşa de la intrare, chiar sub ei. „Poliţia! Deschideţi!”

Max a înjurat în barbă. S-a întors spre zgomotul venit de jos, şi Jason s-a năpustit asupra lui. A traversat încăperea din trei paşi mari, prinzându-l pe bătrân de mijloc, doborându-l şi căzând şi el. Spera să audă pistolul alunecând din mâinile lui Max pe podeaua din lemn de esenţă tare. Zadarnic.

S-a urcat pe piciorul lui Maxwell, încercând să-l fixeze pe bătrân la podea şi bâjbâind în acelaşi timp după armă. Maxwell l-a luat prin surprindere cu forţa lui. S-a răsucit, cât pe ce să scape.

„Pistolul, pistolul. La naiba, unde e pistolul?”

„Poliţia. Deschideţi! Jason Jones, avem un mandat de arestare pe numele tău!”

De acum, începuse să geamă. Încerca să nu facă prea mult zgomot, dar era conştient că tinereţea nu putea sta în calea unui glonţ şi că, dacă nu reuşea să pună mâna pe nenorocita aia de armă… A simţit cum ţeava îi pătrunde în coapsă. S-a smucit în stânga, încercând să-şi îndepărteze partea inferioară a corpului, cu mâinile încleştate pe braţele lui Maxwell. Arma se afla acum între ei, şi amândoi se zbăteau pe podea. Maxwell, şi-a ridicat pe jumătate braţele…

Uşa şifonierului s-a deschis brusc. Sandra stătea acolo.

— Tati, opreşte-te! Ce faci? Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul!

Maxwell, şi-a zărit fiica. A părut uluit la auzul pocnetului armei.

Jason a simţit o arsură în lateral, la început nu foarte puternică. „O zgârietură”, şi-a spus în gând. „Doar o zgârietură.“ Dar apoi coşul pieptului i-a explodat de o durere sfâşietoare. „O, Doamne Dumnezeule!…”

Şi undeva, într-un colţ al minţii, l-a zărit din nou pe Burgerman, cu expresia aceea a lui şocată, când primul glonţ tras de Jason îi pătrundea în umăr. Picioarele lui, care se înmuiaseră, trupul care îi aluneca la pământ. În timp ce Jason îşi pregătea Coltul greu de calibrul 45 pentru următoarea împuşcătură, apoi pentru următoarea…

„Deci asta simţi când mori.”

— Tati! O, Doamne, ce-ai făcut?

— Sandy? Sandy, eşti vie? O, scumpa mea. Scumpa mea, mă bucur aşa mult să te văd.

— Dă-te de lângă el, tati. Mă auzi? Pleacă de lângă el.

Jason se rostogolea pe podea. N-avea încotro, încerca să scape, să scape de durerea aceea nimicitoare. Cu partea laterală a corpului în flăcări. Îşi simţea măruntaiele arzând, ceea ce era caraghios, având în vedere tot sângele acela care se scurgea, umed, din el.

Bufnituri la parter. Poliţia care încerca să intre în locuinţă spărgând uşa din oţel armat.

„Ups!“ îi venea să spună. „Prea târziu, aţi ajuns prea târziu.”

S-a ridicat, poticnindu-se, în genunchi, şi-a săltat capul.

Maxwell stătea în continuare în fund. Se uita spre fiica sa, care ţinea acum arma în mână şi privea în jos către el. Braţele ei tremurau violent. Avea ambele mâini încleştate în jurul mânerului.

— Scumpo, a fost legitimă apărare. O să explicăm asta poliţiei. Te-a lovit. Văd că ai vânătăi pe faţă. Ai vrut să

scapi, şi eu m-am oferit să te ajut. Ne-am întors în casă… să o luăm cu noi pe Ree. Da, exact, numai că l-am găsit pe Jason cu arma în mână. Parcă înnebunise, aşa că am fost nevoit să-l împuşc. Ca să-ţi salvez viaţa.

— Spune-mi de ce-ai ucis-o.

— Şi pe urmă o să mergem amândoi frumuşel acasă. Noi doi şi micuţa Clarissa. O să ne întoarcem la casa noastră mare şi albă, cu verandă de jur împrejur. Întotdeauna ţi-a plăcut veranda aia. Şi Clarissei îi va plăcea, sunt sigur. O să montăm un leagăn. O să fie aşa fericită acolo!

— Ai omorât-o, tată. Mi-ai omorât mama, şi eu te-am urmărit cum o făceai. Ai îmbătat-o. Ai târât-o, leşinată, până la maşină şi ai băgat-o înăuntru. Pe urmă ai ataşat furtunul la ţeava de eşapament, şi capătul celălalt l-ai trecut prin geam. Ai pornit motorul, ai ieşit repede din maşină şi-ai încuiat portierele în urma ta. Am văzut-o pe mama cum se trezeşte, tati. Am stat în pragul garajului şi i-am zărit expresia feţei atunci când şi-a dat seama că tu stăteai alături şi n-aveai de gând s-o ajuţi. Îmi aduc aminte cum a ţipat. Ani în şir m-am culcat simţind în nări miros de trandafiri ofiliţi şi trezindu-mă în urletele ei jalnice. Dar tu ai rămas de neclintit. N-ai ridicat un deget. Nici atunci când şi-a rupt unghiile încercând să descuie portiera, nici când şi-a umplut încheieturile de sânge lovind în parbriz. Ţi-a strigat numele, tati. A strigat după tine, şi tu ai stat acolo şi te-ai uitat la ea cum murea.

— Puiule, ascultă-mă! Lasă jos pistolul. Sandy, scumpa mea, totul va fi bine.

Dar Sandy şi-a încleştat şi mai tare mâinile pe armă.

— Vreau răspunsuri, tati. După atâta amar de ani, am dreptul la adevăr. Uită-te în ochii mei şi răspunde-mi. Ai omorât-o pe mama pentru că-mi făcea mie rău? Sau pentru că eu crescusem suficient de mare pentru a-i ţine locul?

Maxwell a tăcut. Din cauza durerii, Jason vedea acum ca prin ceaţă, dar tot putea citi expresia de pe faţa bărbatului. La fel şi Sandy. Uşile de fier şi ferestrele

ultrasecurizate; după atâţia ani, ea încă mai încerca să-şi ţină tatăl încuiat pe dinafară. Numai că acum dispunea de o unealtă mai bună decât încuietorile cu zăvoare. Acum ţinea o armă în mână.

Jason a întins mâna spre soţia lui. „Nu”, a dat el să spună. „N-o face. Ceea ce e făcut nu mai poate fi desfăcut. Şi nu poţi uita ceea ce ştii.”

Dar Sandy făcuse şi aflase deja prea multe lucruri. S-a aplecat în faţă, a apăsat ţeava pistolului de sternul tatălui şi a apăsat pe trăgaci.

La parter, uşa s-a deschis într-un târziu cu o bufnitură.

Iar în camera de alături Ree a început să ţipe.

— Jason… a dat să spună Sandy.

— Du-te la Ree. Ai grijă de fiica noastră. Du-te la ea!

Sandy a lăsat arma să-i cadă din mână. A ieşit în fugă din cameră, iar Jason a luat pistolul, a şters mânerul pe cracul pantalonului şi şi-a înfăşurat degetele în jurul lui.

Mai mult de-atât nu putea face, şi-a dat seama uitându-se cum tavanul de deasupra lui se întuneca.

Capitolul 37

— Vrei să spui că ai luat un taxi până la sediul *Boston Daily*? Şi că te-ai descurcat singur? Că ai intrat în clădire fără să ţi se ceară niciun act de identitate şi că nimeni n-a încercat să te oprească?

— Aţi mai întrebat asta şi vi s-a răspuns, a intervenit avocatul lui Ethan Hastings înainte ca băiatul de treisprezece ani să apuce să vorbească. Vă rog, treceţi mai departe, doamnă sergent.

D.D. se afla în sala de conferinţe a poliţiei din Boston. Cu Miller în dreapta ei şi cu comisarul-şef adjunct de la omucideri în stânga. Vizavi de ei erau aşezaţi Ethan Hastings, părinţii lui şi o avocată de renume din baroul bostonian, un adevărat rechin, Sarah Joss. La două săptămâni după moartea prematură a lui Wayne Reynolds în parcarea laboratorului de criminalistică al departamentului de poliţie al statului Massachusetts, familia Hastings îşi dăduse, în cele din urmă, acordul ca fiul lor să fie interogat de poliţia din Boston. Deşi, având în vedere alegerea avocatului, era clar că nu dorea să-şi asume niciun risc.

— Zău aşa, Ethan, a insistat D.D. Unchiul tău mi-a spus la telefon că localizaseşi computerul familiei Jones în redacţia ziarului *Boston Daily*. Ce să înţeleg? Că, după ce-ai umblat, timp de trei ore, prin birourile lor, te-ai răzgândit dintr-odată?

— Cineva schimbase protocoalele de securitate, a declarat Ethan pe un ton sec. V-am mai spus asta. Eu am trimis un virus. Care a fost eradicat de o versiune mai nouă a unui program antivirus. Cel puţin, aşa cred.

— Dar calculatorul e în continuare acolo. Trebuie să fie unul dintre computerele din redacţia de ştiri.

Puştiul a ridicat din umeri.

— Asta-i problema voastră, nu a mea. Poate-ar trebui să angajaţi nişte detectivi mai buni.

D.D. şi-a încleştat pumnii sub masă. Detectivi mai buni. „Aiurea! Camerele video de supraveghere îl arătau clar pe Ethan intrând în sediul *Boston Daily* la puţin timp după ora unsprezece şi jumătate, adus de un taxi pe care se părea că-l chemase sunând de pe iPhone-ul mamei sale. În timp ce D.D. şi restul poliţiei alergau spre scena crimei de la laboratorul de criminalistică, spre casa lui Aidan Brewster, de unde se auziseră împuşcături, şi în final spre reşedinţa familiei Jones, unde îi descoperiseră pe Sandra Jones, pe tatăl şi pe soţul ei, amândoi răniţi, Ethan intrase în birourile ziarului, Mai mulţi reporteri îşi amintiseră că-l văzuseră acolo, dar fuseseră prea ocupaţi cu propriile articole pentru a-i acorda vreo atenţie.

Presupuseseră că era fiul unui alt coleg care lucra noaptea târziu. Şi, în timp ce ei îşi vedeau de treburile lor, Ethan Hastings…

Ethan Hastings făcuse, în mod cert, ceva cu computerul familiei Jones, care, după toate aparenţele, pur şi simplu nu mai exista.

— Ştim că unchiul tău avea o relaţie cu doamna Sandra, a încercat D.D. o altă abordare. Nu e nimic ilegal într-o relaţie dintre doi adulţi, Ethan. Nu e nevoie să încerci să-l protejezi pe unchiul tău.

Ethan a rămas tăcut.

— Pe de altă parte, unchiul tău credea că Jason Jones folosea computerul pentru diverse afaceri ilegale. Pe noi asta ne interesează. Trebuie să găsim computerul. Şi credem că tu ne poţi ajuta.

Ethan s-a mulţumit să se holbeze la ea.

— Aminteşte-ţi ce ne-ai povestit tu cu gura ta, Ethan, a continuat D.D. Cum că Jason nu este un soţ bun. Că doamna Sandra era nefericită. Ajută-ne să ne facem treaba, şi poate că lucrurile se vor rezolva şi din acest

punct de vedere.

Era un şiretlic, însă D.D. ajunsese la exasperare. La două săptămâni după una dintre cele mai sângeroase nopţi din istoria poliţiei bostoniene, rămăsese pe cap cu trei cadavre şi nu făcuse nicio arestare. Total împotriva ADN-ului ei.

Sandra Jones susţinea că dispăruse pentru a scăpa de relaţia cu Wayne Reynolds, care luase o întorsătură urâtă. Din nefericire, publicitatea făcută în jurul cazului îl adusese pe tatăl înstrăinat înapoi în peisaj. Tatăl care îi omorâse mama cu opt ani în urmă şi care apoi abuzase sexual de ea, lăsând-o însărcinată la şaisprezece ani. Rezolvase problema făcând un avort. După care nu mai dormise noaptea acasă.

Poliţia găsise în camera de hotel a lui Maxwell Black probe care îl incriminau drept autor al uciderii lui Aidan Brewster, plus materiale folosite la fabricarea bombelor, care corespundeau cu resturile de explozibil descoperite în maşina lui Wayne Reynolds. Potrivit Sandrei Jones, tatăl ei recunoscuse că îi omorâse pe amândoi, încercând să pună totul în cârca lui Jason. Maxwell sperase ca astfel să determine poliţia să-l aresteze pe Jason, lăsându-i lui cale liberă spre obţinerea custodiei nepoatei, pe care intenţiona, desigur, să o transforme în viitoarea sa victimă.

Însă, atunci când pătrunsese în locuinţa familiei Jones pentru a pune la punct înscenarea care avea să îl termine pe Jason, îşi descoperise fiica vie şi nevătămată. Sandra reuşise să-i smulgă arma din mână, după care îl omorâse, în legitimă apărare.

Maxwell Black era mort. Iar Jason Jones, internat la spitalul din Boston, se afla acum în stare gravă, după ce şansele lui de supravieţuire fuseseră considerate minime.

Sandra Jones declarase că regreta profund consecinţele dispariţiei ei atât de intempestive. Totuşi, se întorsese: soţul ei nu se atinsese niciodată de un fir de păr de-al ei, şi acum puteau să-şi continue viaţa.

Toată povestea asta o scotea din sărite pe D.D. Deci Sandra regreta ce făcuse? N-avea decât să i-o spună lui Aidan Brewster, care, practic, fusese executat, un om de sacrificiu aflat la îndemână. Să i-o spună lui Wayne Reynolds, care poate nu interpretase lucrurile corect, dar rămăsese, până la sfârşitul vieţii, un profesionist ferm convins că Jason Jones era implicat în afaceri necurate pe internet.

Şi pe urmă mai era şi Ethan Hastings, care dispăruse timp de aproape patru ore în noaptea cu pricina, dar pretindea că nu avea habar ce se întâmplase cu computerul familiei Jones.

D.D. îşi făcuse treaba şi obţinuse un mandat de percheziţie a tuturor computerelor din sediul *Boston Daily,* pentru a stabili dacă aparţineau redacţiei sau unei persoane private. Verificaseră cu maximă atenţie toate adresele de e-mail deţinute de ziar. Computerul familiei Jones nu se afla în sediu. Pur şi simplu, se evaporase.

Iar Ethan Hastings era vinovatul. D.D. era cât se poate de sigură.

Din păcate, puştiul genial de treisprezece ani se dovedea tare ca stânca şi imposibil de clintit.

— Aţi terminat? a întrebat tatăl lui, Noi ne-am prezentat aici cu buna-credinţă, şi, din câte înţeleg, fiul meu v-a spus tot ce ştie. Faptul că nu puteţi găsi computerul acela de care aveţi nevoie în anchetă nu-i treaba noastră.

— Cu condiţia ca fiul dumneavoastră să nu fi distrus probele, a mârâit D.D.

Comisarul-şef adjunct a ridicat mâna ca să o liniştească. S-a uitat la D.D., şi ea a recunoscut expresia. Era echivalentul anchetatorilor pentru „Dacă ai ceva de zis, zi acum, dacă nu, las-o baltă”. Iar ea nu dispunea de niciun indiciu ascuns în mânecă. La naiba!

— Am terminat, a anunţat ea scurt. Mulţumim pentru cooperare. Ţinem legătura, în caz că mai apare ceva.

Aluzia era clară: o să vă fac viaţa un iad…

Clanul Hastings s-a ridicat şi a plecat, cu Ethan uitându-se urât la ea în timp ce ieşea pe uşă.

— A făcut el ceva, a bombănit D.D. către şeful ei.

— Foarte posibil. Dar puştiul e îndrăgostit de profesoară. Şi, atâta timp cât îşi închipuie că o protejează pe sărmana doamnă Sandra…

— Care e responsabilă pentru uciderea unchiului lui…

— Care a fost atacată de unchiul lui, cel puţin dacă e să ne luăm după propriile ei declaraţii.

D.D. a oftat. Percheziţionaseră computerul lui Wayne Reynolds, şi tehnicienii recuperaseră din el o serie de e-mailuri schimbate între specialistul în informatică şi frumoasa profesoară de educaţie civică. Nicio dovadă concludentă, doar un număr mai mare de mesaje decât ar fi fost de aşteptat într-o relaţie strict platonică. Se confirmaseră şi spusele Sandrei: cu cinci zile înaintea dispariţiei, încetase să-i mai trimită e-mailuri, în timp ce în computerul lui Wayne figurau, pentru aceeaşi perioadă, zeci şi zeci de texte trimise cu scopul de a-i atrage atenţia.

— Aş vrea totuşi să arestez pe cineva, a mormăit D.D. Şi aş prefera ca persoana aia să fie Jason Jones.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar un individ atât de rece şi de calculat ca el are, cu siguranţă, nişte schelete ascunse undeva, într-un dulap.

— La fel ai crezut şi despre Aidan Brewster, i-a reamintit cu blândeţe comisarul-şef adjunct, şi în cele din urmă s-a dovedit că tipul n-avea nimic de-a face cu povestea asta.

D.D. a oftat zgomotos.

— Da, ai dreptate. Şi asta mă face să mă întreb cum de mai putem şti care sunt adevăraţii monştri şi care nu.

Soţul meu a ieşit azi din spital.

Ree i-a pregătit o pancartă uriaşă. I-a luat trei zile s-o facă, acoperind hârtia albă de măcelărie cu diverse curcubeie şi fluturi şi cu trei feţe zâmbitoare. Adăugase şi

un motan portocaliu cu trei mustăţi imense. „Bine ai venit tati!” era scris pe ea.

A *atârnat-o în camera de zi, deasupra canapelei verzi de două locuri, unde Jason avea* să *stea întins în următoarele săptămâni, pentru recuperare.*

Ree şi-a aşezat sacul de dormit lângă sofa. Eu mi-am făcut propriul culcuş, din perne şi pături. În primele patru zile după întoarcerea lui Jason acasă, am dormit acolo, ca în tabără – un mic trio rătăcit care avea nevoie să se trezească în fiecare dimineaţă uitându-se la chipurile celorlalţi. În ziua a cincea, Ree a declarat că se săturase să campeze şi a revenit în dormitorul ei.

Şi uite aşa ne-am continuat viaţa. Ree s-a dus din nou la grădiniţă. Eu am terminat anul şcolar. Jason şi-a găsit de lucru ca ziarist independent pentru diverse publicaţii, în timp ce coastele i s-au sudat şi s-a vindecat şi pe dinăuntru.

Presa a continuat să nu ne dea pace. Eu am fost distribuită în rolul Elenei din Troia în varianta bostoniană. Femeia a cărei frumuseţe declanşase o tragedie. Nu sunt de acord cu această caracterizare. Elena a pornit un război. Eu l-am terminat

Poliţia n-a renunţat să ne dea târcoale. Pierderea computerului nostru îi irita, şi din privirile doamnei sergent am înţeles că nu considera cazul închis.

Am făcut un test cu poligraful în care am fost pe deplin sinceră. N-aveam nici cea mai vagă idee de ceea ce se întâmplase cu hard drive-ul nostru. Dar ştiam ce se petrecuse în noaptea aceea în redacţia ziarului Boston Daily*? Sau în ce fel se implicase Ethan Hastings în toată afacerea? Totul era un mare mister pentru mine. Nu eu mutasem computerul şi, evident, nici nu-i cerusem lui Ethan să o facă.*

Mi-am dat seama că Jason se aştepta să fie arestat imediat după externare. Ori de câte ori se auzea soneria, se încorda pe canapeaua noastră de două locuri, pregătit

pentru ce era mai rău. I-a luat săptămâni în şir până să se mai calmeze. Şi de atunci l-am tot surprins privindu-mă gânditor.

Nu mi-a pus întrebările care se impuneau. Şi nici eu nu m-am oferit să-i dau răspunsurile. Chiar şi acum, când ne-am mai apropiat, rămânem un cuplu care cunoaşte valoarea tăcerii.

Soţul meu este un om foarte inteligent. Sunt convinsă că a reuşit deja să pună singur lucrurile cap la cap. De pildă, cred că a sesizat că în noaptea aceea de miercuri fugisem de Wayne Reynolds, pentru ca, după aceea, într-un mod cât se poate de convenabil pentru mine, el să fie făcut bucăţi chiar în seara când m-am întors acasă. Sau că tatăl meu mărturisise că-l omorâse pe Aidan Brewster, dar nu şi pe Wayne. Lucru ciudat, având în vedere materialele folosite la fabricarea unei bombe care fuseseră descoperite în camera lui de hotel.

Desigur, oricine poate învăţa în zilele noastre cum se fabrică o bombă. Nu e nevoie decât să cauţi pe internet.

Şi, fără îndoială, asta l-a ajutat pe soţul meu să mai facă şi alte legături. De exemplu, ce îl determinase pe Ethan să se apuce brusc să caute computerul familiei noastre? Şi, mai mult, de ce riscase să umble la el într-un spaţiu public? Doar nu îl îngrijora faptul că hard drive-ul ar putea conţine probe care l-ar fi putut trimite pe Jason la închisoare pe viaţă.

Pe de altă parte, adevărata semnificaţie a unor vizite online nocturne a devenit probabil clară după ce Ethan a aflat de explozia maşinii unchiului său. Calul Troian *spionase nu numai activităţile lui Jason, ci şi pe ale mele, şi să zicem doar că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă activitatea mea pe internet din noaptea aceea de miercuri ar rămâne un mister.*

Niciodată nu am discutat cu Ethan pe marginea acestui subiect. Şi nici n-o voi face. Părinţii lui mi-au interzis orice contact cu el şi l-au transferat la o şcoală particulară. Din

recunoştinţă faţă de Ethan, le-am respectat dorinţa. Ethan mi-a redat familia, şi pentru asta îi voi fi veşnic îndatorată.

Ştiu că Jason îşi face griji pentru mine. Mă întreb dacă sesizează ironia situaţiei – faptul că tatăl meu l-a ucis pe cavalerul numărul unu pentru a da vina pe soţul meu, în acelaşi timp în care eu îl omoram pe cavalerul numărul doi pentru a da vina pe tatăl meu. Aşchia nu sare departe de trunchi? Marile spirite se întâlnesc?

Cred că am învăţat o lecţie preţioasă de la soţul meu. În viaţă, poţi fi vânător sau pradă. Wayne Reynolds îmi ameninţase liniştea familiei. După aceea, soarta lui fusese pecetluită.

O să vă spun adevărul.

Acum nu mai visez sânge sau trandafiri ofiliţi şi nici chicotelile ascuţite ale mamei. Nu mă trezesc din somn cu ultimele vorbe ale tatei răsunându-mi în urechi sau cu imaginea celui care fusese pe cale să-mi devină amant descompunându-se într-un uriaş glob de foc. Nu-mi visez părinţii, sau pe Wayne, sau bărbaţi fără feţe care îşi împing mădularele în mine.

E vară. Fiica mea aleargă printre aspersoare, îmbrăcată în costumul ei de baie roz preferat. Soţul meu zâmbeşte urmărind-o cu privirea. Iar eu lenevesc în şezlong, în curtea din spatele casei, cu mâna aşezată pe curba delicată a pântecelui meu rotunjit, simţind cum înăuntru creşte noul membru al familiei noastre.

Cândva, am fost fiica mamei mele. Acum, sunt mama fiicei mele.

Dorm bine noaptea, în braţele puternice ale soţului meu, liniştită că fiica mea se află în siguranţă în camera de alături, cu Domnul Smith încolăcit la picioarele ei. Visez la prima zi de şcoală a lui Ree. Visez la primul zâmbet al bebeluşului. Visez la cum voi dansa cu soţul meu la cea de-a cincizecea noastră aniversare.

Sunt soţie şi mamă.

Visez la familia mea.

Mulţumiri şi dedicaţii

Ca întotdeauna, sunt recunoscătoare nenumăraţilor experţi care au răspuns cu bunăvoinţă la nesfârşitele mele întrebări, dar şi rudelor şi prietenilor care mi-au tolerat cu răbdare apucăturile scriitoriceşti (ciudate). Sunt cu toţii nişte oameni buni şi minunaţi. Eu nu ştiu decât să tastez foarte repede, pentru că aşa îmi câştig existenţa. Ei sunt inteligenţi. În timp ce eu am greşit destul de des în trecut jonglând cu informaţiile pe care ei mi le-au băgat cu atâta greutate în cap.

Primul pe listă, Rob Joss, criminalist evaluator, care m-a educat în privinţa modalităţilor de a estima factorii de risc pentru agresorii sexuali. El este cel care mi-a oferit şi o părere personală deosebit de interesantă – şi anume, faptul că preferă să evalueze agresori sexuali pentru tribunalele penale decât să evalueze părinţi pentru tribunalele pentru minori. Pentru că, la urma urmei, agresorii sexuali sunt nişte oameni răi care în timpul proceselor se prezintă în forma lor cea mai bună, în timp ce părinţii care divorţează sunt oameni buni care la proces scot la iveală laturile lor cele mai urâte.

De asemenea, Katie Watkins, director executiv, şi Liz Kelley, specialist în interogarea copiilor în cadrul Centrului de Avocatură pentru Copii din ţinutul Carroll. Aceste două femei lucrează neobosit la cazuri de agresiune sexuală asupra minorilor, care ar frânge pur şi simplu inimile unor muritori de rând. Noi, ceilalţi, ne dorim ca lumea să devină un loc mai bun. Ele chiar se implică în transformarea lumii.

Recunoştinţa mea lui Carolyn Lucet, asistent social independent, specializat în tratamentul agresorilor sexuali. Mulţumesc că mi-ai deschis ochii şi m-ai învăţat să privesc lucrurile din ambele perspective. Ca părinte, atunci când

am început să scriu romanul, împărtăşeam sentimentele sergentului D.D. Warren cu privire la agresorii sexuali („Iadul este prea mic pentru a-i cuprinde pe toţi”). Trebuie să recunosc: Carolyn m-a ajutat să apreciez importanţa reabilitării, şi pe parcurs am ajuns la concluzia că această problemă complexă merită, probabil, o atitudine mai nuanţată decât „Să-i spânzurăm pe toţi şi Dumnezeu să-i ajute”.

Mulţumiri Theresei Meyers, ofiţer supraveghetor, care mi-a explicat rolul, în mare măsură neînţeles de către publicul larg, al acestor oameni ai legii. Theresa lucrează ca ofiţer supraveghetor de mai bine de optsprezece ani şi a ajuns la a doua generaţie de deţinuţi eliberaţi condiţionat. Ea a observat, cu perspicacitate, că, dacă am cheltui de la bun început mai mult cu educaţia copiilor, poate mai târziu nu am fi nevoiţi să alocăm atâţia bani pentru a aplica legea. Sunt întru totul de acord cu ea.

De asemenea, îi datorez recunoştinţă lui Wayne Rock, de la departamentul de poliţie din Boston, care m-a consiliat anterior la scrierea romanului *Alone*, şi care a acceptat acum cu bunăvoinţă să răspundă altor întrebări pe care i le-am adresat pentru a mă pune la curent cu noile proceduri din poliţie. Am apreciat privirea de ansamblu oferită de el asupra modalităţilor corecte de percheziţie şi sechestru, asupra regulilor de interogare a suspecţilor, plus, desigur, micul pont privitor la confiscarea strategică a gunoiului pe timp de noapte. Mersi mult, Wayne!

Lui Keith Morgan, tehnician criminalist la laboratorul de informatică, ale cărui opinii despre lenevie şi conştiinţa vinovată a computerelor mi s-au părut absolut fascinante, chiar dacă un pic tulburătoare pentru o amatoare ca mine. Keith a câştigat premiul pentru răbdare, căci a fost nevoie de câteva încercări din partea mea pentru a pune toate lucrurile în ordine. Cel puţin eu aşa sper, că le-am pus în ordine. Oricum, nu uitaţi că greşelile – în măsura în care există – îmi aparţin în totalitate. Asta e „bucuria” meseriei

de scriitor.

Pentru a completa lista profesioniştilor: Jack McCabe, director de şcoală; onorabila Jennifer Sawyer Norvell, de la casa de avocatură Moss Shapiro; Liz Boardman, Laura Kelly, Tara Apperson, Mark Schieldrop şi Betty Cotter de la *South County Independent.* Şi, nu în ultimul rând, le mulţumesc celor de la The Divas, care au aprobat lista de păpuşi Barbie, jocuri, cărţi şi filme cu care s-a distrat în acest roman micuţa Ree. Niciodată până acum nu am primit atât de multe sfaturi din partea unor consultante aşa adorabile, compensate în totalitate cu pungi de biscuiţi Cheddar Bunnies.

Din categoria „amuzant, dar periculos”: felicitări Aliciei Accardi, câştigătoarea celei de-a cincea ediţii a concursului „Omoară un prieten, schilodeşte un amic”. Alicia Accardi a nominalizat-o pe Brenda J. Jones, „Brennie”, drept „Norocoasa anului”, cea al cărei nume va apărea într-o viitoare carte a mea. Iată cum şi-a justificat Alicia alegerea: „Brenda a luptat din greu pentru ceea ce are, a fost nevoită să depăşească multe obstacole şi încă mai are zilnic de luptat, însă are o inimă mare cât tot universul şi e oricând gata să-şi dea cămaşa de pe ea pentru cei pe care îi iubeşte… Merită să fie imortalizată.”

De asemenea, Kelly Firth, câştigătoarea primei ediţii a concursului de imortalitate literară „Omoară un prieten, schilodeşte un bărbat”. Kelly a nominalizat-o pe mama ei, care tocmai a împlinit şaizeci şi opt de ani şi adoră thrillerele: „E mama mea, şi am dorit să-i demonstrez cât de mult o iubesc… I-am mărturisit că am nominalizat-o, n-am putut păstra secretul, şi a fost absolut încântată.”

Pentru aceia dintre voi care doriţi să intraţi în acţiune, niciodată nu e prea târziu. Ambele concursuri sunt anuale şi se desfăşoară pe site-ul www.LisaGardner.com. Accesaţi-l dacă doriţi să nominalizaţi o persoană dragă vouă pe care să o „ucid” într-un viitor roman.

În încheiere, toată aprecierea şi afecţiunea mea pentru

soţul meu, a cărui îndemânare la utilizarea noii noastre maşini de îngheţată a făcut ca reviziile manuscriselor să devină o chestiune mai amuzantă şi mai aducătoare de kilograme în plus ca oricând; adorabilei mele fiice, care, recunosc, m-a inspirat la crearea personajului Ree, rămânând totodată Unică şi Originală; lui Sarah, pentru modul în care are permanent grijă de noi; pentru Mimi, de care ne este şi acum dor şi căreia îi dorim tot binele din lume; strălucitului meu editor, Kate Miciak, care a contribuit decisiv la îmbunătăţirea acestui roman, chiar dacă pe tot parcursul elaborării lui mi-am demonstrat din plin apucăturile scriitoriceşti (ciudate); şi, în final, fabulosului meu agent literar Meg Ruley şi restului echipei de la Jane Rotrosen Agency, care ştiu exact cum să se descurce cu autorii cu apucături scriitoriceşti (ciudate).